

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRUMPILY *Ever After*

TEAGAN
HUNTER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

GRUMPILY *Ever After*

TEAGAN HUNTER'IN DİĞER ESERLERİ

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

Çağdaş Spor Romantik Komedi

Vücut Kontrolü

Yüzleşme

Gecikmeli Ceza

Boş Ağ

Üst Raf

CAROLİNA COMETS SERİSİ

Çağdaş Spor Romantik Komedi

Puck Shy

Kör Geçiş

Tek Seferlik

Sin Bin

Gol Fırsatı

Eldiveni Kurtarın

“Oyunun Kurallarını Değiştiren”

Tarafsız Bölge

MESAJLAŞMA SERİSİ

Çağdaş Yeni Yetişkin Romantik Komedi

Hadi Mesajlaşalım

Sana mesaj atmak istiyorum

Bunu mesaj olarak gönderemiyorum.

Bana bir kez daha mesaj at bebeğim
Kalbime Mesaj Atıyorum (kısa roman)

DİLİM SERİSİ

Çağdaş Romantik Komediler

Kalbimdeki Pizza
Bu gece sana ihtiyacım var.
Beni Bırakma
Bir Dilim Aşk (kısa roman)
Gözü yoran, yapmacık

ODA ARKADAŞI MACERALARI SERİSİ

Çağdaş Romantik Komediler

Komşundan Nefret Et
Komşunu Sev
Komşunu Özle
Komşunu Baştan Çıkar

YILDIZLAR SERİSİ

Çağdaş Üst Düzey Genç Yetişkin Duygusal Romantik
Romanlar

Biz Yıldızlarız
Öyle diyorsan

BAĞIMSIZLAR

Çağdaş Romantik Komediler
DM Günlükleri
Hiçbir Zaman En İyi Arkadaşlar Değil

GRUMPILY *Ever After*

TEAGAN
HUNTER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Teagan Hunter'a aittir.
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlandı.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake , Amazon.com , Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à rl
38, cadde John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662534058 (ciltsiz kitap)
ISBN-13: 9781662534041 (dijital)

Kapak tasarımı Letitia Hasser'e aittir.
Kapak fotoğrafı: © Wander Aguiar Photography; © Aaron Eakin / Getty

Şanssızlığın pençesine düşmüş hissedenden herkes için.

*Lanetli değilsin. Sadece biraz şanssızsın.
Umutsuzluğa kapılmayın ve o "laneti" yerinden söküp atın.*

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM : Odette</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM : Odette</u>
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM : Odette</u>
<u>YEDİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM : Odette</u>
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM : Nuh</u>
<u>ONUNCU BÖLÜM : Odette</u>
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM : Odette</u>
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM : Odette</u>
<u>ON BEŞİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>ON ALTINCI BÖLÜM : Odette</u>
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>ON SEKİZİNCİ BÖLÜM : Odette</u>
<u>ONDOKUZUNCU BÖLÜM : Nuh</u>
<u>YİRMIİNCİ BÖLÜM : Odette</u>
<u>YİRMI BİRİNCİ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>YİRMI İKİNCİ BÖLÜM : Odette</u>
<u>YİRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM : Nuh</u>
<u>YİRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM : Odette</u>

EPILOG : Nuh
TEŞEKKÜRLER
YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Nuh

"HAYIR."

"Lütfen?"

"Kesinlikle hayır."

"Ancak-"

Elimi kaldırarak, küçük kız kardeşimin yalvarışını daha işe yaramadan kesiyorum. Bu dünyadaki yirmi altı yılı boyunca ona sayısız kez evet dedim, ama bu sefer kararlı davranacağım. Akıl sağlığım için bunu yapmak zorundayım. "Hayır, Izzy. Kararım kesin."

Gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama *neden* kesin karar olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü en son kontrol ettiğimde, Stick Taps bir elma şarabı üreticisiydi, düğün mekanı değil."

"İkisi de olabilir!" Ellerini havaya kaldırdı. "Özellikle *benim* düğünüm için. Ben senin küçük kız kardeşinim Noah. Benim evliliğimi, bu kasabadaki herkes gibi toplum merkezinde değil de, senin sahip olduğun bu muhteşem topraklar gibi güzel bir yerde görmek istemez misin?"

"Kelimenin tam anlamıyla değil. Middleton çifti geçen ay iskelede evlendi ve çok güzel bir tören oldu. Neden orada evlenmeyesiniz ki?"

Burnunu yukarı kaldırarak, "Çünkü onları kopyalamış gibi görüneceğim," dedi.

Ciddi olamaz. Yaklaşık on iki bin nüfuslu bir kasabada evlenilebilecek yer sayısı sınırlı. Seçtiği yerin tamamen eşsiz olması da mümkün değil.

"Ne olmuş yani? Port Harbor'da o kadar çok mekan yok zaten. Tekrar eden gösteriler olması kaçınılmaz."

"Aynen öyle! Benim de demek istediğim bu. Ama işte buradasınız, altın madeninin üzerinde oturuyorsunuz..." Ona sert bir bakış attım ve o da masumca ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Bu mekanı kiralayarak büyük paralar kazanabilirsiniz. Neden benim düğünümü reklam olarak kullanmıyorsunuz?"

"İz, hangisini istiyorsun? Düğününü burada yaparak benzersiz olmak mı istiyorsun, yoksa herkesin seni taklit etmesini mi?"

"Hangisi seni 'evet' dedirtecekse." Babamla benim de sahip olduğumuz o lanet olası kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve neredeyse 'evet' dememe neden olacak bir sırıtışla gülümsüyor.

Bir şekilde direniyorum, başımı sallıyorum. "Hayır. Bu olmayacak."

Ben bir bez alıp, hiç de kirli olmayan barı silmeye başlarken, kadın başını dramatik bir şekilde geriye atarak inledi.

Stick Taps normalde tıklım tıklım dolu olur ama bugün sakın bir gün geçiriyoruz ve bunun liman yakınlarında yapılan 5 kilometrelik koşuyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Saatlerdir tek müşterim Izzy oldu, bu yüzden o zamandan beri bu bar tezgahını en az elli kez temizledim.

Yine de, kız kardeşim elma şarabı üretim tesisimi ona kiralamam için beni ikna etme girişimlerine devam ederken, bu da beni meşgul ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, onun bakış açısını anlayabiliyorum. Beş dönümlük araziyle oldukça geniş bir alan var ve Washington Eyaleti'nde olduğumuz için, özellikle arka planda dağlar varken, muhteşem manzaralardan bolca faydalanabiliyoruz.

En büyük sorun *nerede* olacağı. Çadır düğünü mü istiyor? Yoksa açık havada mı? Nikah töreni için bir şey inşa etmem mi gerekecek? Resepsiyonu da burada mı istiyor?

Aklım, arazide bulunan büyük ahıra kayıyor. Araziyi satın aldığımızdan beri, ek depolama alanı ve tüm karton

kutularımızı saklamak dışında hiçbir şey yapmadık. Ortasında çalışmayan dev bir traktör var ve çatısında sağlam tahtadan çok delik var. Onu yenileyeceğim diyorum ama zamanım olmadı. Çiftliğin estetiğiyle ilgilenmek yerine, elma şarabı üretim tesisini inşa etmekle çok meşguldüm.

Belki de bu nihayet benim şansım olabilir. Olabilirim—*Hayır.*

O düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, o yola girmek istemiyorum.

Ahırla ilgili nihayet bir şeyler yapma bahanesi bir yana, Stick Taps'in bir düğün mekanı olmasını istemiyorum. Çiftliği elma şarabı üretimi yapmak için aldım, düğünlere ev sahipliği yapmak için değil. Ayrıca, bunu yapmam biraz ikiye bölünmüş olurdu. Evliliğim hararetli bir boşanmayla sona erdikten sonra, artık kendinizi ömür boyu tek bir kişiye bağlamayı pek savunmuyorum.

Aşkın varlığına inanmadığım anlamına gelmiyor bu—tamamen kalpsiz değilim—ama kendinizi yasal olarak birine bağlamak mı? Bunu yaşadım, tecrübe ettim, ne kadar büyük bir hata olduğunu kanıtlamak için avukat masraflarından kalan makbuzlarım da var.

"Anlamıyorsun Noah," diyor Izzy, bara uzanıp karışık kuruyemiş dolu bir kase alırken. Kaseyi önüne koyuyor, sonra da çok sevdiği kaju fıstıklarını ayıklıyor.

Ona bağışlamak istiyorum ama belli ki kötü bir gün geçiriyor. Bunun yerine, küçük kilerimize gidip bir kutu taze fındık alıyorum, bir kaseye boşaltıyorum ve onun yağmaladığı fındık karışımının yerine bunu koyuyorum.

"Teşekkür ederim." Hemen onları yemeye başladı.

"Anlamadığım ne var?"

"Ne?" diye soruyor, hâlâ atıştırmalığına odaklanmış halde.

"Sen 'Anlamıyorsun Nuh,' dedin, o halde neyi anlamadığımı bilmek istiyorum."

"Ah." Omuzları yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde düştü. "Ben sadece... sevdiğim bir yerde evlenmek istedim ve

burayı çok seviyorum. Burası bana ev gibi geliyor. Düğünümün kişisel olmayan bir şey olmasını istemedim, anlıyor musun?"

Vay canına, bu tam da göğsüme isabet etti.

Chelsea ile evlendiğimde, olabilecek en kişisel olmayan evlilikti. Planlamaya neredeyse hiç dahil olmadım, ama bu çabalamadığım için değildi. Ona verdiğim her öneri anında reddedildi. Bu yüzden ben de çabalamayı bıraktım.

Izzy benimle aynı değil. O kolay kolay pes etmeyecek, bu yüzden hâlâ burada oturup çiftliği kullanmam için bana yalvarıyor.

"Ayrıca, o gün toplum merkezi zaten bir düğün için rezerve edilmişti."

İşte asıl sebep buymuş.

"Yani bu kasabada aynı güne iki düğün mü var? Vatandaşlar hangisine baskın yapacaklarına nasıl karar verecekler?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Bana bir kaju fıstığı fırlattı, hemen yerine bir başkasını koyup ağzına attı. " *On hafta* sonra evleniyoruz ve mekanımız yok. Başka ne yapacağız ki?"

"Çok basit bir çözümüm var." Atılmış kaju fıstığını alıp çöpe atıyorum, sonra bir bez ve zaten temizlenmiş bir bardak alıp tezgaha yaslanıyorum. Ellerimi meşgul etmek için bardağı parlatıyorum. "Düğün tarihini değiştir. Bütün bir düğünü on haftaya sığdırmaya çalışıyorsun, hiçbir sebep yok."

"Bunun bir sebebi var. Evlilik yıldönümümüzde evlenmek istiyorum ve bir yıl daha beklemek istemiyorum. Zaten yeterince bekledim ve yıldönümünde evlenmek daha romantik."

"Romantizm mi, aşk mı?"

İnleyerek, "Ay. Aşk karşıtı şeylere başlama sakın." dedi.

"Aşk karşıtı değilim. Evlilik karşıtım. Her zaman felaketle sonuçlanır."

"Chelsea ile evliliğinizin yürümemesi, tüm evliliklerin yürümeyeceği anlamına gelmez. Anne babalarımız hâlâ

evliler.”

Kahretsin. Beni yakaladı.

Havluyla bardağın içini tekrar siliyorum. "Onlar istisna."

"Craig ve ben de istisna olabiliriz."

Belki de haklıdır. Belki de onlar istisna olabilirler. Ama ben değildim ve onun da aynı kalp kırıklığını yaşamasını istemiyorum.

“Sadece çıkmaya devam edebileceğinizi söylüyorum. Zaten birlikte yaşıyorsunuz. Evlenmenin işleri çok fazla değiştireceği anlamına gelmiyor bu. Sadece—”

Elini kaldırıp beni durdurdu. "Boş ver. Boşandığından beri 'evlilik berbat bir fikir' konuşmanı yeterince duydum. Bırak da biraz küseyim."

İşte tam olarak bunu yapıyorum. Oturup kaju fıstıklarımı yerken, yapması gereken ama yapamadığı şeylerden, çünkü mekan bulamadıklarından -herkes için şaşırtıcı olmayacak şekilde- her yerin dolu olduğundan uzun uzun bahsediyor. Tabii ki dolu. Düğünü aceleye getiriyor. Biraz zaman verse istediği her şeye sahip olabilirdi.

Onun yaşadığı sıkıntılar, hayır dediğim için kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyor; eminim ki amacı da bu zaten.

Hatırladığım kadarıyla Izzy beni hep parmağının ucunda oynattı. Aramızda on iki yaş fark olabilir ama bunu hiç hissetmedim.

Eminim bunun bir kısmı, NHL'ye girmeye çalışmakla çok meşgul olmamdan ve onunla uğraşmaya vaktim olmamasından kaynaklanıyordu, ama yine de... Hatırlıyorum da, o daha küçücük pembe bir bebekken onu kollarımda dünyanın en kırılgan şeyiymiş gibi tutardım. Şimdi evleniyor. Zamanın ne kadar hızlı geçtiği inanılmaz.

"Bahsettiğin gibi ahırını yeniden inşa edebilirsin ve Tootsie'nin dışarı çıkmasını engellemek için yeni bir tavuk kümesi yapabilirsin. Bu senin gerekçen olabilir," diyor, daha önce düşündüğüm şeyleri dile getirerek.

Tavuklarımız için yeni bir kümes inşa etmeyi hiç düşünmemiştim bile, ama haklıymış. Kümesimizin kaçış ustası Tootsie, ne kadar önlem alsam da mevcut kümesimizden nasıl kaçacağını çok iyi biliyor.

Yine de, buranın aşırı fikirli kayınvalideler, düğün telaşıyla boğuşan gelinler ve düğün planlamasıyla birlikte gelen diğer her şeyle dolup taşmasını istemiyorum. Zaten çok yoğun olan takvimimize fazladan yük bindiriyor. Zaten haftalık bilgi yarışması ve bingo gibi etkinlikler düzenliyoruz, hafta sonları müzik konuklarımız oluyor, bir de takip etmemiz gereken prodüksiyon programını saymıyorum bile.

Bunun üstüne bir de düğünleri idare etmek çok zor bir iş.

Ayrıca, ya bu işte başarısız olursak? Düğün "hayatınızın en mutlu günü" değil mi? Ya bu beklentiyi karşılayamazsak? Ya beklentileri karşılayamazsak? Ya *ben* karşılayamazsam?

Bu işin getirdiği çok fazla baskı var ve bunu başarabilecek doğru kişi olup olmadığımdan emin değilim.

Ama bu korkumu dile getirmiyorum. Bunun yerine elimi boş bara doğru uzatıyorum. "Burada bir nevi işletme yürütüyoruz, Iz."

"İşte bu yüzden Ezra sana yardım ediyor."

"Ne konuda yardımcı oluyorum?"

Bahsi geçen adam, arka ofise giden koridorun sonunda beliriyor. Dizüstü bilgisayar bir kolunun altında, elinde ise bir yığın kağıt var. Bara otururken yüzünü buruşturuyor ve taburenin yüksekliğinin onu rahatsız ettiğini biliyorum. Ama bunu görmezden geliyor, eşyalarını yerleştirirken canı acımıyormuş gibi davranıyor.

Ben de bunu görmezden geliyorum, çünkü topallığı hakkında birinin bir şey söylemesinden nefret ettiğini biliyorum; bu topallık, bir hokey pozisyonunda yaşanan talihsiz bir olaydan kaynaklanıyor. Onu sadece sekiz yıl sonra NHL'den eleyen de aynı pozisyondu.

O benimkinin yarısı kadar bir hokey kariyeri geçirdi ve bazen bunun için suçluluk duymadığımı söylesem yalan

olurdu. Onun ayrılışı benim hatam değildi elbette, ama yine de... Hokey böyle bir şey. Buzda rakip olabilirsiniz, ama buz dışında bir ailesiniz. Kalbiniz her zaman aileniz için acır.

"Noah ahır ve Toots'un artık kaçamayacağı yeni bir tavuk kümesini yeniden inşa ederken, Stick Taps'i çalıştırıyoruz."

Ezra homurdanır. "Hiçbir şey o yaşlı kuşu zapt edemez. Yeni kümes olsun ya da olmasın, kaçmanın bir yolunu bulacaktır. Her zaman bulur işte."

İş ortağımı işaret ederek, "Şunu da belirtmek isterim ki, onunla aynı fikirdeyim," dedim.

"Neden ahır yeniden inşa edip yeni bir kümes yapıyorsunuz? Yani, şikayetçi değilim. O ahır zaten yapılacaklar listenizdeydi ve ikimiz de Toots'u kontrol altında tutmak için yeni bir yöntem ihtiyacımız olduğunu biliyoruz."

Izzy gururla, "Düğünüm için," diye duyurdu.

Ezra'nın kaşları kalktı, koyu yeşil gözleri bana dikildi. "Burada mı evleniyor?"

"Hayır." Ağzına bir kaju fıstığı daha atan Izzy'ye sertçe baktım. "Hayır, değil. Sordu ama ben ona hayır dedim."

"Gerçekten mi?"

Ezra buna şaşırması gibi görünüyor, ki bu da gayet normal çünkü Izzy'nin istekleri ne kadar saçma olursa olsun her zaman "evet" deme geçmişim var. Mesela, nişanlısının gıda zehirlenmesi geçirmesi yüzünden son dakika kasabanın yetenek gösterisinde onunla düet yapmaya mecbur kaldığımda olduğu gibi. Kız kardeşinizle Sonny ve Cher'in "I Got You Babe" şarkısını söylemek hayal edebileceğiniz kadar garip bir durumdu, ama kasaba halkı bize o kadar acıdı ki birinci olduk.

Kupam, elma şarabı imalathanesinin diğer tarafındaki şöminenin üzerinde duruyor.

"Evet, öyle dedim ve buna bağlı kalıyorum. Biz bir düğün mekanı değiliz."

Ezra birkaç kez başını salladıktan sonra, "Olabiliriz," dedi.

Şimdi de şaşırma *sırası* bende. "Ne?"

Omuz silkerek, "Yani, mantıklı olurdu, değil mi? Kesinlikle yeterli alanımız var. Doğudaki mera kullanılmıyor ama dağlarla birlikte harika bir fotoğraf çekim alanı olurdu. Ayrıca, sen de beceriklisin." dedi. Bira salonunu inşa ederken aradığımızı bulamadığımız için özel olarak yaptırdığım bara dokundu. "Eski ahırını tamir etmek çok kolay olur. Kiraya verip çok para kazanabiliriz. Toots için yeni bir kümes de kolayca halledilebilir ve bizim için de kazançlı olur. Burayı tek duraklı bir mekana dönüştürebiliriz - tören, resepsiyon ve içki. Parayı toplayıp gelecekteki girişimlerimiz için kullanabiliriz. Sağlam bir iş kararı."

Gelecek girişimler.

Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Buz pisti açmak için yaptığımız gece geç saatlere kadar süren planlama toplantılarımızdan bahsediyor. Hokey ikimize de asla hayal edemeyeceğimiz bir hayat verdi. Biz de, Pasifik Kuzeybatı'daki küçük kasabamızda bile olsa, ona katkıda bulunmak istiyoruz.

O fazladan para güzel olurdu ama yine de ağzım açık bir şekilde ona bakakalıyorum.

"Ciddi olamazsın." Bezi çöpe attım ve şimdi *iyice* temizlenmiş bardağı yerine koydum. Kollarımı göğsümde kavuşturup partnerimi dikkatle izledim.

Ama Ezra gülümsemiyor -ki zaten pek sık gülümsemez- ya da şaka yaptığını söylemiyor.

Bunu gerçekten kastediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepiniz varken, burayı en mükemmel *düğün* mekanı olarak açmak istemeniz nasıl *olur*?"

Sesimdeki tiksintiyi gizleyemiyorum, ama ilişkilere karşı benimle aynı nefreti paylaşan biri varsa o da Ezra'dır. Ezra da benim kadar evliliğe karşı. Bu yüzden birlikte çok iyi

anlaşıyoruz ve birlikte olduğumuz zamanlarda birbirimize daha çok yaklaştık.

Ben yeni boşanmıştım ve tüm hayatım boyunca bildiğim ve sevdiğim oyunu bırakmıştım, o da uzun süredir devam eden fizik tedavi ilişkisini yeni bitirmişti. Huysuzlar cennetinde birbirimize çok yaklaşıyorduk.

"Para."

O kadar sade bir şekilde söylüyor ki, kahretsin, sanırım gerçekten *de* bu kadar basit.

Dört yıl önce kendi işimi kurmaya karar verdiğim zamanki planlarımı düşünüyorum. Hala hokey oynuyordum ama ligdeki zamanımın sona ermekte olduğunu biliyordum. Oynamayı ne kadar sevsem de, yaşılanıyordum ve oyunumun her yönünde yavaşlıyordum. Tekliflerin gelmesi bir an meselesiydi. Gelmeye başladıklarında hazır olmak istiyordum. Hokeyin ötesindeki dünyada nasıl yol alacağını bilmeyen veya zamanını buz pistinde boş boş konuşarak ve eski güzel günleri anarak geçiren emekli bir oyuncu olmak istemiyordum. *Bir şeyler yapmak istiyordum.*

Bu yüzden Stick Taps'i hayal ettim.

Sık sık yollarda olmanın en sevdiğim yanlarından biri de Kuzey Amerika'nın dört bir yanından yeni bira ve elma şarabı denemektir. Çoğu kişi lüks restoranlarda takılırken veya gece kulüplerine giderken, ben kendi küçük dünyamda yerel bira ve elma şarabı üreticilerinde takılıyor ve elime geçen her şeyi deniyordum. Onlarda huzur buluyordum. Artık hokeyde bulamadığım bir huzur ve aidiyet duygusu buluyordum; genç kitlenin gelmesi ve oyunun benden uzaklaşmasıyla bu duyguyu elde edemiyordum.

Neyse ki Ezra da aynı şeyi istiyordu ve işletme yönetimi alanında yeni mezun olmuş biri olarak hemen yatırım işine atıldı ve işin sayısal tarafını devraldı.

Bir akşam yemeği ve bir el sıkışmanın ardından Stick Taps resmen doğdu.

Bu üç yıl önceydi ve şu anda işlerimiz iyi gidiyor ve oldukça iyi kar elde ediyoruz, ama yine de daha fazlasını

istiyorum.

Sanırım Ezra da öyle düşünüyor.

“Gördün mü?” diyor Izzy. “Bu harika bir fikirdi! Ve yeni girişimine benim düşünümü düzenleyerek başlayabilirsin ve bu kasabaya bir sonraki etkinliklerini burada düzenleyerek ne elde edeceklerini gösterebilirsin. Sadece evet de, ağabey.”

Bana tekrar göz kırptı ve kahretsin, bu durum, Ezra'nın da gemide olmasıyla birleşince, duvarlarımı yıkmaya yetti.

Şu anki durum benim aleyhimde ve korkarım ki başka seçeneğim yok.

Hâlâ bunun için doğru eşleşme olup olmadığımızdan emin değilim ve bunu başarabileceğimizden de hiç haberim yok, ama kaybedecek başka neyimiz var ki?

“Kahretsin,” diye mırıldandım, elimi yüzüme sürerken. “Pekala. Pekala. Düşünü burada yapabilirsiniz.”

“Aman Tanrım! Sabırsızlıkla bekliyorum. Çok fazla fikrimiz var. Biz—”

“Ama ,” diye sözümü kestim kız kardeşimin sevincini, “benim yaptığım tek şey eski ahır restore etmeye yardım etmek. Hepsi bu. Elma şarabı üretim tesisinin içindeki hiçbir şeyi yerinden oynatmıyorum ve arazide başka hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece ahır, o kadar.”

“Ve Tootsie için kümes,” diyor Ezra, parmakları klavyede hızla hareket ederken, muhtemelen potansiyel kârları ve her zaman perde arkasında yaptığı diğer şeyleri hesaplıyor. Ama rollerimiz böyle; o rakamlarla ve işin ticari yönüyle ilgileniyor, ürünlerimizin zamanında teslim edilmesini ve elma sevkiyatlarının asla gecikmemesini sağlıyor. Ben ise çiftlik, tadım salonu ve düzenlediğimiz tüm etkinliklerle ilgileniyorum. “Buraya büyük kalabalıklar gelecekse, onun her yere koşuşturmasına izin veremeyiz.”

“Toots için de bir çözüm bulacağım.”

“Emin misin?” diye sordu Izzy, alt dudağını ısırarak, endişemi fark etmiş gibiydi. “Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyorum, Noah.”

Saçmalık. İkimiz de onun böyle yapacağını biliyoruz.

Hayır, kesinlikle emin değilim. Bunu *hâlâ* yapmak istemiyorum. Ama eğer Izzy'yi mutlu edecekse...

"Eminim," diyorum ona.

"Mükemmel." Bana yapmacık bir gülümsemeyle telefonuna uzanırken, neşeyle omuzlarını silkti.

"Ne yapıyorsun?"

"Odette'i arıyorum."

Odette adını duyduğumda tüylerim diken diken oluyor, bu yüzden tepki vermemeye çalışıyorum. Kız kardeşimin Odette diye aramasını en son istediğim kişi olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

"En yakın arkadaşımın düğün organizatörü olması ne büyük şans!" diyor Izzy, telefonu kulağına götürürken.

Evet, gerçekten şanslı.

Ben mi? Pek öyle değilim.

Odette Chambers görmek istediğim son kişi. Onu sevmediğimden değil, belki de ona biraz *fazla* dikkat ettiğimden ve bunu gerçekten yapmamam gerektiğinden.

O ve Izzy lise yıllarından beri ayrılmaz bir ikiliydi ve ben o zamanlar hokey kariyerimde epey ilerlemiştim, bu yüzden onu gerçekten tanımaya ancak buraya geri döndükten sonra başladım. Bazen keşke hiç tanımasaydım diyorum.

Benden on iki yaş küçük ve kesinlikle yasak bölge, ama gece yarısı gibi yumuşak dalgalı saçları ve gün boyu uzanan kıvrımlarıyla ne kadar güzel olduğunu ve tüm düğmelerime nasıl bastığını görmezden gelmek çok zor.

Bunun arkasında onun olduğuna bahse girerim. İkisinin birlikte plan yapıp beni burayı düğün mekanı haline getirmeye ikna etmeye çalıştıklarına yüz dolar bahse girerim. Her yerinde Odette'in imzası var, sadece düğün organizatörü olduğu için değil. Geçen yıl bana gelip burada bir düğün düzenlememi istedi ve ben de hayır dedim.

Beni azarladıktan sonra bir daha sormadı; ki bu da ondan beklediğim bir şeydi çünkü onu tanıdığım süre boyunca hep ukala bir tavrı olmuştur.

Ama Őimdi Izzy evleniyor... Eminim ki bu onun beklediđi fırsattı ve Őimdi harekete geąmeye hazır. Ve ben de onun tuzađına dűŐtűm.

“ąok mutlu olacak. Burada ąalıŐabileceđi ąok Őey var.”

BaŐımı geriye atıp inledim, kendimi neyin iąine soktuđumu merak ediyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Odette

"Evet dedi!"

"Gerçekten mi?"

"Evet!" En yakın arkadaşım kulağıma o kadar yüksek sesle bağırdı ki, telefonumu bir anlığına elimden almak zorunda kaldım. Geri koyduğumda, hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Ezra da kabul etti. Düğün için çiftliği ve elma şarabı üretim tesisini kullanabileceğimizi söylediler."

Çiftliği alacağımızı umuyordum ama onun bir de elma şarabı üretim tesisini alabileceğini düşünmemiştim. "Hatta tadım salonunun içini bile mi?"

Lütfen evet deyin. Lütfen evet deyin.

Törenin ardından kokteyl saati için mükemmel olurdu. İçkiler zaten orada, neden olmasın?

"İçeride bile." *Evet!* "Ama burada hiçbir şeyi değiştirmemize izin verilmiyor."

Bu haber heyecanımı birazcık bozdu ama önemli bir kelimeye dikkatimi çekti. "Burada mısın? Şu an orada mısın?"

"Evet, öyleyim. Nuh bana dik dik bakıyor."

Tabii ki erkek kardeşi çok huysuz. Genellikle öyledir zaten. Onun ve kendisinden bile daha huysuz olan iş ortağı Ezra'nın neden müşteri hizmetlerinin oldukça önemli olduğu bir elma şarabı üretim tesisi açtıklarını anlamıyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor ama neyse. Bu onların işi. Benim işim ise düğün organizasyonu.

Bu yüzden, eğer burayı kokteyl saati için kullanacaksak iç mekanın değiştirilmesinin gerekli olduğunu biliyorum.

Stick Taps'in düzenini zihnimde canlandırıyorum. Şu anki amacına göre ne kadar rahat olsa da, bu kadar büyük bir toplantı için ideal değil. En azından kanepeleri ve sandalyeleri kaldırmamız ve masaları yeniden düzenlememiz gerekecek. Duvarlardaki hokey hatıralarını indirmekten hiç bahsetmeyelim bile. Kimse düğün fotoğraflarında bunları istemez. Ayrıca, barın arkasındaki neon tabelalar ve aydınlatmalar da cabası.

Hepsi basit çözümler... tabii Nuh'u da ikna edebilirsek.

"Ona saçmaladığını söyle."

"Odette senin saçma davrandığını düşünüyor," diyor ona ve eminim ki bakışları daha da sertleşti. "Sanırım bundan pek hoşlanmadı."

Gülüyorum. "Bir süre daha orada mı takılacaksın? On dakika içinde gelebilirim." Koltuğumdan kalkıyorum, kucağımdaki kağıtlar yere düşüyor. "On beş dakika olsun."

"Evet. Craig'in bütün gün toplantıları var ve benim de Noah'ı rahatsız etmekten başka bir planım yoktu, o yüzden burada olacağım."

"İzzy, eve git," diye homurdanır ona ağabeyi.

"Kaba davranmayı bırak, yoksa anneme söyleyeceğim."

"Önce ben söylersem olmaz."

Onların bu hallerine gözlerimi deviriyorum. Izzy benim gibi yirmi altı yaşında, Noah ise kırk yaşına yaklaşıyor, ama yine de çocuk gibi davranıyorlar. Eminim bir kardeşim olsaydı, onlar gibi birbirimizi sürekli kızdırır ve anne babamıza anlatmakla tehdit ederdik. Ama işte ben, ergenlik yıllarımdan beri olduğu gibi, hâlâ onların hayatlarını dolaylı olarak yaşıyorum.

Izzy'ye "Birazdan görüşürüz" diyorum, ama Noah'la kendi aralarında atışırken beni duyup duymadığından emin değilim.

Onlar arasındaki iyi bir tartışmaya en ön sıradan şahit olmayı ne kadar sevsem de, planlamam gereken bir düğün var ve Izzy'nin on hafta içinde evlenme fikri yüzünden bunu yapmak için fazla zamanım yok. Bir de son fiyaskodan beri

iletişim listemin her geçen gün küçülmesi işleri daha da zorlaştırıyor.

Jefferson töreni sırasında çadırın alev alması ve konukların yarısının panik içinde kaçmasına neden olması benim suçum değil. Bu tamamen yemek şirketinin ve ısrarla kullandıkları o lanet olası bütan ocaklarının suçu. Aksini iddia etmeleri umurumda değil.

Chambers Charming Ceremonies Düğün Planlama şirketi son demlerini yaşıyor. Artık resmen  ilelik bölgenin en kötü düğün planlayıcısı olarak biliniyorum ve her zaman kendime bir isim yapmak istemiş olsam da, o tür bir isim kastetmemiştim.

Bu etiketi almış olmam berbat bir şey, özellikle de bunun büyük bir kısmı benim kontrolüm dışında olduğu halde, ama sanırım bir şeye adınızı verdiğinizde aldığınız risk bu.

Sanırım aileniz lanetli olduğunda aldığınız risk bu.

Kulağa saçma geldiğini ve insanların buna inandiğımız için bizi aptal sanıp arkamızdan fısıldadıklarını biliyorum, ama gerçeklere bakınca inanmamak zor.

Büyükannem dört kez evlendi ve her evliliği ona kalp kırıklığı getirdi. İlk kocası evlendikten sekiz ay sonra tuhaf bir kazada öldü. İkinci kocası üç ay sonra en yakın arkadaşıyla kaçtı. Üçüncüsü en uzunuydu, dört yıl sürdü, ta ki ona eşcinsel olduğunu söyleyene kadar. Söylemeye gerek yok, bu da çabucak bitti. Ve dördüncüsü, dolandırıcı olduğu ortaya çıkan ve çeyrek milyon dolarla ortadan kaybolan bir adamla sadece on gün süren bir evlilikti.

Nonna buzdağının sadece görünen kısmı. Annem iki kez evlendi, ikinci evliliği babamla oldu; babam babalık yapmak istemediğine karar verdi. Ben altı yaşındayken bizi terk etti. Annem işteyken bir gün evi terk etti ve bir daha ondan haber alamadık.

Buna bir de teyzelerimin ve benim hiçbir zaman başarılı ilişkiler kuramadığımız gerçeğini eklersek, lanetin çok gerçek olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Keşke işimi de etkilemeseydi, ama gerçek mutluluktan geçimimi sağladığım için başıma gelen bu; lanetin nefret ettiği tek şey de bu zaten.

Ama benim için başka bir şey hiç olmadı. Daha çocukken, teyzem Collette'in gelinlik içinde koridordan yürümesini izlediğimden beri düğünlere aşık oldum. Büyük, kabarık beyaz bir gelinlik içinde göz kamaştırıcıydı ve çok mutluydu. Herkes öyleydi. Büyükannem aşıktı, annem babamla evliydi ve hatta tüm teyzelerimin de bir eşi vardı. Chambers ailesinde bu kadar nadir bir olay olması, tüm o mutluluğu şişeye doldurup sonsuza dek saklamak istememe neden oldu.

Elbette, her zaman olduğu gibi, sonunda her şey berbat oldu—Collette bir korsana asla karşı koyamadı—ama o duygu asla kaybolmadı. Bir gün onu tekrar bulacağıma, o büyüü insanlar için... ve belki bir gün kendim için de yaratacak kişi olacağıma yemin ettim.

Sonra büyüdüm. Sevdiğim her kadının incindiğini gördüm. *Ben de* incindim. Ve anladım ki, bu lanet yüzünden evlilik benim için mümkün değilmiş. Bu yüzden asla evlenemeyeceğim gerçeğine razı oldum. Sadece planlayacağım.

Düşüncelerimi kafamdan atıp, etrafa saçılmış kağıtları toplamak için eğildim ve düzgünce üst üste koydum. Bunların çoğu, sanırım henüz benim berbat şansımdan haberdar olmamış bir catering şirketiyle yaptığım sözleşmeler ve Izzy'nin töreni için notlar.

Elim, yığındaki en eski, buruşuk ve yıpranmış, üzerinde on farklı renk lekesi olan kağıdın üzerinde duruyor. Bu, sahip olduğum her defterin arkasına sıkıştırdığım aynı kağıt parçası; on beş yıllık *düğün* fikirlerimin doruk noktası, lanet yüzünden artık asla gerçekleşmeyecek olan düğünüm.

Saçma hayallerle dolu kağıdı tekrar yığının içine itip, bu akşam belki bir kadeh şarap eşliğinde bakmak üzere sehpanın üzerine bırakıyorum.

Yatak odama giderken, rahat pijamalarımı gri kalem etekle, yıllar önce bir konserden aldığım eski, yıpranmış tişörtümü ise ütülü pembe bir gömlekle değiştiriyorum. Arkadaşlarımla buluşacak olsam da, bu artık bir iş meselesi haline geldi. Düzgün görünmem gerekiyor.

Kömür karası saçlarıma hızlıca kuru şampuan sıkıp olabildiğince kabarttıktan sonra, biraz rimel ve ruj sürüyorum ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giyiyorum; bu da bana filmlerde gördüğünüz o kendine güvenen New Yorklu kadınlardan biri gibi hissettiriyor.

"Güle güle, Beans!" diye bağıriyorum bir yaşındaki kedime, ki o da muhtemelen her zamanki gibi kanepenin altına saklanmıştı. "Sonra geri döneceğim."

Karşılık olarak hafif bir *miyavlama* sesi duyduğumda gülümsüyorum, sonra dairemin ön kapısını kapatıp arabama doğru yürüyorum.

Son demlerini yaşayan küçük BMW'mi, Cascade Lane'den kasabanın kenarına doğru, Stick Taps'in tarım arazilerine yayıldığı yere doğru sürüyorum.

Şehirden geçerken sahil kaldırımlarının insanlarla dolu olduğunu görüyorum; hava bugün inanılmaz güzel olduğu ve öğleden sonra şehir merkezinde bir etkinlik olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil. Birkaç kişiye el sallıyorum, bu kasabada neredeyse herkesi tanıyorum.

Ama burada durum tam olarak böyle.

Puget Sound kıyısında yer alan Port Harbor, adeta gizli bir cennet gibi hissettiren kasabalardan biri. Küçük ama o kadar da küçük değil ki kolayca sıkılıyorsunuz. Her zaman bir şeyler oluyor, her zaman yapılacak bir şeyler var. Seattle'dan yeterince uzakta olduğumuz için burası dünyanın kendi küçük köşesi gibi hissettiriyor. Kurucularının liman mı yoksa koy mu olmak istediklerine karar veremedikleri için aldıkları ilginç ismi de eklediğinizde, mükemmel küçük bir kasaba ortaya çıkıyor.

Babamın bizi terk etmesi ve annemin Nonna'ya daha yakın bir yere taşınmak istemesi üzerine buraya taşınmak

konusunda çok itiraz etsem de, iyi ki taşındık. Şimdi başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Otelcilik yönetimi alanında lisans eğitimimi tamamladıktan sonra buraya geri dönmek, tıpkı işimi kurmak gibi, hiç düşünmeden verdiğim bir karardı, şu an zorlanıyor olsam bile.

Birahaneye doğru toprak yolda ilerlerken lastiklerimin etrafında tozlar kalkıyor. Gözlerim hemen, daha iyi günler görmüş gibi görünen ahıra takılıyor. Bazıları umutsuz bir vaka olarak görse de, ben sağlam bir yapı görüyorum. Bir gelin ve damadın danslarını paylaştığını, bir babanın kızının büyümesine ağladığını ve iki insanın birlikte yeni bir hayata başladığını görüyorum.

Biraz zaman ve bolca sevgiyle, burası mükemmel bir düğün mekanı olacak. Bu çiftlik, sadece bir elma şarabı üreticisi olmanın ötesinde başka amaçlar için kullanılmayacak kadar güzel. Daha fazlasını hak ediyor ve bencilce söylemek gerekirse, bence *daha fazlası* düğünler olmalı.

Arabamı, Craig'in gösterişli teknoloji işi sayesinde aylık kiramdan daha pahalıya gelen Izzy'nin lüks SUV'unun yanına park ediyorum ve açıldığından beri ikinci evim gibi hissettiren elma şarabı üretim yerine doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Binanın bir tarafını kaplayan cam duvarlar, beni Cascade Dağları'nın muhteşem manzarasıyla karşılıyor. Tarım arazilerinin tepeleri kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor, sonra gözlerinizi yukarıya, yukarıya, karla kaplı dağların manzarasına doğru çekiyor.

Buradaki elma şarabı ne kadar güzel olsa da, itiraf etmeliyim ki Stick Taps'in en sevdiğim yanı manzarası. Sanki bir kartpostaldan fırlamış gibi.

“Odette!”

Barda oturan arkadaşşıma sırtıyıyorum. Sanki beni yıllardır görmemiş gibi kollarını kucaklamak için açmış, oysa dün

akşam yemekte iki şişe şarap içip, patlayacak gibi hissedene kadar tavuklu Alfredo ve ekmek çubukları yemiştik.

Onun kollarına giriyorum, sonra ceketimi çıkarıp tezgahın yanındaki taburelerin kısa sırtlığına asıyorum ve yanına oturuyorum.

"Daha iyi hissediyor gibisin," diyorum.

Bardağının kenarından bana gülümseyerek elma şarabını dudaklarına götürdü. "Çünkü bir düğün mekanım var."

"Evet, öyle yapıyorsunuz."

Tamam, dün akşam yemekte Noah'ı burada düğünlere ev sahipliği yapmaya ikna etmek için planlar yapmış *olabiliriz* . Kabul ediyorum, işin büyük bir kısmını şansa bırakmıştık çünkü Ezra'nın bu kadar kolay kabul edeceğini hiç düşünmemiştik, ama iyi ki de kabul etti. En büyük engelimiz Noah değil, *Ezra'ydı* . Izzy'ye asla hayır demez, bu yüzden onu tek başına gönderdik. Geçen yıl burayı bir düğün mekanı haline getirme fikrim vardı ama Noah beni reddetti. O zamandan beri, harekete geçmek için mükemmel anı bekliyordum.

İşte bu kadar.

Burası mükemmel bir mekan. Eşsiz. Port Harbor'daki diğer herkes ya toplum merkezinde, ya iskelede ya da arka bahçelerinde evleniyor. Web sitemdeki tüm fotoğraflar bunun kanıtı.

Ama bu... bu her şeyi değiştirebilir. Belki insanlar beni artık işleri berbat eden düğün organizatörü olarak görmeyi bırakıp ciddiye almaya başlarlar. Sadece Chambers lanetinin bir başka kurbanı olarak değil; ve kesinlikle birkaç çiftin düğünlerini tamamladıktan kısa süre sonra boşanması yüzünden başarısız biri olarak da görülmem.

Zihnimin bir köşesinde sürekli beliren o düşünceleri bir kenara itiyorum ve sonunda mekanımızı ayarladığımız ve düğünü resmen planlayabileceğimiz gerçeğine odaklanıyorum.

Sorunsuz geçecek ve ömür boyu sürececek bir evliliğe yol açacak bir düşün.

"Hiç vakit kaybetmeden harekete geçtiğinizi görüyorum."

Noah, tezgâhın üzerine yeni yıkanmış bardaklarla dolu bir tepsi koyarak beni düşüncelerimden sıyırdı. Birini aldı, Stick Taps'in en çok satan elma şarabı Neutral Zone'un musluğunun altına yerleştirdi, ağzına kadar doldurdu ve tek bir damla bile dökmeden bana doğru uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, yarı tatlı elma ve çilek karışımı elma şarabından bir yudum alarak. Bardağı yere bıraktım. "Nasılsın, Noah?"

Dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Burada hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin Odie, o yüzden kafana hiçbir fikir sokma."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Nefret ettiğim lakabı kullandığı için ona orta parmağımı göstermek istesem de, en tatlı gülümsememi ona verdim. Ergenlik yıllarımdan beri bana böyle sesleniyor ve ne kadar uğraşsam da vazgeçmiyor. Bana *Garfield'daki* köpeği hatırlatıyor. Kendi başına sinir bozucu olsa da, eski sevgilinizin sizi çok büyük gözlü bir çizgi film köpeğine benzetmesinden daha kötü bir şey yok.

Gözlerini kısarak, "Ciddi söylüyorum. Hiçbir şeyi yerinden oynatmayacaksın," dedi.

"Tabii ki değilim, Noah." Kirpiklerimi kırıştırdım, gülümsemem daha da genişledi. Onu görmezden gelip istediğimi yapmaya niyetliyim. Bu düşünün başarılı olmasını istiyorsam, sadece Izzy için değil, işim için de bunu yapmak *zorundayım* .

"Ciddi söylüyorum," diyor kararlılıkla.

"Elbette öylesin."

Homurdanarak bara doğru geri döndü, hâlâ her zamanki gibi asık suratlıydı.

Gülmemeye çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum.

Noah artık ne derse desin, ne istersem onu yapacağımı bilmeli. Bu benim karakterim.

Izzy, "Bunu kabul ettiğine çok pişman olacak," diye yorum yapıyor.

"Bence o zaten bunu yapıyor."

"Öyle yapıyor." Ezra'nın bir tabureye oturduğunu görmek için arkamı döndüm. İçeri girdiğimde tezgahın üzerindeki dağınık evraklarını ve dizüstü bilgisayarını fark etmemiştim bile. "Ama beni de pişman etme."

Sözlerinin ardında hiçbir şaka yok. Noah bana dik dik baksa bile, gerçekten kötü niyetli ya da ciddi olmadığını biliyorum.

Ama Ezra'ya gelince? Adamı hiç çözemiyorum, inanın bana, çok denedim. Eğer Noah'ın huysuz olduğunu düşünüyorsam, ne kadar yanılmışım. İş ortağı onu fersah fersah geride bırakıyor.

"Anlaşıldı," dedim ona ciddi bir şekilde, birden bunun umduğum gibi sonuçlanmayacağından endişelenerek.

Izzy kolumu tuttu ve beni sertçe salladı. "Ben... *ah* ! Çok heyecanlıyım! Planların neler? Bana her şeyi anlat!"

Onun heyecanı elle tutulur derecede, taburelerimizden kalkıp barda dolaşırken benim gerginliğimi de alıp götürüyor.

"Sanırım buradan başlayalım," diyorum, karşılıklı duran iki rahat kanepeyi işaret ederek. Aralarında bir sehpa var, alt rafı çeşitli masa ve kart oyunları ile dolu. "Siz ve Craig fotoğraflarınızı çektirirken kokteyl saati boyunca kaynaşmanız için yer açmak amacıyla bu alanı boşaltmamız gerekecek."

"Hiçbir şeyi yerinden oynatmıyorsun," diye hatırlatıyor Noah.

Onu görmezden gelip, şöminenin etrafındaki iki yüksek sırtlı suni deri koltuğu ve aralarındaki küçük masayı işaret ettim. "Bunların da gitmesi gerekecek."

"Beni duydun mu? Hiçbir yerinden kıpırdamayacaksın!"

Duvarları süsleyen hokey hatıra eşyalarının üzerinden elimi sallayarak, "Şahsen, bunun kaldırılması gerektiğini

düşünüyorum, ama eğer kalmasını istiyorsanız, loş bir aydınlatma ile halledebiliriz." dedim.

"Odie!" Noah havlusunu bara vurup, barı aşp neredeyse ayaklarını yere vurarak yanımıza geldi.

"Evet, Nuh?" diye soruyorum masum bir şekilde, yanımda kendini zor tutan Izzy'ye.

"Hiçbir şeyi yerinden oynatmayacaksınız dedim. Burayı tam istediğimiz gibi düzenledik. Eğer farklı bir şey istiyorsanız, başka bir yere gidin. Ben—"

"Bu değişiklikleri yapabiliriz," diyor Ezra, hepimizin dikkatini çekerek. Sırtı bara dönük, iri kolları göğsünde kavuşturulmuş, duygusuz gözlerle bizi izliyor.

"Ne?!" diye bağırdı Nuh.

Ezra omuz silkerek, "Onların ne demek istediğini anlıyorum. Ayrıca, bunu gelecekteki iş modelimizin bir parçası haline getirirsek, ne kadar esnek ve uyumlu olduğumuzu göstermek isteriz, değil mi?" dedi.

"İş modeli... ilerisi için... *hmph.* " Noah, kendisine karşı birleşilmesinden rahatsız olmuş bir şekilde her kelime arasında homurdanıyor. Kız kardeşine bakıyor. "Bunu mu istiyorsun, Iz?"

Başını salladı. "İstediğim bu. Duvarlardaki hokeyle ilgili şeylerin kaldırılması dışında tabii. O kısmı seviyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. Olanları idrak ederken burnumu kırıştırıyorum. Eğer bu benim düşünüm olsaydı, fotoğraflarda böyle şeylerin olmasını istemezdim. Ama bu, asla endişelenmem gereken bir şey değil.

"Evet. Buz hokeyi, büyürken benim hayatımın da onunki kadar önemli bir parçasıydı. Annemin bizi Anaheim'da maçlarını izlemeye götürdüğü kız kıza gezileri hatırlıyor musunuz? Her zaman buz hokeyi disklerini camın üzerinden bize atardı, iyi koltuklarda oturmamızı sağlardı. Bunlar en sevdiğim anılarımdan bazıları ve bunları hayatımın en güzel günüyle birleştirmek istiyorum."

Onun neyden bahsettiğini hatırlıyorum, ama onları çok farklı nedenlerden dolayı hatırlıyorum.

O zamanlar Nuh'a hayran kalmıştım. On altı yaşındaki halimin burnunu cama dayayıp yirmi sekiz yaşındaki Nuh'a adeta ağzımın suyu akarak baktığını çok net hatırlıyorum. Geniş omuzları ve kendi iyilikleri için fazla güzel olan kahverengi gözleri... Yüzündeki sakal henüz gamzelerini örtecek kadar kalınlaşmamıştı. Bir gün kesinlikle evleneceğim adamın o olacağına inanıyordum.

Ama Izzy sayesinde profesyonel bir hokey oyuncusuyla evlenme hayalinden vazgeçtim ve en yakın arkadaşımın abisine olan hayranlığım da sona erdi.

Noah'ya aşık olduğumu söylediğimde yüzündeki o dehşet ifadesini hâlâ hatırlıyorum. On sekiz yaşındaydık ve liseden mezun olmak üzereydik, bu yüzden kutlamak için annesinin şarap stoğundan gizlice şarap alıp limana indik. Görünüşe göre biraz fazla sarhoş olmuştum, çünkü birdenbire sırlarımı, en büyük sırrım olan erkek kardeşiyle ilgili olanı da dahil olmak üzere, anlatmaya başladım.

Burnunu buruşturdu ve "İğrenç. Lütfen. Durun. Bir daha bana asla böyle şeyler söylemeyin." dedi.

Ben de öyle yapmadım. Bu konu hakkında bir daha tek kelime etmedik, ama onun ne demek istediğini gayet net anladım: Noah yasak bölgeydi ve onunla asla böyle bir şey olmayacaktı.

Haklıydı. Bu asla *gerçekleşmeyecek* .

Evet, doğru, yaşlandıkça daha da yakışıklı oldu ama artık Noah'a karşı o duygularım yok. Artık *kimseye* karşı bir şey hissedemiyorum. Annemin ailesinin defalarca yaşadığı aynı kalp kırıklığına, Chambers lanetine kendimi maruz bırakmayı reddediyorum.

Bunun beni etkilemeyeceğini, belki bir nesli atlayacağını ya da büyükannemin yanıldığını ummuştum. Ama yanılmıştım ve üniversitedeki erkek arkadaşımdan yaşadığım kalp kırıklığı bunu kanıtladı. Keşke bu lanetten dolayı yaşayacağım tek kalp kırıklığının bu olmayacağını ve geleceğimin de bu yüzden tehlikede olmadığını bilseydim.

Noah'ın sert yüzü yumuşadı ve kollarını göğsünden indirip ellerini beline koydu. Derin bir nefes verdi. "Pekala. Tamam. Mobilyaları taşıyabilirsiniz. İstedığınız gibi dekore edebilirsiniz. Sadece... hokey malzemelerine dokunmayın, tamam mı?"

"Bunu hayal bile edemezdim, Bubs."

Izzy'nin ona taktığı eski lakabı duyunca yüzündeki sürekli somurtkan ifade daha da derinleşti. "Ve özellikle de diske dokunma, tamam mı? O disk ben aldığımda..."

"Detroit'e karşı Stanley Kupası Finali'nin yedinci maçında hat-trick yaparak kupayı kazandırdı; uzatmalarda beş-dörtlük bir galibiyet," diye bitiriyoruz Izzy ile aynı anda, bu hikayeyi yıllar boyunca sayısız kez dinlemiş olmamıza rağmen, sanki orada olup izlememişiz gibi.

Birbirimize gülümsedik; sonra onu uzaklaştırdım.

Bara doğru geri çekilirken ellerini havaya kaldırdı. "Pekala. Bana ihtiyacınız olursa buradayım."

Adam arkasını döndüğünde Izzy, "Bir Face Off daha iyi olurdu," diyor.

Elini kaldırarak yeşil elma şarabı isteğini duyduğunu işaret etti, sonra tezgahın arkasına kayboldu.

Kanepeye oturduk ve ben cebimden telefonumu çıkarıp, Izzy kendi fikirlerini sıralarken not aldığım fikirler listesini incelemeye başladım.

"Burayı düzeltmek için fazla zamanımız yok," diyorum sonunda derin bir nefes aldığında. "Sanırım en iyi arkadaşının mucizeler yaratması iyi bir şey, değil mi?"

"Kendinize şimdi böyle mi diyorsunuz? Aldığınız son yorum neydi? *Düğünümü ateşe verdiniz. Tavsiye etmiyorum.* Ya da buna benzer bir şey."

Haklı olsa da, Nuh'un sözleri canımı daha az acıtmıyor. Ben bir mucize yaratıcısı değilim ve başarısız düğünlerim bunun kanıtı.

Ama sen bunu başarabilirsin. Durumu tersine çevirebilirsin. Izzy'nin düğününü düzeltebilirsin.

Noah, benim ve Izzy'nin önüne taze elma şarabı koyarken (ki ben taze elma şarabı istememiştim), bunu kendi kendime tekrar tekrar söylüyorum. İsteddiği kadar huysuz davranabilir, ama bunu tamamen iyi niyetinden yaptı.

Ceketimi omzundan alıp çantamla birlikte yanıma koydu. "Kendine gel. Etrafta ne tür tuhaf tiplerin dolaştığını asla bilemezsin."

"Ama burası Port Harbor."

"Aynen öyle," diyor inanmaz bir şekilde içini çekerek ve ardından tezgahın arkasındaki yerine geri dönüyor.

Yarı şaka yapıyor. Ya da en azından ben öyle varsayıyorum. Port Harbor'da gerçekten de tuhaf tipler bolca bulunuyor. Küçük ve birbirine bağlı bir topluluk olabiliriz, ama buradaki bazı insanlar gerçekten... garip. Nazikçe söylemek gerekirse, pek *kaynaşmıyorlar* .

Bay Garrison gibi, her yeri çöp ve eski arabalarla dolu olmasına rağmen son altmış yıldır çocuklara çimlerinden uzak durmaları için bağırان biri. Hırdavatçıdaki Dale ise eskiden palyaçoymuş ve hâlâ ara sıra eski kırmızı burnuyla işe gelip müşteriler için balon hayvanlar yapıyor.

Ve elbette, hepsinin en garibi... Şeftaliler.

O bizim hippie mahallemizin sakini ve çoğu zaman çok eğlenceli olsa da, çantanızı ona emanet etmek yapabileceğiniz en son şey. Sizi soyacağı için değil - asla yapmaz - ama çantanıza bir kedi bırakmasını bekleyebilirsiniz. Bir sürü kedisi var ve her zaman mahalle sakinlerinden birini sahiplenmelerini istiyor. Altı ay önce Stewart düğününde çalışırken çantamın içine bir kedi koymuştu, Beans'i de böyle edindim.

Peaches şanslı ki son zamanlarda yalnızım ve Beans'in arkadaşlığına ihtiyacım var. Artık onsuz hayatımı hayal edemiyorum, her ne kadar gecenin ikisinde, ben derin uykudayken bana "bisküvi yapma" ihtiyacıyla beni çıldırtsa da.

"Haklı. Bu sabah kahve dükkanına uğradım ve Peaches'ın bu hafta iki kediyi daha satmayı başardığını duydum," diyor Izzy.

"Bu kadına bu kedileri nereden aldığını hiç soracak mıyız? Çünkü hepsi ondan gelmiş olamaz."

"Kim bilir?" Elma şarabından bir yudum alıyor. "Neyse, senin o listede neler var?"

"Sorduğunuz için çok memnunum."

Mülkü düğüne hazır hale getirmek için fikirlerimi anlatmaya başlıyorum; bunlar arasında ahır yenilemek ve düğün partisinin hazırlanabileceği bir alan oluşturmak da var. Ayrıca yağmur yağması ihtimaline karşı bir acil durum planım da var - sonuçta burası Pasifik Kuzeybatısı - ve hayvanlarla ne yapılacağına dair bir önerim de mevcut.

"Tootsie'nin harika bir düğün konuğu olacağını düşünüyorum," diyorum, "ama diğer davetlilerin aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın ki? Çok tatlı. Bakın ona."

Izzy pencerelere doğru başını salladı ve ben de dönüp baktığımda Houdini gibi bir usta olan tavuğun kafesinden çıkıp bara doğru yürüdüğünü gördüm. Eminim bu hafta bunu ilk kez yapmıyor. Kesinlikle yapmaması gereken durumlarda bile her zaman kaçmanın bir yolunu buluyor.

"Noah!" diye sesleniyor Izzy. "Toots kaçtı!"

"Yine mi?!" diye bağırdı arka odadan.

Hızla dışarı fırladı, bir fıçıyı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tezgâhın üzerine fırlattı, sonra da arka tarafa açılan çift kanatlı kapılara doğru yürüdü.

"Şu kahrolası tavuk. Yemin ederim," diye mırıldanarak dışarı çıktı ve kollarını ona doğru salladı.

Ve o küçük kaçakçıyı kovalarken onu izlemek komik olsa da, ben daha çok fıçıyı tezgâhın üzerine fırlattıktan sonra kollarının nasıl görüldüğüne odaklanmış durumdayım. Arka odadayken siyah-beyaz kareli flanel gömleğinin kollarını sıyırmış olmalı, çünkü kolları gerçekten de göz önündeydi. Aman Tanrım, ne kadar da belirgin kasları vardı. Sadece

yıllarca hokey oynamasından değil - *sopa kullanma egzersizlerine teşekkürler* - aynı zamanda çiftlik ve elma şarabı üretim tesisindeki çalışmalarından da kaynaklanıyordu.

Kanepelerin arasındaki sehpaye bakıyorum, Noah'ın çok zaman harcadığı ahşap işçiliğine hayran kalıyorum. Düğün için onu kaldırmak gerçekten yazık olacak.

“Neden uğraştığını anlamıyorum bile. Yine kaçacak zaten.” Izzy gülümseyerek başını salladı. “Pekala. Sırada ne var, düğün organizatörü?”

Ve işte böylece, kendimi tekrar planlamanın içinde buldum ve kesinlikle Noah'ın bugün ne kadar yakışıklı göründüğünü *düşünmedim bile*.

Telefonumu alıp Izzy'ye döndüm. “İşte aklımdan geçenler şunlardı...”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nuh

"Neden beni dinleyemediğinizi anlamıyorum."

Önümdeki küçük hanıma dik dik bakıyorum.

"Ya da neden bunu tekrar tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor? Neden iyi bir kız olup talimatlara uyamıyorsun?"

O hiçbir şey söylemeyince ellerimi belime koydum ve başımı salladım.

"Ne? Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Sonunda Tootsie gıdaklıyor.

"Çünkü ben patronum. İşte bu yüzden."

Gıdak.

"Hayır, size ekstra ödül verilmiyor. Bunlar sadece talimatlara uyan uslu tavuklar için."

Gıdak.

"Ne kadar tatlı olursan ol, Tootsie. Bu olmayacak."

Gıdak.

"Karşı gelmeyi bırak da şu lanet olası kümesin içine gir artık!"

Onu kucağıma alıp kolumun altına sıkıştırıyorum.

Tekrar gıdaklıyor ama onu görmezden geliyorum ve onu, her arkamı döndüğümde kaçmayan diğer uslu tavuklarla dolu kümesin içine taşıyorum. Her zaman olmaması gereken bir yerlere doğru gururla yürüyor. Bir gün pişman olacak ve bu tamamen onun suçu ve benim taşıyacağım suçluluk duygusu olacak.

"İşte," dedim, onu arkadaki en sevdiği yere oturtarak.

"Şimdi yerinde dur, lanet olsun. Bugün seni *tekrar* buraya geri getirmek istemiyorum. Anladın mı?"

Gıdak gıdak.

Tavuğumun bana "defol git" dediğinden %99 eminim.

Anlıyorum. Özgürce dolaşan bir kuş olmak istiyor ama buraya sürekli gelen ve giden bunca insan varken bu imkansız. En son istediğim şey onun huysuzlanıp birini gagalaması. Bu da uğraşmak istemediğim bir sürü evrak işi demek.

"Kapandıktan sonra seni dışarı çıkaracağım, anladın mı?"

Gıdak.

Gözlerimi deviriyorum, sonra diğer tavukları kontrol ediyorum -hepsi de kendi kümeslerinde rahatça duruyorlar- ve ardından kapıyı tekrar kilitliyorum. Kapının önüne tahtalar ve tuğlalar koyup Tootsie'nin tırmanabileceği her küçük yeri kapatma rutinimi uyguluyorum. Tekrar dışarı çıkamayacağından emin olduğumda, arazideki diğer hayvanları kontrol etmek için zaman ayırıyorum.

Bir elma şarabı üreticisi sahibi olmayı hayal ettiğimde, aklımda bir çiftlik yoktu, ancak memleketimde bu yer satışa çıktığında, içinde bir sürü hayvan olsa bile, bunun mükemmel olduğunu anladım.

Şükürler olsun ki, bana araziyi satan yaşlı adam bir telefon uzağımda. O ve internet olmasaydı, burayı asla işletemezdim. Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi bir sürü hayvanla dolu bir yer işletirken veya elma şarabının yanında yumurta satarken hiç hayal etmemiştim, ama şimdi başka bir şey hayal edemiyorum. Zor bir iş, ama zevk alıyorum.

Önce ağillara uğrayıp keçilerin ihtiyaçlarının karşılandığından emin oluyorum, sonra da ördekleri kontrol etmek için gölete gidiyorum.

"Hey, Larry," diyorum yanıma doğru yüzerken. Ona neden Larry adını verdiklerini bilmiyorum ama bu isme tepki veriyor, sanırım önemli olan bu. "Burada uslu duruyor musun?"

Elime sürtünüyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Birazdan size marul getireceğim, tamam mı?"

Suyun karşısındaki ördek sürüsüne doğru yüzmeden önce beni bir kez daha dürttü.

Onun gidişini izliyorum, sonra da yavaşça bara doğru yürüyorum. Orada olmayı çok sevsem de, her yer kaotik hale gelmeden ve sadece aşk, kalpler ve hayal edebilecekleri diğer romantik saçmalıklarla dolmadan önce kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor. Boşandıktan sonra bir daha asla kendimi kaptırmayacağıma yemin ettiğim türden saçmalıklar bunlar.

Buna nasıl razı olduğuma inanamıyorum. *Ezra'nın* da buna razı olduğuna inanamıyorum.

Ama ben yaptım, o da yaptı, işte şimdi buradayız.

Yavaş adımlarla, ne zamandır doğru dürüst kullanılmadığını bile bilmediğim eski ahıra doğru yürüyorum. Şu anda içinde çalışmayan eski bir traktör, birahanenin kahve masası ve bar tezgahını yaparken artan keresteler ve eski sahibinin yanında götürdüğü atların barındığı, harap haldeki ahır bölmeleri bulunuyor.

Yalan söylemeyeceğim, anlaşmada aldığım tüm hayvanlar arasında en çok atları bekliyordum, ama şimdi onları aldığına çok sevindim. Şu anki hayvanlarla bile zor başa çıkıyorum, hele ki daha fazlasını eklemeyi hiç düşünemiyorum.

Kapıyı açıp ahıra girdiğimde gıcırıyor. Etrafıma toz kalkıyor ve ben de etrafa bakınırken, Izzy'nin düğünü için burayı hazırlamak adına yapmam gereken her şeyi aklımda not alarak tozu elimle dağıtıyorum.

Öncelikle, en bariz olanı yapmalıyım, mesela şu lanet olası traktörü ortadan kaldırmalıyım ki asıl işime koyulabileyim, mesela çatıda oluşan birkaç deliği tamir etmeliyim. Bütün çatıyı değiştirmek zorunda kalsam şaşmam. Alanı genişletmek için ahırları sökmem, birkaç yerini güçlendirmem ve boyayabildiğim yerleri yeniden boyamam gerekiyor.

Yapmam gereken genel temizliği bir kenara bırakalım; fazla malzemeleri, eski kutuları ve atlardan kalan tüm samanları atmak gibi.

Çok fazla iş var ve Stick Taps'i yönetirken bunu ve tavuk kümesini on hafta içinde nasıl tamamlayacağımı hiç bilmiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, elimi yüzüme sürerek. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Buz pistinden birkaç yıl uzaklaşmış olabilirsiniz, ama sesiniz hala buzda olduğunuz izlenimini veriyor."

Arkamı döndüğümde, Odette'in açık bıraktığım kapıya yaslanmış olduğunu gördüm. Bir eli belinde, bacakları çapraz ve arkasından gelen ışıkla son derece güzel görünüyordu. Işık, kıvrımlarını en nefis şekilde sarıyordu.

Kapıyı iterek uzaklaşırken, topuklarının beton zeminde çıkardığı tıkırtılarla eski binanın içine doğru daha da ilerlemesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

Omuz silkerek, "Lütfen. Maçlarınıza gelirken çok daha kötü şeyler duydum." dedi.

Yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin. Bu muhtemelen doğru. Ailemizin her zaman banklara ne kadar yakın oturduğunu düşünürsek, eminim ki birbirimize söylediklerimizin çoğunu duymuştur ve bu hiç de aile ortamına uygun değildi.

"Izzy nerede?" diye soruyorum.

"Sevgilisinin yanına eve geri döndü. Onu özlüyordu ya da başka bir şey. Hiçbir fikrim yok," diyor Odette, ilişkilerden bahsedildiğinde bana biraz benzeyen bir ses tonuyla ve bunun tüm lanet söylentileriyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. "İyi misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Evet, sadece bir oyun planı oluşturmaya çalışıyorum. Neler yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Yapmadığımda Izzy'yi ne kadar hayal kırıklığına uğratacağımı da hesaplıyorum."

İnsanları hayal kırıklığına uğratmaya alışkınım zaten. Son NHL maçımda takımımı hayal kırıklığına uğrattığımda da aynısını yapmıştım; diskin sopamdan kaymasına izin verip rakip takıma kontra atak fırsatı vermiştim ve bu da maçın galibiyet golüne yol açmıştı. Eski sevgilimle de kesinlikle aynı şeyi yapmıştım. Onu mutlu etmenin bir yolunu asla bulamadım.

“Şaka mı yapıyorsun? Sana tapıyor. Onu asla hayal kırıklığına uğratamazsın.” Parmağını göğsüne bastırdı. “Beni ise kolayca hayal kırıklığına uğratabilirsin. Özellikle de bu düğün, önceki düğünüm gibi bir felakete dönüşürse.”

“Ve ondan önceki de.”

Bana sert bir bakış attı. “Bunu gerçekten gündeme getirmek zorunda mıydın?”

“Bakın, gelinin alerjisi olduğu çiçekleri ben sipariş etmedim.”

“Ben de bilmiyordum! O çiçekçiydi!”

Dudaklarımı büzdüm, hiçbir şey söylemedim çünkü ne söylesem de benimle tartışacaktı. Odette her zaman böyleydi.

Belki de doğru çiçekleri sipariş etti ama yanlışları gönderildi. Ya da belki de hata yaptı ve bunu kabul etmek istemiyor. Her iki durumda da, gelinin (ki kendisi belediye başkanının kızıydı) korkunç bir tepki verdiği gerçeğini değiştirmiyor. Yüzü o kadar şişti ki gözlerini açamadı.

Muhtemelen bu yüzden Odette'in işleri bu kadar kötü durumda. Izzy'nin, belediye başkanının kızının düğününden sonra üç farklı çiftin sözleşmelerini iptal ettiğinden bahsettiğini duydum. Odette'in *bir sonraki* etkinliğinin de ters gitmesi veya düğünlerini planladığı iki çiftin altı ay içinde boşanması da durumu daha da kötüleştirmiştir eminim.

Bahse girerim ki her şeyi ailesinin çektiği lanete bağlayacaktır ve bir bakıma onu anlıyorum. Ben bir hokey oyuncusuyum, bu yüzden batıl inançları çoğu insandan daha

iyi anlıyorum. Belki de gerçekten bir lanettir. Ya da belki de sadece kafasına takılmıştır. Her iki durumda da başı dertte.

"Ne dersen de," diyorum ona. "Tek bildiğim bu düğünün çok iş gerektireceği." Yanımdaki kirişe hafifçe vuruyorum ve eski ahşap, her an kırılacakmış gibi gıcırıyor. Sanırım bunu da tamir edilecek işler listesine eklemeliyim. "Şu ahırdan başlayarak."

"Yardım edebilirim."

Kaşlarımı kaldırarak baktım. "Affedersiniz?"

"Beni duyduğun, Noah Stevens. Yardım edebileceğimi söyledim. Bana bir çekiç ya da benzeri bir şey ver. Birkaç çivi. Bir cırcır anahtarı. Yirmi dolar. Ne istersen. Burayı kısa sürede tamir ederiz."

Elimde değil, gülüyorum.

Ve Odette'in yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa, tepkimden hiç hoşlanmadığı açıkça belli oluyor.

"Ne?" diye bağırdı bana. "Gülmeyi kes."

"Özür dilerim." Göğsüme vurarak öksürdüm. En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. "Sadece... seni tulum giymiş ve elinde çekiçle hayal etmeye çalışıyorum."

Çenesini yukarı kaldırarak, "Çok becerikliyim, çok teşekkür ederim." dedi.

"Evet, Jimmy Choo ayakkabılarınız ve yeni manikürünüzle tam da öyle görünüyorsunuz."

"Bilginize, bunlar Manolo Blahnik ayakkabılar." Koyu pembe ojeyle kaplı uzun tırnaklarına bakıyor. "Ama haklısınız. Bu tırnaklarımı mahvedecek." Omuz silkiyor. "Neyse, hallederim."

Başımı salladım. "Hayır, canım, yapamazsın."

"Neden olmasın? Çünkü ben bir kıyım?"

Ona ters ters baktım. "Lütfen. Dünyanın en güçlü kadını beni büyüttü. Kadınların erkeklerden en ufak bir şekilde bile aşağı olduğunu düşünmediğimi biliyorsun. Aksine, tam tersini düşünüyorum. Bu dünyayı erkekler değil, kadınlar

yönetmeli. Onlar bizden çok daha zeki ve güçlüler, bundan eminim."

Odette, söylediklerimin her birinin arkasında durduğumu bilerek, bir dakika boyunca bunu sindirmeye çalıştı. Odette, annemin beni ve ebeveynlerimin "kazara" bebekleri olan, çocuk sahibi olmayı bıraktıklarını düşündükten on iki yıl sonra dünyaya gelen Izzy'yi büyütmek için ne kadar emek verdiğini bizzat gördü. Hayatlarının farklı aşamalarında olan iki çocuğa sahip olmak kolay değildi, özellikle de biri hokey oynayan, hokeyle yaşayan ve tüm zamanını buz pistinde geçiren biri için. Annemin, babam kasabadaki kliniği ile bir kasaba ötedeki hastane arasında uzun saatler çalışırken, benim hokey kariyerim için olduğu kadar Izzy için de orada olabilmek için ne kadar çaba sarf ettiğini biliyor.

Erkek olduğum için ondan daha iyi olabileceğimi asla düşünmem.

"Öyleyse nedir?" diye soruyor.

"Ağır işlere dayanamayacağını düşünmemin nedenini öğrenmek mi istiyorsun?"

"Az önce de aynısını söylemedim mi?"

Gözlerimi baştan aşağı süzdüm; zaten uzun olan bacaklarını daha da uzun gösteren yüksek topuklu ayakkabılarına, vücuduna yapışan eteğine ve ruj sürmediği zamanlarda dudaklarının rengiyle uyumlu pembe bluzuna baktım.

"Bence bunu kaldıramazsın çünkü birincisi, *hiç* ağır iş yapmıyorsun. İkincisi, seni ıslatacak veya kirletecek işler yapmıyorsun; bu projeye yardım edersen kesinlikle ıslanacaksın veya kirleneceksin. Hatta hatırlıyorum, yüzme temalı bir doğum günü partisi yapmıştın ve havuza bile girmemiştin."

"Çünkü hava çok soğuktu."

"Ağustos ayının ortasıydı. Çünkü o aptal ergen çocukların -ki bu arada senden çok daha büyüklerdi- saçların ıslakken seni görmesinden çok korkuyordun ve bunu sen de biliyorsun."

Tartışmak için ağzını açıyor, sonra haklı olduğunu bildiği için hemen kapatıyor.

Tıpkı onun bu tür işlerin üstesinden gelemeyeceği konusunda haklı olduğum gibi. Yardım teklifini takdir ediyorum—özellikle de bunu zamanında tamamlamak istiyorsam buna ihtiyacım olacak—ama Odette'den biraz daha iyisini yapmam gerekecek.

“Sadece yardım etmek istiyorum. Ben... Bunun doğru gitmesi gerekiyor, Noah,” diyor usulca, gözleri yere iniyor, omuzları içe doğru çöküyor. “İşim için. Yapamam...” Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. “Yapamam işte.”

Mavi gözleri ve saklamaya çalıştığı titrek dudağı beni gerçekten çok etkiliyor.

Belli ki zorlanıyor. *Bir şeylerin* yolunda gitmesine ihtiyacı var. Bu, o şey olabilir. Ona bu şeyi başarmasına yardımcı olabilirim. Tamamen başarısız olmadığını kanıtlama ihtiyacını, sandığından daha iyi anlıyorum.

"O zaman bunu Port Harbor'ın şimdiye kadar gördüğü en muhteşem düşün yapacağız."

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ve ben yardımcı olabilirim?"

Onun hatalarını düzeltmek için harcayacağım zamanın, bunu tek başıma yapmamdan daha fazla olacağını bilmeme rağmen, yine de başımı sallıyorum. "Yardım edebilirsin, Odie."

Ona taktığım lakaba sinirlenerek, "Ben köpek *değilim* " dedi.

"Hayır, ama yine de uslu bir kız olup koşmalısın." Başını okşadım çünkü boyu 1.73 metre olsa da, 1.93 metrelik boyuma kıyasla hala kısaydı. "Burada yaralanabileceğin çok şey var. En azından bir göz atmayı bitirmeme izin ver. Daha ileri gitmeden önce güvenli olduğundan emin olmalıyım."

Elimi itti, zaten kusursuz olan saçlarını düzeltirken bana saçlarını çattı. "Pekala. Ama sadece Manolo Blahnik ayakkabılarımı kirletmek istemediğim için."

Ve bir ahırın yeniden inşasına yardım edebileceğini düşünüyor.

İncelememe geri dönüyorum ve o bara doğru geri çekilirken, topuklarının zeminde çıkardığı tıkırtı sesleri eşliğinde, düzeltilmesi veya çıkarılması gereken açıkta kalan çivileri not ediyorum.

Yere atılmış bir testere bıçağını almak için çömeldim. *Bu nereden çıktı Allah aşkına?*

"Hey, Nuh?"

Dönüp gözlerimi ona doğru çevirdim ve bacaklarının bu açıdan ne kadar muhteşem görüldüğüne tepki vermemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," diyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken.

Başımı yana eğdim. "Ne için?"

"İşte bu." Ahıra doğru işaret etti. "Çiftlik. Her şey. Izzy'nin düşününü burada yapmasına izin verdiğiniz için teşekkürler. Bunun onun için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Benim için de..."

Ama biliyorum. Gurur duyacağınız bir şey yaratmayı, adınızın çok çalıştığınız bir şeyle ilişkilendirilmesini istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve başarısız olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Hatta, futbolculuk günlerimde bunu defalarca yaşadım. Chelsea'ye göre, evliliğimde de bunu defalarca yaşadım.

Başımı salladım. "Elbette. Önemli bir şey değil."

Dudaklarındaki gülümseme bana bunun çok önemli bir şey olduğunu gösteriyor.

Bunun onun için mi, benim için mi yoksa ikimiz için de mi büyük bir mesele olduğundan emin değilim.

Çatıdaki geçici onarımlar işe yaramayacak. Tamamen yeni bir çatıya ihtiyacımız olacak.

"Ne kadar?" diye soruyor Ezra aşağıdan. Ben etrafta kazıp bir sürü sorun bulurken o da son iki saattir merdivenin yanında durup rakamlarla uğraşıyor.

"Çatı onarım bütçesine iki bin dolar daha ekleyin."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ama yine de elinin altında olan hesap makinesine tuşladığını duyuyorum. "Bitti."

Bütçeyi kastediyor. Düğün için yapılacak onarımlar için hemen bir bütçe ayırdı. Bunların çoğu zaten yapmayı planladığımız şeylerdi, ama şimdi en azından motivasyonumuz ve bir zaman çizelgemiz var. Çok kısa bir zaman çizelgesi olsa da, yine de bir zaman çizelgesi.

"Biliyorum," dedim ona. Bu büyük denetimimize başlayalı yaklaşık otuz dakika olmuştu.

"Onların bizi buna ikna etmesine izin vermemeliydik."

Hayır, kahretsin. Başından beri bunu söylüyordum. Ama dilimi ısırđım ve bunun yerine "Biliyorum" dedim.

"Bu konuda tam tersini düşünüyor olabiliriz."

"Biliyorum."

İçimden bir ah çekiyorum. "Belki" diye bir şey yok. Bu konuda kesinlikle başarısız *olacağız* . Bundan hiç şüphe yok. Ve bu sadece Izzy'ye mekan için inanılmaz bir indirim yaptığımız için de değil.

"Ama," diyor Ezra, "bu sadece kendimize yatırım yaptığımız anlamına geliyor. Bir sonraki girişimimize yatırım yapıyoruz. Bu iyi bir şey. Gerçekten çok iyi."

Bunun doğru olduğuna beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değilim.

Merdivenden iniyorum, metalin şangırtısı ayaklarım henüz süpürülmemiş betona değene kadar. Ama bu, sorunlarımın en küçüğü. Şu anda en büyük sorunum, değiştirilmesi yaklaşık sekiz bin dolara mal olacak olan çatı; bu sadece malzeme maliyeti. Harcayacağım zamanı içermiyor bile.

"Bunu gerçekten yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye soruyorum buraya geldiğimizden beri muhtemelen yüzüncü kez.

Homurdanarak, "Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu.

"Şaka yapıyorsun herhalde. Izzy bana o masum bakışlarını attığında saatler önce bir seçeneğimiz vardı. O zaman da hayır diyebilirdik. Aslında, hayır *dedim de* . Beni aksi yönde ikna eden sensin."

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "İkimiz de biliyoruz ki kız kardeşine karşı taviz vermemen uzun sürmez. Daha önce de hiç sürmedi. Neden şimdi başlayasın ki? Onun düğünü için mi?"

"Yerimde durmaya kararlıyım."

Bana inanmaz bir bakış attı ve tamam, peki. Haklı *olabilir* . Elbette pes etme ihtimalim vardı. Ama ne derse desin, bu ihtimal çok düşüktü.

"Neyse, sanırım artık işin içindeyiz." Elinde can simidi gibi tuttuğu hesap makinesine doğru başımı salladım. "Zarar ne kadar?"

Şimdi de iç çekme sırası onda. "On iki. Ama sanırım onu ona indirebilirim."

Saçlarımı elimle düzelttim. "İşe yarayıp yaramayacağından emin olmadığımız bir şey için bu çok fazla para."

"Evet, ama şöyle düşünün: Parayı şimdi harcıyoruz, burayı güzelleştiriyoruz, Odette'e her şeyi şıklaştırıp bol bol fotoğraf çektiriyoruz ve işte - avuç dolusu para kazanıyoruz. Düşünün, şu anki yatırımımızı beş katına, belki de daha fazlasına çıkarıyoruz."

"Beş kez mi? Vay canına. Bu çok para. Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Evet, öyle düşünüyorum. Yani, kahretsin, şu aşık kaybedenlerin şimdi ne gibi seçenekleri var? Kilise, toplum merkezi, adliye ve liman mı? İnsanlar daha uzaklara gitmek istemedikçe, ki istemiyorlar, hepsi bu. Komşu kasabalardan bile iş çekebilir ve uzaklara gitmek istemeyenlere hizmet verebiliriz. Düğünler zaten pahalı, katılmak bile. Eğer düğünlerini Port Harbor'da yapabilirlerse, biz daha iyi bir seçenek oluruz. Yani, evet, burada büyük bir

fırsatımız olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, öngördüğüm kârlar bize buz pistini satın alma imkanı sağlayabilir.”

İkimiz de hokey oynamış olduğumuz için, bu oyuna girmenin ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyoruz ve kesinlikle ucuz değil. Ezra bunu benden daha iyi biliyor, çünkü geçimini sağlamak için iki işte çalışan bekar bir anne tarafından büyütüldü. Bizim oluşturmaya çalıştığımız gibi eğitim merkezleri, onu NHL'ye taşıyan şey oldu.

Buz pisti projesini hayal ederek birçok geceyi uykusuz geçirdik ve hatta mükemmel yeri bile bulduk: Port Harbor'a çok uzak olmayan, bakıma muhtaç eski bir buz pisti. Onu satın alıp, yenileyip, düşük gelirli ailelere ücretsiz buz saati ve eğitim sunmak istiyoruz. Belki yazın özel bir eğitim kampı bile düzenleyebiliriz. Kim bilir neler yapabiliriz?

Ama düğünlerden elde edilecek ek paranın satışta kesinlikle işimize yarayacağını biliyorum. Şimdi de satın alabilirdik, ancak bu, ikimizin de hazır olmadığı şekillerde kişisel fonlarımıza dokunmak anlamına gelirdi. Yeni gelir kaynağı bu sorunu çözecektir.

Komşu kasabalar konusunda da haklı. Onlardan zaten çok iş alıyoruz. Hatta sadece elma şarabımızı denemek veya imza almak için başka eyaletlerden gelen insanlarla bile tanıştım. Burada bir şeyimiz var, bu yüzden önceden biraz yatırım yapmanın, özellikle Izzy için, karşılığını fazlasıyla vereceğini düşünüyorum.

Odette de öyle.

Kahretsin, az önceki yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Bunun işe yaraması için can atıyor. Son zamanlarda yaptığı felaket düğünlerin yerine, bununla tanınmayı çok istiyor. İşinin batacağı konusunda haklıydı. Dedikoduları duydum. Düğün planlama yetenekleri hakkında ne dediklerini biliyorum ve hiçbiri iyi değil. Onun bir felaket olduğunu, bir enkaz olduğunu, *lanetli olduğunu iddia ediyorlar*.

Chambers ailesinin lanetlerle ilgili geçmişini düşününce, bu beni her zaman güldürür. Onların kötü aşkla lanetlendiği

tamamen saçmalık diye düşünmüştüm ve hala da öyle düşünüyorum. Lanetli değiller. Bazen iyi insanların başına korkunç şeyler gelir. Odetta bunun üstesinden gelebilir ve ben de ona yardım edeceğim.

"Beni dinliyor musun?"

"Hım?" Merdivenden çıkardığım levveyi alet kutuma bıraktım. "Ne dedin?"

"Dedim ki, yakında başlamamız gerekiyor. Bunu zamanında bitirmek istiyorsanız, yarın gibi bir zamanda. Bu zaman çizelgesi..." Başını sallıyor. "Kahretsin, çok sıkışık. Izzy neden gelecek yıl evlenemiyor? Ya da altı ay sonra? On hafta dışında herhangi bir zaman olabilir."

"Çünkü evlilik yıldönümlerinde ya da buna benzer romantik şeylerde evlenmek istiyorlar."

"İğrenç." Ezra ürperdi. "Neyse, önemli değil. Bize verilen zaman çizelgesiyle çalışmak zorundayız. Yani, sen çalışmak zorundasın."

Dişlerini sıkıyor, çünkü bu onarımların çoğunu benim yapacağımı, fiziksel olarak yardım edemeyeceğini çok iyi biliyor. Kalçasındaki sorun nedeniyle yardım edemez.

Sanırım çekiç kullanmada becerikli olmam çok iyi bir şey. Bunun için babama teşekkür etmeliyim, küçükken beni hep ev tamirlerinde ona yardım ettirirdi. Bu şimdiye kadarki en büyük projem olacak ve becerilerimi sınayacak, ama bu noktada gerçekten bir seçeneğim var mı?

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Barda biraz yardıma ihtiyacım olacak. Halkla uğraşmanın en sevdiğin şey olmadığını biliyorum ama..."

Sözlerimi umursamadan elini salladı. "Anladım. Bütün süre boyunca söyleneceğim ama üstesinden gelebilirim."

Doğruyu söylediğini gayet iyi bildiğim için kıkırdıyorum. "Pekala." Eğilip alet çantamı kapatıyorum. "Sanırım bu gece işimiz bitti." Tam boyumla doğruluyorum. "Şehirde hamburger yemeye ne dersin?"

Ezra karnını okşadı. "Kahretsin, dostum. Aklımı okuyorsun resmen. Dickie's şu an mükemmel olurdu."

Mantarlı İsviçre peynirli bir sandviç iyi giderdi."

"Bu iğrenç geliyor," diye yakınıyorum, merdivenin kilidini açıp gürültülü bir şekilde yerine geri kaymasına izin veriyorum, daha yönetilebilir bir yüksekliğe gelene kadar indiriyorum ve sonra ayaklarını birbirine vuruyorum.

"Mantarlara olan bu nefretini anlamıyorum dostum."

"Mantarları sevmediğimden değil, onlar beni sevmiyor. Alerjik olduğumu hatırlıyor musun?"

"Bazı şeyler riske girmeye değer ve Dickie'nin mantarlı İsviçre peyniri de bunlardan biri."

"Sözüne inanıyorum." Merdiveni kapının yanındaki duvara yasladım, alet çantamı da yarın için hemen yanına koydum. "Hadi ama. Bütün uyanık saatlerimi bu yerde geçirmeden önce özgürlüğümün son gecesinin tadını çıkarmak istiyorum."

"Buna değecek," diye söz veriyor Ezra. "Bekleyip göreceksiniz."

Keşke onun kadar özgüvenim olsaydı... ve umarım haklıdır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Odette

“Yiyecek. İhtiyaç.”

"Bugün tam cümle kurmuyor muyuz?"

En sevdiğim kahve dükkanının tezgahının arkasındaki adama ters ters bakıyorum. Burası Port Harbor'daki en sevdiğim kahve mekanı olabilir, ama sabahın çok erken saatleri olduğu için tam cümle kurmak mümkün değil.

"Yemek," diyorum tekrar.

Gülüyor. "Sanırım değil. Her zamanki gibi mi?"

"Lütfen."

“Ah, işte o bildiğim ve sevdiğim nezaketiniz.” Ekrandaki düğmelere gülümseyerek basıyor. “Yirmi onsluk ballı lavantalı yulaf sütlü latte ve krem peynirli, hafifçe kızarmış Asiago simit. Başka bir şey ister misiniz?”

Başımı salladım. "Tamamen."

Kai bana toplam tutarı okuyor—ki neredeyse her gün buraya geldiğim için ezbere bilmem gerekirdi—ve ben de kartımı makineye okutuyorum. Bugün her zamanki neşeli halimde olmadığımı bildiğim için bahşişini biraz fazla bırakıyorum.

Eşyalarımın çıkacağı tezgahın ucunda duruyorum ve ona yaslanarak, sahil boyunca uzanan Harborview Bulvarı'na doğru pencereden bakıyorum.

Güneş henüz yeni doğdu, bu yüzden ortalık hala sakin, ama otuz dakika sonra burası hareketlenecek. Port Harbor küçük olabilir, ama çok güçlü. Kasaba halkı sürekli dışarıda, yerel dükkanları destekliyor. Kendi işletmelerimizi desteklemekten gurur duyuyoruz.

Bu yüzden çok erken kalktım. Noah'ın düğün için planladığı tüm tadilatlara başlamak üzere Stick Taps mülküne gidiyorum.

Ona yardım etmem konusunda ısrar ettiğimde, dün gece bana sabah 5:30'da gelmem için talimat içeren bir mesaj atacağını tahmin etmemiştim. Sabahları zamanın var olduğuna dair söylentiler duymuştum ama daha önce hiç görmemişim. Dokuz ya da ona kadar uyumak, işime başladığımdan beri kendime tanıdığım bir lüks ve bundan olabildiğince sık yararlanıyorum.

Kai önce kahvemi bana uzatıyor - sağ olsun - ve ben de hemen latteyi dudaklarıma götürüp, dumanı tüten sıcak içeceği yudumluyorum. Yanması umurumda değil. Kafein ihtiyacımı gidermeye değer.

Karşıdaki Artfully Yours'ın içindeki ışık yanıp sönüyor ve dikkatimi çekiyor; seramik dükkanının bu kadar erken açıldığından hiç haberim olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Aslında, kahve dükkanının da açık olduğundan haberim yoktu. Buraya otomatik pilot modunda geldim ve kapıların açık olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadım.

"Ne zaman?"

Köşeden başını uzattı. "Evet?"

"Her zaman bu kadar erken mi açıyorsunuz?"

Gülerek, "Teknik olarak saat altıya kadar açmıyoruz, ama çok çaresiz görünüyordunuz, o yüzden bir şey söylemedim." dedi.

"Ne? Daha açılmadınız bile mi?!"

Başını salladı. "Altıya kadar olmaz."

"Kai! Ben... ne... ne..." diye kekeledim. "Neden beni içeri aldın?"

Omuz silkerek, "Sana söylemiştim. Ciddi anlamda kahveye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da korkutucu. Kusura bakma." dedi.

"Sorun değil." Eminim korkutucu *görünüyorum* . İç çamaşırı giyip giymediğimden bile emin değilim. Yataktan kalktığımda o kadar yorgundum ki. "Ve teşekkür ederim.

Beni içeri almak zorunda değildiniz. Bana defolup gitmemi söyleyebilirdiniz.”

“Olabilirdi ama favorilerime karşı zaafım var.” Bana göz kırptı. “Simitiniz neredeyse hazır. Arkadan krem peyniri getireyim. Paket olsun, olur mu?”

Başımı salladım, sonra çantamdan telefonumu çıkarıp saate baktım çünkü özellikle de bu etkinliğe dahil olmakta ısrar ettiğim için geç kalmak istemediğimden.

Ev sahibimden gelen e-postayı (eminim ki kira ödeme zamanını hatırlatan bir e-postadır) görmezden geliyorum ve doğrudan bekleyen kısa mesajı kontrol ediyorum.

Bu saatte hangi psikopat ayakta olabilir ki?

Ha, doğru. Bu tarihi belirleyen kişi.

Nuh: Yolda mısın?

Nuh: Çünkü sen artık gitsen iyi olur, Odie.

Parmaklarım ekran üzerinde hızla hareket ediyor.

Ben: Sen çok patronluk taslıyorsun!

Ben: evet

Ben: Yoldayım

Ben: Önce kahve 👍

Nuh: Kahve için mi durdunuz? Buraya gelirken bütün kanunları çiğnemeyi mi planlıyorsunuz?

Nuh: OMW ne anlama geliyor?

Kıkırdıyorum. Tabii ki o, stenografi bilmiyor. Bazen aramızdaki büyük yaş farkını ve Izzy ile aramızdaki gibi gizli bir dilin olmadığını unutuyorum. Birbirimize tek bir harf yazıp ne demek istediğimizi anlayabiliyoruz. Tuhaf bir durum.

Ben: yoldayım

Ben: && Tüm kanunlar değil, sadece bazıları.

Nuh: Sakın geç kalma.

Ben: Evet, efendim!

Başımı salladım ve telefonumu tekrar çantama koydum.

Sabahın bu saatinde böyle baskıcı olmak Noah'ya yakışır. O her zaman ağabey rolünü mükemmel bir şekilde oynamıştır.

Keşke onun hakkında, kesinlikle kardeşçe *olmayan* düşüncelerim olduğunu bilseydi.

İtiraf etmeliyim ki, dün ahır kapısında varlığımı belli etmeden önce biraz fazla uzun süre bekledim. Elimden bir şey gelmedi. Ortasında, ellerini beline koymuş, her ufak kusura bakarken çok iyi görünüyordu. Onu yeniden inşa etme düşüncesinin onu bunalttığını anlayabiliyordum, ama kız kardeşini mutlu edecekse yine de yapardı. O işte böyle bir adam. Dürüst, güvenilir. Zor zamanlarda yaslanabileceğiniz türden bir adam.

Bu yüzden biliyorum ki o, bu düğünü bu kasabanın gördüğü en iyi düğün yapacak ve işimi kurtarmama yardımcı olacak.

Kira ödeme zamanının geldiğine dair o e-posta, buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bir kez daha hatırlattı. Eskiden müşterilerim varken biriktirdiğim param var, ama hızla azalıyor. Aslında burada kahve ve kahvaltı almak için bulunmamalıydım, ama Noah ile bu günü atlatmak için bir zorunluluk. Kabul edilebilir bir lüks, değil mi?

Nuh.

Hem baş belası hem de inanılmaz derecede harika olan Noah, tüm bunları benim ve kız kardeşi için, tamamen iyi niyetinden yapıyor.

Chambers Charming Ceremonies'in geleceğini onun omuzlarına yüklemenin haksızlık olduğunu biliyorum, ama buna *ihtiyacım var* . Başka bir şeyin ters gitmesine izin veremem. İş hayatında başarısız olamam. Zaten aşkta başarısız olmaya mahkumum. Bu yeterli değil mi?

"Buyurun." Kai poşetlenmiş simidi bana doğru uzattı.

"Teşekkürler," dedim tezgahtan alırken. "Bir şey daha alabilir miyim?"

Geciktim.

Evet, Noah'a biraz takıldım ve onun için sorun olmayacağıma yemin ettim, ama Bay Taylor'ın bu sabah altı köpeğini de yürüyüşe çıkarıp yaya geçidinde sıkışıp kalması ve ben de onun hayatını düzene sokmasını beklerken dur işaretinde mahsur kalmam benim suçum değil.

Elimdeki bu kahvenin bir barış teklifi olarak işe yaramasını umuyorum. Yardım etmeme izin verdikleri için *bir teşekkür* olacaktı, ama şimdi "Geç kaldığım için özür dilerim" hediyesi oldu.

Stick Taps'in kapısını hızla açıp, tam da çok huysuz—tamam, her zaman huysuz görünüyor—Noah'ın önünde ani bir frenle durdum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını ise büzmüş bir haldeydi. "Geç kaldın."

Elimdeki kahve bardağını uzatıyorum. "Bunu senin için aldım. Sade olsun?"

Bu bir soru gibi çıkıyor ve nedenini bilmiyorum. Muhtemelen Nuh'un kahvesini nasıl içtiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, ama her zamanki tavrını göz önünde bulundurursak, sade kahve uygun geldi. Ruhuna da uyuyor işte.

Birkaç saniye boyunca şüpheyle ona baktıktan sonra nihayet elimden alıp dudaklarına götürdü. Bir yudum almasını -itiraf etmeliyim ki, çok yakından- izledim.

Yutkunurken Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor, bu da *beni* de yutkunmaya itiyor, oysa bunun bu kadar çekici olmasının hiçbir sebebi yok.

Gözlerimi kaçırdım, ama dudaklarından hafif bir "*ahh*" sesi dökülmeden önce değil.

"İyi mi?" diye sordum yere bakarak.

Homurdanarak karşılık verdi, sonra arkasını dönüp bara doğru yürüdü.

Farkına bile varmadan ayaklarım onu takip ediyor. Boş bir tabureye doğru başıyla işaret ediyor ve ben de elimde kahvemi tutarak tabureye oturuyorum; o da tanıdık sarı bir kutuyu açıyor.

Sunnie'nin.

Tatlı krizinizi gidermek istiyorsanız, burası aynı zamanda *en iyi* yerlerden biri olarak da biliniyor.

Sanırım Nuh bu sabah oradaydı.

İki peçete çıkarıyor, kutudan nefis görünen bir börek çıkarıyor ve birinin üzerine koyup bana doğru kaydırıyor. Kutudan bir peçete daha alıyor, peçeteyi ve böreği alıp arkadaki tezgâha yaslanıyor, bir bacağını diğerinin üzerine atıyor. Hafif, kabarık ve yeterince şekerli olduğunu bildiğim hamurdan bir ısırık alıyor. Dudaklarına birkaç parça sos yapıyor ve tezgâhın üzerinden atlayıp onları yalamak isteğime zorlukla karşı koyuyorum.

Arabayla gelirken simidimi bitirmeme rağmen ağzım sulanıyor, kendi simidimi işaret ediyorum. "Çikolatalı muzlu mu?"

Kaşlar kalkıyor. "Başka ne olabilirdi ki?"

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Hemen atılıp, ağzımdan çıkan iniltiden utanmadan, o lezzetli şeye bir ısırık alıyorum. Tamamen haklı bir inilti bu. Bu kızarmış hamur işleri o kadar lezzetli ki.

Tüm çeşitlerini sevsem de, çikolatalı muzlu olan favorim. Noah da bunu biliyordu.

Ağzım dolu bir şekilde, "Tanrım, bunlara bayılıyorum," dedim. Nuh'un gözlerine baktım. "Sen de bunlara bayılmıyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor.

Çiğniyorum, o bana bakıyor. Yutkunuyorum, o bana bakıyor. Kahvemden bir yudum alıyorum, o bana bakıyor.

Ve tüm bu süre boyunca onun bakışları altında gittikçe daha da ısınıyorum.

Muhtemelen sadece ısıtmadan kaynaklanıyor. Sabah hava çok soğuk olduğu için ısıtmayı sonuna kadar açmış, bu

da şaşırtıcı değil.

"Nuh mu?" diye soruyorum sonunda.

Sanki içinde bir şey kopuyor ve beni izlediğinin farkına varıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sonra kızarmış hamur işini ağzına tıktırdı, gözleri şimdi yerdeydi.

İlginç. Tuhaf.

Omuz silkip geçtim ve kahvaltımızı sessizce bitirdik.

İşimiz bittiğinde Noah peçetelerimizi çöp kutusuna atıyor, ardından Sunnie'den gelen kutuyu tezgahın altındaki, arkadaki raflara koyuyor.

"Sonraya sakladım," diye açıklıyor. Bar tezgahından kahvesini alıyor. "Hazır mısın?"

İçimden bir ah çektim. "Ben de asla böyle olmayacağım."

"Bunu yapmanızı kimse istemedi, biliyorsunuz."

"Biliyorum. İstiyorum."

Bana inanmaz bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. Sadece ön kapıya doğru yürüdü ve sanırım onu takip etmem gerekiyordu çünkü orada açık kapıyla durup beklentiyle bana baktı.

"Sanırım artık başlıyoruz," diye mırıldandım tabureden inerken.

Ben yanından geçerken kapıyı açık tutuyor ve bana dokunmamaya özen göstererek kenara çekiliyor.

Noah'ı bu kadar tiksindirdiğimi fark etmemiştim, ama bu konuda yorum yapamayacak kadar yorgunum.

Alabama doğru yöneldiğimde dirseğimden tuttu.

Anlaşılan o kadar da iğrenmemiş.

"Şimdiden mi gidiyorsun?"

"Birkaç alet almam gerek."

Kaşları çatıldı. "Aletler mi?"

Onun elinden kurtulup bagajımı açarken ona cevap vermiyorum, sonra da dün gece sakladığım alet kutusuna uzanıyorum.

Noah'ın kahkahalarla gülmesine hiç şaşırmadım.

"Ciddi olamazsın."

Omuzlarımı geriye doğru ittim, kahkahasına aldırmamaya kararlıyım. "Hayır, çok ciddiylim."

"HAYIR."

"Bağışlamak?"

"Beni duydun Odie. Hayır. Onları getirmeyeceksin."

"Neden olmasın? Çünkü pembeler?"

İlk daireme taşındığımda aldığım fuşya rengi kutuyu gösteriyorum. En son istediğim şey, bir şey ters giderse her şeyi bana uzun uzun anlatacak bir bakımcıyı beklemektir. Bu yüzden gidip bir alet kutusu aldım ve kendim tamir etmeyi öğrendim. Bu şey, sahip olduğum bunca yıl boyunca beni hiç yarı yolda bırakmadı, bu yüzden bu ahırını tamir etmek için de kullanacağımdan emin olabilirsiniz.

"Evet! Bu çok saçma. Üstelik kullanabileceğin aletlerim var."

"Benimkini tercih ederim." Bagaj kapağını sertçe kapatıp, elimde alet çantamla yanından geçip gittim.

Beni takip etmediğini fark edince omzumu çevirip baktım.

"Peki, geliyor musun Nuh? Yeniden inşa etmemiz gereken bir ahırımız olduğunu sanıyordum."

İçini çekerek gözlerini devirdi, sonra başını salladı ve bana yetişmek için üç uzun adım atarken bir şeyler mırıldandı.

Ahıra varana kadar onu görmezden geliyorum. Kapıyı açıyor ve dün bıraktığım halinden çok farklı bir durumda olduğunu görüyorum.

"Ne yani..." Ona dik dik baktım. "Bensiz mi başladın?"

"Evet. Zor işleri aradan çıkarmak istedim."

"Zor şeyler mi? Yani benim için zor olduğunu düşündüğün şeyler mi demek istiyorsun?"

O içini çekti. "Hayır, Odie, *benim* bile zorlandığım şeylerden bahsediyorum. Ezra dün gece burada bana yardım ediyordu. Bir şeyleri inceliyorduk ve ben zaten o lanet olası eski püskü merdivenin üzerindeydim, o yüzden

neden sadece benim ulaşabileceğim birkaç şeyi yapmayayım diye düşündüm?"

Böyle ifade edince mantıklı geliyor.

Yine de beni dışlamaya çalışıyor ve dışlanmaktan *nefret ediyorum* . Kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Sürekli peşinden koşmaya ve herkesin dikkatini çekmeye çalışan o sinir bozucu küçük kız kardeş gibi. Ama ben onun küçük kız kardeşi *değilim* . Kesinlikle değilim. Noah yardım edebileceğimi söyledi, bu yüzden aletlerim pembe olsa bile *her şeyde* yardım etmeme izin vermeli.

"Pekala. Sadece... senden küçük olduğum için beni dışlama, tamam mı? Bu adil değil. Bir şeyi halledemeyeceğimi hissedersen sana haber veririm. Ve pembe alet kutum konusunda da bu kadar kaba davranmayı bırak. Bu şey, birkaç hafta önce saç kurutma makinesini her taktığımda sigortanın atması üzerine banyomdaki kablolamayı yeniden yapmama yardımcı oldu. Sonunda dayanamadım ve her şeyi yeniden yaptım."

"Kablolamayı yeniden mi *yaptınız* ? Bunun için bakım ekibini çağıramaz mısınız?"

"Elbette, ama ben kendi başıma halledebilecek güçlü, bağımsız bir kadıyım. Bir nalbur dükkanı ziyareti ve birkaç YouTube videosundan sonra, ihtiyacım olan her şeyi öğrendim ve birinin içeri girmesine izin vermek için beklemek zorunda kalmadım. Her iki taraf için de kazançlı bir durumdu."

Çenesi gevşemiş, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve bu da gayet normaldi. %99 oranında topuklu ayakkabı giydiğim ve neredeyse her zaman şık giyindiğim düşünülürse, tam anlamıyla "her şeyi tamir eden kadın" havası vermediğimden eminim. Topuklu ayakkabı giyen kadınların bir şeyleri tamir edemeyeceği anlamına gelmiyor bu, ama yine de... Toplumsal normları anlıyorum ve ben o kategoriye girmiyorum.

Uzandım ve tek parmağımla Nuh'un çenesini kapattım. "İçeri sinek girmeden önce çeneni kapatsan iyi olur."

Parmaklarım gerekenden daha uzun süre orada kalıyor ve Noah buna izin veriyor, dokunuşumdan uzaklaşmıyor.

Sonunda onu elinden aldığımda, içindeki mücadele ruhu gitmişti ama ahırdaki gerilim kesinlikle azalmamıştı. Hatta daha da artmıştı, ama tamamen farklı bir şey vardı.

Bunu kafamdan attım ve ona sırtımı döndüm, meraklı bakışlarından uzaklaşıp kendimi toparlamak için bir anlık zamana ihtiyacım vardı.

Bu da neydi böyle? Neden bu kadar uzun süre ona dokunmaya devam ettim? Ve neden uzaklaşmadı?

Alet çantamı yere koyup pembe eldivenlerimi çıkarmak için açıyorum. Eldivenleri giydikten sonra, topladığı molozları kaldırmaya koyuluyorum.

Noah, ben kapının yanına bir yığın yaparken kendisi de duvardaki çürümüş panelleri sökmeye başladı.

Uzun zamandır sessizce birlikte çalışıyoruz. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama midem guruldamaya başladı ve güneş ahıra öyle bir yakıcı sıcaklık yayıyor ki, sırtımdan ter damlaları akıyor.

"Ara mı verelim?" diye soruyor Nuh.

Kaşlarımı çatarak yığına bakıp başımı salladım. "Evet, ama kısa bir tane. Daha yapacak çok işim var."

"Yığına sürekli yeni şeyler eklemem işleri daha da zorlaştırıyor. Öğle yemeğinden sonra biraz ara verip bunu taşımanıza yardım edeceğim. Neyse ki yarın çekici gelip traktörü yoldan çekecek. Ondan sonra çalışmak için daha fazla alanımız olacak."

"Bir dakika. Traktörü elden mi çıkarıyorsunuz?"

"Şey, evet." Ensesindeki sakalı kaşıyor; sakalı biraz düzeltilse de, kendi iyiliği için fazla yakışıklı. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Bunu sakla."

"Ne işe yarar ki? Hem eski, hem de çalışmıyor."

"Ne olmuş yani? Fotoğraflar için kullanabilirsiniz. Çiftliğe hoş bir rustik hava katıyor. İnsanlar bu tarz şeyleri seviyor."

Bir an düşündükten sonra başını salladı. "Pekala. Anladım. Peki nereye taşımalıyım?"

"Onu ahırın yanına koyabilir misiniz?"

"Evet, sanırım işe yarar." Ensesini bir kez daha kaşıdı; bu hareket onun için her zaman belirsizliğin bir işareti olmuştur. "Sahada çok zevksiz görünmeyeceğinden emin misin? Sanki bu çiftlik havasıyla çok fazla uğraşıyormuşuz gibi? Çünkü ben çiftçi değilim. Ben bir hokey oyuncusuyum. Ya da en azından öyleydim."

Son kısmı sessizce söylüyor, sanki hâlâ alışmaya çalıştığı bir şeymiş gibi. Eminim öyledir, çünkü oyun hayatının çok uzun bir bölümünün parçasıydı. Eğer aniden işimi kaybetseydim, bir uzvumu kaybetmiş gibi hissederdim çünkü bu işe çok uzun zamandır emek veriyordum. Eminim hayatının büyük bir bölümünü adadığı oyun için de aynı şeyi hissedi-yordur.

"Oynuyor olsanız da olmasanız da, yine de bir hokey oyuncusunuz. Sadece bir takımın kaptanlığını yapan değil, aynı zamanda Detroit'e karşı uzatma dakikalarında maç kazandıran golü atarak kupayı kaldıran kişi olarak her zaman hatırlanacaksınız."

Kariyerinin dönüm noktası olan o anı düşününce gülümsüyor. "Evet, sanırım haklısın."

"Haklıyım. Tıpkı traktörü tutup ahırın kenarına taşımanın kötü görünmeyeceği konusunda haklı olduğum gibi. Ve bu, Old MacDonald oynamaya çalışıyormuşsunuz gibi görünmenize de neden olmaz. Arazinin asıl amacına saygı gösteriyorsunuz, tıpkı elma şarabı üreticinize Stick Taps adını vererek, tüm elma şaraplarınıza hokey terimleri kullanarak ve dekorasyonunuza (düğünler için korkunç olsa bile) hokey sevgisine saygı göstermeniz gibi." Bu iğneleyici söze gözlerini kısarak karşılık veriyor. "Ayrıca, çocuklar bayılacak. Hatta direksiyonun arkasına bir korkuluk falan bile koyabilirsiniz. Tatillere uygun şekilde süsleyin. Ah!

Sevgililer Günü için büyük, sevimli kirpikler ve kalp şeklinde gözler gibi farlar da takabilirsiniz.”

“Kirpiklere ve kalp şeklindeki gözlere kesinlikle hayır.”

Kahretsin. Fazla ileri gittiğimi biliyordum.

“Peki ya geri kalanlar?” diye soruyorum.

Homurdanıyor ama bu bir hayır değil. Aslında, daha fazla itiraz etmediğine göre, fikri gerçekten beğendiğini anlayabiliyorum.

Geçerken, odun ve eski çatı kiremitlerinden oluşan yığına tekme atıp kapıya doğru yöneldi. "Hadi gel. Evimde sana öğle yemeği hazırlayayım."

“Yemek mi pişiriyorsun?!” Sözler tiz bir sesle çıktı ve onu olduğu yerde durdurdu. Midem bu fikre isyan etti, ailesi için (ve benim için de, çünkü Stevens ailesi benden kurtulamıyor, artık ikinci ailem gibiler) en son yemek yaptığı zamanı hatırladım. O kadar kötüydü ki, sonunda çöpe atıp pizza sipariş ettik. Bazen babasına ızgarada yardım eder, ama bu dikkatli bir gözetim altında olur.

Bana " *dikkat et* " dercesine bir bakış attı ve ben de ellerimi kaldırdım.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz veriyorum ahırdan çıkarken onu takip ediyorum, bu sırada çantamda sakladığım şeyleri düşünüyorum. Genellikle çantamda acil durum için bir granola bar bulunduruyorum çünkü açlıktan sinirlendiğim zamanlar oluyor. Ve bu olduğunda, *çok hızlı oluyor*. Hazırlıklı olmak en iyisi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Noah, aniden durarak ve ben de neredeyse ona çarpıyordum.

"Sorun nedir?"

"Sürüşte sakıncası var mı? Ezra'ya kamyonumu kullanabileceğini söylemiştim, her neyse, ne iş yapıyorsa artık."

“Ah. Şey, evet. Sorun yok. Ben buradayım.”

Arabayı yıkatmaya ihtiyacı olan BMW'ye doğru götürdüm, cebimden anahtarlarımı çıkardım ve giderken arabanın kilidini açtım. Arabaya yaklaştığımızda irkildim.

Arka koltukta bir sürü kıyafet, birkaç çanta ve müşterilerle görüşmek için acele ederken veya etkinliklere zamanında hazırlanmam gerektiğinde giydiğim kaç çift ayakkabı olduğunu bile bilmiyorum. Belki, şanslıysam, Noah onları fark etmez.

"Muhtemelen sana biraz dar gelecek," diyorum içeri girerken, siperliği indirip saçımı kontrol ediyorum. Saatlerce süren ağır çalışmanın ardından saçlarım darmadağınık. Kai'nin beni bu sabah içeri almasına şaşmamalı. Gözlerimin altında hâlâ dünkü rimel izleri olduğuna eminim.

Konuşmaya devam ederken yüzümü siliyorum. "Uzun boylusun ve koltuğun en geriye doğru itildiğinden oldukça eminim. En azından öyle varsayıyorum. Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç orada oturmadım. Sadece—" Noah'ın arabaya bakıp da binmediğini görünce şaşırdım. "Ne yapıyorsun? Bin içeri. Açlıktan ölüyorum."

"Biraz daha düşününce, yürümeyi tercih edebilirim."

"Ne? Neden? Neden böyle davranıyorsun?"

Gözlerinin aşağıya doğru kayması, sözlerimin kaybolmasına neden oldu çünkü tam orada, göz önünde, ne olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde bir çift külot duruyordu.

İç çamaşırım.

Kıyafetleri görmediği iddiası böylece çürümüş oldu.

Onları koltuktan kapıp çantama tıktırıyorum.

Bunun bir faydası yok zaten. Zarar çoktan verildi. Nuh zaten iç çamaşırlarımı gördü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, o yolcu koltuğuna otururken ona bakmaktan kaçınarak.

Tahmin ettiğim gibi, zar zor sığıyor. Dizleri gösterge paneline yapışmış, boynu hafifçe bükülmüş ve başı tavana değiyor. Çok komik görünüyor, ama bu benim hissettiklerimle kıyaslanamaz bile—tam anlamıyla mahcup hissediyorum.

Motoru çalıştırıp bizi hemen ilerideki evine götürürken sessiz kalıyoruz.

Yolculuk boyunca, bir çukurun açılıp bizi yutması için dua ettim. Nuh Stevens'ın i amaşıımı görmesi yüzünden yaşıayacağım utançtan kurtulmak için her şey mbahtı.

En yakın arkadaşımın abisi. Ergenlik yıllarımdan beri aşık olduğum adam.

Ve onlar benim en sevdiğim iftimdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nuh

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Odette'in küçük beyaz BMW'si benim evime giden çakıllı yolda sarsılarak ilerlerken aklımdan geçen tek şey bu.

Bu mülkü satın almanın bir diğer avantajı da evdi. Bir yere ihtiyacım vardı ve hem gözlerden uzak hem de şehre yakın bir yer istiyordum. Şansım yine yaver gitti ve bu yeri buldum.

Ancak Odette'in araba kapısını açtığımda iç çamaşırının ön koltukta durduğunu görünce işler hiç de iyi gitmedi.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum ama imkansız.

Çok küçük, çok narinlerdi. Çok seksiydiler.

Hayır, Nuh. Seksi değil. Burada Odette'den bahsediyoruz. O seksi değil. Olamaz da.

Derin bir nefes alıp veriyorum, kalp atışım yavaşlarken gözlerimi yavaşça aralıyorum. Kendime gelmeye çalışarak önce bir, sonra iki kez göz kırpiyorum.

İyiim. İyiim. Tamamen iyiim, diye kendi kendime söylüyorum.

Sonra hain gözlerim hemen aramızda duran çantaya kaydı. İçinden hâlâ dışarıya doğru uzanan kumaşa.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Kahretsin!

Odette iki katlı geleneksel çiftlik evimin önüne yanaşırken dikkatimi tekrar yola verdim. Motoru kapatmaya bile fırsat bulamadan kapıyı itip çok küçük gelen arabadan sendeledim.

Odette'i beklemeye zahmet etmiyorum. Bekleyemem. Aramıza olabildiğince mesafe koymalıyım.

O, ben evimin merdivenlerinden hızla çıkarken kapısını kapatıyordu; merdivenlerin daha iyi günler gördüğü kesin. Çiftliği ve elma şarabı üretim tesisini işletmek arasında, burayı tamir etmek için umduğum kadar zamanım olmadı. Kolayca birine yaptırabilirdim, ama satın aldığımda bunu yapmamaya karar vermiştim. Buranın başkası tarafından değil, benim tarafımdan inşa edilmiş bir şey olmasını istedim. Bir gün mutlaka yapacağım.

Eski sineklikli kapı, açıp içeri girerken gıcırıyor. Burada yalnız olduğum için, özellikle de hala mülkte olacağım zamanlarda, kapıyı kilitlemekle pek uğraşmıyorum. Kapıdan içeri dalıp, oturma odasından hızla geçip doğruca mutfağa giderken, bunun için ne kadar minnettar olduğumu daha önce hiç hissetmemiştim. Dolaptan bir bardak alıp buzdolabındaki su sebili üzerine bastırıyorum. Bardak dolunca, üç yudumda hepsini içiyorum ve tekrar dolduruyorum.

Suya bu kadar çok ihtiyacım olmasının nedenini bilmiyorum, ama öyleyim.

Suluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Ha, doğru. İşte bu yüzden.

Gözlerimi kapatıp bir yudum daha alıyorum, bu sefer daha yavaş içiyorum, tam o sırada Odette mutfağa giriyor. Onu kendi başına bırakıp kötü bir ev sahibi gibi hissetmeliyim ama daha önce Izzy ile burada bulunmuştu. Burayı gayet iyi biliyor.

Bunu, çantasını evin eski, çiziklerle dolu mutfak masasına koyarak kanıtlıyor. Sonra kiler bölümüne gidip ekmek ve cipsleri çıkarıyor. Onları tezgâhın üzerine koyup buzdolabına yöneliyor. Ben de yolundan çekiliyorum, gözlerim tekrar çantasına kayıyor.

Suluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Tezgahın üzerine sandviç malzemelerini -hardal, mayonez, hindi eti, marul, domates, peynir- yerleştiriyor,

sonra kollarını sıvayıp lavaboya doğru giderken beni yolundan itiyor.

Mutfaktaki geçmişimi göz önünde bulundurursak, itiraz etmem.

Güçlü ve zayıf yönlerimi biliyorum ve mutfakta bir şeyler yapmak kesinlikle zayıf yönlerime giriyor. Altı yıllık evliliğimiz boyunca Chelsea için birkaç kez yemek yapmayı denedim, ama her seferinde kötü sonuçlandı. Sonunda denemekten vazgeçtim ve boşanmadan sonra da bir daha hiç ilgilenmedim. Yapabildiğim birkaç şeyle gayet iyi geçiniyorum, o yüzden kimin umurunda?

Adanın diğer tarafına geçip buzdolabına uğrayarak suyumı dolduruyorum. Küçük iki kişilik yemek masasına koyduktan sonra dolaptan bir tane daha alıp Odette'e doğru sessizce bir soru sorarcasına sallıyorum.

"Limonatanız var mı?"

Bir şey söylemeye cesaret edemediğim için başımı salladım ve bardağını limonata ile doldurup buzdolabına geri koydum. Öğle yemeğimle çok sevdiğim için en üst raftan turşuları almayı da ihmal etmedim.

Odette sandviçlerimizi bitirirken ben de kilerden bir paket Doritos çıkardım ve birlikte masaya oturduk.

"Teşekkürler," diyorum, tüm dikkatim önümdeki nefis görünen yemeğe odaklanmış durumda. Henüz ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Sorun değil." Ağzına bir cips attı, çıtırtısı aksi halde sessiz olan odayı doldurdu.

Şu an aramızda garip bir durum var ve bunun nedenini ikimiz de çok iyi biliyoruz.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Zihnimi bir türlü silemeyen görüntüye karşı gözlerimi kapatıyorum.

Neden böyle tepki verdiğimi anlamıyorum. Daha önce birçok kadın iç çamaşırı gördüm. Bu ilk defa değil, kesinlikle.

Ama işte buradayım, o lanet olası sevimli pembe tangayı aklımdan çıkaramıyorum. Ne kadar yumuşak

olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Odette'in kalçasının içinde ne kadar güzel görüneceğini.

Pantolonum daralıyor—bu ilk defa olmuyor—ve dikkat çekmeden kendimi düzeltmeye çalışarak kıpır kıpır hareket ediyorum.

Odette öğle yemeğine o kadar dalmış ki, olan biteni fark etmiyor bile, şükürler olsun ki öyle. En son isteyeceğim şey ereksiyon halinde yakalanmak.

Şu lanet olası iç çamaşırlarını düşünmeyi bırak, Noah. Başka bir şey düşün. Kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir şey. Düğün için yapılacaklar listen. Evin için yapılacaklar listen. İşletmeni istediğin yere getirmek için yapılacaklar listen, böylece elde edeceğin kârı buz pisti için kullanabilesin. Masadaki şu lanet olası çizikleri say—Odette'in pembe külotları dışında her şey olabilir.

"Ters giden birşey mi var?"

Başımı hızla kaldırdım ve onun çivit mavisi gözlerinin bana dikildiğini gördüm. "Ne?"

Dokunulmamış öğle yemeğimi işaret ederek, "Yemiyorsun. Yanlış mı yaptım?" dedi.

"Ah." Başımı salladım. "Şey, hayır. Özür dilerim, tüm o işten sonra biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Başını salladı, sonra sandviçinden bir ısırık daha aldı. Ağzının kenarına biraz mayonez yapışmıştı.

Masaya doğru eğilip silme isteğiyle parmaklarım seğiriyor.

Bu dürtüyü bastırıp sandviçimi alıyorum ve yarısını ağzıma tıkıyorum. Saçma ama kendimi bir kez daha rezil etmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hangi yetişkin erkek iç çamaşırına benim gibi tepki verir ki? Önemli bir şey değildi. Odette gülüp geçti. Ben neden geçemiyordum? Bunun yerine, bir genç gibi davrandım ve ondan kaçtım—kelimenin tam anlamıyla.

İşte bu yüzden bana öyle bakıyor; sanki aklımı kaçırmışım gibi.

"Sanırım acıkmıştın, değil mi?"

"Hım?" diye soruyorum, sandviç tekrar ağızımda, bu sefer ısırığım daha küçük. Zaten sandviçten geriye pek bir şey kalmamış. İki ısırıkta neredeyse tamamını bitirdim.

Belki de bu yüzden bana öyle bakıyor. İç çamaşırı görmekten rahatsız olduğum için değil, yıllardır hiçbir şey yememiş gibi bu sandviçi yediğim için.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Çiğneyip yutuyorum, sonra da ağızımı peçeteyle siliyorum, sanki biraz görgü kurallarına sahipmişim ve tamamen mağara adamı değilmişim gibi. "Görünüşe göre sandığımdan daha açmışım."

Başını salladı. "Ben de. Bütün o çalışmanın beni bu kadar acıktıracağını kim bilebilirdi ki? Üstelik iki kahvaltıdan sonra bile."

"İki?"

"Buraya gelirken yolda bir simit yedim." Limonatasından bir yudum alıyor. "Kai her zaman mükemmel kızartıyor."

Ne zaman.

O, kahve dükkanında çalışan ve içeri giren her kadınla sürekli flört eden o ahmak herifi kastediyor.

Tamam, peki. Belki her kadınla değil. Herkesle flört ediyor. Ve o bir ahmak değil. Aslında gerçekten çok iyi biri.

Sadece mantıksız davranıyorum ve nedenini bilmiyorum. Hala iç çamaşırı yüzünden şaşkınım.

Evet, aynen öyle.

Su bardağımdan büyük bir yudum alıyorum, sonra sandviçimden daha küçük bir ısırık daha alıyorum. Gerçekten daha çok tadını çıkarmalıydım çünkü bu sandviç inanılmaz lezzetli. Basit bir öğle yemeği ama herkes bilir ki sandviçler başkası yaptığında daha lezzetli olur.

Tıpkı turşuyla her zaman daha lezzetli olmaları gibi.

Sandviçimi turşu kavanozuyla takas ettim, kapağını çevirip açtım ve bir dilim turşu çıkardım. Kavanozu Odette'e doğru uzattım, o da burnunu buruşturdu.

"İğrenç. Hayır, teşekkür ederim."

"Turşuyu sevmiyor musun?"

"Eğer hamura bulanıp kızartılmamışlarsa, hayır."

Başımı salladım, kavanozdan bir tane daha alıp kapağını kapatıp kenara koydum. "Izzy seni eve getirdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım."

"Hey! Kabalık!" Bana bir cips fırlattı ve ben de onu zahmetsizce yakalayıp turşuyla birlikte ağzıma attım. En kötü kombinasyon değil ama iyi de değil.

Yine de, yüzündeki şaşkın ifadeyi izlemekten fazlasıyla keyif alarak, her şeye rağmen yiyorum.

"Bu iğrençti."

"Sessiz ol ve öğle yemeğini ye. Yapacak daha çok işimiz var ve gün ışığı her geçen dakika azalıyor."

"Gün ışığı azalıyor mu? Çiftçi John, bu akşam ne kadar geçe kadar çalışmayı planlıyorsunuz?"

Onun iğneleyici sözünü görmezden geliyorum. "Daha da sadeleştirmem gerek. Hâlâ neyle uğraştığımı görmem lazım."

"Ama zaten epey bir kısmını sadeleştirdik. Daha derine inmemiz gerekiyor mu?"

Daha derine inin.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Bir yudum daha su içiyorum. O sözlerle hiçbir şey kastetmemişti, ama kafam hâlâ o kadar karışık ki, bunun bir önemi yok.

Başımı salladım. "Evet. Çatıyı tamamen yeniden yapıyoruz. Herkes Electric Slide dansını yaparken çökmesini istemeyiz, değil mi?"

"Tamam, öncelikle, Electric Slide dansını kesinlikle *yapmayacağız*, çünkü *iğrenç*. Grup dansları da olmayacak."

"Düğünümde grup dansları yaptım."

"Evet, bakın sonuç ne oldu," diyor boşanmamı kastederek.

Gülmemeye çalışıyorum. Chelsea ile aramda hiç sevgi bağı yok ve eğer düğün planlamasına dahil olabilseydim, ben de grup danslarına izin vermezdim. "Haklısın."

"İkincisi," diye devam ediyor, "bana o kadar da kötü görünmedi. Tamamen soyup incelememiz gerektiğinden emin misiniz?"

Çıplak halini ortaya çıkarın.

Çıplak.

Ellerimin titrediğini fark etmemesini umarak bir yudum daha alıyorum. "Evet. Eminim."

Omuz silkerek, "Pekala. O zaman bunu bitirelim. Anlaşılan yapacak işimiz var." dedi.

İşte biz de öyle yapıyoruz. Öğle yemeğimizi sessizce bitiriyoruz. Ben mutfağı temizlerken Odette tuvalete gidiyor.

O gider gitmez rahat bir nefes aldım ve omuzlarım gevşedi.

Bu kadar gergin olduğumun farkında değildim, ta ki şimdiye kadar. Gergin olduğumu biliyordum ama vay be. Bu biraz fazla gibi.

Kendine gel Noah, diye kendi kendime söylüyorum tabaklarımızdaki kırıntıları temizlerken. O, Izzy'nin en iyi arkadaşı. Her zaman da öyle kalacak.

Uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra da aynı yavaşça nefes veriyorum; kendimi doğru ruh haline sokmaya ve kesinlikle Odette Chambers'ı düşünmemem gereken şekillerde *düşünmemeye* çalışıyorum.

Bulaşık makinesine bulaşıkları yerleştirmeyi neredeyse bitirmiştik ki, evin öbür ucundan ismimin bağırıldığını duydum.

Hemen harekete geçtim, elimdeki tabağı yere bıraktım ve Odette'in beni çağırdığı yere doğru koşmaya başladım.

"Nuh!"

"Ne? Ne oldu?" diye bağırdım, kapalı banyo kapısının önünde aniden durarak.

"Örümcek var!"

Aman Tanrım. Ciddi mi bu?

"Ciddi misin?" diye sordum kapının ardından. "Bu yüzden mi sanki biri seni baltayla öldürmeye çalışıyormuş gibi bağıırıyorsun?"

"Hayır, sanki biri beni baltayla öldürmeye çalışıyormuş gibi çığlık atıyorum çünkü tuvalet kağıdı yok, bu yüzden silinip bu canavardan canlı canlı yenmeden kaçamıyorum!"

Kahretsin. Alt kattaki banyoyu yeniden doldurmayı tamamen unuttum. Şimdi orada mahsur kaldı ve sert nefes alışından anladığım kadarıyla panik içinde.

"Şey, damla damla kurutamaz mısın? Sonra gelip örümceği öldürebilirim?"

"Damla damla kurutmak mı? Damla damla kurutmak mı?! Senin neyin var Allah aşkına Noah Stevens? Üstelik örümceği *öldürmeyeceksin* . Onu tuzağa düşürüp ait olduğu yere, dışarıya geri bırakacaksın."

Neye gidiyorum?

Beni göremiyor olsa bile, ona başımı sallıyorum.

Kapı çerçevesinin kenarını kavradım. "Hadi biraz acele et, yapacak işimiz var."

"Çabuk ol! Şu lanet olası tuvalet kağıdını getir!"

"Ama bu en üst katta."

"Haklısın. Yukarı çıkmak *çok* uzun bir yol. Yerde duran şu eski tişörtü kullanacağım, ki bu tişörtle ilgili de bazı sorularım var çünkü neden burada duş alıyorsun?"

Haklısın. Normalde burada duş almıyorum. Yukarıda güzel, yeni tadilat görmüş bir banyom var, evin tek tadilat yaptığım yeri orası. Ama dün gece ahırda çalıştıktan sonra çok pis hissediyordum, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı gibiydim. Eve girer girmez soyundum ve aşağıda duş aldım.

Şimdi çok pişmanım. En sevdiğim tişörtümü tuvalet kağıdı olarak kullanacak galiba.

"Bekle, bekle! Gidip biraz alayım. Sadece... tişörtümü kullanma, tamam mı?"

"Öyleyse acele et! Yoksa bu örümceğin yemeği olacağım!"

Hemen merdivenlerden yukarı banyoya koştum, yeni bir paket tuvalet kağıdı kaptım ve hızla aşağı indim.

"Kapıyı aç, Odie," diye seslendim ona.

Hemen cevap vermiyor ve bir an için mantıksız tarafım örümceğin onu gerçekten yemiş olabileceğini düşünüyor.

Sonra konuşmaya başlıyor.

"Kilidi açık," diyor, önceki haline göre çok daha az sinirli bir şekilde. "Sadece... sadece gözlerinizi kapatın ve tezgâhın üzerine koyun. Ben alırım."

Gözlerimi devirmek istesem de, bunun yerine gözlerimi kapatıyorum. Şu anda neden onu incelemek isteyeyim ki? Bu, bunun için hiç uygun bir durum değil.

Evet, sen de az önce onun iç çamaşırlarını düşünmekten kendini alamadığın için neredeyse ereksiyon oluyordun, ama tam olarak o oldu.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp kapıyı iterek açıyorum.

"Gözetmeyi bırak!"

Homurdandım. "Lanet olsun, gizlice bakmıyorum Odie. Aptal gibi beceriksizce dolandığımı görmüyor musun? Tezgahı bile bulamıyorum."

"Burası sizin eviniz. Tezgahın nerede olduğunu nasıl bilmiyorsunuz?"

"Normalde gözlerim kapalıyken yolumu bulamıyorum."

"Neyse, hadi artık. Şu lanet örümceğin büyüklüğünü görerseniz, bana kızarmış tavuk parçasıymışım gibi bakıyor."

"Hangisini istiyorsun—gözlerimi kapalı mı tutayım yoksa örümceğe mi bakayım?"

"Kapalı!"

Söylendiği gibi odaya doğru uzanırken dudaklarım seğirdi. Ama bulduğum tek şey kapıydı. Kapıyı daha da açıp banyoya doğru küçük bir adım attım.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağıyor Odette ve o an anlıyorum ki, özellikle bu banyonun ne kadar küçük olduğunu düşünürsek, attığım *küçük adım* aslında oldukça büyük, çünkü o çok yakınımda.

Çok yakın.

"Bilmiyorum!" diye bağıyorum, nereye fırlattığımı bilmediğim tuvalet kağıdı paketini fırlatıp, küçük odanın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıkmak için

topuklarımın üzerinde dönüyorum. İşte bu yüzden yukarıdaki banyoyu tercih ediyorum. Orası geniş, burası ise uzun ve dar.

Bu da demek oluyor ki, gözlerim kapalıyken banyodan hızla çıkmak berbat bir fikir.

“Ah! Kahretsin! Lanet olsun!” Burnumu kapının kenarına çarptığımda yüzümde oluşan şiddetli acıyla yüzümü tutuyorum.

Dört yaşından beri hokey oynuyorum, bu yüzden vücudumun moraracağını ve burnumun kırılma ihtimalinin olduğunu anında biliyorum.

Arkamda bir telaş var ve Odette'in tuvaletten kalktığını duyuyorum.

Hareket edememe derdim de böylece boşa çıktı. Örümcekten ölümüne korkma derdim de böylece boşa çıktı.

“Aman Tanrım, Noah! Noah! İyi misin?” Eli sırtıma dokundu. “Sen—”

“İyiyim!” diye kükredim, kapıyı o kadar sert ittim ki duvardan sekip yanıma çarptı ve banyodan fırladım.

“Ama yüzün... Ben—”

“Hadi şu lanet olası banyoya git, Odette,” dedim, kapı kolunu kavrayıp kapıyı o kadar sertçe kapattım ki eski çiftlik evinin duvarları titredi.

Odette başka bir şey söylemiyor ve onu suçlamıyorum.

Evet, bir bakıma öyle.

Eğer o kadar inatçı olmasaydı, tuvalet kağıdını tezgâhın üzerine sorunsuz bir şekilde bırakabilirdim ve şu anda da gagam kırık bir şekilde dolaşmak zorunda kalmazdım.

Sonunda gözlerimi açtım, sırtımı duvara yaslayıp nefes nefese kalarak kendimi kontrol altına almaya çalıştım.

Bunun yaşandığına inanamıyorum. Yüzümün bu kadar çok acıdığına inanamıyorum. Odette'e öyle bağırđığıma inanamıyorum.

Duvara yaslanıp evi hışımla dolaşarak yukarı, banyoma çıkıyorum; banyom fazlasıyla geniş, bu yüzden yakın zamanda kapılara çarpma ihtimalim yok.

Burnumun köprüsünde kötü bir kesik var, kan yanlarından aşağı akıp çeneme, tişörtüme damlıyor. Bunun dışında, şimdilik çok kötü görünmüyor. En azından şimdilik. Yarın kesinlikle bir ya da iki gözümün moraracağından hiç şüphem yok.

Etrafına bastırıp kırık olup olmadığını kontrol ettim ama sanırım bir sorun yok. Şanslıydım, kesinlikle.

Yanımda getirdiğime şimdi çok sevindiğim ilk yardım çantasıyla kesiği temizledikten sonra, kan lekeli tişörtümü çıkarıp, şişliği azaltmak için birkaç ağrı kesici alıp aşağıya indim.

Odette sondan ikinci basamakta oturuyor, çenesini eline yaslamış. Arkadan bile moralsiz görünüyor. Ne için üzülüyor ki? Yaralanan benim.

Sesimi duyunca hızla arkasını dönüyor, sonra da yolumdan çekilmek için acele ediyor.

Bana baktığında, verdiği zararın boyutunu fark edip gözlerinin nasıl irileştiğini anlamamak mümkün değil.

"Nuh, ben... ben bunu kastetmedim—"

Elimle onu durdurdum. "Sorun yok."

Başını salladı, yüzündeki endişe hâlâ belirgindi. "Kırık mı...?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Başımı salladım. "Hayır, sanmıyorum. Moraracak ve çok acıyacak, bundan eminim, ama kırılmayacak."

Derin bir nefes alıp rahatladı. "Güzel. Bu iyi."

Parmakları tişörtünün kenarlarıyla oynuyor. Endişeli, hatta biraz da korkmuş görünüyor. Üzgün bir ifadesi var.

"Bakın, bence bugünlük bu işi bitirmeliyiz."

Başını yana eğerek mavi gözlerini tekrar gözlerime dikti. "Ama... ahır. Daha uzun süre üzerinde çalışacağımızı sanıyordum. Hava kararıncaya kadar?"

Ah, ahırda çalışmaya geri dönmek zorunda kalacağım.

Kendimi daha çok toparlamam, iyileşmem ve Odette Chambers'tan çok, çok uzaklaşmam gerekiyor.

Zaten yeterince uzun bir gün oldu, özellikle de saat dörtten beri ayakta olduğum için, burnum ve gözlerim

şimdiden şişmeye başladığına göre daha da uzamasına gerek yok.

"Bunu sonra yaparız," dedim dişlerimi sıkarak, yüzümden yayılan acıyı görmezden gelmeye çalışarak. "Eve git, Odie."

Kaşlarını çattı, omuzları düştü, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu.

Onu zdğm için anında kendimi kötü hissettim. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyor.

Ama ona yardım etmeye çalışırken burnumu kırdığım için birkaç günlük işimi kaybedecek olmam da hoşuma gitmiyor.

"Tamam," diyor. "Ben... Özür dilerim, Noah."

"nemli bir şey değil," diyorum ona, oysa ikimiz de bunun önemli olduğunu biliyoruz.

Bu kasabadaki insanlar çok meraklı ve ben onlara her gün içki ikram ediyorum. Ne olduğunu öğrenmek isteyecekler, bu da demek oluyor ki çok iyi bir hikaye uydurmam gerekecek çünkü onlara gerçeği söylememin imkanı yok.

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Bir gün değiştirmem gereken merdivenlerden inerken kapıyı onun için açık tutuyorum, sonra da minik arabasına biniyor.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, bugün kaç kere olduğunu bile bilmiyorum, ama bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum ve burnumdaki ağrı yüzüme yayılıyor.

Odette ile daha bir gündür çalışıyorum ve bir şey kesin: şimdiden işin üstesinden gelemiyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Odette

En son ne zaman bu kadar utandığımı hatırlamıyorum, buna planladığım önceki iki felaket düğünü de dahil.

İlk olarak Noah, en sevdiğim iç çamaşırımı yakından inceleme fırsatı buldu.

Sonra tuvalet kağıdına ihtiyacım olduğu için burnunu kırdı ve beni evinden kovdu.

Üstelik, Nuh'un banyosunda hâlâ oturup bir sonraki kurbanını beklediğinden emin olduğum örümceğin önünde utançtan yer silme işlemini de hesaba katmıyorum bile.

Kendimi feda etmeyi neredeyse düşünüyorum.

Stevens ailesinin akşam yemeğindeki o tam anlamıyla garip ortamdan kurtulmak için her şey mübah.

Bu buluşma yaklaşık iki haftada bir cumartesi günleri gerçekleşiyor ve Stevens ailesini, beni ve annemi kapsıyor; annem, Izzy ile çocukluklarından beri en yakın arkadaşı. Başka bir gece burada olmaya tenezzül etmezdim. Akşam yemeklerimizi çok seviyorum. Burası benim için ikinci bir ev gibi.

Ama öte yandan, normalde iki gün önceki olaylar da asla yaşanmaz.

Gözlerimi olabildiğince gizlice Noah'ya çevirdim. Bütün akşam pilot gözlüğü takmıştı, bir şey saklamaya çalıştığı çok belliydi. İçeri girdiğinde bile çıkarmamıştı ve bunu biliyordum çünkü itiraf etmek istediğimden çok daha fazla onu izlemiştim.

Gözlük takması muhtemelen iyi bir şey. Annesi yüzünün halini görseydi, çıldırırdı. Bunu ancak olaydan sonraki sabah gönderdiği mesajlardan biliyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp konuşmamızı tekrar gözden geçirdim.

Nuh: resim

Nuh: Bunu bana sen yaptın.

Ben: Ben mi? Seni kapıya çarptıran ben değildim.

Noah: Evet, haklısın. Saçlarını kurutsaydın, Tom Wilson'la on raunt dövüşmüş gibi görünmezdim .

Ben: Kim?

Ben: Biliyor musun? Umurumda değil. Benim suçum değil. Ve son kez söylüyorum, öylece "kurumaya" çalışmam! NEDEN BÖYLE DAVRANIYORSUN ?!

Nuh: Çünkü beni böyle sen yarattın.

Ben: 🙌

Nuh: Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama aynısı sana da olacak.

En son o zaman konuştuk, ama biliyorum ki güneş gözlüklerinin altında hâlâ o morarmış ifade var. Olmalı da zaten.

Lydia Stevens dikkatimi çekerek, "Peki, Odette?" dedi.

Telefonumu cebime koyup Bay Stevens'in bu akşamki özel içeceğinden, şeftali ve mango Bellini'den bir yudum alıyorum. Her hafta farklı bir içecek hazırlıyor ve her birini eğlenceli hale getirmek için gösterdiği çaba, küçük şemsiyeler de dahil, çok sevimli. "Evet?"

"İz bana mekanla ilgili fikirlerinizden bahsetti. Sizin ve Noah'ın ahırını yenilemek üzerinde çalıştığınızı söyledi. Şu ana kadar nasıl gidiyor?"

"Şey, güzel. Geçen sefer oradayken iyi ilerleme kaydetmiştik. Son birkaç gündür çalışmadık..." Gözlerimi Noah'ya çeviriyorum; et pişirmekle çok meşgul görünse de kesinlikle kulak misafiri oluyor. Nasıl anladığımı bilmiyorum ama anlayabiliyorum.

"Ha, doğru. Gözüne bir şey kaçtığını söyledi. Bu yüzden hava çok karanlık olmasına rağmen o saçma güneş gözlüklerini takıp dolaşıyor." Lydia son kısmı oğluna biraz daha yüksek sesle ve özellikle vurgulayarak söylüyor.

Başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor. Elbette göremiyorum ama bakışlarını kesinlikle *hissedebiliyorum* . Çok ateşli, ama eğlenceli bir ateş değil.

"İşin riski bu," diyor ve ardından elma şarabından bir yudum alıyor. Bu, Stick Taps'te yaptığı kuru ve hafif acı bir elma şarabı olan Glove Save.

Olay yaşandığı sırada tam olarak hangi "iş" yaptığını bildiğim için tepki vermemeye karar verdim.

Olayı kimseye anlatmadım, sanırım Noah da anlatmadı.

Lydia, Noah'ın hâlâ küçük bir çocuk olduğunu, otuz sekiz yaşında bir adam olmadığını düşünerek, "Zavallı çocuk," diyor. "Keşke o güneş gözlüklerini çıkarıp babasının ona bakmasına izin verseydi, sanki adam yirmi beş yıldan fazla süredir doktorluk yapmıyormuş gibi. Henüz emekli olmadı."

Brian Stevens, kasabanın doktoru olarak yıllardır görev yapıyor. Gençliğimde de doktorumdu ve bugün de hâlâ doktorum, ancak yıl sonunda stetoskopunu bırakıp emeklilik hayatının tadını çıkaracak. Onun Port Harbor'da çalışmaması garip olacak, ama Izzy'nin ailesi için gelecek olanlar beni heyecanlandırıyor. Yıllardır bir karavan alıp kırsal bölgeleri gezmekten bahsediyorlardı. Şimdi nihayet bunu gerçekleştirebilecekler.

Bunu asla anne babasına söylemese de, Izzy'nin evlenmek için acele etmesinin en büyük sebeplerinden biri bu. Maceralarına atılmadan önce evlenip yuva kurmak ve düğün için onları buraya geri getirmek zorunda kalmamak istiyor. Her şeyi onlar için yapıyor.

Keşke onun için yapsaydı. Üniversiteden sonra Avrupa'ya gidip sırt çantasıyla seyahat edip kendini bulmayı hep planlamıştı, ama sonra Craig ile işler ciddileşti, bu yüzden hiç yapamadı. Eğer hiç birlikte olmasalardı, bu planını gerçekleştirir miydi acaba?

"Anne, o her zamanki gibi sert Noah gibi davranıyor. Nasıl biri olduğunu biliyorsun," diye araya giriyor Izzy.

Haklı. Hatırladığım kadarıyla hep sakatlıklarını küçümsedi, mesela kırık ayak bileği ve kasık yırtığıyla

playofflarda mücadele ettiği zamanları.

Ama hokey oyuncularını işte böyle. Onlar bizden farklı bir yapıya sahipler.

Bazen biraz *fazla* farklı olabiliyorlar—mesela hava kararmaya başlasa bile güneş gözlüklerini çıkarmakta çok inatçı olabiliyorlar—ama yine de farklılar.

“Nuh’un ne kadar inatçı olduğunu hepimiz biliyoruz.” Yorumuma homurdandı ve ben de ona dik dik baktım. “Söylemek istediğin bir şey var mı, Nuh?”

Başını bir kez salladı. “Tek kelime bile etmeyeceksin, Odie.”

Buraya geldiğimden beri benimle bu kadar uzun süre konuşmamıştı. Normalde tüm akşam sırf fırsat bulduğumuz için kavga çıkarırdık, ama bu gece sessizdi, bu da demek oluyor ki olan biten konusunda haklıymışım—Noah benden kaçınıyor.

Son iki gündür onu çiftlik işlerine yardım etmem için ikna etmeye çalıştım ama her seferinde reddetti. Dün yine hayır dediğinde elma şarabı üretim yerine gitmek istedim ama yeni bir çiçekçiyle olan toplantım geciktiği için fırsat bulamadım. Yine de, sonrasında bile, gidip... ve... tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum, sadece onunla konuşmasını talep etmekten başka bir şey yapmazdım. Ama en azından bir şey yapmış olurdum.

“Odie.” Annem gülerek dikkatimi, her şişeden bir yudum aldığında çok iyi görünen Noah’dan uzaklaştırdı. “Bu takma addan hep nefret ederdin.”

“Ve hâlâ öyle düşünüyorum,” dedim Nuh’un duyabileceği kadar yüksek sesle.

Beni görmezden geliyor. Ya da belki de alevin üzerinde hamburgerleri çevirirken yaptığı şeye odaklanmış durumda. Babasının ona bunu yaptırdığına inanamıyorum.

“Ona neden tekrar öyle demeye başladık?”

“Bu benim abimin suçu, Elaine,” diyor Izzy. “Disneyland’de bir köpek tasmaşı bulup ona almıştı, hatırlıyor musun? Sonra da çay fincanlarına kusarsa okul

fotoğrafında o tasmayı takmak zorunda kalacağına dair iddiaya girmişti."

Annem parmaklarını şıklattı. "Doğru. Zavallı kızımız her yere kustu."

Gri bir Adirondack sandalyesine iyice oturduğumda herkes gülüyor; bir yandan da çocukları döndürüp bizi dinleyen ve sırtan Noah'ya yan gözle bakıyorum.

O zamanlar hayat çok farklıydı. O, en iyi arkadaşımın biraz ünlü olan ve benim de hoşlandığım ağabeyiydi.

O kesinlikle şimdi tanıdığım Nuh değildi.

"Doğrusu, o zamanlar boğaz kolyeleri yeniden moda olmuştu. Çok şirin bir şeydi," diyor Izzy, annelerimiz kıkırdamaya devam ederken beni savunmaya çalışarak.

Bana göz kırptı ve ben de sırttım, ama içten içe hâlâ çok utanıyordum, özellikle de Noah tüm bu rezalete şahit olmuşken.

Nedenini bilmesem de ona tekrar bir göz atmaya cesaret ediyorum. Sanki ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve bunun diğer gün olanlardan kaynaklandığını biliyorum.

Onunla konuşmam gerek. Özür dilemem gerek. Ve çiftliği düzeltme işine tekrar dahil olmak istiyorum. Bu düğün benim için çok önemli, onu Noah'ın ellerine bırakamam. Her şeyin doğru yapıldığından emin olmalıyım.

"Bir içki daha alıyorum," diye duyurdu. "İsteyen var mı?"

Annem, "Bir Bellini daha alayım lütfen," diye rica etti.

"Ve şu patates kızartması kasesini de al, yavrum," diyor annesi.

Başını salladı, sonra içeri girdi.

Kendimi zorla ayağa kalkarken ve arkasından giderken buldum, hızla "Gidip ona yardım edeceğim" diye mırıldanıp koşmaya başladım.

Yardıma ihtiyacı yok. Bunu ben de biliyorum, Noah da biliyor. Ama yine de... Onunla bir an yalnız konuşmak istiyorum. Gerçekten iyi olduğumuzdan ve çiftliğe tekrar ayak basmama izin vereceğinden emin olmak istiyorum.

Sürgülü cam kapıdan sessizce geçiyorum ve kapı arkamdan tık diye kapanıyor.

Buzdolabının önünde duruyor, kapıları ardına kadar açık, yanında getirdiği altılı bira paketine uzanıyor.

"Göster bakalım," diye ısrar ediyorum, ne demek istediğimi gayet iyi bildiğini de biliyorum.

Ani ortaya çıkışımdan hiç etkilenmemiş bir şekilde omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır."

"Kahretsin, Noah." Mutfağın içine doğru daha da ilerledim. "Bir bakayım durumun ne kadar kötü olduğunu."

"Hiç şansın yok. Defol git, *Odie* ," diyor ve buzdolabından içki dolu sürahiyi çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor.

Onu görmezden gelip kendimi önüne attım ve kırık burnunun üzerinde duran güneş gözlüklerine uzandım.

Eski bir hokey oyuncusu olarak yetenekli olduğu için, benim yakınlaşma girişimlerimden kolayca sıyrılıyor.

"Bu kadar can sıkıcı olmayı bırak."

"Bu odadaki tek baş belası sensin," diye karşılık veriyor.

"Ya da burun ağrısı mı demeliyim?"

Ona dik dik baktım, sonra tekrar gözlüklerime uzandım.

Yine benden kaçıyor.

"Nuh..."

Adı bir tehdit gibi çıkıyor ama o sadece sırtıyor.

"*Odie*," diye karşılık veriyor.

Tekrar gözlüğe uzanıyorum ve bilmiyorum, belki de kendi iyiliği için fazla ukala, ama bu sefer alıyorum. Parmaklarım ince metal parçayı kavriyor ve kendime doğru çekiyorum.

Zaferim kısa sürdü çünkü Nuh onları hemen geri aldı ve birdenbire sepetteki son ekmek çubuğu için kavga eder gibi birbirimizle yarışmaya başladık.

Ben onları çekiyorum. O daha sert çekiyor.

Bir kez daha çekiştiriyor ve plastik kırılmasının belirgin sesi mutfakta yankılanıyor. Bardakların bir yarısını o tutarken diğer yarısını ben tutuyorum.

Sanırım artık saklanacak yer yok.

Gözlerim doğrudan yüzüne kaydı ve nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, Noah..." Ona doğru koşuyorum, ellerimle yüzünü kavıyorum. Dokunuşlarımdan kurtulmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. "Kimıldamayı bırak."

Evet, öyle.

"Ben..." Gözlerinin altındaki mor, siyah ve mavi izleri görünce irkildim. "Bu kadar kötü olduğuna inanamıyorum."

"Öyle mi? Sanırım *birileri* var olmayan küçük bir örümcekten korktuğu için burnunu kapıya çarptığında böyle oluyor." Elimi tuttuğumda çenesi kasıldı.

Parmak ucumu, henüz taze görünen köprüdeki kesiğin yakınından geçiriyorum ve canı acıyormuş gibi irkiliyor. *Tabii ki* acıyor. Çok kötü görünüyor.

"Üzgünüm Noah," dedim, bakışlarımı yaralarından ayırıp kahverengi gözlerine bakarak. "Çok, çok üzgünüm."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor.

O kadar yakın duruyoruz ki, elma kokan sıcak nefesi burnumu gıdıklıyor. O kadar yakın ki, aldığı her nefesi hissediyorum, göğsü hafifçe göğsüme değiyor. O kadar yakın ki, kahverengi gözlerinin ne kadar muhteşem olduğunu fark ediyorum.

Hayır, sadece kahverengi değiller. Bundan çok daha fazlası. Kızıl kahverengi, tarçın, çikolata ve karamel tonlarındalar. Kenarları daha koyu, gözbebeklerine doğru daha açık, çeşitli tonların girdapları; gözbebekleri kesinlikle genişlemiş durumda.

Sonra aynı gözler aşağıya, daha da aşağıya, daha da aşağıya... ta dudaklarıma doğru iniyor.

Neden yaptığımı bilmiyorum—belki de sadece tepkisini görmek için—ama kuru olmamalarına rağmen dilimi dişlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Noah, sanki gözünü başka yere çevirirse bir şeyi kaçıracağından korkuyormuş gibi, hareketleri lazer gibi dikkatle takip ediyor.

Ben de aynısını tekrar yapıyorum ve o da beni aynı dikkatle izliyor.

Sonra birdenbire sadece dikkatle *izlemekle* kalmıyor, daha da *yaklaşıyor* .

Kimildamiyorum. *Nasıl* hareket edeceğimi bilmiyorum. Neler olup bittiğini bile bilmiyorum.

Noah Stevens *beni öpecek mi ?* Ben de *ona izin verecek miyim?*

Evet.

Bu düşünce zihnimde zahmetsizce akıp gidiyor.

Evet, Noah'ın beni öpmesine izin verirdim. Evet, ben de onu öperdim. Evet, bu muhtemelen dünyamı tamamen alt üst ederdi. Ve evet, bu çok büyük bir hata olurdu.

Ama umurumda değil. On altı yaşımdan beri Noah'ın beni öpmesini istiyordum ve ona karşı hislerimin o kadar da masum olmadığını fark ettim. Yıllar önce onun bunu yapma fikrinden vazgeçmiş olabilirim, ama bu, şimdi gerçekleştiği için onu uzaklaştıracağım anlamına gelmiyor.

"Ne oluyor be?"

Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışız gibi birbirimizden ayrı düşünüyoruz ve Izzy'yi arka kapıda, eliyle ağzını kapatmış, Noah'ın yüzüne bakarken buluyoruz.

"Sana ne oldu? Kavgaya mı ettin?"

Noah birkaç adım geri çekilerek, sanki az önce neredeyse öpüşmemişiz gibi aramızda mesafe oluşturdu.

Ben mi? En yakın arkadaşım mutfağa hızla girerken, o da ellerini kardeşinin yüzüne götürürken, ben her yere bakmakla meşguldüm.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, her kelimesinde endişe var. "Ve bana anneme anlattığın o saçmalıkları anlatma. Gözüne bir şey kaçmadı. Bu ondan çok daha kötü."

Noah gözlerini bana çevirdiği anda ben de ona şöyle bir baktım.

Izzy bunu özlemiyor.

"Dur bir dakika... bu olay ahırda çalışırken olmuştu, değil mi?" diye sordu Izzy nefes nefese. "Aman Tanrım, ona

yumruk mu attın Odette?"

Ona cevap veremedi, kardeşine vurmaya başladı ve bağırdı: "Ona ne dedin? Yemin ederim en yakın arkadaşına kaba davrandıysan seni döverim!"

"Ben yapmadım—hey! Dikkat et, Iz!" Noah, saldırısını engelleyerek cinsel organını korur.

Gözlerimin bu hareketi aynen takip ettiğini itiraf etmekten biraz utanıyorum.

"Bu gece bu kadar garip davranmanızın sebebi bu mu? Odette'e kaba davrandığınız için mi?"

Garip davrandığınızı fark etti mi? Kahretsin. Başka fark eden oldu mu acaba?

O zaman Izzy'nin hâlâ ona vurduğunu fark ettim.

"Iz! Dur!" Onu kardeşinin üzerinden çekiyorum ve o da tekmeleyip çığlık atarak uzaklaşıyor—kelimenin tam anlamıyla. "Sakin ol."

Beni başından savdı, saçlarını yüzünden çekti. "Yapmayacağım . Bana ne olduğunu anlatana kadar yapmayacağım."

"Öncelikle, kardeşine yumruk atmadım."

"Evet, çünkü önemli olan bu, tek kelime etmemiş olmam değil."

Hâlâ mahrem yerlerini örtmekte olan Noah'ya ters ters baktım. "Orayı örtülü tutsan iyi olur," diye uyardım onu, sonra Izzy'ye döndüm. "Ama haklı. Noah tam bir centilmendi. Bu bir... kazaydı."

"Kaza mı? Bana oldukça vahim bir kaza gibi görünüyor."

"Bu da çok acımasızcaydı."

Noah'ın burnunun kapıya çarptığında çıkardığı o yüksek sesi hatırlayınca irkildim. Noah'ın burnunun kırıldığından emindim ve onu hastaneye götürmem gerekecekti.

Hâlâ gitmesi gerektiğini düşünüyorum ama sanırım bunu kimseye, hele ki babasına açıklamak istemedi.

"Peki sonra ne oldu?" diye soruyor Izzy.

"Gerçekten de komik bir hikaye..."

Noah bana homurdandı. " *Komik* kelimesi bunu tarif etmek için kullanacağım kelime değil."

Onu görmezden geliyorum, sonra kız kardeşine banyoda olanları anlatıyorum; tuvalet kağıdının olmamasından, beni yemeye hazır örümceğe, Noah'ın kapıya çarpmasına kadar her şeyi.

İşimi bitirdiğimde Izzy bana dik dik bakıyordu. Gözünü bile kırpmadan, sadece izliyordu.

"İz?" diyorum.

Sonunda gözlerini kırpmıyor.

Bir kez. İki kez.

Sonra gitti.

Hayır, *gitmedi* . Sadece iki büklüm olmuş, karnını tutuyor ve yüksek sesle gülüyor.

"Gördün mü? Komik olduğunu söylemiştim," diyorum Izzy'ye öfkeli bakışlar fırlatan Noah'ya.

"Komik değil," diyor ona, ama faydası yok. Kadın o kadar çok gülüyor ki onu duyamıyor.

Izzy'nin kahkahası *beni* de güldürüyor ve bu da Noah'ı daha da sinirlendiriyor.

Dudakları birbirine kenetlenmiş. Kısık gözlerinin etrafında kırışıklıklar var. Ve yemin ederim ki şakaklarındaki birkaç gri saç teli iki katına çıkmış.

"Gülmeyi bırakmazsan, anneme Volvo'sunu çizenin *sen* olduğunu, market arabası *olmadığını* söyleyeceğim."

Bu, Izzy'yi anında ayılmaya itti.

O yazı hatırlıyorum. Noah, hokey tatili sırasında buradaydı ve Chelsea'yi de yanında getirmişti. Chelsea, Noah'ın yaptığı her şeye takılıp durarak Izzy'yi çıldırtıyordu, bu yüzden Lydia, evden çıkmak için Volvo'yu alıp markete dondurma almaya gitmemize izin verdi. Eve geldiğimizde, aracın yan tarafında kocaman bir çizik vardı ve marketten çıktığımızda da öyle olduğunu, çok uzakta olmayan bir alışveriş arabasının da öyle olduğunu iddia ettik.

Bunu asla kimseye söylemem, çünkü en iyi arkadaşlar birbirlerini ele vermezler, ama o bir alışveriş arabası değildi.

Izzy sığamayacağı bir park yerine sıkışmaya çalıştı ama arabayı sarı beton direklerden birinin yanına sürttü ve yolcu kapısını çizdi.

Sanırım Nuh en başından beri gerçeği biliyordu.

Kardeşini işaret ederek, "Bunu yapmaya cesaret edemezsin, değil mi?" dedi.

"Dene bakalım," diye karşılık verdi göğsünü kabartarak.

Her şey çok saçma ve kendimi lise yıllarımda gibi hissediyorum, özellikle de Noah Stevens'ın beni öptüğü bir fanteziye kapıldığım an.

Bunu hayal etmiş olmalıyım. Olmalıydı. Bunun olması imkansızdı.

"Tamam, tamam." Aralarına girip ellerimi kaldırdım. "İkiniz de işiniz bitti. Annenize şikayet edecek kadar büyüdünüz. Şimdi de Noah'ın yüzünü nasıl kapatacağımızı bulalım, çünkü belli ki kimsenin soru sormasını istemiyor ve güneş gözlüğü de kırıldı."

Izzy, Noah'ya son bir tehditkar bakış atarak, "Pekala," dedi. "Çantamda ödünç alabileceğin güneş gözlüklerim var. Hadi gel."

Noah, Izzy'nin peşinden odadan çıkıyor ve onlar gittikten sonra derin bir nefes alıyorum.

Sadece artık birbirlerini öldürmelerini engellemek zorunda olmadığım için değil, aynı zamanda Nuh'tan kurtulduğum için de mutluyum.

Onun beni öpeceğini gerçekten düşündüğüme inanamıyorum. Buna izin vereceğime de inanamıyorum.

Ve Izzy'nin bizi neredeyse yakaladığına inanamıyorum.

Bu ne kadar korkunç olurdu, hele ki kız kardeşi benim erkek kardeşiyle çıkmamı istemediğini açıkça belirtmişken?

Yani, onu öpmek onunla sevgili olmak anlamına gelmez elbette, ama yine de...

Aklımdaki düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, Bellini sürahisini alıyorum ve tekrar verandaya çıkıyorum.

"Ah, Odette! Tam da senden bahsediyorduk," diyor annem dışarı çıkarken.

“Sen miydin?” Onun bardağını, sonra da Lydia’ninkini dolduruyorum. Sürahiye masaya koyup sandalyeme yaslanırken kendi bardağıma dokunmuyorum. “İyi bir şey var mıydı?”

“Biz de bunu merak ediyoruz. Izzy’nin düğününe birini getirecek misin? Getirmeyeceksen, seni tanıştırabileceğim mükemmel bir adamım var. Belleflower’daki hastanede hemşire.”

Lydia’nın beni komşu kasabadaki hastaneden biriyle tanıştırmaya çalışması ilk defa olmayacak. Ve benim de onu reddetmem ilk defa olmayacak.

“Teşekkürler Lydia. Düşüncen için minnettarım ama düğün planlaması ve nedime görevlerim yüzünden flört etmeye vaktim yok.” *Ve Chambers lanetinden de kaçınmaya çalışıyorum*, gerçi o kısmı sesli söylemiyorum.

Anlamış gibi başını sallıyor ama benim dikkatimi veren o değil.

Bu, annemin flört tekliflerini her reddettiğimde bana verdiği o bakış.

Acımak.

Ama o, iki kez boşanmış biri olarak, benim neden flört edemediğimi herkesten daha iyi anlıyor. O da benim gibi. O da aşktan vazgeçmiş.

“Sanırım bu mantıklı. Belki daha sonra onunla bir araya gelebilirsiniz? Brian'a bilgilerinizi iletmesini söyleyeceğim.”

Izgaranın başından, maşasını bir nevi selam verir gibi havaya kaldırarak, “Ne isterse yaparım,” diyor.

Sırıtiyorum. Eğer birileri beni tekrar aşık olmaya teşvik edecekse, o da bu ikisi olurdu, ama Chambers lanetinin ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum, bu yüzden istemiyorum. Aşk istemiyorum. Sadece başkalarının mutlu sonlarını bulmalarına yardım etmek istiyorum. Belki kendim mutlu sonumu bulamam, ama lanet olsun, başkasının hikayesinin bir parçası olmak çok güzel bir duygu... Her şey her zaman umduğum gibi gitmese bile. Kısa bir süre de olsa mutluluğun tadını çıkarmak yine de güzel.

Bir kez daha endiŖe dalgası beni sarıyor. Izzy'nin dñğününe yardım ederek doğru Ŗeyi mi yapıyorum? Lanet zaten birçok müŖterimi etkiledi. Bu kötü enerjiyi en yakın arkadaşına da bulaŖtırmak gerçekten istiyor muyum?

Dur, Odette. Lanet değil bu. Sen de değilsin. Izzy iyi olacak.

Tam Izzy ve Noah güverteye sendeledikleri sırada, sanki içerde birbirlerini sakatlayacaklarmıŖ gibi kahkahalar atarak geri döndüklerinde nefesimi verdim.

Brian oğluna, "Güzel gözlükler," diyor. Karısıyla bakışıyor. Hiç konuşmadan çok Ŗey anlatıyorlar ve yine, onlara imreniyorum.

O duyguyu, beni kemiren tüm Ŗüphelerle birlikte, derinlere itiyorum, Bellini'mi yudumluyorum ve akŖamın geri kalanını Noah Stevens'ın beni öpmesini istemiyormuŖ gibi yaparak geçiriyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Nuh

Odette'i öpecektim.

Dudaklarım onunkilerden sadece bir santim uzaktaydı. Biraz daha yaklaşmam yeterliydi ve dudaklarım birleşecekti. O zaman sonunda, o ukala tavrının tadının tatlı mı yoksa tuzlu mu olduğunu öğrenecektim.

Bahisimi hâlâ tatlıya yatırıyorum, ama kız kardeşim o anı mahvettiği için bunu öğrenme şansım asla olmayacak.

Hem çok kızgınım hem de rahatladım, özellikle de onu öpmeyi hiç istememem gerektiği için.

Yine de... yapıyorum.

Keşke onun yüzünden kapıya çarpıp yüzümü mahvetmenin beni ondan soğuttuğunu söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Aksine, durum daha da kötüleşti. Son iki gündür aklımdan hiç çıkmıyor, sadece yüzüm her ağrıdığı anda onu düşündüğüm için değil.

Bundan daha fazlası, ama o *daha fazlasının* ne olduğunu bir türlü belirleyemiyorum.

Yine de, ne kadar cazip olurlarsa olsunlar, özenle çizdiğimiz sınırları aşmayacağım.

"Şu tabağı bana uzatır mısın?"

Babamın sözleri beni kendime getirdi ve uzanıp servis tabağını ona uzattım.

"Teşekkürler evlat," diyor sanki ben yetişkin bir adam değilmişim gibi. "İyi misin?"

"Evet, baba. Neden soruyorsun?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Birincisi, o aptal güneş gözlükleri, kesinlikle bir iş kazası olmadığını bildiğim şeyi örtüyor." dedi.

“Anneciğim, endişelendirmek istemiyorum, anlıyor musun?”

Başını sallıyor. Eminim anlıyordur. Doktorluk yaptığı yıllardan kalma tüm o korkunç hikayeler yüzünden biraz duyarsızlaşmış olabilir, ama ben onun oğluyum. Durum farklı.

“Muhtemelen akıllıca bir hareket. Sadece kız kardeşinin o güneş gözlüklerini geri aldığından emin ol. Onları nasıl çaldığını bir daha duymak istemiyorum... Aman Tanrım, Taylor Swift CD'sini ne zamandır çalmadın? Hala bunun sonunu duymadık.”

“Çünkü onu *almadım* .”

Tamam. Peki. Kabul ettim. Ama takım içindi. Çok iyi bir seri yakalamıştık ve nedense—hala nedenini bilmiyorum —"22" soyunma odamızın marşı olmuştu. Ve maç başlamadan önce Walkman'imi dinlemem gerektiğine dair bir batıl inancım olduğu için, maçlara hazırlanmak için Izzy'nin CD'sini çaldım.

Yine aynı şeyi yapardım. O yıl Kupayı kazandık ve onun sızlanmalarına değdi, hâlâ da ediyor.

"Ne dersen de evlat," diyor baba, anlamlı bir sırtısla.

Başımı çeviriyorum çünkü eğer çevirmezsem gülerim ve o da gerçekten suçlu olduğumu anlar. Dikkatim tıpkı bütün gece olduğu gibi doğrudan Odette'e yöneliyor.

Ama o bilmiyor. Çünkü iki hafta önce bilet görevlisiyle flört ederek patlamış mısırını bedavaya alıp sinemaya ücretsiz nasıl girdiğini, anneme, kendi annesine ve Izzy'ye anlatmakla meşgul.

Ona, benden yaklaşık on beş yaş büyük olan Bayan Barlowe'a bedava bilet, patlamış mısır ve içecek verdiğini gördüğümü söylemek istiyorum ama zahmet etmiyorum. Onun o anın tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Ayrıca, işlerinin son zamanlarda dibe vurması nedeniyle, elde edebileceği her türlü başarıya ihtiyacı var.

Düğünlerden ve her türlü romantik şeyden ne kadar nefret etsem de, Odette için üzülüyorum. Bunu hak etmiyor

ve son iki gündür onu görmezden gelmemem gerektiğini biliyorum.

Ama elimde değildi. Yardımcı bir elin olması güzel olsa da, onu çiftlikten uzak tutmak, etrafta olmasından daha kolaydı.

O, dikkat dağıtıcıydı ve bunu sadece iç çamaşırı yüzünden söylemiyorum.

Hayır, o küçük şeylerdeydi; mesela bir şeyi kaldırırken çıkardığı hafif homurtularda, sandviçime benim sevdiğim için fazladan mayonez koymasında ve her ne kadar felaketle sonuçlansa da yardım için beni aramasında.

Bunun beni bu kadar mutlu etmesi saçma gelebilir ama uzun zamandır kimsenin kahramanı olmamıştım.

Chelsea eskiden benden örümcek öldürmek veya kavanoz açmak gibi türlü türlü ufak tefek işler yapmamı isterdi. Sonra bir gün, bunu yapmayı bıraktı. Benden istemek yerine, herkesten istedi ve sonra da sürekli ortadan kaybolmamın sorumluluğunu bana yükledi.

Haklıydı. Çok sık evden uzaktaydım. Ama benimle evlenmeyi kabul ettiğinde bunu biliyordu. Ve bir hokey oyuncusunun yoğun ve telaşlı hayatına ayak uydurmak yerine, beni değiştirmeye ve çok sevdiğim oyunu bırakmamı sağlamaya çalıştı.

Daha da kötüsü mü? Sonunda emekli olduğumda -onun için değil, kendim için- yine de yeterli olmadı.

Yeterli *değildim* .

Altı ay geçmeden boşanmamız hiç de şaşırtıcı değil.

Yani, evet, örümcekten kurtulmak için tek seçenek ben olsam bile, yine de bir seçenektim ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu nefretle hatırlıyorum.

“Pekala,” diye duyurdu babam, hamburger ve sosis tepsisini kaldırarak. “Hanımlar, yemek hazır!”

Hepsi alkışlıyor ve o da bu ilgiden çok hoşlanıyor.

Akşam yemeği için önceden hazırlanmış uzun masaya geçiyoruz ve yemekleri birbirimize ikram ederek tabaklarımızı ağzına kadar dolduruyoruz. Et, patates

salatası, ızgara mısır ve yeşil fasulye güveci sırayla tüketiliyor.

Rahat bir sohbete dalıyoruz, bu da şaşırtıcı değil çünkü bunu yıllardır yapıyoruz. Oynadığım dönemde birçok akşam yemeğini kaçırdım, ama Washington'a döndüğümde sanki hiç gitmemişim gibi hissettim.

"Bence ahırın her yerine peri ışıkları asmalısın. Geceleri ne kadar güzel görüneceğini bir düşün."

Tabii ki konu düğüne geldi. Izzy nişanlandığından beri her akşam yemeği böyle geçiyor.

"Ah evet! Bence inanılmaz olurdu. Çok romantik görünürdü. Ne düşünüyorsun, Odette?"

Bütün gözler ona çevrildi ve anında anladım ki, böyle bir durumla karşı karşıya kalmaktan dolayı gergindi. Omuzları kaskatı kesildi, dudakları nefessiz kalmış gibi aralandı.

Bu yeni bir durum. Daha önce düğünler ve detaylar hakkında konuşurken hiç bu kadar ketum olmamıştı. Bir yandan da son birkaç düğünün nasıl geçtiğinden ve işini kurtarması gerektiğinden mi yoksa Izzy'nin düğünü olduğu ve her şeyin mükemmel olmasını istediği için mi böyle davrandığını merak ediyorum.

Hangisi olduğunu söyleyemem.

"Ne istersen yapabiliriz, Iz."

Ablam heyecanla alkışladı, sonra birden hayal kırıklığına uğradı. "Ah, keşke Craig burada olsaydı da fikrini söyleyebilseydi."

"Evet, müstakbel damadım bu gece nerede yine?" diye soruyor annem.

"İş," diye yanıtlıyor Izzy. "Balayına rahatsız edilmeden gidebilmek için projelerinde öne geçmeye çalışıyor, ama bu onu düğün planlamasından çok uzaklaştırıyor. Zaten zamanımız kısıtlı, bu da çok stresli."

"Neyse ki etraftaki en iyi düğün organizatörüne sahipsin." Elaine kızına gülümseyerek kolunu sıktı.

Odette de gülümsüyor, ama gülümsemesinin kenarında annesinin fark edip etmediğinden emin olmadığım bir

kırılganlık var.

Ya da belki başka herhangi biri de olabilir.

Onun paniklediğini göremiyorlar mı? Bu kötü yorumların işini nasıl mahvettiğini göremiyorlar mı? Hayaline nasıl zar zor tutunduğunu fark etmiyorlar mı?

“Aman Tanrım!” Annemden yüksek sesle bir nefes kesilmesi geldi. “Yüzün!”

Izzy kıkırdadı. “Bütün kadınlardan aynı tepkiyi alıyor.”

Annem sandalyesinden kalkıp masanın etrafından yanıma gelirken, kız kardeşime orta parmağımı gösterdim ve burnumdan kaymış gibi görünen gözlüklerimi tekrar yukarı ittim.

Onu uzaklaştırmak için ellerimi kaldırdım ama nafile. Gözleri faltaşı gibi açılırken bir kez daha nefes nefese kalarak güneş gözlüklerimi yüzümden kaptı.

“Noah Brian Stevens! Kendine ne yaptın böyle? Gözüne bir şey mi kaçtı, yalan!”

Bana öfkeyle bakıyor ve kendimi tutamıyorum; içimdeki çocuksu yanımda anında ortaya çıkıyor ve utançtan omuzlarım düşerek koltuğumda daha da aşağıya doğru kayıyorum.

“Özür dilerim. Sadece sizi endişelendirmek istemedim, hepsi bu.”

“Şimdi *daha da* endişeliyim. Ne hakkında yalan söylemek zorunda kaldın? Ne o kadar kötüydü ki ben buna katlanamadım?”

Kendimi Odette'e bakmamaya zorluyorum. Bu olayı bir kez daha yaşamak *istemiyorum* . Daha önce Izzy ile yaşadıklarımız zaten yeterince kötüydü.

“Hiçbir şey kötü değildi. Sadece... biraz kafam karıştı ve banyo kapısına çarptım. Hepsi bu.”

“Şaşırdın mı? Şaşırdın mı?! Ne oldu? Hasta mısın?” Elinin tersiyle alnıma bastırdı. “Ateşin yok. Bayıldın mı? Başın mı döndü?”

“Anne!” diye bağırdım, ondan uzaklaşarak ayağa kalktım. Ondan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdım. “Kes şunu. İyiyim. Tamamen iyiyim. Başım dönmüyor,

midem bulanmıyor. Hiçbir şey yok. Belki de 'şaşkın' kelimesi yanlış bir kelimeydi."

Ellerini beline koydu. "Annene bağırma Noah. Büyümüş olabilirsin ama ben hâlâ senin ebeveynim."

İç çekerek avucumu yüzüme sürdüm. Burnuma vurduğumda irkildim, bu da annemin bana tekrar saldırmasına neden oldu ama onu savuşturdum.

"Özür dilerim, tamam mı? Bağırmak istemedim. Sadece... Şunu keser misin?" dedim, tüm bu süre boyunca yüksek sesle kıkırdayan Izzy'ye.

Dinlemeye zahmet etmiyor. Sadece daha yüksek sesle gülüyor.

Onun bu hallerine gözlerimi deviriyorum. Tabii ki bunu çok komik buluyor. Başkası olsa ben de gülerdim eminim, ama değil.

"Özür dilerim anne," dedim ona tekrar. "Ama iyiyim. Söz veriyorum. Sadece bir darbe ve birkaç morluk. Kırık bir şey yok. Buz hokeyi oynarken daha kötü yaralanmalar da geçirdim."

Başını salladı ve dikkatini dağıtmayı başardığımı anladım. "Haklısın. Carolina Comets'ten o adamla çarpışmanızın sesi hâlâ aklımdan çıkmıyor."

Ona bunu hiç söylemedim çünkü onu endişelendirmek istemedim, ama bunu düşünmeyi bırakmam da uzun zaman aldı. Darbe, son yılımdan bir önceki yılımda, hem adam hem de oyuncu olarak müthiş bir adam olan Adrian Rhodes'tan geldi ve nefesimi o kadar kesti ki maçı bitiremedim. Temiz bir vuruştı ama çok acıttı. Birkaç ay sonra bir yardım etkinliğinde onun ve karısıyla karşılaştım ve hepimiz bu olaya güldük.

"Gördün mü? Yani, bu mu?" Yüzümü işaret ediyorum. "Önemli değil. Birkaç gün içinde geçecek ve hepimiz banyo kapım olduğunu unuttuğum için ne kadar aptal olduğumla ilgili şakalaşabiliriz."

Başını yana eğdi, bir an beni süzdü. Sonunda başını salladı. "Pekala. Tamam. Sadece... bir daha bana yalan

söyleme, tamam mı? Ne kadar korkunç ya da saçma olursa olsun, bununla başa çıkabilirim."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Elimizi uzattım. "Güneş gözlüklerini geri alabilir miyim? Elaine yemeğinin tadını çıkarırken bu çirkin suratı görmek istemiyor. Sen de ister misin, Elaine?"

"Ha, ben mi? Lütfen. İlk kocam boksördü. Her şeyi gördüm canım."

Yine de annem güneş gözlüklerini bana uzatıyor, ama son bir hüzünlü bakış atmadan edemiyor.

Annem masadaki yerine otururken, "İzzy, kardeşini rahat bırak," dediğini hafifçe duydum.

Ama onlara hiç dikkat etmiyorum. Gözlerim Odette'e dikilmiş durumda; o da bana az önce olduğu gibi aynı pişmanlık dolu bakışlarla bakıyor.

Bunu görmezden gelip gözlüklerimi yerine geri takıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, akşam yemeğini başka bir olay yaşanmadan bitirdik ve her zamanki gibi, ebeveynlerimiz verandada dinlenirken çocuklar masayı topladılar.

"Bunu başarabilirsin, değil mi?" diye soruyor Izzy mutfığa girdiğimizde. "Hadi bakalım, Odette."

"Bekle, ne?" Izzy onu oturma odasına doğru çekiyor. "Nereye gidiyoruz? Bulaşık yıkamamız gerekiyor."

"Hayır, yapmıyoruz . Bu akşam bulaşıkları Noah yıkayacak."

"Öyle mi?" Bana bakıyor. "Sen mi?"

Başımı salladım. "Evet. Anlaşmamız buydu. Bulaşık yıkama işini üstlenirsem güneş gözlüklerini ödünç alabilirdim."

Önümüzdeki karmaşayı görünce ağzı açık kaldı. "Emin misin?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

Kız tartışmak için kalmak istiyor gibi görünüyor, ama Izzy onu daha fırsat bulamadan mutfaktan dışarı sürüklüyor.

"Hadi gel, düğün detaylarını konuşmaya gidelim," diyor kız kardeşim, bu karmaşayı temizlemek için beni geride bırakmakta hiçbir sakınca görmeden.

İçimden bir ah çektim, sonra işe koyuldum, diğer odadaki kıkırdamalarını dinledim. Sanırım Odette daha önce yaşadığı gerginliği atmış.

Eski kapüşonlu kazağımın kollarını yukarı kıvrıp, bulaşık makinesine sığmayan şeyleri yıkamak için lavaboyu sabunlu suyla dolduruyorum. Kurutma pedini serdikten sonra bulaşıkları lavaboya atıp ovmaya başlıyorum.

Aklım sürekli yapmam gereken şeylere ve çok hızlı geçen zamana takılıyor.

Ahırdaki eski tahtaları söküp çatıyı yenilemem, Tootsie'nin *nihayet* kalıcı olarak barınabileceği yeni bir tavuk kümesi yapmam ve arkadaki otağı biçmem gerekiyor ki işleri yarım yamalak yapmış gibi görünmeyelim. Ve tabii ki barı işletmem gerekiyor. Ben iyileşirken Ezra son birkaç gündür işleri idare ediyor, ama ondan tek başına yapmasını bekleyemem. Güçlü bir ekibimiz olabilir, ama ortak olmamızın bir sebebi var. Biz o elma şarabı üretim tesisini yaşıyoruz ve en az birimizin orada olmadığı bir gün bile geçmiyor.

Şükürler olsun ki traktörü ahırın kenarına taşıdım, en azından yapılacaklar listemden bir maddeyi sildim. Ezra dün gece çocukların dün bütün gün üzerinde oynadıklarını ve fotoğraf çektirmek istediklerini söyledi. Sanırım Odette'in onu tutma konusunda haklıydı.

Haklı olduğu tek şey bu da değildi.

Elma şarabı üretim tesisini düğün mekanı olarak kullanmak istemesem de, belki de haklı olabilir. Haber kasabada hızla yayılıyor. Ailemin evine giderken üç kişi beni durdurup bu konu hakkında soru sordu. Bu da bana bu işin tahmin ettiğimden çok daha büyük olacağını gösteriyor.

Yardım ister misiniz?

Tahta spatula elimden kayıp suya düştü ve su kapüşonlu kazağımın üzerine sıçradı.

Odette, bunun kendi hatası olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen sinsi bir şekilde gülümsedi, sonra omuz silkip yanıma oturdu. Üst çekmecedен bir havlu alıp, zaten paspasın üzerinde olan bulaşıkları kurutmaya başladı.

Birkaç sessiz anın ardından, "Izzy'ye ne oldu?" diye sordum.

"Craig'le birlikte olmak için eve gitti. Yemin ederim ona çok aşık." Gözlerini devirdi ve ben de onun duygularına katıldım. "Gözlükler için tekrar özür dilerim. Izzy'nin tüm bu bulaşıkları tek başına yıkaman gerektiği konusunda anlaşma yaptığını fark etmemiştim. Bu... bu..."

"Küçük kız kardeş davranışının en güzel örneği mi?"

Odette gülüyor. "Evet, sanırım öyle."

Omuz silktim. "Sorun değil. Bulaşık yıkamayı bir bakıma seviyorum. Çevre için pek iyi olmadığını, o kadar suyu israf ettiğimizi biliyorum ama bana huzur veriyor."

Bana doğru başını eğdi. "Bu... senden beklediğim bir şey değildi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sen iri yarı, sert bir hokey oyuncususun. Bu kadar nazik, bu kadar rahatlatıcı bir şey bulacağını düşünmemiştim."

"Tığ işi yapmayı da sevdiğimi söylesem inanır mıydınız?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. "İmkânsız."

Gülüyorum. "Haklısın. Bilmiyorum. Tığ işinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Haklısın. Örgü ile tığ işi arasındaki farkı sana anlatabilir miyim bilmiyorum ama büyükannem anlatabilir. Her yıl Noel için bana bir atkı örüyor. Her zaman çok çirkin oluyorlar ama yine de takıyorum."

Onun bahsettiği eşarpları çok iyi biliyorum ve çok çirkinler.

Yine de, onları büyükannesi için giymesi hoşuma gidiyor. Bu, eskiden annem için yaptığım şeye benziyor; o da her Aralık ayında bana en berbat görünen kravatı alırdı. Ama

önemli değildi. Fotoğrafımın çekileceğini bilsem bile, maça giderken yine de takardım çünkü onu gülümsetirdi.

"Yani," diyor, havluyu annemin en sevdiği tahta kaseye sürerek, "beni sonsuza dek görmezden mi geleceksin, yoksa ahır işlerinde yardım etmek için çiftliğe geri dönebilecek miyim?"

Kaşımı kaldırdım. "Geçen sefer olanlardan sonra geri mi gelmek istiyorsun?"

Omuz silkerek, "Elbette, biliyorum. Kapıya çarpan ben değildim." dedi.

"Hayır, bunu *yapmamın* sebebi tamamen senin hatandı."

Sanki *ben* haksızmışım gibi surat asıyor. "Tekrar tartışmak istemiyorum. *İkimizin* de suçlu olduğunu söyleyip meseleyi kapatamaz mıyız, böylece ben geri dönebilirim?"

Ona hayır demek istiyorum. Konuyu daha da ileri götürüp ona ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum. Onu o kadar kızdırmak istiyorum ki, bir daha geri gelmek *istemessin*, çünkü bu dikkat dağıtıcı şeye tahammülüm yok.

Ama ben kesinlikle öyle demiyorum.

"Geri dönebilirsin."

"Gerçekten mi?!" diye alkışladı, el emeği fikrine aşırı heyecanlanmıştı.

"Evet, *ama* -ve bu çok önemli bir *ama*- eğer yoluma çıkarsan veya beni tekrar yaralarsan, kazaen bile olsa, o zaman oyundan atılırsın. Zamanımız kısıtlı. Daha fazla gün kaybetmeyi göze alamam."

"Hâlâ bunun benim hatam olmadığını düşünüyorum"—dudakları seğiriyor çünkü *elbette* tartışıyor—"ama tamam. Bu adil görünüyor." Elini aramızda uzatıyor. "Anlaşalım mı?"

Elimi sudan çıkarıp, kurutma zahmetine girmeden onun eline sürttüm.

Önce bir, sonra iki kez el sıkışıyoruz ve onun dokunuşunun altımda ne kadar yumuşak olduğuna dikkat etmemeye çalışıyorum.

İlk geri çekilen o oldu, elini yanına doğru bükerek sanki hâlâ dokunuşumu hissedebiliyor ve bunu üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi davrandı.

Ya da belki de ellerime hala su tükürülmüş ve ben olayları fazla düşünüyorum.

Sorun sende Nuh, Odette'de değil.

"Bilginize, yarın burada olmayacağım patron," diyor.

Bu da ne...

"Ama az önce yardım etmek istediğinizi söylediniz."

"Biliyorum, ama yarın Pazar." Her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti ve daha fazla açıklama yapmadı.

Ben de soru sorma zahmetine girmiyorum.

Bulaşıkların geri kalanını bitirmek ve mutfağı temizlemek için sessizce birlikte çalışıyoruz ve Odette'in aramızda sürekli mesafe koymasını, sanki bana yaklaştıktan korkuyormuş gibi davranmasını fark etmeden edemiyorum. Hem nefret ediyorum hem de seviyorum.

Bunu seviyorum çünkü aslında ona bu kadar yakın olmak *istememeliydim* . Bunun için hiçbir sebep yok.

Ama bundan nefret ediyorum çünkü... ona yakın olmak *istiyorum* .

Son bulaşıkları yerleştirirken ve tezgahları iyice silerken bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Abartılı olabilir ama ailem hayatım boyunca bana baktı. Onlara karşılık verebileceğim en az şey bu.

İşimiz bittiğinde saat sekize yaklaşıyor ve ben çok yorulmuş oluyorum.

Görünüşe göre Odette de öyle. Büyük bir esneme sesi çıkarıyor, bu da *benim* de esnememe neden oluyor.

"Kes şunu," dedim ona.

"Özür dilerim," diyor ikinci bir sesle. "Dün gece pek uyuyamadım. Beans, sabah saat üçte patilerini karnıma saplamanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Sonra da dörtte tekrar yaptı. Neyse ki sevimli."

"Seni anlıyorum. Tootsie her sabah saat beşte beni uyandırıp mama istiyor. Pek sevimli değil. Neyse ki elma

şarabı üretim yerinde menüye tavuk koymuyorum."

"Nuh! Evcil hayvanlarını yemekle tehdit etmeyi bırak!"

"O bir evcil hayvan değil."

"Onun bir adı var. O bir evcil hayvan."

Onunla tartışmaya devam etmiyorum çünkü bunun bir faydası yok.

Başparmağımı arka kapıya doğru uzattım. "Aileme veda edip çıkıyorum. Sen kalıyor musun?"

"Hayır. Yarın kahvaltı için erken kalkmam gerekiyor, o yüzden seninle geleceğim. Sadece çantamı alayım"—yutkunarak—".

İç çamaşırını neredeyse unutmuştum. Geçen gün yaşanan olayın tamamını neredeyse tamamen aklımdan çıkarmıştım.

Ama şimdi... şimdi geri döndü, hem de en ön sıralarda.

Soluk pembe dantel. Kırmızı kalpler. Uyumlu bir fiyonk.

Kahretsin. Bunu düşünmeyi ne zaman bırakacağım? Ne zaman yoluma devam edeceğim? Günler geçti artık. Onlara takılıp kalmamın, ona takılıp kalmamın hiçbir sebebi yok.

Odette, çantasını kolunun altına sıkıca bastırarak, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak mutfağa geri döndü.

Sanırım bunu hâlâ düşünen tek kişi ben değilim.

"Tahmin edeyim," diyor annem, verandaya çıkarken ayağa kalkarak, "dışarı mı çıkıyorsunuz?"

"Özür dilerim anne. Sabah erken kalkmam gerekiyor. Çiftlik kendi kendine bakmıyor."

"Benim küçük oğlum, çiftçi." Gülümseyerek başını salladı. "Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de." Kollarımı onun etrafına sarıp hızlıca sarıldım, sonra yanağından öptüm. "Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Oğlum, ondan önce beni görsen iyi olur."

Ses tonundaki uyarıya hafifçe gülümsedim. "Evet, efendim."

Önce Elaine'e, sonra da babama geçiyorum.

"Burnuna bakmamı istersen bana söyle," diyor kulağıma. "Bu bizim küçük sırrımız olsun."

Başımı salladım. "Teşekkürler, babacım."

Arabalarımıza doğru yürürken Elaine, Odette'e "Yarın görüşürüz evlat!" diye sesleniyor.

Kapıyı onun için açarken annesine el sallıyor. Bana iyice yaklaşarak, bana sürtünmemeye özen gösteriyor.

Gerçekten mi? Artık böyle mi olacak?

Sinirlenerek, evlerin arasında ona özellikle yakın yürümeye özen gösterdim ve o da bunu fark edip kenara çekildi.

Takip ederim.

Hareket ediyor.

Kovalıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye soruyor üçüncü kezden sonra.

" *Ben* ne yapıyorum ki? Garip olan sensin."

"Ben değilim."

"Öyleler."

"Hayır, değilsin!" diye homurdandı. "Ah, beni çocuk gibi gösteriyorsun."

"O zaman böyle davranmayı bırak. Her fırsatta benden uzaklaşıyorsun."

"Çünkü sen... sen... sen tam bir aptalsın!"

Dudaklarımı büzdüm. "Bir aptal mı?"

"Evet!"

O homurdanıyor, sonra hızlanıyor, bu da beni sadece güldürüyor. Ondan en az 18 santim daha uzunum. Ona yetişmek çok kolay.

Ben öyle yapınca gözlerini deviriyor. "Çok sinir bozucu birisin."

"Çok sinir bozucu, ama yine de benimle ahırda çalışmak istiyorsun."

" *İstemiyorum . Mecburum .* Birinin sizi denetlemesi gerekiyor."

Biliyorum, sadece inat ediyor ve Chelsea'nin eskiden benim işleri onun istediği gibi tamamlayamadığım için gözetim altında olmam gerektiğini düşündüğü gibi değil, ama yine de bunu duymak can sıkıcı.

"Ve siz de bu işe gönüllü oldunuz."

"Ne diyebilirim ki? Hayır işlerine zaman ayırmayı seviyorum." Omuz silkerek, "Ben böyle iyi kalpli bir insanım." dedi.

"Elbette öylesin." BMW'sinin kapısını açıyorum, bu da bana bir kez daha göz devirmeye karşılık veriyor. "Ne? Ben iyiliksever biriyim."

"Burada işimiz bitti mi?" diye soruyor, dudakları incelerek düz bir çizgi haline gelmiş.

"Buradaki işimiz bitti."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, sürücü koltuğuna otururken.

Kapıyı tutup kapatmaya çalıştı ama ben onu durdurdum.

Kadın homurdanır. "Şimdi ne oldu Nuh?"

"Sadece... Size bir şey söylemek istedim."

Ama paylaşacak bir şeyim yok. Gerçekten yok. Doğrusu, iyi geceler dilemeyi erteliyorum çünkü iyi geceler demek istemiyorum. Çok yorgunum ve yarınki erken işim için uyumam gerekiyor, ama aynı zamanda Odette ile daha çok şakalaşmak istiyorum. Onun sinirlerini bozmak istiyorum. Onu neyin kızdırdığını görmek istiyorum. İçini çekip gözlerini devirmesini ve garip davranmasının sebebinin beni öpmemi istemesi olduğunu itiraf etmesini sağlamak istiyorum.

Ama bunu yapmayacak. Yapmayacağını biliyorum.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor, ben bir şey söylemeyince. "Söyle artık. Bütün gece vaktim yok, biliyorsun. Yapacak işlerim var, düğün planlamam gerekiyor. Senden de uzaklaşmam lazım."

İlk seçeneği tercih ediyorum: onun sinirlerini bozmak.

"Güzel iç çamaşırları, Odie."

Bir, iki, üç.

Yanaklarının kıpkırmızı olması, gözlerinin kocaman açılması ve tüm vücudunun donup kalması, bana şok içinde bakması işte o kadar saniye sürüyor.

"Pazartesi görüşürüz," diyorum basitçe, sanki az önce tüm dünyasını alt üst etmemişim gibi.

Ona göz kırptım, araba kapısını kapattım ve kamyonuma doğru yöneldim.

Arabayı garajdan geri geri çıkarırken Odette hâlâ yerinden kımıldamamıştı.

Her şeyin benim yüzümden olduğunu bilmekten başka bir şey yapamıyorum. Şimdi sıra onda, o da kendi halimde üzülecek.

Odette Chambers'ı ve pembe külotlarını düşünmekten bıktım...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odetta

Cumartesi günleri Stevens ailesinin evinde akşam yemekleri için ayrılmışsa, Pazar günleri de Chambers ailesinin kadınlarıyla kahvaltılar için ayrılmıştır.

Her pazar lokantada buluşuruz, iki masayı işgal ederiz ve hepimiz konuşmaktan yorulana kadar saatlerce sohbet ederiz.

Haftanın en sevdiğim günü bu.

Sadece ailemi sevdiğim için değil, aynı zamanda yaşadığım laneti gerçekten anlayan tek kişiler oldukları için de.

Hepsi bunu bizzat yaşıyor, bu yüzden ne kadar zorlu olabileceğini ve işimin neden başarısız olduğunu biliyorlar. Ya da en azından ben böyle inanmayı tercih ediyorum çünkü *o kadar* kötü bir düğün organizatörü olmam imkansız... değil mi?

"Keldi! Profil fotoğrafında gür saçlı görünüyordu ama yemin ederim, özellikle de bembeyaz giyinmişken, o adam Bay Temiz kostümü giymiş olabilirdi." Teyzem Krista, son randevusunun fiyaskosunu anlatırken başını sallıyor. Ona bunun flört uygulamalarında olabilecek bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama dinlemiyor. Birini bulmaya kararlı. Aramızda aşktan tamamen vazgeçmeyen az sayıdaki kişiden biri o.

"Bir pizzacıya bembeyaz giyinmiş mi? Süper kötü adam mı yoksa?" diyor annem. "Ben olsam ilk beş dakikada her yerime sos dökerdim. Herkes I Heart Pizza Pie'daki pizzaların bol soslu olduğunu biliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, kel olsa da umurumda olmazdı. Bence kel erkekler seksi. Hoşuma gitmeyen şey, bu konuda bana yalan söylenmesiydi. Ama yine de bunu tahmin etmeliydim." Kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğuna yaslandı. "Erkeklerin tek yaptığı şey yalan söylemek."

Ne yazık ki teyzemin tek "evliliği" zaten evli olan bir adamla olmuştu. Adam banka hesabını boşalttıktan sonra gerçek karısı ve iki çocuğuyla birlikte ülkeyi terk etti. Bu çok büyük bir olaydı ve küçük topluluğumuzu sarstı. Hatta ulusal medyada bile yer aldı.

Şimdi ise yeniden flört etmeye başladı ve işler hepimizin beklediği gibi kötü gidiyor.

İşte bu da lanetin ta kendisi. Hayatımız boyunca böyle oldu ve yakın zamanda da değişmeyecek gibi görünüyor. Bazılarımız mutluluk anları yaşıyor ama bu asla gerçek değil. Asla kalıcı değil.

Ne kadar inkar etmeye çalışsam da, gerçeği istiyorum. Kalıcı olanı istiyorum.

"Başka biri hikaye anlatsın. Benim hikayem beni üzüyor," diyor Krista.

Masadaki herkes birden bana baktı.

"Ne?" diye sordum gözlerimi kırıştıtırarak. "Şu anda kimseyle çıkmıyorum."

"Ya da bir daha asla," diye ekliyor kuzenim Lucille.

Haklı. Bir daha asla ciddi bir ilişkiye girmeyi planlamıyorum. Tek gecelik ilişkiler mi? Tamam. İhtiyaçlarımı gidermek için onları yaşarım. Ama tam anlamıyla bir ilişki mi? Hayır, teşekkür ederim. Ben geçiyorum.

Ayrıca, daha önemli işlerim var; işimin batmamasını ve bu süreçte tamamen iflas etmemeyi sağlamak gibi.

Omuz silkiyorum, hiç de umurumda değil.

Ya da en azından kendime sürekli bunu söylüyorum.

Eğer bu durum beni rahatsız etmeseydi, dün Noah beni öpmediğinde hayal kırıklığına uğramazdım. Öpeceğini

düşünmek aptalcaydı. Bunu biliyorum. Ve bunu *istememe* izin vermek daha da aptalcaydı.

Ah, Nuh.

Onu düşündükçe yanaklarım kızarıyor.

"Güzel iç çamaşırın, Odie."

Onun veda sözleri bütün gece aklımda kaldı ve bu sabah ilk düşündüğüm şey de bu oldu.

Sadece *söyledikleri* değil, söyleme *biçimi* de önemliydi. Sanki onlara uzun uzun bakıyordu, hem de şöyle bir bakıştan bahsetmiyorum. Gerçekten, uzun uzun *bakıyordu*.

Ve bu konuda ne hissettiğimden hala emin değilim.

Noah ile vakit geçirmek konusunda gergin olduğumu biliyorum ve bu daha önce hiç başıma gelmemiştir.

Ya... ya mutfakta olanları hayal etmiyorsam? Ya gerçekten beni öpmek üzereyse?

Hayır, hayır. Dur artık Odette. Umutlarını boş ver. Artık 16 yaşında, birine aşık bir kız değilsin. Yetişkinsin. Seni öpmeye çalışmıyordu.

Doğru. Hiçbir şey değildi. Kesinlikle hiçbir şey.

"Sen de bizim gibi gizli bir romantiksin. Eğer öyle olmasaydın, bunca düğünü planlamazdın," diyor Krista teyze.

Hepsi başlarını sallayarak onunla hemfikir oldular.

"Değilim."

"Ne dersen de canım." İçeceğinden bir yudum aldı ve garsona işaret etti. "Bir tur daha mimosa, Uli!"

"Hemen geliyorum, Bayan Krista."

Yemin ederim yanakları kızarıyor.

Belki de haklıdır. Belki de gizli bir romantikimdir. Eğer öyle olmasaydım düğünlere bu kadar düşkün olmazdım, değil mi?

"Aşktan vazgeçmek için çok gençsin, küçük kızım," diyor büyükannem masanın karşısından, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Küçük olan" diye sesleniyor bana, çünkü ben onun en küçük kızının en küçük çocuğuyum.

"Aşktan vazgeçmiyorum," diye yalan söylüyorum ona.

"Hmm."

Tek bir ses tonunda o kadar çok onaylamama var ki, beni daha dik oturmaya, çenemi yukarı kaldırmaya itiyor. "Ben sadece... işime odaklanıyorum, hepsi bu. Şimdi sadece birinizin aşkı bulması gerekiyor ki daha fazla düğün planlayabileyim ve Chambers Charming Ceremonies için daha fazla ilgi uyandırabileyim. Hadi, acele edin!"

"İzzy'nin düğünü bunun için değil miydi zaten? Bu arada, düğün nasıl gidiyor?" diye soruyor Lucille.

Haklı. Izzy'nin düğünü bunun için var ve -acele etmeyeyim- bence işe yarıyor olabilir. Sadece geçen haftadan beri potansiyel müşterilerden dört e-posta aldım bile. Elbette, hepsi "İzzy'nin düğününün nasıl geçeceğine bakacağız" gibi şartlar öne sürdüler, ama yine de *bir şey* . Doğru yönde atılmış bir adım.

Umarım.

"Harika. Aslında mükemmel. Sanırım birlikte çalışabileceğim yeni bir yemek şirketi ve çiçekçi buldum ve daha da önemlisi, bir mekan bulduk."

"Nerede?" Bu da diğer kuzenimden geldi.

"Çubuk Musluklar."

Hepsi birden nefeslerini tutuyor ve bu abartıdan da kaynaklanmıyor.

Bu kasabadaki herkes Noah'ın eski karısıyla olan ilişkisini biliyor. Boşanma, en azından onun açısından, çalkantılı geçti. Noah işleri medeni bir şekilde çözmeye çalıştı, ancak kadın bunu kabul etmedi. Ondan her şeyi, hatta daha fazlasını istedi.

Olayın nasıl çözüldüğünün ayrıntılarını bilmiyorum, ama ne olursa olsun, bu olay Nuh'u bugün olduğu gibi huysuz bir adam haline getirdi. Her zaman biraz sessiz ve aksiydi, ama şimdiki gibi değildi. Kesinlikle sevgi karşıtı biri değildi.

"Ah, bu harika olacak," diyor Lucille'in annesi, eli göğsünde. "O çiftlik çok şirin. Bana resepsiyon için ahırını kullanacağınızı söyleyin."

Teyzem Collette de benim gibi düğünleri çok severdi, bu yüzden aklına hemen düğünlerin gelmesine şaşırmadım.

Başımı salladım. "Evet, öyle. Çift, arka planda Cascade Dağları manzarasıyla tarlada nikah kıyacak, ardından konuklar yeni evliler fotoğraf çektirirken kokteyl saatinde elma şarabı üretim tesisinde vakit geçirebilecekler. Geceyi yeni restore edilmiş ahırda bir partiyle bitireceğiz. Noah'ya bu konuda yardım ediyorum."

"Sen?!"

Kuzenime dik dik baktım. "Bu tondan hoşlanmadım Margie, ama evet. Ben. Neden bu kadar şaşırmış gibisin?"

Masadaki her kadın birbirine bakışıyor, ama ilk konuşan büyükanmem oluyor.

"Çünkü sen *sensin* , Odette. Geçen hafta sinemaya topuklu ayakkabıyla gittin."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra hatırlıyorum, evet, bunu ben yapmıştım. Ve o kıyafetlerle de çok iyi görünüyordum.

Ama bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum.

"Topuklu ayakkabı olsun ya da olmasın, yine de ona yardım edeceğim. Aslında yarın tekrar oraya gidiyorum."

"Yani bana tüm günlerinizi Noah Stevens'la geçirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Diğer kuzenime baktım, bu fikre karşı ağzından köpükler saçılıyordu adeta. "Evet..."

"Ugh." Sandalyesine geri yaslandı. "Çok şanslısın. O adam... benim kadınlık bölgelerimi karıncalandırıyor, hepsi bu."

"Jody Ann!" diye kızını azarladı Krista teyze.

Omuz silkerek, "Ne? Sadece söylüyorum. Doğru olduğunu biliyorsun." dedi.

"Şey..." Krista sandalyesinde kıpırdandı. "Gerçekten de iyi bir genç adam oldu."

"İğrenç. Kırklı yaşlarında falan," diyor Lucille.

"Otuz sekiz yaşında," diye düzeltiyorum. Gruptaki birkaç kadın bu söz üzerine kaşlarını kaldırıyor. "Önemli değil

gerçi," diye ekliyorum. "Ama sadece söylüyorum. Henüz kırk yaşında değil."

Annem bir ses çıkarıyor ve dikkatimi ona çeviriyor. Mimosasından bir yudum alıyor, bana bakmaktan kaçınıyor. Yine de bir şey söylemek istediğini anlıyorum, bu yüzden ona soruyorum.

"Hayır, söyleyecek bir şeyim yok, *Odie* ."

Yanaklarım kızarıyor ve keşke bunun o lanet olası takma ad yüzünden olmadığını söyleyebilseydim, ama öyle.

Ve Nuh. Her şey yine ona çıkıyor.

Neyse ki, konuşma başka bir konuya, Jody Ann ve yeni profesör sevgilisine dönüyor ve Noah hakkında daha fazla soru sorulmadan oradan uzaklaşmayı başarıyorum.

Ama aklımdan çıkmıyor. Hayır, hâlâ en önde, günlerdir aynı yerde duruyor.

" *Güzel iç çamaşırın, Odie.* "

Boğazıma yerleşen yumruyu yutuyorum, sonra da kimsenin titreyen elimi fark etmemesini umarak mimoza bardağıma uzanıyorum ve aklımdaki sözleri tekrar tekrar canlandırıyorum.

O kalın sesi. O pek de gizli olmayan küstah sırtışı. Hepsi fazla gelmişti. Arabamda oturup onun boşalttığı yere ne kadar süre baktığımı bilmiyorum ama eve vardığımda Beans, akşam yemeğini geç verdiğim için bana çok kızmıştı.

Ama hareket edemiyordum.

" *Güzel iç çamaşırın, Odie.* "

O kadar rahat bir şekilde söyledi ki, sanki hayatımın en utanç verici beş anından biri değilmiş gibiydi. Ve eminim ki bunu hayal ediyordum—tıpkı beni öpeceğini sandığım zamanki gibi—ama gözlerinde bir parıltı vardı. *Flörtöz* bir parıltı. Filmlerde kahramanın kahramana tüm cazibesıyla baktığı ve işe yaradığı anlardaki gibi.

Tanrım, işe yaradı işte!

"Geliyor musun, Odette?"

Başımı hızla kaldırdım ve herkesin ayakta durup çantalarını topladığını görünce şaşırdım.

Ah, sanırım kahvaltı bitti.

Son yarısını kaçırdım, aklım elma şarabı üretim yerindeydi.

"Evet, özür dilerim. Şu içeceğimi bitiriyorum."

Bardağı tamamen kuru olmasına rağmen mimosa kadehimi geriye doğru eğiyorum.

Jody Ann'in kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Ayağa kalktım ve çantamı başımın üzerinden geçirdim. İçeri uzanıp bahşiş olarak yirmi dolar bıraktım. Saatlerce burada oturup çok fazla mimosa içebiliriz ama garsona her zaman bizimle uğraşmak zorunda kaldığı için biraz fazladan bahşiş bırakırız. Sanırım bu yüzden tekrar tekrar gelmemize izin veriyorlar.

Nonna her zamanki gibi bizi lokantadan dışarı çıkarıyor ve hepimiz sarılmak için sıraya giriyoruz.

Biliyorum, absürt görünüyoruz, sanki bir cenaze alayındaymışız gibi, ama biz her zaman böyle yaptık.

Yanına vardığımda ve o da taze pişmiş ekşi mayalı ekmek kokusuyla (ki bu konuda buralarda oldukça ünlüdür) kollarını bana doladığında, sandığımdan çok daha fazla ihtiyacım olduğunu fark ederek onun kucaklamasına yaslandım.

"Pes etme küçük kızım," diyor sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Lanetli olduğumuzu düşündüğünü biliyorum, ama değiliz. Belki biraz şanssızız, ama lanetli değiliz. Ayrıca, eğer öyleyse, hepimiz biliyoruz ki bir lanet gerçek aşkın öpücüğüyle kırılabilir. Belki de beklediğimiz tek şey bu."

Bu tür şeyleri ilk kez söylemiyor. Ona göre yapmamız gereken tek şey gerçek aşkı bulmak. Hepimizin hâlâ lanetli olmasının asıl sebebi bu. Henüz gerçek aşkı bulamadık.

Yaşadığı tüm acılara rağmen hâlâ bu kadar pozitif olmasına bayılıyorum. Hâlâ aşkın bizim için bir yerlerde olduğuna ve her birimizin bir gün onu bulacağına, bu arada birkaç kurbağayı öpmek zorunda kalsak bile, bu kadar emin olmasına hayranım.

Henüz genç olabilirim ama büyükannemin, annemin ve teyzelerimle kuzenlerimin her birinin kalplerinin defalarca kırıldığını gördükten sonra, kendime dair hiçbir umudum kalmadı.

Yanılıyor olabilirim, ama bunu kanıtlamak için çok büyük çaba gerekecek.

Bu sabah saat yedi çok erken geldi ve alarmım çaldığında, en son istediğim şey yataktan kalkmaktı.

Ama yine de yaptım... sonunda. Saat yedi buçukta battaniyelerimden çıktım, bir şort, Noah'ın maçlarına giydiğim eski püskü bir Anaheim tişörtü ve yıllardır giymediğim botlarımı giydim. İlk durağım kahve ve kahvaltı oldu, orada da Peaches'la karşılaştım; o da beni Beans'in bir erkek kardeşe ihtiyacı olduğuna ikna *etmeye* çalıştı.

Çıkmadan önce çantamı üç kez kontrol ettim, içine kedi sokmamış olsun diye. Çok şükür sokmamıştı, ama bu olay yüzünden geç kaldım.

Hızla Stick Taps'in otoparkına girdim ve arabamı park ettim, kapıyı sonuna kadar açtım tam o sırada Noah da barın içinden fırlayarak çıktı.

"Geç kalman tahmin edilebilir bir şeydi," diye sesleniyor omzunun üzerinden ahıra doğru giderken, ben de ona yetişmekte zorlanıyorum.

"Buradayım, değil mi?"

"Sekizde burada olmanı söylemiştim." Duraksıyor, bileğindeki saate bakarken arkasını dönüyor. "Saat sekiz otuz."

"Evet, saat sekizde *buradaydım* , sonra pembe çekicimi unuttuğumu fark ettim, bu yüzden eve koşup almak zorunda kaldım. Korna çaldım. Duymadınız mı?"

Nuh'un sinirleri bozulmak üzere gibi görünüyor.

Yalan söylüyorum. Yalan söylediğimi *biliyor* .

Ama yine de beni bu konuda uyarmıyor. Sadece homurdanıyor, sonra tekrar ahıra doğru koşuyor. Ben de pembe çekicimi ve eldivenlerimi bir elimde, taze kahvemi diğer elimde tutarak, kolumun altında da kızarmış hamur işleri dolu bir poşetle peşinden gidiyorum.

Belki de huysuzluğu bırakırsa, ona da bir tane aldığımı söylerim. *Belki.*

"Önce çatıyı bitireceğiz, sonra da arkadaki ahırları yıkmaya başlayacağız," diyor Noah bizi içeriye götürürken. "Ben ahırlarla uğraşırken sen de çivileri çakabilirsin. Birçoğu dışarı çıkmış, her an çarpılmaya hazır." Elimdeki çekiciye bakıyor. " *Pembe* aletlerini getirmen iyi olmuş galiba."

Ona sırtarak baktım. "Gördün mü? Geç kalmak için geçerli bir sebepmiş."

"Burada fazladan çekiçlerim olmasına aldırış etmeyin," diye mırıldanıyor.

"Ne dedin?" Kahvemden yüksek sesle bir yudum aldım. "Bu ferahlatıcı kafein yüzünden seni duyamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Bunların hepsini anladın mı? Bugün ne yapacağımızı kavradın mı?"

"Sizi gayet net duydum, Kaptan."

Ona selam veriyorum ve o da arkasını dönüp taşıdığı alet kutusunu yere bırakırken benden en ufak bir şekilde bile hoşnut olmuş görünmüyor. Başka bir şey söylemeden kutunun içindekileri karıştırmaya başlıyor.

Aman Tanrım. Bugün her zamankinden daha huysuz.

Belki de şimdi kızarmış hamur işinden bahsetmenin tam zamanı.

"Sana kahvaltı getirdim."

Bir an duraksadı, sonra yavaşça bana döndü. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bir kızarmış hamur işi."

"Çikolatalı muz mu?"

Geçen hafta aynı şeyi yaptığımızda onun yaptığı gibi kaşlarımı çattım. "Başka ne olabilirdi ki?"

İçinde hediyeler olan poşeti ona uzatıyorum ve o da tüm boyuyla kendini iterek poşeti alıyor.

Başımı geriye doğru eğerek, onu takip edip yukarı, yukarı, yukarı çıkıyorum.

Bazen Noah'ın ne kadar uzun olduğunu unutuyorum. Ve bunun bana ne kadar çekici geldiğini de unutuyorum.

Poşeti neredeyse yırtarcasına açıp içinden bir hamur işi çıkarırken onu izliyorum. Bana uzatıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bir tanesini zaten yedim."

"Evet, ama sen bir tane daha yemezsen, ben yerim. Al bunu."

Tartışmam. Kabul ederim, sonra kirli zemine bağdaş kurarak otururum.

Sonunda Noah da peşimden geliyor ve ben de gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne?" diye soruyor ağzı yemek dolu bir şekilde. Annesi onu görseydi, eminim ki görgü kuralları hakkında, daha doğrusu görgü kurallarının yokluğu hakkında söyleyecek bir şeyleri olurdu.

"Önemli değil. Sadece... otururken bile uzunsun."

"Genellikle benim boyumda olunca böyle olur, ufaklık."

"Hey! Ben kadınlar için ortalama boyun çok üzerindeyim. Sadece senin gibi dev gibi değilim."

Omuz silkerek, kızarmış hamur işinden bir ısırık daha aldı.

Bağdaş kurmuş oturmuş, tek lokmada kolayca yiyebileceği bir böreği yerken gerçekten de gülünç görünüyor. Her zamanki pazen gömleğinin yerini, kolları açıkta bırakan, uzun kollu, basit bir gri gömlek almış; özellikle her lokma aldığı anda kasılan, çok yakışıklı kolları ortada.

Başımı çevirip, aç olmasam da yanımda getirdiğim kahvaltılık atıştırmalıktan küçük bir lokma alıyorum. Kendimi oyalayacak her şey. Noah'ın her uyanık anımda olduğu gibi düşüncelerimi meşgul etmemesi için her şey.

" *Güzel iç çamaşırın, Odie.* "

Bu hatırlatma için kendi kendime kızıyorum, sonra bir lokma daha alıyorum.

Noah ilk kızarmış hamur işini hızla bitiriyor, ardından ikincisini de hiç vakit kaybetmeden yiyor.

O yemeğini bitirdiğinde ben daha dört lokma bile yiyememiştim.

"İşin bitti mi yoksa sabahın geri kalanında tavşan gibi kemirmeye devam mı edeceksin?" diye soruyor ayağa kalkarken. Bir alet kemeri alıp beline takıyor. Yutkunuyorum, kendime birdenbire alet kemerli erkekleri çekici bulmadığımı söylüyorum. "Yapacak işlerimiz var."

"Bugün çok huysuzsun," diye suçladım arkasından. Kalçamdaki tozu silmeye zahmet etmedim. Gün sonuna kadar daha da kirleneceğimden emindim. "Seni neşelendirmek için bir börek getirdiğim iyi oldu."

"Evet, sizi geciktiren ve bizi programın gerisinde bırakan o kızarmış hamur tatlısı."

Gözlerimi kısarak, "Yine de huysuz değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Sadece işe başlamak istiyorum. Çiftlikte yapmam gereken başka işler de var, biliyorsunuz."

"Bu, Chelsea'nin o Amerikan futbolu oyuncusuyla evleneceğine dair çıkan haberler yüzünden mi?"

Duraksadı ve yavaşça bana doğru döndü. "Ne?"

Ah. Duymamış. Yüzündeki ifadeden, kahverengi gözlerindeki şoktan ve dudaklarının sertliğinden bu çok belli oluyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Şey, eee, nişanlandıklarını bugün duyurdukları için bu kadar huysuz olduğunu düşündüm. Bu sabah kahvemi beklerken Instagram'da gördüm..." Kaşlarından biri yukarı kalkarken sözümü kestim. "Sanırım bilmiyordunuz?"

Başını bir kez salladı, sonra arkasını dönüp sanki hiçbir şey söylememişim gibi işine geri döndü.

İçimden bir ah çektim. Sanırım çok uzun bir gün olacak. Ve haklıymışım. Uzun bir gün *gerçekten* .

Noah'ın keyfi yerinde değil, bana tek kelime etmiyor, eski ahırları sökerken tahtaya küfürler savuruyor. Bir ara sessizce bana bir çift güvenlik gözlüğü uzattı—sanırım bir şey fırlayıp yanlışlıkla bana çarpmasın diye—sonra da hiçbir şey olmamış gibi işine geri döndü.

Öğle yemeği için bile durmadı -ki geçmişimizi göz önünde bulundurursak onu bu konuda suçlayamam- bu yüzden ben de çalışmaya devam etmeye karar verdim, zaten geç kalarak ve eski eşinin resmen yeni bir hayata başladığı gerçeğini ona vurarak onu daha fazla kızdırmak istemiyordum.

Bu kadar üzülmesine şaşırdım. Hala ona takılıp kaldığını düşünmemiştim, ama belki de ilişkileri hakkında her şeyi yanlış anlamışım. Belki de sandığından daha çok önemsiyor.

Saat sonunda beşe ulaştığında, Noah bir levye fırlatıyor, ardından eski tezgahların duvarlarını yıkmak için kullandığı diğer levveyi de alıyor. Zaten yıkılmak üzere oldukları için duvarları yıkmak fazla çaba gerektirmiyor, ama yine de onun için bir rahatlama olduğunu anlayabiliyorum.

"Bitirdim."

Yukarı baktığımda ellerini beline koymuş, nefes alışverişleri düzensizleşmiş ve yüzünden terler akıyordu.

"Ah?"

Başını salladı. "Açlıktan ölüyorum resmen."

"Belki de öğle yemeğinde bile bizi çalıştırıp durmasaydın, böyle olmazdın," diye mırıldandım, çekicimi arka cebime sokup, ona uygun eldivenlerimi çıkarırken.

"Öğle yemeği boyunca *seni* çalıştırmıyordum."

"Sen çalışmayı bırakmadığın sürece ben de çalışmayı bırakmayacaktım. Biz bir takımız, unutma?"

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Koruyucu gözlüğümü başıma taktım. "Ne dedin be, Bay Homurdanan?"

"Zorunlu bir ekip dedim, çünkü bilinmeyen bir nedenden dolayı bu konuda yardım etmeye kararlısınız."

İçimde büyük bir hayal kırıklığı dalgası yükseliyor ve sakin bir şekilde, "Çünkü bu benim de projem, Noah. Unutma, düğün organizatörü benim?" diyerek bu duyguyu bastırmaya çalışıyorum.

"Ha, doğru. Ve *işinizi* kurtarmanız gerekiyor."

O son kısmı söyleme şekli, sanki yıllarca emek verdiğim marka hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, beni derinden etkiliyor ve açıkçası çok sinirlendiriyor.

Bütün gün iyi davrandım. Somurtmasına izin verdim. Etrafta sinirli bir şekilde dolaşmasına ve surat asmasına göz yumdum. Ama işlerime burnunu sokmasına izin vermeyeceğim .

"Biliyorsun Noah," dedim, ona doğru birkaç adım atıp aramızda sadece 30 santimetre mesafe kalana kadar yaklaştım, "sen huysuz bir ihtiyar adamsın diye herkes öyle demek değil. Bazı insanlar düğünlerini hayatlarının en güzel günü yapmak ister. Bazı insanlar mutluluk ister."

Gözleri karardı. "Bazı insanlar da sırf canımı sıkmak ve yoluma çıkmak istiyorlar."

Acaba benim yaptığımı böyle mi düşünüyor? Sadece onu sinirlendirmek için burada ter içinde kalıp, bir sürü para verdiğim tırnaklarımı mahvettiğimi mi sanıyor? Arkasından gidip her yere saçtığı çöpleri temizlemedim mi? Dizlerimin üzerinde çivileri sıkıştırmadım mı? Eski tahtaları sökmeye yardım etmedim mi?

"Sana neden burada yardım ettiğimi öğrenmek istiyor musun?"

"Nedenini zaten biliyorum. Çünkü bana doğru yapacağıma güvenmiyorsun. Ya her şey senin istediğin gibi olacak ya da hiç olmayacak. Çünkü hiçbir şey asla yeterli değil, tıpkı onun için de yeterli olmadığı gibi."

"O mu? Sen kimsin—" Başımı sallıyorum. "Biliyor musun? Bunun bir önemi yok, çünkü yanıyorsun. Ben buraya senin için gelmedim. Buraya gelmemin sebebi herkesin gözünün bu düğünde olması. Eğer başarısız olursam, aşkta, işte veya her neyse, başarılı olamayan

Chambers kadınlarının uzun listesindeki bir isim daha olacağım. Eğer başarısız olursam, yıllarca bunun için harcadığım emek boşa gidecek. Eğer başarısız olursam, benim için gerçekten hiçbir umut kalmayacak. Eğer başarısız olursam, lanet kazanacak.”

Alaycı bir şekilde, "Şu lanetten artık yeter. Gerçek değil, tamamen saçmalık ve sen de biliyorsun," dedi.

“Evet, öyle!” Ellerimi havaya kaldırıyorum çünkü *elbette* anlamıyor. Başka hiç kimse de anlamıyor. “Görmüyor musun? Gerçek bu. Üniversiteye gittim. Markalaşmaya, ofise ve müşterileri etkilemek için doğru kıyafetlere binlerce dolar yatırım yaptım. Hizmetlerimi ücretsiz sundum. İşimi güven üzerine kurdum. Doğru olan her şeyi yaptım -hepsini- ve *yine de* başarısız oluyorum. Tek bir kötü düşün yüzünden, emeklerimin hepsi elimden alınabilir. Yani, hayır, *senin yoluna çıkmak* için burada değilim. Sadece kendim için buradayım. Lanete rağmen bunu başarabileceğimi *kendime* kanıtlamak için. Lanetin *kazanamayacağını* . İnsanların fısıldadığı bir isim daha *olmayacağımı* . Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Nuh, her şey benimle ilgili.”

İşimi bitirdiğimde derin bir nefes alıyorum, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu ya da ellerimin yanlarımda nasıl titrediğini fark etmiyorum bile. *Bu ne zaman başladı ki?*

Ne olursa olsun. Önemli değil. Önemli olan tek şey, Noah'ın yardım etmek istediğimi, çünkü *mecbur* olduğumu anlaması. Bu düşün başarılı olmak zorunda, yoksa yıllardır lanetin sadece bir dizi kötü şanstan ibaret olduğuna dair tutunduğum o küçük umut kırıntısı da yok olacak ve gerçeğe yüzleşeceğim: Gerçek bu ve yalnız kalmaya mahkumum.

Noah benden çok daha uzun boylu, o lanet olası kahverengi bakışlarıyla bana dik dik bakıyor. Ama eskisi gibi sert değil. Yumuşamış. Artık somurtkan değil.

Hayır, durum bundan da kötü.

Şimdi bana acıyor ve ben de bunu istemiyorum.

“Odette, ben—”

"Şey, merhaba arkadaşlar. Burada her şey yolunda mı?"

Hemen arkamı döndüm ve Izzy'nin ahırın kapısında durduğunu gördüm. Gözleri benimle erkek kardeşi arasında gidip geliyordu, kaşları çatıktı.

Kahretsin. Bu akşam onunla elma şarabı üreticisinde buluşmayı planladığımı unutmuşum. Düğünle ilgili bazı detayları daha konuşacaktık, ama şimdi tek istediğim ayaklarımı uzatıp rahatlamak.

"Evet," dedim ona, ellerini hâlâ belinde tutan ve bir santim bile kıpırdamayan Noah'ya bakarak. "Burada işimiz bitti."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nuh

Çok kaba davranıyorum.

Daha da kötüsü mü? Kaba davrandığımın *farkındayım* , ama bir türlü duramıyorum.

Odette, Chelsea'nin nişanlanmasına kızdığım için böyle davrandığımı düşünüyor, ama gerçek bundan çok uzak. Hayır, eski karımın nişanlandığını bilmiyordum, ama yine de umurumda değil. Kızgın olmamın sebebi bu değil.

Bugün Odette'e her baktığımda kendimi zorla ereksiyon halinde bulduğum için sinirliyim.

Bunun *benim* sorunum olduğunu, *onun* sorunu olmadığını biliyorum, ama yine de canımı sıktı.

Kendimi kontrol edebilmeliyim. İnanılmaz derecede kısa, neredeyse kalçalarını açıkta bırakan şort ve vücut hatlarını saran bir tişört giymiş olması, buna tepki vermem gerektiği anlamına gelmiyor. Üzerindeki her bir giysiyi tek tek çıkarmak istemem gerektiği anlamına da gelmiyor.

Ve bu kesinlikle öfkemizi ondan çıkarmam gerektiği anlamına gelmiyor.

İtiraf etmeliyim ki, ahırda onunla işlerin bu kadar kızışacağını beklemiyordum. Bu projeye bu kadar bağlı olmasının sebebinin bu olduğunu hiç bilmiyordum. Ama mantıklı geliyor. Lanetin onu çok etkilediğini biliyorum. Belki biraz umursamaz davranıp şakalar yapıyor olabilir, ama bunun onu nasıl etkilediğini anlıyorum. Bu şeyin kaderini kontrol ettiğine tamamen inanıyorum.

Keşke bunun bir lanet olmadığını anlayabilseydi. Bazen olaylar sebepsiz yere olur. Bazen ilişkiler yürümez. Ve bazen

Odette ve ailesinin geri kalanı gibi iyi insanlar, ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman haksızlığa uğrarlar.

Gözlerim, kanepede Izzy'nin karşısında oturan Odette'e kaydı. Bir bacağını diğerinin altına kıvrımış, kucağında bir defter ve dişlerinin arasında bir kalem kapağı vardı. Ablam bir şeyler anlatıyordu ve Odette dikkatle dinliyor, arada bir kağıdına bir şeyler karalıyordu.

Düğünle ilgili şeyler konuştuklarından hiç şüphem yok.

Iz'in düğünü burada yapabileceğini söylemem, düğünün planlamasını da burada yapmalarını istediğim anlamına gelmiyordu.

Ama bugünden sonra onları kovmaya gönlüm el vermiyor.

Hata yaptım. Odette'in yardımını takdir etmediğimi düşünmesine izin vermemeliydim. Ona minnettarım, dünyanın en dikkat dağıtıcı şeyi olsa bile.

Onun elma şarabının azaldığını görünce, ona yeni bir bardak Neutral Zone, kız kardeşime de Face Off doldurup içecekleri onlara bırakıyorum.

"Teşekkürler, Bubs," diyor Izzy, ama ben ona dikkat etmiyorum. Göz teması kurmaktan kaçınan Odette'e bakıyorum.

Kahretsin. *Gerçekten* berbat ettim.

Neyse, önemli değil. En iyisi böyle olması.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıp somurtarak barın arkasına geri döndüm.

Bütün gün ahırda çalıştım ve çok yorgun olmama rağmen, yine de tezgahın arkasında elimden geldiğince yardımcı oluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, evde yalnız kalmak istemiyorum. Tıpkı kavgadan sonra duş almak için eve koştuğum zamanki gibi, Odette ile olan konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandıracağım.

Lanetin saçmalık olduğunu söylediğimde yüzündeki incinmiş ifadeyi düşünmeden edemedim. Ne kadar ihanete uğramış görünüyordu.

Daha da kötüsü mü? Bunu gerçekten kastetmedim. Özellikle de neden lanetli olduğuna inandığını anladığımda. Kariyerim boyunca birkaç kez ben de öyle hissettim, bu yüzden birçok ritüel geliştirdim. Maç öncesi yemeğim her zaman aynıydı. Isınma rutinim asla değişmedi. Sopalarımı tam istediğim gibi bantladım. Hatta bağcıklarımı bile ölçtüm, tam olarak istediğim uzunlukta kesildiler. Bunlar, oyunumu istediğim seviyede tutmak için kendi batıl inançlarımdı. Başarısız olsam bile, en azından elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyleyebilmek için kontrolü ele almanın kendi yolumdu.

Bazen o günleri özlüyorum. Programın katılığı. Günün neler getireceğinin kesinliği. Ve buzda olmanın verdiği o hissi kesinlikle özlüyorum. Bana getirdiği sakinliği. Huzuru. Özellikle Odette ile olan kavgamdan sonra şu anda buna çok ihtiyacım var.

"İyi misin?"

Döndüğümde Ezra'nın barın ucunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert bakışlarla bana bakarak Odette'i izlediğimi gördüm. Ona tekrar baktığının farkına bile varmamıştım.

Hızla bir havlu kapıp, aslında temizliğe ihtiyacı olmayan bir bardağı temizlemeye başlıyorum; Odette'e takıntılı bir şekilde bakmamak için kendimi meşgul göstermek adına her şeyi yapıyorum.

"Evet. Her şey yolunda. Neden?" diye soruyorum gayriresmi bir şekilde.

"Muhtemelen küçük kız kardeşinin en yakın arkadaşına, burayı boşaltıp onu masaya fırlatmak ve sonra da onunla istediğini yapmak ister gibi bakıyorsun?"

Cam parçaları yere düşerek minik parçalara ayrılıyor.

Bu bar, onun böyle saçma sapan şeyler söylemesi için çok kalabalık.

Gürültüye doğru birkaç kişi bize bakıyor; Odette ve Izzy de dahil. Ezra ise barın arkasına doğru yürürken gülüyor ve küçük bir nişin içinde sakladığımız süpürgeyi alıyor.

"Ne halt ediyorsun?" dedim, uzattığı elinden süpürgeyi alarak. "Bunu neden söyledin ki?"

"Çünkü bu doğru."

"Öyle değil." Kimsenin onu duymadığından emin olmak için bara hızlıca bir göz attım. Yakınlarda oturan tek kişi lokantadan Uli'ydi, ama telefonuna o kadar dalmıştı ki onun için fazla endişelenmedim. "Şimdi çeneni kapat yoksa seni kovarım."

"Biz yarı yarıya ortağız. İstesen bile beni kovamazsın, ki istemiyorsun da. Sadece haklı olmamdan hoşlanmıyorsun."

"Kapa çeneni."

Bu çocukça bir geri dönüş, ama elimde olan tek şey bu.

Haklı. Odette'e yapmak istediğim şey tam olarak bu ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Cam kırıklarını süpürdüm, bir poşete boşalttım, sonra iş ortağıma uzattım. "Şu pisliği dışarı çıkar."

Bana doğru başını sallayarak güldü. "Birileri başı dertte. Hem de büyük *harfle*."

"Ezra..." diye hırladım.

Hiç de tehdit altında görünmüyordu, bardan çıkarken kahkahalar atıyordu.

Zaten temiz olan gözlüklerimi parlatmaya geri dönüyorum, doğal davranmak ve onun söylediklerini düşünmemek için her şeyi yapıyorum. O sahneyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Eğer yanına gidip Odette'i öpseydim ne derdi? Beni öper miydi? Daha fazlasını ister miydi? Bütün müşterileri dışarı atmama ve kendi yaptığım sehpanın üzerinde onunla istediğim gibi birlikte olmama izin verir miydi?

Kahretsin, umarım öyledir ve öyle umduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Nuh! Nuh!"

Başımı kaldırdığımda Izzy'nin bana el salladığını gördüm.

"Buraya gel!" diye sesleniyor.

"Hayır!" Odette kolunu sertçe aşağı indirdi. "Dur artık, Iz."

Tabii ki Izzy onu görmezden geliyor ve bu da beni daha da meraklandırıyor.

Tezgahı silmek için kullandığım havluyu yere bırakıp oraya doğru yürüdüm.

"Şey, öyle mi?" diye sordum, gözlerimi kız kardeşimle *oldukça* huysuz bir Odette arasında gezdirerek.

Ahırdaki işlerimizden kalan kir ve toz hala kollarının üzerinde. Saçları darmadağınık, her yöne dağılmış parçalar halinde ve daha önce zorla taktırdığım koruyucu gözlükler hala başının üstünde duruyor. Acaba bunun farkında mı yoksa yorgunluktan bu kadar mı etkilenmiş?

"Noah, Odette'e düğününe tek başına gelemeyeceğini söyle."

Söz konusu kadın homurdanarak, başına düşen saç tellerinden birini üfleyerek kenara itti. Saç tekrar düştüğünde ise onu geri yukarı itti. Gözlüğe dokunduğunda irkilmiş gibi görünüyordu. Şaşkınlıkla gözlükleri başından çıkardı.

Sanırım bu soruma cevap verdi.

"Neden?" diye sordum Izzy'ye. "Düğününe de tek başıma geliyorum."

"Ne?!" diye neredeyse çığlık attı. "Sen değilsin!"

"Evet, öyleyim."

"Hayır, yapamazsın." Odette'e baktı. " *Sen* de yapamazsın."

"Etkinliğin planlamasıyla meşgulüm. Tarih belirlemeye vaktim yok."

"Öyleyse Nuh'la birlikte git."

"Ne?!"

Hangimizin daha yüksek sesle söylediğinden emin değilim, Odette mi yoksa ben mi.

Her iki durumda da, ikimiz de Izzy'ye inanmaz gözlerle bakıyoruz.

Tamamen aklını kaçırmış.

Ben mi? Odette ile randevuya mı çıkacağım? Hadi canım, olmaz.

Izzy gülüyor. "İkiniz de sanki *size* evlenme teklifi ediyormuşum gibi davranıyorsunuz. Sadece bir buluşma. Bir gecelik. Bunda bir sakınca görmüyorum. Ayrıca, ikiniz de zaten benimle aynı fotoğraflarda olacaksınız. Mantıklı olan bu."

"Sorun şu ki, ben Odette ile çıkmak istemiyorum."

Odette bana sanki gücenmiş gibi baktı. "Ah, özür dilerim. Senin benimle çıkmayı aklından bile geçiremeyeceğini düşünecek *kadar* iğrenç olduğumu fark etmemiştim."

Benim kastettiğim kesinlikle bu değildi. Aksine, tam tersiydi.

Ama bunu ona söyleyemem. Genel olarak söyleyemem, hele ki Izzy tam burada otururken hiç söyleyemem. Kardeşiyle en yakın arkadaşının bir akşam için dışarı çıkmasının zararsız olduğunu düşünebilir, ama bu düşündüğü kadar anlamsız değil, özellikle de Odette'e olan ilgimin giderek artmasıyla birlikte.

Yani hayır, onu düzeltmiyorum. Onun, benimle randevuya çıkmamasının asıl sebebinin bu olduğuna inanmaya devam etmesine izin veriyorum.

Bu şekilde daha güvenli. Daha akıllıca. Risksiz.

"Öncelikle, Odette çok güzel, sen ise bir eşeksin."

Odette memnuniyetsiz bir şekilde ses çıkarır. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bütün gün öyleydi."

Izzy nefes nefese kaldı. "Bu eski karın yüzünden mi? O futbolcuyla evleniyormuş, gördüm. Çok yakışıklı." Kaşlarını Odette'e imalı bir şekilde oynattı.

Odette'in benimle aynı fikirde olması beni rahatsız ediyor ve nedenini bilmiyorum. Odette'in kimi çekici bulunduğu beni hiç ilgilendirmemeli.

"Neden herkes sürekli bunu gündeme getiriyor?"

"Çünkü bu oldukça önemli bir olay. Chelsea bu olayı geride bıraktı ama siz bırakmadınız."

Izzy'nin sözlerine dişlerimi sıktım. "Çünkü 'geçmiş geride bırakacak' bir şey yok. Boşanmadan çok önce bile bu

ilişkiyi çoktan unutmuştum. Bunu biliyorsun."

"Öyleyse neden o zamandan beri hiç randevuya çıkmadın? Ve neden Odette ile randevuya çıkmak istemiyorsun?"

"Evet, Noah," diyor Odette bana sırtarak. "Neden benimle randevuya çıkmak istemiyorsun?"

"Yani benimle randevuya çıkmak mı istiyorsun?" diye karşılık verdim ona, yüzünün şoktan düşüşünü izlemekten fazlasıyla keyif alarak.

Bunu tersine çevireceğimi ve bir kez olsun onu zor durumda bırakacağımı hiç beklemiyordu.

"Bu çok tatlı. Çok duygulandım. Hayır, *gururlandım*. " Elimle göğsüme dokundum ve bana verdiği o küstah sırtışı ona geri verdim. "Ama ben seni o şekilde düşünmüyorum, sevgilim. Sen benim için bir kız kardeş gibisin."

Ağzı açık kalıyor ve kendimi tutamıyorum.

Uzandım, bir parmağımı çenesinin altına soktum ve ağzını kapattım. "İçeri sinek girmeden önce ağzını kapatsan iyi olur."

Bara doğru yürürken Ezra bana sırtıyordu.

"Ne?" diye bağırdım ona, aynı huysuzluk on kat daha fazla geri gelmişti.

"Hiçbir şey." Başını salladı, hâlâ o iğrenç sırtışıyla. "Hiçbir şey."

Keşke gecenin geri kalanının sorunsuz geçtiğini söyleyebilseydim, ama ters gidebilecek her şey ters gitti ve sonunda saat on bire yakın bir saatte yatağa girdiğimde uyku beni terk etti.

Ve bunun sebebi Odette'e söylediklerim ve bunların tamamen saçmalık olmasıydı.

"Kalktım, kalktım," diye homurdanarak, altından çıkmak *istemediğim* o ağır siyah yorganı geriye doğru itiyorum.

Ama başka seçeneğim yok, çağrılıyorum.

Küçük olmasına rağmen, Tootsie sabah 6:00'ya kadar mama yemezse ortalığı birbirine katıyor.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum.

05:55

Evet, tam zamanında.

Kral yatağımın kenarına oturmuş, kendimi kalkmaya ikna etmeye çalışıyorum. Yıllarca hokey için seyahat ettiğim için berbat bir uyku düzenine alışkınım, ama emekli olunca bunun biteceğini sanıyordum.

Açıkça görüldüğü üzere, yanılmışım.

Tootsie yine yüksek sesle gıdıklıyor ve sonunda kendimi yataktan zorla kaldırıyorum. Banyoda işimi hallediyorum, yeni üniformamı giyiyorum—kot pantolon ve sade bir tişört—sonra kahve makinesini çalıştırmak için aşağı iniyorum.

Tavuk acele ediyor olabilir ama ben kafein almadan bu evden çıkmayacağım.

Mayalanırken, yiyecek bir şeyler bulmak için dolapları karıştırıyorum. Bulabildiğim tek şey bir protein bar. Ne kadar eski olduğunu bilmiyorum ama yine de hızla yiyorum. Sanırım mayalama makinesini açmadan önce bu sabah markete gideceğim.

Kahve hazır olunca, en sevdiğim yanımda götürebileceğim bardağa dolduruyorum ve dışarı çıkıyorum.

Tootsie anında ayaklarımın dibinde beliriyor ve botlarımın üst kısımlarını gagalamaya başlıyor.

“Biliyorum. Açlıktan ölüyorsun.” Onu okşamak için eğildim. “Hadi bakalım, sana biraz yemek getirelim.”

Verandadan fırlayıp uzun araba yolumdan aşağı, çiftliğe doğru koştu. Ben de arkasından, ne kadar hızlı hareket ettiğine gülererek gittim. Onu en çok motive eden şey yiyecek vaadiydi; bu yüzden her sabah kalkıp onu beslemem için evime kadar geliyordu.

Doğrusu, hiç de fena değil. Sabah yürüyüşü güzel ve güne zihnim açık bir şekilde başlamama yardımcı oluyor. Yol boyunca sıralanmış büyük çam ağaçlarının arasında

yürümekte her zaman çok sakinleştirici bir şey var. Çiftlik kasabaya çok uzak değil ama sabahın erken saatlerinde, sis tepelerin üzerinden ve ağaçların arasından geçerken, sanki saatlerce uzaktaymış gibi geliyor. Huzurlu bir yer.

Odette çiftlikte çalışmaya başladığından beri buna daha çok ihtiyacım var.

Bir buçuk haftadır birlikte çalışıyoruz ve bildirecek hiçbir olay yaşanmadı. Neredeyse öpüşme vakası yok, kapılara çarpma yok, mor gözler veya kırık burunlar yok.

Hiç bir şey.

Keşke birlikte çalışırken iyi bir ritim yakaladığımızı söyleyebilseydim, ama tek yaptığımız homurdanmalar (bu benim) ve iç çekmeler (bu da onun). Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Şakalaşmıyoruz bile. Artık kahvaltıyı bile birlikte yapmıyoruz. Sadece çalışıyoruz, saçma sapan şeyler yüzünden tartışıyoruz, sonra da kendi yollarımıza gidiyoruz.

Ona söylediklerim yüzünden, onun benim için bir kız kardeş gibi olduğunu biliyorum.

Tanrım, keşke her şeyi geri alabilseydim. Uydurulmuş her kelimeyi.

Ama özellikle günler ısındıkça ve şortları kıaldıkça, buna inanana kadar kendime bunu söylemeye devam etmeliyim.

Tootsie bizi kümesine götürürken, aklımdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yem serptim ve yumurtalarını toplayıp yumurta standımıza koyduktan sonra gölete uğrayıp keçileri kontrol ettim. Ardından ahıra gidip ihtiyacım olacak malzemelerin listesini aldım. Madem bu kadar erken kasabaya gidiyorum, bari nalbura da uğrayayım. Çim biçme makinesi için benzin bidonlarını depodan aldım çünkü otlak çok uzamadan önce biçmem gerekecek. Yapılacaklar listeme eklemem gereken son şey ise düğünden önce biriken çim yığınlarını temizlemek.

Ahırı yıkıp dökerek bunu yeterince yaptım zaten. Her şeyi yıktığımda başka bir sorun çıkıyor. Bu şeyin fırtınalardan

birinde tamamen yıkılmamasına şaşıyorum. Ama biliyorum ki onu her zamankinden daha sağlam bir şekilde yeniden inşa edeceğim. Bu kasabanın gördüğü en muhteşem düğünü yapacağım, hem de sadece Izzy için değil.

Odette'in kasabaya başarısız olmadığını göstermek için bunu yapmak istemesi gibi, belki ben de başarısız olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Evlilikte ve Chelsea'nin istediği koca ve adam olmada başarısız olmuş olabilirim, ama bunda da başarısız olmayacağım.

Evliliğe inanmak zorunda değilim ama bu, burayı harika bir mekan haline getiremeyeceğim anlamına gelmiyor. Ezra haklıydı, burası düğünler için büyük bir yer haline gelebilir.

Nihayet evime döndüğümde saat yedi olmuştu.

Bu iyi. Ben şehre vardığımda her yer açık olacak ve Odette bir saat içinde buraya gelmeden önce bunların hepsini halledebilirim.

Kapıdan çıkarken Ezra'ya hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Şehre gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı?

Ezra: 👍

Ezra: Bana saat 8'den önce mesaj atmamanı rica ediyorum.

Ezra: Bir de peçeteler. Tedarikçimiz peçeteleri yarına kadar getirmeyecek ve elimizde çok az peçete kaldı. Sadece bugünü atlatmamıza yetecek kadar.

Ona hızlıca "Anladım" diye karşılık verdim, sonra da NHL'den ayrılırken kendime hediye ettiğim kamyonumla kasabaya doğru yola koyuldum. Çiftlikte çalışacaksam, eşya taşımak için büyük bir araca ihtiyacım olacağını düşünmüştüm. Haklıydım. Bu araç bizi sayamayacağım kadar çok kez kurtardı.

Ezra bunu asla kabul etmez ama kullandığı gösterişli spor arabadan çok daha kullanışlı. Onu çok farklı kılıyor ama umursamıyor gibi görünüyor. İşte Ezra böyle biri. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü asla umursamadı.

Hırdavatçıya gidip kamyonuma yeni tahtalar, çiviler, vidalar ve kiremitler yükledim. Bu hafta sonu o lanet çatıyı

bitirmeye kararlıyım. Neyse ki yaz mevsimindeyiz, yani Pasifik Kuzeybatı'da daha kuru aylardayız. Yağmur konusunda pek endişelenmemize gerek kalmadı ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istiyorum. Ayrıca, burayı mükemmel hale getirmek için sadece sekiz haftamız kaldı. Büyük bir ilerleme kaydetmem gerekiyor ve bunu da yakında yapmalıyım.

Tavuklar ve keçiler için de birkaç torba yem almayı ihmal etmiyorum. En son isteyeceğim şey Tootsie'nin bana kızıp çiftliğin her yerinde ortalığı birbirine katması. Zaten yeterince ortalığı birbirine katıyor.

Gerekli tüm kereste malzemelerini aldıktan sonra, benzin istasyonuna girip kamyonetimin kasasından tenekeleri alıyorum.

Tam işim bitmek üzereyken ismimin çağrıldığını duydum.

Arkamı döndüğümde Peaches'ı ve kollarında bir kediği gördüm.

Kahretsin.

Yaşlı kadın, kendisine üç beden büyük gelen bol paçalı bir pantolon, elbise olarak da kullanılabilecek çiçek desenli bir gömlek ve her zamanki bahçıvan şapkasıyla yürüyordu. Uzun, neredeyse beyaz saçları arkasında dalgalanırken, yıpranmış terlikleri her adımda o sinir bozucu *tak tak tak sesini* çıkarıyordu.

"Nuh! Nuh!" diye bağıyor.

Henüz dolu olmamasına aldırmadan benzin bidonunun ağzını bidondan çekip çıkarıyorum ve kapağı hızla kapatıyorum.

Ama ben yeterince hızlı değilim.

Peaches, elinde smokin renginde minik bir kedi tutarak, "Hey," dedi. "Pork, yeni baban Noah ile tanış."

Onun kediye verdiği isim beni tamamen şaşırtmış olduğu için mi yoksa tamamen içgüdüsel bir hareket mi bilmiyorum ama kediği uzattığı ellerinden alıyorum.

Ve aman Tanrım, bu şey anında mırıldanmaya başlıyor, o kadar küçük ki avucuma mükemmel bir şekilde sığıyor.

“Bak, görüyor musun? Seni seviyor.” Peaches yavru kedinin çenesinin altını kaşıyor. “Seninle birlikte yaşamayı çok sevecek.”

“Ne? Benimle mi yaşıyor? Yeni baba mı?” Kediye yaşlı kadına geri uzattım. “Peaches, hayır. Bu kediye alamam.”

“Ama sen zaten yaptın.” Geriye doğru bir adım atarak bana sırtıttı. “Ve Pork'un ne kadar mutlu olduğuna bak. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

“Evet, bu pek bir şey ifade etmiyor. Kısa bir ömür yaşadı.” Küçük kedi, Peaches'ın saçmalıklarından benim kadar bıkmış gibi büyük bir esneme sesi çıkarıyor. Kediye tekrar ona uzatıyorum. “Onu kaldıramam.”

“Ama mecbursun. Seni seçti.” Bir adım daha geri çekiliyor. “İşte böyle işliyor. Kediler bana geliyor ve onlara yuva vermemi istiyorlar, ben de veriyorum.” Geldiği yöne, caddenin karşısına işaret ediyor. “Az önce oradaydım ve Pork seni gördü ve avaz avaz miyavlamaya başladı. Senin onun sahibi olduğunu biliyordu.”

“Peaches, bu saçmalık. Bu lanet olası kedilerin hepsini nereden buluyorsun?”

“Kediler çiftleşir Nuh, ve çiftleşmeden yeni kediler doğar. Hayvanlar alemi böyle işler.”

Bugün şehre gelmeye karar verdiğimde, özellikle de sabah 8:00'den önce, kedilerin cinsel yaşamı ve hayvanlar alemi hakkında konuşmayı aklımdan bile geçirmediğimi kesin olarak söyleyebilirim.

Ama yine de buradayım.

“Bunu anlıyorum, ama onları her zaman nasıl buluyorsunuz?”

“Çünkü onlar bana geliyorlar.” Başını yana eğiyor. “Burada neyi anlamadığınızı ben anlamıyorum.”

“Ben—” Başımı salladım. “Biliyor musun? Boş ver. Bu kediye hâlâ katlanamıyorum.”

Yavru kediyi uzatıyorum, Peaches yine bir adım geri çekiliyor.

“Onları geri alamam. Bu iş böyle yürümüyor.”

“Öyle çalışmıyor mu? Ben—”

"Sütten kesildi. Artık büyük çocuk mamasına hazır. Tek ihtiyacı olan bakım ve sevgi. Bol şans."

“İyi şanslar? Şeftaliler! Şeftaliler!”

Ama itirazlarım sonuçsuz kaldı. Üzerinde zar zor görünen terlikleriyle döndü ve kaçtı. Kelimenin tam anlamıyla *koşarak* uzaklaştı.

Üstelik çok da hızlı. Ne olduğunu tam olarak anlamadan önce benzin istasyonunun otoparkını çoktan geçmiş bile—ciddi ciddi bu yavru kediyi bana bırakıyor.

Arkasından bakıp duruyorum, az önce ne olduğunu ve bu kediyle ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum. Bir yavru kedi için ne zamanım ne de sabrım var, özellikle de şimdi.

Kolumun kıvrımına sıkışmış küçük yavruya bakıyorum ve o da yaşına göre çok daha yoğun olan yeşil gözleriyle bana bakıyor.

“Sanırım benimle eve geliyorsun.” *Miyav.* “Ama buna alışma,” diye uyardım onu. “Burada kalmıyorsun.”

Miyav.

Sinirlenip benzin bidonunu kamyonun kasasına geri attım. Kedi yolcu koltuğunda kıvrılmış yatarken, yolda durdurulmamak ve *başka bir* kediyle daha uğraşmak zorunda kalmamak için dua ederek elma şarabı imalathanesine doğru direksiyonu çevirdim.

Arabayla vardığımda, Odette'in zaten orada olduğunu görünce şaşırdım.

Eski BMW'sine yaslanmış, bir elinde kahve bardağı, diğer elinde ise bir börek tutuyor. Bana bir tane almadığını zaten biliyorum. Kavga ettiğimiz sabahtan beri bana bir tane bile getirmedi.

Ona söylediklerimden daha da pişman oldum. Lezzetli bir kahvaltılık istediğim için değil, bana karşı mesafeli davrandığı anlamına geldiği için.

En kötü yanı, onu tamamen suçlamıyor olmam. Onu o şekilde utandırdıktan sonra ben de aynı durumda olurum.

Kamyondan indim, içeri uzanıp o küçük siyah beyaz topu kucağıma aldım. Yolculuğun beşinci dakikasında uyuyakalmıştı ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de, gözlerimi yoldan ayırmamak çok zordu. Kıvrılmış hali çok tatlı görünüyordu.

"Bu da ne..." Odette, yavru kediye görünce arabasından indi. "Peaches seni de yakalamış, değil mi?"

"Onu kendi isteğimle almadım elbette," diye homurdandım, küçük şey bana sürtünürken fazla etkilenmemeye çalışarak. "Yarın geri gidecek, o yüzden ona çok bağlanma."

"Elbette öyle." Ama sırtıyor. Sırtıyor ve ben bunun ne tür bir sırtış olduğunu çok iyi biliyorum.

Bana inanmıyor.

"Öyle," diye ısrar ediyorum.

"Hı hı. Ne dersen de, Noah." O lanet olası sırtış daha da genişliyor. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

"Buyurun, buyurun. Benim işlerim var."

Kızartmanın geri kalanını ağzına tıktırdıktan sonra, boşta kalan eliyle yavru kediye alıp göğsüne yasladı. "Merhaba küçük bebeğim," diye mırıldandı ona. "Merhaba. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Başımı çevirip kamyondan malzemeleri indirmeye odaklandım, onun çocuğu tutarken ne kadar tatlı görüldüğüne hiç dikkat etmedim.

"Çok tatlı," diyor usulca, onu rahatsız etmemeye çalışıyormuş gibi. "Adı ne?"

"Pork," diye homurdanarak yığından ağır bir tahta parçasını çekiyorum. "Peaches onun adının Pork olduğunu söyledi."

"Domuz eti." Ona gülümseyerek baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Domuz eti. Çok iyi arkadaş olacağız."

Ve bütün gün, Odette'in tüm ilgisini çeken bir kediye kıskançlık duymuyormuş gibi davranarak geçireceğim.

En kötü yanı mı? Kimsenin suçu değil, tamamen benim suçum.

ONUNCU BÖLÜM

Odette

Son zamanlarda huysuzdum ve bunun sebebi Noah'ın Stick Taps'teki herkese benim onun için bir kız kardeş gibi olduğumu açıklamasıydı.

Ama sanırım domuz eti beni iyileştiriyor.

Sevimli kedi yavrusu kucağımda sırtüstü uyurken kocaman bir esneme sesi çıkarıyor. Eve başka bir kedi gibi kokarak geldiğimde Beans çok kızacak ama umurumda değil. Önümdeki manzara buna değer.

"Bu sevimli küçük yaratığı nasıl sevmeyebilirsiniz ki?" Parmağımı karnında gezdiriyorum ve gıdıklanmış gibi ürperiyor.

"Çünkü kalbim taştan ve ona bağlanmanın bir anlamı yok, çünkü onu yanımda tutmayacağım."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Domuz eti tutmayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Yani, onu tutmayacağım. Konu kapanmıştır." İçini çekiyor. "Bugün bana hiç yardım edecek misin yoksa orada oturup, en kısa sürede kesinlikle yeni bir yuva bulacak olan o lanet kediyle mi oynayacaksın?"

Bütün gün kediyle oynamadım. Sadece günün büyük bir bölümünde. En azından öğle yemeğinden beri, ki bu da birkaç saat önceydi. Özellikle aramam gereken birkaç tedarikçi olduğu için çoktan ayrılabilirdim, ama Pork'un yalnız kalmasını istemedim. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de yalnız kalmak istemedim. Cuma olmasına rağmen, şu anda Izzy'nin düğününü planlamaktan başka pek bir işim yok ve yarın bunun üzerinde daha detaylı çalışmak için buluşacağız.

"İkinci seçeneği tercih ederim lütfen."

"Öyleyse git. Yolumu tıkiyorsun."

"Evet, burada bir taburede oturup kendi halimde durarak *çok fazla* engel oluyorum."

"Haklısın, haklısın."

Onu görmezden gelip, Pork'un karnını okşamaya devam ediyorum. Buna kıkırdıyorum.

"Ne?" diye homurdanarak sordu Nuh, çekicini geri çekerken, bu hareketin kesinlikle sıcak olmaması gerekirdi ama *kesinlikle* sıcaktı.

Noah'ın bana karşı duyduğu kardeşçe hislerle ilgili yorumu, ona duyduğum tüm sevgiyi söndüren bir kova soğuk su gibiydi. Bu, onun çalışmasını izlerken vücudumun tepki vermediği anlamına gelmiyor. Bütün gün kereste taşımamasını veya ağır çekiçleri sanki hiçbir şey yokmuş gibi sallamasını izlemek...

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

O tahtaya bir kez daha vururken, ben de dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum; hareketle birlikte pazı kasları da geriliyor.

"Odette?"

Gözlerimi ona diktim, beni ne kadar büyülediğini fark etmemiş olmasını umarak. "Ne?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Az önce kıkırdadın. Komik olan ne?"

"Ah. Şey..." *Kahretsin. Nuh'un inanılmaz kaslı vücudundan başka ne düşünüyordum ben az önce?* "Domuz göbeği!"

Yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Parmaklarımı Pork'un karnında gezdirirken aklıma domuz göbeği geldi. Sizce Peaches tüm yavru kedilerine yiyecek isimleri mi veriyor? Bu bir gelenek mi, çünkü *kendisi de* yiyecek ismiyle adlandırılmış?"

Noah karşılık olarak sadece kaşlarını kaldırır.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum. Komik olduğunu düşündüm ve canım sıkılıyor."

"Tekrar ediyorum, eve gitmekte özgürsünüz."

"Gerçekten mi? Bugünlük başka yardıma ihtiyacınız yok mu?"

"Aslında öyle."

İkimiz de dönüp baktığımızda Ezra'nın ahıra doğru yürüdüğünü gördük. Bize doğru gelirken adımları sendeliyordu.

O, Nuh gibi burada büyümedi ama herkes onu kendi içimizden biri gibi benimsedi; bu da demek oluyor ki, onu hokeyden uzaklaştıran ve hafif bir topallıkla bırakan sakatlığı hepimiz biliyoruz. Ama onu uzun zamandır bu kadar sert yürürken görmemiştim.

"Sophie'nin büyükannesi düştü ve hastanede. Onunla ilgilenmesi için onu gönderdim," diyor, önümüzde dururken acıyla yüzünü buruşturarak. "Ama barmenimizin gitmesi sorun değil. Bir fırtına yaklaşıyor."

"Öyle mi?" diye sordum Nuh'a. "Öyle mi?"

"Bazı söylentiler duydum, ama umarım şimdiye kadar dinmişlerdir."

"Üzgünüm ama kötü haberi vermek zorundayım, durum düzelmek yerine daha da kötüleşiyor. Saatte 60 milin üzerinde esen şiddetli rüzgarlar bekleniyor. Ayrıca yoğun yağmur da var. Alıştığımız o hafif yağmur gibi değil."

"Kahretsin," diyor Noah. "Lanet olsun. Tamam. Peki. Ben —"

"Yapamam," diye araya giriyor Ezra. Kalçasını işaret ediyor. "Seattle'da doktor randevum var, hatırlıyor musun? Kaçıramam. Ben yokken prodüksiyon ekibinden birini arayıp işleri devralmasını isteyebilirdim ama onlar—"

"Burada olmaz. Ayın son cuma günü. Kahretsin."

"Ayın son cuma günü hangisi?" diye soruyorum.

Ezra, "Üretim ekibine izin veriyoruz çünkü bazen talebi karşılamak için Cumartesi vardiyalarında çalışmak zorunda kalıyorlar," diye açıklıyor. "Bu, onların tüm emeklerinin karşılığını vermenin bir yolu."

Nezaketleri takdire şayan. Bu gibi durumlarda üzücü olsa da, yine de güzel bir davranış.

İki adam birbirlerine anlayış dolu bir bakış attılar.

Noah başını salladı. "Pekala. O zaman olan oldu sanırım, fırtınadan sonra hasarı değerlendireceğim. Belki de bunların hepsi boşuna olacak"—az önce taktığı yeni tahta parçasına dokundu—"ama neyse."

"Ne? Hayır." Başımı sallıyorum. "Tüm emeğimizi boşa harcamıyoruz."

"Öyleyse ne önerirsiniz?"

"Ben."

"Sen mi?" Gülüyor. "Şey, hayır."

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Neden olmasın?"

"Öncelikle, daha önce hiç bir bira barında çalışmadınız."

"Hayır, ama gerçekten bu kadar zor mu? İnsanlar sipariş veriyor; ben dolduruyorum. Paralarını alıyorum. Bundan daha zor ne olabilir ki?"

Dudaklarını dümdüz bir çizgi haline getiriyor, tartışmak istediği açıkça belli oluyor.

"Evet, sanırım o kadar da zor değil," dediğinde şaşırdım.

"Güzel. O halde mesele çözüldü. Odette, artık resmen sorumlusun," diyor Ezra.

"Duydun mu Nuh? *Ben sorumluyum* ."

Burnunun köprüsünü -banyo kapısından kalan izi hala taşıyan aynı burnunu- sanki benden tamamen bıkmış gibi sıkıyor. "Hadi içeri gir, Odie."

"Nazik ol. Bize bir iyilik yapıyor. *Minnettarız* , Odette," diyor Noah'ya imalı bir şekilde.

Ezra'nın bu iyiliği beni şaşırtıyor. Daha önce hiç açıkça kaba olmamıştı ama çoğu gün iş ortağından bile daha huysuz. Onun bu yönüne alışık değilim.

"Elbette. Zaten burada oturarak pek bir şey yapmıyorum."

Pork'u dikkatlice kaldırıyorum, yorgun gözleriyle bana bakarken o güzel yeşil rengine hayran kalıyorum. "Üzgünüm küçük dostum," diyorum ona. "Ben işe giderken şu kutuda

takılabilir misin? Sonra seni kontrol ederim ama şimdi iş zamanı."

Onu, daha önceki bir teslimattan kalan ve gün boyu odası haline getirdiğim dev bir karton kutuya bırakıyorum. İçinde kıvrılıp yatabileceği bir havlu ve arabamda bulunan biraz yiyecek var. Aslında Beans için içeriye götürmeyi düşünüyordum ama neyse ki beynim karmakarışık, değil mi?

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diyorum ve elma şarabı üretim yerine doğru yöneliyorum.

Arkamdan, adamların hâlâ konuşmaya devam ettiklerini duyuyorum.

"Bu kedi nereden çıktı?" diye haykırdı Ezra. "Aman Tanrım. Peach'in tuzağına düştün, değil mi?"

"Sus artık, Ezra," diye homurdandı Nuh.

Bira salonuna kadar olan yolun geri kalanında kahkaha attım.

Bar artık ölü.

Ve *ölü* derken, burada bulunduğum süre boyunca sadece iki müşterimiz oldu demek istiyorum. Burası normalde limanda büyük bir olay olmadığı sürece çok kalabalık olur, ancak yaklaşan fırtınayla birlikte bu durum beni şaşırtmadı.

Barın düzenini değiştirerek, birkaç masayı yerinden oynatıp dekorasyonla oynayarak kendimi oyalamaya çalıştım ama hâlâ sıkılıyorum. Bu da demek oluyor ki, çiftlikte dolaşp her an gelebilecek fırtınaya hazırlık yapmaya çalışan Noah'ya çok fazla zaman ayırıyorum.

Saat beşi gösterdiğinde ve kırk beş dakikadır tek bir insan bile görmediğimde, günü bitirmeye karar verip onu aramak için dışarı çıkıyorum.

Onu göletin kenarında, elleri belinde ve arkadan bakıldığında fazlasıyla yakışıklı bir halde buldum.

Güçlü omuzları sade siyah gömleğini inanılmaz derecede geriyor ve rüzgar saçlarını bir kitap kapağındaki manken gibi savuruyor.

"Dinle Larry, şu küçük kışını göletten çıkaracaksın, yoksa peşinden ben gireceğim. Seçeneklerin bunlar. Her iki durumda da içeri gireceksin."

Bu da ne...

Yaklaştığımda, kendi kendine konuşmadığını, bir ördekle konuştuğunu görünce şaşırdım.

Vakvak.

"Ciddi söylüyorum, Larry." Noah, tişörtünün etek ucundan tutarak başının üzerinden çekmeye çalıştı.

Vakvak.

"Ciddi söylüyorum." Onu yukarı doğru çekiyor ve aynı anda hem yumuşak hem de sert görünen bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyor.

Yapabileceğim tek şey orada durup *kendi kendime düşünmek: "Onu dinleme Larry. Bırak da peşine düşsün."*

Vakvak.

"Yemin ederim, sende sonra içeri gireceğim."

"*Yap şunu, yap şunu, yap şunu,*" diye kendi kendime tekrarlıyorum.

Vakvak.

Ama gölete girmeye gerek yok, çünkü Larry ağır ağır yürüyerek sudan çıkıyor ve doğruca Nuh'un yanına gidiyor.

Eğilip elini ördeğin sırtında gezdirdi. "Lanet olsun, Larry. Çok inatçı bir kadınsın, biliyor musun?"

Kadın mı? Bunu hiç beklemiyordum.

"Ama sorun değil. Hayatım inatçı kadınlarla dolu, bu yüzden onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Yukarıya, yaklaşan kara bulutlara bakıyor. "Hatta o inatçı... muhteşem Odette bile."

Muhteşem.

Bana sadece "muhteşem" dedi.

Evet, önce inatçı olduğumu söyledi ama yine de... Noah Stevens benim çok güzel olduğumu düşünüyor.

İçimdeki ergen bundan fazlasıyla hoşlanıyor. Ama yetişkin bir kadın olarak benliğim? Ah, kimi kandırıyorum ki? O da bundan hoşlanıyor.

Boğazımı temizledim ve Noah hızla arkasını döndü. Beni tanıdığı anda kaşları çatıldı ve ayağa kalktı.

"Burada ne yapıyorsunuz? Barda kimler var?"

Omuz silktim. "Kimse."

"Bu da ne demek? Müşterileri orada öylece bırakıp kendi hallerine bırakamazsınız. Yapamazsınız—"

"Yani kelimenin tam anlamıyla *kimse yok* ," diye sözünü kestim. "Bir saatten fazla süredir tek bir kişi bile gelmedi, bu yüzden ani bir kararla dükkanı kapattım."

"Yönetici kararlarını ancak gerçekten yetkili olduğunuzda verebilirsiniz. Merak ediyorsanız söyleyeyim, şu anda yetkili değilsiniz."

"Ezra'nın bana tam olarak '*Resmi olarak sen sorumlusun*' dediğini sanıyorum. Bu da beni patron yaptı ve patron olarak da işi bitirdim." Son bir dakikada daha da karardığına yemin edebileceğim gökyüzünü işaret ediyorum. "Sanırım herkes fırtınaya hazırlanıyor, elma şarabı içmekle ilgilenmiyor."

"Bunu bilmiyorsunuz. İnsanlar genellikle bira sürahilerini doldurmaya gelirler. Elektrik kesintisi kaçınılmaz olduğunda yapacak bir şey bulmak için."

" *Eğer* elektriği kaybedersek... Bunun olacağını bilmiyoruz."

Bana ikna olmamış bir bakış atıyor, ki onu hiç suçlamıyorum. Daha azı için de elektrik kesintisi yaşadık, bu kesin. Bu rüzgarların şimdiden ne kadar şiddetli estiğini ve en kötüsünün henüz gelmediğini düşünürsek, bu gece kesinlikle mumlar ve ateş ışığıyla eski usulde eğleneceğiz. Özellikle de duyduğum o alçak gök gürültüsü gerçekten bir şeye dönüşürse. Burada gök gürültülü fırtınalar nadirdir -

yeterli nemimiz yok- ama olduklarında, insanlar hazırlıksız oldukları için önemli hasara neden olurlar.

"Gerçekten de bir ördekle mi kavga ediyordunuz?" diye sordum, annemle babamın tartıştığını izliyormuş gibi bize bakan Larry'ye başımı sallayarak.

"Evet. Çok şımarık davranıyordu."

Gülümsememi saklamaya bile çalışmıyorum. "Ne dersiniz deyin."

Gözlerini kısarak, "Hadi gel. Keçilerle ilgili yardımına ihtiyacım var." dedi.

Bizi onların ağılına götürüyor, Larry ise tüm yol boyunca arkamızdan geliyor.

Birlikte çalışarak keçileri ağıllarına kilitliyoruz, ardından gevşek olan her şeyi sabitliyoruz ve gökyüzü gittikçe karardıkça, tüm bu süre boyunca rüzgarla mücadele ederek hayvanları sakın tutuyoruz.

"Bunun dayanacağını düşünüyor musun?" diye soruyorum, şiddetli bir rüzgar esintisi arasında.

Nuh'un zaten yenilemeyi planladığı kümes, şimdiden fırtınaya karşı direniyor. Geceyi atlatması mucize olacak.

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimiz tek şey bu," diye bağıriyor. "Hadi, içeri girelim. Bir yağmur damlası hissettim."

Stick Taps'in kapısından içeri adımımızı attığımız anda gökyüzü açılıyor ve bulutlardan sular fışkırıyor.

Şiddetli ve aralıksız bir yağmur var, uzun zamandır görmediğimiz kadar çok yağıyor. Çoğu insanın Pasifik Kuzeybatısı hakkında düşündüğünün aksine, yaz ayları genellikle güneşli ve kurudur. Uzun zamandır böyle bir yağmurla karşılaşmamıştık.

"Aman Tanrım." Şimşekler çakarken kapıdan dışarı bakıyorum. "Bu havada araba sürmek istemiyorum gerçekten," diye mırıldanıyorum.

"Güzel, çünkü gitmeyeceksin." Bara doğru öfkeyle yürüdü ve sözlerindeki kesinlik beni şaşkına çevirdi; sanki gerekirse fiziksel olarak gitmemi engelleyecekmiş gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, o da bir bardak alıp Neutral Zone musluğunun altına tutarken.

"Takla atıyorum. Ne yaptığımı sanıyorsunuz? Bize içecek getiriyorum."

Tartışmaya girmiyorum. Bunun yerine bara doğru ilerliyorum ve o elma şarabını bana doğru kaydırırken bir tabureye oturuyorum.

Kendine bir bardak Glove Save dolduruyor, sonra bir bacağına diğerinin üzerine atıp sırtını tezgaha yaslıyor.

Tam bir yudum alacakken elektrikler kesildi ve her yer karanlığa gömüldü.

İstemsizce bir çığlık attım ve Noah güldü.

"Biraz bekleyin," diyor. "Jeneratör devreye girecek."

Söz verildiği gibi, ışıklar birkaç saniye içinde tekrar yanıyor.

Derin bir nefes aldım ve o da bunu özlemedi.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, elektrikler kesildiğinde her zaman çok tuhaf bir his oluyor, biliyor musun? Ürkütücü bir sessizlik."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Böyle şeyler olduğunda bir türlü uyuyamıyorum. Bir tür sese ihtiyacım var. Eskiden maçlara giderken yanımda küçük bir vantilatör götürürdüm. O gürültü, o alışılmadık otel yataklarında uyumama her zaman yardımcı olurdu."

"Bunu bunca zamandır nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Yatağım en iyi arkadaşım. Onu asla bu kadar kolay bırakamazdım."

"Yolda olmanın tek nefret ettiğim yanı buydu. Geri kalan her şeyi seviyordum. Yeni şehirler keşfetmek, yeni yiyecek ve içecekler denemek. Şehri şehir yapan o küçük ayrıntıları bulmak, anlıyor musun?"

Sanki onu özölüyormuş gibi konuşuyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Washington dışında pek fazla yere gitmedim. Port Harbor'da yaşamadığımız zamanlarda bile eyalet sınırları içindeydik. Anaheim,

gerçekten de uzun süredir gittiğim tek yer..." Sözlerim yarım kalıyor. Anaheim'e neden gittiğimi biliyor.

Onun için.

"Özlüyor musun?"

"Neyi özledim?" diye soruyor.

"Buz hokeyi. Özlüyor musun?"

Cevap vermeden önce, sanki cesaret verici bir sıvıya ihtiyacı varmış gibi, elma şarabından uzun ve yavaş bir yudum alıyor.

Sonunda bana baktı, kahverengi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar hüznüldü. "Her kahrolası gün."

Sanki çok yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibi fısıltıyla söylüyor.

"Üzgünüm, Nuh."

Söyleyebileceğim başka bir şey bilmiyorum. Çok sevdiğim bir şeyden vazgeçmeyi hayal bile edemiyorum. Bu yüzden işimi kurtarmak için çok çalışıyorum.

Omuz silkti. "Sorun değil. Yani, bir noktada patenlerimi bırakmam gerekiyordu, değil mi?" Sanki büyük bir olay değilmiş gibi omuz silkti, ama ikimiz de bunun büyük bir olay olduğunu biliyoruz. *Hala da öyle.* "Ayrıca, oyunu hayatımda tutmak için planlarım var."

Öyle mi? Daha önce onun bu konuda konuştuğunu duymamıştım.

"Ne tür planlar?" diye soruyorum.

"Ezra ve ben yeni nesli yetiştirmeye yardımcı olmak istiyoruz. Bir buz pisti inşa etmeyi düşünüyoruz. Güvenli bir şekilde buz pateni yapabilecekleri bir yer. Benim her zaman yaptığım gibi şehre arabayla gitmek zorunda kalmadan öğrenebilecekleri bir yer. İkimiz de hokey oynamanın ne kadar pahalı olduğunu biliyoruz, bu yüzden oynamakla ilgilenen ama ailelerinin maddi imkanları yetmeyen çocuklar için bir şeyler sunmak istiyoruz. Potansiyel olarak bir yer bulduk, ancak henüz kesinleşmiş bir şey yok."

Ondan ya da Ezra'dan böyle bir şey beklemiyordum. İkisi de çok... içine kapanık. Hatta bazıları huysuz bile

diyebilir. Çocuklara bu kadar çok yardım etmek isteyeceklerini hiç düşünmemiştim.

Noah ve Ezra'nın buzda küçük çocuklarla birlikte olduklarını, çocukların ebeveynlerine küfretmemeye veya sinirlenmemeye çalıştıklarını hayal edince gülümsüyorum.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Sadece hayal ediyorum."

"Benim hokey oynamamı mı? Bunu daha önce defalarca gördünüz."

Hayır. Yani, küçük çocuklara emirler yağdırmanızdan bahsediyorum.

"Ben harika bir patronum."

Burnumdan bir kahkaha attım. "Sen gerçekten ilginç birisin."

"Bakın, ben on yıl boyunca koca bir takımın kaptanlığını yaptım. Ortamı nasıl yöneteceğimi biliyorum."

"Elbette, *patron* ."

İsmi duyunca gözleri karardı ve yemin ederim bana bağırarak üzüldü ki, bir başka şiddetli gök gürültüsü barı salladı.

Zıplıyorum.

Noah'ya bakıyorum, korktuğumla ilgili bir iki yorum yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Gördüğüm tek şey anlayış.

"Fırtınalardan nefret ederim," diyor ve bunu sadece beni rahatlatmak için mi söylüyor diye kısaca düşünüyorum. Öyle olsa bile, umurumda değil. Tam da ihtiyacım olan şey bu. "Özellikle geceleri ben..."

Yalnız.

Bunu bitirmek zorunda değil. Her şeyi gayet iyi anlıyorum.

Aramıza sessizlik çöker. Tam olarak rahat değil ama rahatsız da değil. Yine de, bu sessizliği doldurma ihtiyacı hissediyorum.

"Elektrik kesintisinin ne kadar süreceğini merak ediyorum," diye yorum yapıyorum.

"En son kontrol ettiğimde, fırtınanın en az saat on bire kadar sürmesi bekleniyordu. Eminim ki onarım öncelik listesinde en alt sıralarda olacağız. Neden? Buradan bir an önce ayrılmak için mi acele ediyorlar?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. Tıpkı Nuh gibi, yapmak istediğim son şey eve gidip fırtına etrafımda şiddetle devam ederken daireme yalnız oturmak. Başka birinin yanımda olmasının verdiği rahatlığı çok seviyorum. "Sadece Izzy'ye mesaj atmam gerek, Beans'i kontrol edebildiğinden emin olmam lazım— Aman Tanrım!"

"Ne? Ne oldu? Ne yanlış?" Noah tetikte bir şekilde tezgahtan kalktı, ben de tabureden fırlayıp kapıya doğru koştum.

"Domuz eti!" diye bağırdım arkamdan. "Domuz etini unuttuk!"

Sonra Stick Taps'in ön kapılarından içeri girdim ve fırtınanın içine adım attım.

Rüzgar ve yağmur beni dövüyor ve anında sıırılsıklam oluyorum. Ama umurumda değil. Tek derdim ahıra gidip, muhtemelen korkmuş, tedirgin ve sıcaklığa muhtaç olan yavru kediye almak. Dışarısı buz gibi.

Onu unuttuğumuza inanamıyorum. Onu terk ettiğimize inanamıyorum.

Ahıra doğru koşarken ayaklarım ağırlaşıyor ve bunun sebebinin zeminin suyla dolu olması ve otoparkın zaten büyük bir çamur çukuruna dönüşmüş olması olduğunu biliyorum.

Nihayet ahıra vardığımda, ıslak zeminde ayaklarım kayarak aniden durdum ve bir dizimin üzerine çöktüm.

Ama önemli değil. Kendimi toparlayıp kapıyı hızla açıyorum. İçeri adımımı attığım anda kedinin sesini duyuyorum.

Onu daha önce bıraktığım kutuya koştum ve gördüğüm manzara karşısında gözlerimden yaşlar süzüldü.

Havluya sarılmış, küçük yüzü muhtemelen yemeğine düşmekten ıslanmış. Çok üzgün ve çaresiz görünüyor. Kalbim acıyor.

Onu kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum, kollarımda titriyor.

“Ah, küçük dostum. Çok, çok özür dilerim. Seni unutmak istemedik. Sadece olup biten diğer şeylerle meşguldük. Ama şimdi buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Başını okşayarak, onu bir bebek gibi sallıyorum ve onu burada yapayalnız bıraktığım için beni affetmesi için dua ediyorum.

“Odette! Odette!”

Nuh'u görmeden önce sesini duyuyorum.

Kapılar ardına kadar açıldı ve yağmur her yerinden ıslanmış halde ahıra hızla girdi. Kaşları çatık bir halde etrafı taradı ve gözleri bana değdiğinde daha da çatıldı.

"Ne halt ediyorsun, Odette?" diye kükredi bana doğru öfkeyle yürürken.

“Kedi. Kediye unuttuk.”

Olanları idrak ettikçe yüz ifadesi yumuşadı. "Kahretsin. Öyle yapmışız, değil mi?"

“Evet,” dedim usulca, yavru kediye ona uzatırken. “Çok üzülüyorum.”

Parmaklarını yaratığın başının üzerinde gezdiriyor ve bu, ona gösterdiği en büyük sevgi gösterisi oluyor. "Zavallı şey."

Küçük şeyi birkaç saniyeliğine, daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak ve nazik bir şekilde tutuyor, sonra da onu tekrar kutusuna koyuyor.

O zaman hiç de yumuşak ve nazik görünmüyor.

Hayır. Bana kaşlarını çatıyor.

O deli. *Hem de çok* deli.

"Ne düşünüyordun sen?" diye dişlerini sıkarak bana doğru bir adım attı.

“Kedi. Ben—”

“Umurumda değil. Fırtınanın ortasında öylece dışarı çıkılmaz. Sağanak yağmur yağıyor. Şimşekler çakıyor.

Dışarısı zifiri karanlık. Yaralanabilirdin.” Gözleri bacaklarımdan birini kaplayan çamura kaydı. “*Yaralandın da*.”

“İyiyim,” diye ısrar ediyorum, çamurun altında gizlenmiş bir sıyrık hissedebiliyor olsam da. Eminim ki silsem kan bulurdum. “Kedi için endişelenmiştim.”

“Öyle mi?” Bir adım daha yaklaşıyor. O kadar yaklaşıyor ki, ona bakabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor. “Şey, *senin* için endişeleniyorum.”

“Ne? Neden?” Sonra birden aklıma geldi. “Ha, doğru. Çünkü ben *senin kız kardeşin* gibiyim.”

“Bu öyle değil— ben—” Gözlerini sıkıca kapattı, başını bir kez salladıktan sonra tekrar açtı, bakışları beni delip geçiyordu. “Odette, ben— ben yapmadım—”

“Ciddi misin? Elbette ciddisin. Neden olmasın ki? Beni hâlâ küçük bir çocuk olarak görüyorsun, başka bir şey olarak değil. Sen—”

“Yalan söyledim!” diye bağılıyor. “Lanet olsun, yalan söyledim, tamam mı?”

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Tamamen hazırlıksız yakalandım.

Yalan mı söyledi? Beni kız kardeşi olarak görmüyor mu? O zaman beni ne olarak görüyor? Bir arkadaş olarak mı? Yoksa... daha fazlası olarak mı?

Bu demek oluyor ki... gerçekten de beni anne babasının mutfağında öpecek miydi?

“Yalan söyledim, Odette,” diyor bu sefer daha yumuşak bir sesle. “Yalan söyledim ve yalan söylemekten bıktım. Rol yapmaktan bıktım. Ben sadece...”

Ama cümlesini tamamlamıyor. Kelimeler aramızda öylece asılı kalıyor. Ne yapacağımı bilmediğim kelimeler bunlar.

Etrafımızda fırtına şiddetle esiyor, rüzgar eski ahıra çarpıyor, gök gürültüsü kırılğan binayı sarsıyor ve her şimşek çakmasıyla gökyüzü aydınlanıyor.

Kalbim de onunla birlikte çılgınca atıyor.

Tak tak. Tak tak. Tak tak.

Noah bir şeyle boğuşuyor gibi görünüyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama meşe gibi gözleri endişeli, nefes alışverişi saniye saniye hızlanıyor.

"Ne?" diye soruyorum. "Sen tam olarak nesen?"

Alt dudağının üzerinden dilini geçiriyor. "Ben..."

"Evet?"

Sonra bana doğru yaklaşıyor ve elini boynumun arkasına kaydırduğında aramızdaki tüm mesafe kayboluyor. Dokunuşu sıcak, ondan beklediğimden daha yumuşak.

Dudaklarıma bakıyor.

"Nuh... ne yapıyorsun?" Sözlerim neredeyse duyulmaz bir fısıltıdan ibaret.

Yavaşça gözlerini benimkine çevirdi ve "Boş ver gitsin diyorum," dedi.

Sonra Noah Stevens beni öptü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nuh

O çok tatlı.

Dudaklarımız sanki ilk kez değil de daha önce tanışmışız gibi birbirine kenetlenirken aklımdan geçen tek şey bu.

O kadar tatlı ki, sadece barda içtiği elma şarabından değil. Hayır, bu onun kendisi. Bu Odette.

Aman Tanrım, Odette'i öpüyorum.

Belini kavrayıp onu daha da yakına çekerken dudakları ipeksi ve yumuşak. Bana doğru eriyor ve ben de ona izin veriyorum. Hatta bunu memnuniyetle karşılıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Daha önce hiç hissetmediğim kadar iyi.

Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirerek durumu yokladım ve o da bana karşılık verdi.

Hiç vakit kaybetmeden ağzına giriyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden dilini benimkine sürtüyor. Sanki saklandığımız tüm engeller yıkılmış gibi ve birbirimize doyamıyoruz.

Ona doyamıyorum. Yağmur gibi kokmasına, her zaman sürdüğü o tanıdık çiçeksi parfüme. Elma, çilek ve adını asla koyamayacağım kadar tatlı başka bir şeye benzeyen tadına.

Onun bana bu kadar sıkıca yaslanmış olması nasıl bir his?

Penisimin ne kadar sertleştiğini fark etmemesi imkansız. Bana ne yaptığının farkında olmaması da imkansız.

Odette, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi tişörtümü sıkıca kavradı ve ben de ona dokunma arzusuyla parmaklarımı onun parmaklarının altına kaydırdım. Teninin her zamanki gibi kadifemsi olmasına şaşırmadım.

Sadece dokunuşumla bile ürperiyor, tüm vücudu kollarımda titriyor.

Yukarı doğru tırmanıyorum ve bacaklarının arasına uyluğumu bastırırken hafifçe inlediğinde sırtıyorum. Kalçalarını bana doğru sallarken, ağızlarımız da aynı şekilde hareket etmeye devam ediyor; o kadar senkronize ki, buna inanamıyorum.

Daha önce hiç kimseyi böyle öpmemiştim. Daha önce hiç böyle bir şey *hissetmemiştim* . Eski sevgilimle bile, üstelik onunla *evlenmiştim* , Allah aşkına.

Hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Dünyanın dönüyormuş gibi hissetmediğim bir anda, her şeyin bir anda düzeldiğini de hissetmemiştim.

Dokunuşumu yavaşça yukarı doğru artırıyorum, onun daha fazlasını hissetmeye ihtiyaç duyuyorum ve teninde tüylerin diken diken olmasının tadını çıkarıyorum. Parmaklarının bana daha da sertçe batmasını, ikimizin de nerede başlayıp nerede bittiğini ayırt edemeyecek kadar sıkıca bastırmasını seviyorum.

Aklımın bir köşesinde, bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Bu Odette. Benden on iki yaş küçük bir kadın. Öyle yasak bir kadın ki, komik bile değil. Beni tamamen çıldırtan biri.

Durmaliyim .

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Aksine, bu onu daha çok istememe neden oluyor. Onu şu eski saman balyalarından birinin üzerine yatırıp, her yerinin de tatlı olup olmadığını görmek istiyorum. İnlemesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istiyorum. Daha fazlası için yalvarmasını sağlamak istiyorum. Onun beni alt ettiği gibi, ben de onu alt edebilir miyim diye bakmak istiyorum.

Parmaklarım sütyeninin kenarına değdiği anda, dudaklarını benimkilerden hızla ayırdı ve yüzüme çarpan soğukluk o kadar keskindi ki nefesim kesildi.

Ya da belki o da Odette'ti.

"Bekleyin," diyor nefes nefese. "Bekleyin, bekleyin, bekleyin."

Duraksıyorum, bir santim bile kıpırdamadan alnımı onun alnına yaslıyorum.

"Ben sadece..."

Ama o başka hiçbir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Konuşabilsem bile ne *diyeceğimi* bilmiyorum, ki konuşabileceğimi de sanmıyorum. Nefes almakta bile zorlanıyorum, bırakın tam bir cümle kurmayı.

Ne kadar süre öyle ayakta durduğumuzdan emin değilim ama titrediğini fark edecek kadar uzun bir süre oldu.

Hayır, *titriyorum*.

Keşke her şeyin yağmurdan ve soğuktan kaynaklandığını söyleyebilseydim, ama değil. Bunun öyle olmadığını biliyorum. Çünkü ben de titriyorum ve bu tamamen ihtiyaçtan kaynaklanıyor.

"İyi misin...?" Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarım onun tadını taşıyor. "İyi misin?"

Önce başını yukarı aşağı sallıyor, sonra yavaşça sola ve sağa doğru hareket ettiriyor.

Kahretsin.

Onu çok fazla zorladım. Ondan faydalandım. Onu öpmemeliydim. Ona dokunmamalıydim. Ve gerçekten de her şeyi tekrar yapmak istememeliydim.

"Dinleyin, ben—"

"Hayır," diyor, geri çekilip aramızda mesafe koyarak— çok fazla mesafe—

Geriye doğru çekiliyor. Gittikçe daha da uzaklaşıyor, hâlâ başını sallıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum. "Odette?"

"Üzgünüm."

Söylediği tek şey bu, sonra da arkasını dönüp hiç beklemediğim bir şey yapıyor.

O koşuyor.

Dün gece hiç uyuyamadım. Bir o yana bir bu yana döndüm durdum, her yarım saatte bir uyandım, sonunda yataktan kalktım.

O kadar erken kalkmıştım ki, Tootsie yiyecek arayarak araba yolundan aşağı doğru ağır ağır yürürken ben zaten elimde kahveyle verandada oturuyordum.

Dün gece onu koyduğum kulübeden nasıl kaçtığına dair hiçbir fikrim yok, ama tabii ki kaçtı. Adını Houdini koymalıydılar.

"Ha, bugün senden önce davrandım," diyorum, o da gelip botlarımı gagalamaya başlarken.

Gıdak.

"Evet, biliyorum. İlk sırada olmama ben de şaşırdım."

Gıdak.

"Neden bu kadar erken? Çok kötü uyudum."

Gıdak gıdak.

"Ne yaptım ben? Aptalca bir şey."

Gıdak.

"Odette Chambers'ı öptüm."

Bunu ilk kez sesli olarak söylüyorum ama kesinlikle ilk kez aklıma gelmiyor.

Öpüşmemizi bütün gece tekrar tekrar zihnimde canlandırdım. Neyin bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalıştım. Aklıma gelen tek şey? O.

Gıdak.

Arkama dönüp Tootsie'ye bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Nerede o? Kaçtı."

Dün gece içimdeki her şey onun peşinden koşmak istiyordu ama yapmadım. Onun da benim peşinden gitmemi istemediğini biliyordum.

Bunun yerine, çok uzun süre arkasından bakakaldım. Pork miyavlayana kadar hâlâ ahırın ortasında, ıslak ve soğuk

bir halde durduğumu ve acilen bir suya ihtiyacım olduğunu fark etmedim.

Ben de yavru kediye havluya sardım, yağmurda ağır adımlarla kamyonetime doğru yürüdüm ve eve doğru yola koyuldum.

O zamandan beri yanımda olan yavru kedi, ayağa kalkıp Tootsie'ye bakıyor.

Tüylerinin diken diken olmasını veya tavuğun kötü tepki vermesini bekliyordum, ama bunların hiçbirisi olmadı.

Hayır, küçük kedi gün doğmadan önce oturduğum verandadaki salıncaktan atlayıp, sanki en iyi arkadaşlarmış gibi tavuğun yanına kadar yürüyor.

Tootsie, Pork'un onu koklayıp tam olarak neye baktığını anlamaya çalışmasından endişelenir. Ama tavuk tepki vermez. Kedinin etrafı keşfetmesine ve durumu kendi başına anlamasına izin verir.

Birkaç dakikalık tereddütten sonra, Pork, Toots'un yanına oturup miyavlıyor. Tavuk da karşılık olarak gıdıklıyor ve bu onların yaptığı şey. Ben kahvemi yudumlarırken yan yana oturuyorlar, sabahın erken saatlerindeki güneş toprağı aydınlatıyor, çam ağaçlarının arasından uçuşan sisi dağıtıyor.

Keşke dün gece daha iyi uyuyabilseydim. Bahçemdeki dallara ve döküntülere bakılırsa, elma şarabı üretim yerinin ne kadar kötü durumda olduğunu tahmin bile edemiyorum, bu da temizliğin uzun bir gün süreceğı anlamına geliyor.

Belki de tam olarak ihtiyacım olan şey bu; aklımdan bir türlü çıkmayan düşüncelerden beni uzaklaştıracak bir şey.

Odette'e gönderdiğim son mesaja cevap olup olmadığını kontrol etmek için telefonumu elime aldım, ancak cevap yoktu.

Dün gece gelen mesajları okudum.

Ben: En azından eve sağ salim ulaştığını söyle.

Ben: Hadi ama, Odette.

Ben: Beş dakika içinde cevap vermezsen, arabayla dairene geleceğim.

Tehdidin ardından cevabı çok çabuk geldi, keşke hiç gelmeseydi.

Odie: Eve döndüm. Süvarileri göndermeyin. Zamana ihtiyacım var. Ve olay bu kadarla kaldı.

Bu sabah ona iyi olup olmadığını sormak için tekrar mesaj attım, ama şimdiye kadar sadece sessizlik aldım ve eminim ki bu sessizlik devam edecek.

Kahretsin. Her şeyi berbat ettim. Hem de çok kötü bir şekilde berbat ettim ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

Başka biri olsaydı, umursamazdım. Sadece bir öpücüktü, ne olmuş yani?

Ama bu sıradan biri değil. Bu Odette.

Aklımdan neler geçiyordu ben?

Ah, doğru. Bardan fırtınanın içine, o muhteşem mavi gözlerinde panikle koştuğunu düşünüyordum ve tek istediğim onun güvende olduğundan emin olmaktı. O koca yüreği yüzünden bir kediye kurtarmak için bunu yaptığını düşünüyordum ve bu onun hakkında sevdiğim türden özverili bir şeydi. Islakken bile inanılmaz güzel görüldüğünü düşünüyordum. Onu çok uzun zamandır öpmeyi istiyordum ve şimdi tam zamanı diye düşünüyordum.

Hayatımda ilk defa düşünmek *istemediğimi* , sadece hareket etmek istediğimi düşünüyordum.

Odette'i öpmek istedim.

Ve ben de öyle yaptım.

Artık benimle konuşmadığı açıkça belli ve buna katlanmak zorundayım.

Kupam boşaldıktan sonra, Pork arkamdan koşarak gelirken, gün için hazırlanırken onu tüm düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışarak içeri giriyorum.

Her şey yolunda gidiyor, ta ki elma şarabı imalathanesine inene kadar. Oradan da gözlerim hemen, onu öpüp durduğum ahıra kayıyor.

O an aklımdan geçen tek şey, dokunuşumun altında ne kadar yumuşak olduğu ve onu öperken çıkardığı o yumuşak seslerdi. Bana nasıl da eriyip gittiği, beni nasıl da kendine daha çok çektiği idi.

Ve ne yaptığımızı fark edip kaçtığı andaki yüz ifadesi.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve bunun yerine tüm hasara odaklanıyorum.

Beklendiği gibi, her yer dallar ve enkazla doluydu ve göletin kenarına bir ağaç devrilmişti; bu yüzden ördekleri güvenli bir yere doğru yönlendirdiğime sevindim.

Tavuk kümesi harap oldu ve o kulübeye şu an her zamankinden daha çok minnettarım; zavallı tavukları bu yıkımdan kurtardı.

Keçiler iyi durumda, ağılları sağlam duruyor. Kümesden daha yeni, ahırdan ise kesinlikle daha yeni olduğu için şaşırmadım.

Binaya tekrar baktım ve yara bandını bir an önce çıkarmaya karar verdim. Eninde sonunda içeri girip hasarı incelemem gerekecek. Şimdi olsa iyi olur.

İçeri adımımı attığım anda dikkatim hemen Odette'i öptüğüm yere kayıyor ve işte böylece, o tekrar aklımın ön planına geliyor. Gerçi aslında hiç gitmemiştir.

Kendimi cezalandırmak için telefonuma tekrar baktım ama hiçbir şey yoktu.

Cebime koyup incelemeye devam ediyorum.

Mucizevi bir şekilde, hasar çok az. Yan taraflardan birkaç panel eksik (henüz değiştirmeye fırsat bulamadığım eski paneller) ve biraz su sızmış, hepsi bu. Her şeye rağmen, aslında oldukça iyi durumda.

Çok şükür ki öyle oldu, çünkü o kadar zamanımızı boşa harcamış olacağımızdan ve baştan başlamak zorunda kalacağımızdan, bunun da kaçınılmaz olarak bizi geride bırakacağından ve kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyordum.

Bunu yapamam. Ve şu anda benimle konuşmasa bile Odette'i de hayal kırıklığına uğratamam.

Alçak bir ısıklık sesi beni arkamı dönmeye zorladı.

Ezra kapının hemen içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. "Lanet olsun. Bu, beklediğimden daha iyi çıktı."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Sanırım artık eskisi gibi üretmiyorlar."

Sık sık yapmadığı bir şey olan, hafifçe kıkırdadı. "Yolun üzerinde devrilmiş büyük bir ağaç var. Biraz ustalıklarla etrafından dolaşabiliriz ama ne yapacağımızı bulmamız gerekecek."

İç çektim. "Pekala. Listeye ekleyeceğim." Çenemi ona doğru salladım. "Bu arada, bu kadar erken burada ne işin var?"

"Seninle aynı şeyi yapıyorum: hasarı inceliyorum." Bir adım atıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Ve bu lanet olası kalçamla uyuyamıyorum."

Son kısmı dişlerini sıkarak söylüyor.

İlk tepkim ona acımak oldu ama Ezra benim acımamı istemiyor. Ani hava değişiklikleri eklemelerini tahriş ediyor ve kalçasının daha çok ağrmasına neden oluyor. Uyuyamamasına da şaşırmadım.

"İkimiz de uyanık olduğumuza göre, bundan faydalanalım. Ben enkazı temizlemeye başlayayım, sen de ağaçla ilgilen?"

"Emin misin?" diye sordum, bir adım daha atarken dudaklarını çimdiklediğini fark etmeden.

Bana bir bakış attı ve ben de ellerimi kaldırdım.

"Evet, özür dilerim," diyorum. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle haklısın. Ayrıca, hareket etmek bana iyi geliyor. Hareketsiz kalmak durumu daha da kötüleştiriyor. Sonunda her şey yoluna girecek."

Eninde sonunda kendiliğinden düzelecektir.

Belki de Odette konusunda kendime söylemem gereken şey bu.

Eninde sonunda mesaj atacak. Ya da uğrayacak. Her iki durumda da durum kendiliğinden çözülecek.

Ayrıca, benden sonsuza kadar kaçamaz ki, değil mi? Çiftlikte birlikte çalışıyoruz. İşini kurtarmak için burada olmak istiyor. Hayalinden asla vazgeçmez.

Ezra ve ben sabahı temizlikle geçirdik. Elma şarabı üretim tesisini açtığımızda mükemmel değildi ama çok daha iyiydi. Ayrıca, ağacı parçalamak için motorlu testere kullanmak oldukça rahatlatıcıydı ve gün boyunca dün geceyi neredeyse hiç düşünmedim.

Sabah boyunca insanlar gelip gidiyor, hatta bazıları temizliğe yardım etmek için duruyor çünkü Port Harbor'ın havası böyle ve saat ikiye doğru Izzy kapıdan içeri girdiğinde barda yaklaşık yirmi müşterimiz var. Craig'in onun arkasından geldiğini görünce şaşırdım. Son zamanlarda çok çalıştığını ve onu pek ortalıkta görmediğimizi biliyorum.

"Noah!" diye sesleniyor gülümseyerek. "Seni görmek ne güzel, kardeşim."

Erkek kardeş.

Nişanlandıklarından beri bana öyle sesleniyor. Pek hoşuma gitmiyor açıkçası, ama Izzy'i hep güldürüyor, o yüzden izin veriyorum.

"Hey, Craig," diyorum, yeni kümes için çizdiğim planları bir kenara bırakarak. Eğer yeniden inşa etmek zorunda kalacaksam, doğru şekilde yapacağım ve kızlara biraz daha fazla alan sağlayacağım. Umarım Tootsie'ye de dayanıklı hale getirebilirim. "Nasılsın?"

"Çok meşgulüm." diye içini çekti ve bir tabureye oturdu. "Son zamanlarda çok uzun saatler çalışıyorum."

Izzy buna şaşırmış görünüyor. "İşten sonra spor salonuna gideceğini sanıyordum?"

"Evet, bebeğim. Demek istediğim bu. Spor salonu da bir iş, biliyorsun. Yoksa bu kasları nasıl elde edeceğimi sanıyorsun?" Yanağından öpüyor ve kız kıkırdıyor. Onunla hep böyle yapıyor.

Evliliğe karşı olsam da, kız kardeşimin mutlu olmasına sevindim. Hiç kimse onun kadar bunu hak etmiyor.

"Uzun çalışma saatleri konusunda sizi anlıyorum."

Craig, "Çiftlikte bu kadar çok çalışarak bunu anladığınızdan eminim," diyor. "Harika görünüyor. Düğün için yaptığınız her şey için gerçekten minnettarız."

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

Yani, evet, kız kardeşimin isteyebileceği her şeye sahip bir yer yaratmak için canımı dişime takarak çalışıyorum, bir yandan da işimi yürütmeye, çiftliğimi işletmeye, belki bir buz pisti satın almaya ve bir nebze de olsa özel hayatımı sürdürmeye çalışıyorum, ama neyse.

Ablamın gülümsemesini görmek her şeye değer olacak.

Odetta için de aynı şey geçerli.

Onu düşünmek bile yutkunmama neden oluyor, sonra da aklıma girdiği kadar hızlı bir şekilde onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. En son yapmam gereken şey kız kardeşimin önünde onu düşünmek. Düşüncelerimi okuyabileceğinden ve kesinlikle masum olmayacağından endişeleniyorum.

Henüz onunla en yakın arkadaşı arasında olanları açıklamaya hazır değilim, özellikle de bunun ne anlama geldiğini veya herhangi bir anlam ifade edip etmediğini bile bilmediğim için.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" diye soruyorum.

Aynen öyle, Nuh. İş. Kendini oyalayacak bir şey.

"Aa, beni şaşırtın," diyor Craig. "Seçici değilim."

Müşterilerin yaptığı en sevmediğim şeylerden biri bu. Onları şaşırtmak istemiyorum, çünkü ya sevdikleri şey onlara verdiğim şeyle aynı olmazsa?

Ama ben bunu zorlamıyorum.

"Senin için bir şey ister misin, küçük kız kardeşim?"

"Su lütfen."

"O benim şoförüm." Craig ona sırtarak, "Bu etkinliğe gelirsem anlaşıma buydu," dedi.

"Ne şey?" diye soruyorum arkamı dönerken, en çok satan ürünümüz olan Neutral Zone'dan bir kutu alıyorum, sonra da Izzy için bir şişe su.

"Düğün planlaması."

Düğün planlaması mı? Bu, *onun da burada olacağı* anlamına mı geliyor?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Onun burada olmasını istemiyorum. Bugün değil. Dün geceden sonra değil.

BEN-

"Hey, zaten buradasın!"

Elimde tuttuğum bardak elimden kayıp düştü. Onu yakalamak için acele ederken, tezgahdaki diğer bira bardakları da kargaşa içinde birbirine çarparak ses çıkardı.

Izzy, yaşanan kargaşayı fark ederek, "İyi misin Bubs?" diye soruyor.

"Hım," diye mırıldandım omzum üzerinden.

Geri dönmeye hazır değilim. Döndüğümde *onu* göreceğimi biliyorum. Çok tatlı olduğunu bildiğim kadını. Dudaklarımda hala tadını hissettiğim kadını.

Odette.

"Bubs." Craig gülüyor. " *Noah Stevens'a 'bubs'* denmesine hâlâ alışamadım."

"Bir köpeğin adıyla lakaplanmaktan daha iyidir."

İlk kez arkamı döndüğümde, gözlerindeki mavilik beni neredeyse yere serdi.

Ve aynı şekilde ne kadar kayıtsız görüldüğü de öyle. Ne kadar etkilenmemiş gibi duruyor.

Gözlerinin altındaki mor halkalar nerede? Ya da bakışlarındaki endişe? Ben perişan haldeyken o neden bu kadar güzel görünüyor?

"Başlamaya hazır mısınız?" diye soruyor Craig ve Izzy'ye.

Ablam heyecanla alkışlıyor. Craig ise pek öyle değil.

Bara iki kez vuruyor. "Bana şans dile, kardeşim."

"İyi şanslar," diyorum ona, ama kendi düğünümü ve planlamasına ne kadar az dahil olduğumu düşünmeden edemiyorum. Keşke daha çok yardımcı olabilseydim, ama Chelsea kontrolü ele almak istedi.

Bu, olacakların kesin bir işareti olmalıydı, ama ben bunu görmezden geldim.

Barın içinden geçiyorlar ve ben de Odette'in kalçalarının tüm yol boyunca sallanışını izlemiyormuş gibi yapıyorum.

Bugün muhteşem görünüyor, ama bu hiç de şaşırtıcı değil. Koyu renk saçları ustaca kıvrılmış, omuzlarının etrafında serbestçe dökülüyor. Çok dar siyah bir etek giymiş. Bir de giydiği fuşya rengi topuklu ayakkabıları ekleyin, aman Tanrım, bana yapmaması gereken şeyler yapıyor.

O ve Izzy başlarını bir araya getirip çantasından çıkardığı devasa dosyaya bakarken, gözlerimi ondan ayırmak için tüm gücümü harcamam gerekti.

Arkadaki daha uzun masalardan birinde oturuyorlar, geçen hafta Odette'in yerini değiştirdiğini gördüğüm aynı masada. Tuvalet gitmek için ortadan kaybolmuştu ve gerekenden çok daha uzun süre ortadan kaybolunca onu aramaya koyuldum ve burada bir şeyler karıştırırken buldum. "Estetik" için eşyaları yeniden düzenlemesi gerektiğini iddia etti. Bu konuda beş dakika tartıştık, sonunda ben uzaklaştım ve istediğini yapmasına izin verdim. Kabul etmekten nefret ediyorum ama yeni düzeni gerçekten beğendim. Aslında, şimdiye kadar barda yaptığı her şeyi beğendim; masaları ve sandalyeleri yeniden düzenlemekten, duvarlardaki dekoru yenilemeye, iznim olmadan eski masa oyunlarımızı değiştirmeye kadar. Küçük şeyler bunlar ama müşterilerimizle şimdiden fark yaratıyorlar.

"Hesaplamaları tekrar gözden geçirdik." Ezra, dizüstü bilgisayarıyla arka ofisten bara girdi ve önüme bıraktı. "Ne yaptığını bilmiyorum ama ahır projesinde bütçenin altında kaldık."

"Henüz işim bitmedi."

"Biliyorum, ama böyle devam edersek belki de böyle kalırız."

Dizüstü bilgisayarını kapatır, sırtını bara yaslar.

"Düğün için mi çalışıyorlar?"

"Evet," diyorum, hâlâ Odette'den gözlerimi ayırmadan. Ayırmam gerekse de, bir türlü kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum.

Ya da istiyorlar.

Bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Nefesim kesiliyor. Sanki biri göğsüme uzanıp ciğerlerimi yumruklamış, o kadar sıkı sıkılmış ki, denesem bile nefes alamıyorum.

Ve gerçekten de deniyorum. Ama Odette gözlerini kaçırıp dikkatini tekrar Izzy'ye verene kadar hiçbir şey olmuyor.

Sıkışmış nefesimi titreyerek veriyorum ve yanımda Ezra homurdanıyor.

"Ne?"

Başını salladı. "Hiçbir şey, dostum."

Ama dudaklarındaki o alaycı gülümseme *hiçbir şey* söylemiyor değil. Çok şey söylüyor.

Neden yaptığımı bilmiyorum ama kendimi ona doğru yaklaşırken ve "Öpüştük" derken buluyorum.

Ezra hiçbir tepki vermiyor. Kaşlarını çatmıyor, çenesini gevşetmiyor. Hatta kaslarını bile kıpırdatmıyor.

Beni duydu mu?

"Öpüştük," diye fısıldadım tekrar, kimsenin dikkat etmediğinden emin olmak için gözlerimi etrafta gezdirdim. Dikkat etmiyorlardı. Herkes kendi sohbetine dalmıştı. "Yani ben ve Odette. Dün gece."

"Seni ilk seferde duydum," diyor. "Sadece bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

Derin bir nefes verip, bu sabah hiç dokunmadığım saçlarımı elimle düzelttim. "Kahretsin, bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Sadece... yaptım işte."

"Biliyorum."

"Ne?"

"Nedenini biliyorum."

"Öyle mi?" diye homurdandım. "Öyleyse söyle bana, ey bilge kişi, neden küçük kız kardeşimin en yakın arkadaşını öptüm ki?"

"Çünkü sen öyle istedin."

Bunu o kadar basit bir şekilde söylüyor ki, sanki tek olası cevap buymuş gibi.

Ve haklı. Bunu istediğim için *yaptım* , ama istememeliydim. Onu istememeliydim.

"Izzy'nin bundan haberi olmadığını varsayıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok." Ve bunun ne anlama geldiğini çözene kadar da böyle kalmasını planlıyorum.

Başını salladı. "Peki ya Odette?"

"Peki ya o?"

"Bu konuda ne hissediyor?"

Neden bilmiyorum ama Ezra'nın Odette'in bu konudaki duygularını önemseyeceğini beklemiyordum. Genellikle öyle bir adam değil. Kötü biri olduğu için değil elbette—gerçekten kötü biriyle asla ortaklık kurmazdım—ama aynı zamanda kişisel meselelere de pek önem vermiyor. İş dışındaki hayatından bahsetmeyi sevmiyor, ki bu yönünü takdir ediyorum.

"Bilmiyorum. Benimle konuşmuyor."

"Denemeyi denediniz mi?"

"Dün gece ona mesaj attım. Zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Öyleyse ona ver."

"Biliyorum. Biliyorum, yapmam gerekiyor. Sadece... kahretsin, dostum. Sanki sonsuz bir dönme dolapta sıkışıp kalmış gibiyim. Sanki derimden soyuluyormuşum gibi ya da buna benzer garip bir bilim kurgu filmi gibi. Sadece... bilmiyorum. Genellikle duygularım hakkında konuşmak istemem ama onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. O sıradan biri değil. O... o... *Odette*. "

Başını bana doğru eğiyor, beni dikkatle izliyor. Çok yakından. O kadar yakından ki, kendimi çıplak bir şekilde sahnede durmuş ve herkesin beni izlediğini hissettiriyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey, dostum."

Ama bu sefer, o bunu söylediğinde, ona zaten sahip olduğundan daha fazla malzeme vermiyorum.

Ağzımı kapalı tutuyorum ve başımı öne eğiyorum. Ve ne kadar çok istesem de Odette ile konuşmaya kesinlikle çalışmıyorum.

O biraz yalnız kalmak istedi ve ben de ona bu alanı vereceğim.

Bu süreçte ölsem bile.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Odette

Izzy, resepsiyonun düzenini planlamaya başlayabilmek için ön hazırlık niteliğindeki oturma planını burada almak üzere buluşmayı önerdiğinde, telefona bağarmamak için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine, bugün burada olamamamın bir sebebi olduğunu belli etmemek için sakince kabul ettim.

Şimdi buradayım ve Noah sadece yüz metre ötede duruyor, çok pişmanım.

Ona hayır demeli ve başka bir yerde, belki de lokantada buluşmakta ısrar etmeliydim. Her pazar ailemle birlikte oraya gidiyoruz; neden tekrar gidemeyeyim ki?

Gözlerim ona kayıyor ve keşke ilk defa olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Aksine, çok uzun zaman oldu. Aslında, Izzy'nin nasıl hiçbir şey söylemediğini anlamıyorum. Kardeşini adeta bir şahin gibi izlediğimi ve yaptıklarımıza neredeyse hiç dikkat etmediğimi nasıl fark etmedi anlamıyorum.

Bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum. En yakın arkadaşı ve nedimesi olduğum için bu düğüne diğerlerinden daha çok önem vermem gerekirdi, ama vermiyorum. Kardeşini öptüğüm gerçeğiyle çok fazla meşgulüm.

Noah Stevens'ı öptüm.

En yakın arkadaşımın abisini öptüm.

Ve bunu gerçekten, gerçekten tekrar yapmak istiyorum.

Bütün gece aklımdan başka hiçbir şey geçmedi. Gözlerimi her kapattığımda düşüncelerim onunla meşguldü. Bana sanki açmış ve hayatında hiç doyurucu bir yemek yememiş gibi bakışları. Dizini bacaklarımın arasına

kaydırması ve yemin ederim ki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim. Beni o kadar sıkı tutması, sanki artık beni avucunun içine almıştı ve asla bırakmayacakmış gibiydi.

Ben de onun gitmesine izin vermek istemiyordum ama izin verdim çünkü parmakları sütyenime değdiği anda panikledim.

O ana kadar, şehvetin sisinde kaybolmuştum. *Ona* kapılmışım. On yıldan fazla süredir platonik aşk beslediğim adamın sonunda beni fark ettiğine inanamamıştım. Bir rüya gibiydi ve asla uyanmak istemiyordum... en azından geri dönüşü olmayan bir çizgiyi geçene kadar.

Öpüşmek ayrı bir şey, ama daha ileri gitmek? Gitmemeliyiz.

Hayır, Odette. Yapmamalısın değil , yapamazsın. Kalbinin tekrar kırılmasına izin veremezsin. Hiçbir yere varmayacak bir hoşlanmaya kapılıp dikkatini dağıtamazsın. İşine odaklan. Lanet zaten onu mahvediyor. Seni de mahvetmesine izin verme.

Dikkatimi tekrar düşün planlamasına veriyorum ve barda en sıradan işleri bile yaparken fazlasıyla iyi görünen Noah'dan gözlerimi ayırıyorum.

"DJ'i buraya, hediye masasını da oraya taşırsak ne olur?" Izzy, kabaca çizdiğim ahır planındaki iki noktayı işaret ediyor. "Böylece bu tarafta dans pisti için daha fazla yerimiz kalır."

Ahır ve mevcut düzenini düşünüyorum, her şey bittiğinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. "Evet." Başımı sallıyorum. "Bence bu güzel olur. Sonra pasta masasını buraya kurabiliriz."

"Evet," diyor Izzy, kelimeyi uzatarak ve çizimdeki her masayı etiketlerken heyecanla ayaklarını sallayarak.

Ben de çok heyecanlıyım. Her şey yoluna giriyor. Ahırda büyük ilerleme kaydediliyor. Ve bira salonunu yeniden düzenlemediğim zamanlarda, tadilatı duyduktan sonra bana ulaşan birçok yeni tedarikçiyle görüşmeler yapıyorum.

Banka hesabım artık bana bağırıyor, bu yüzden şu anda her şey yolunda gidiyor.

Izzy ve Craig'in oturma düzenini netleştirmelerini sağladığım sürece, her şey yolunda olacak.

"Craig, herhangi bir itirazın var mı?"

Cevap vermediğinde ona bakıyorum.

Burnu tamamen telefonuna gömülmüş. Hiç dikkat etmiyordu bile.

"Craig?"

Izzy'nin sesi onu dalgınlığından çıkarır ve telefonunu neredeyse düşürür, masaya çarpmadan önce son anda kendine gelir.

"Evet, evet. Özür dilerim," diyor telefonunu cebine geri koyarken. "İşle ilgili bir şeydi."

"Cumartesi günü mü?"

Ona sıırttı. "Çok meşgul bir adamla evleniyorsun, tatlım." Sonra göz kırptı ve yemin ederim en yakın arkadaşım olduğu yerde eridi.

Onlara göz devirme isteğimi bastırıp çizimi aralarına sıkıştırdım. "Peki, Bay Meşgul Adam, yerleşim planına herhangi bir itirazınız var mı?"

Kaşlarını çattı. "DJ mi olacak? Ben canlı müzik grubu olacağını sanıyordum."

"Canlı bir müzik grubu mu?" Izzy bunu ilk kez duyuyormuş gibi konuşuyor. "Bir DJ tutsak diye düşünmüştüm. Daha ucuzlar."

"Evet, ama bunun parasını biz mi ödüyoruz?"

Bir damadın bu tarz şeyler söylediğini ilk kez duymuyorum ve bu her zaman beni çok sinirlendiriyor, ama bu sefer? Gerçekten canımı sıkıyor. Brian ve Lydia'yı tanıyorum. Onlar hakkında böyle konuşulmasını sevmiyorum.

"Biliyor musun?" diye ayağa kalktım. "Neden bunu ikiniz özel olarak konuşmanıza izin vermiyorum? Zaten tuvalete gitmem gerekiyor."

Herhangi bir itiraz beklemiyorum -ki zaten hararetli bir tartışmanın içindeler, bu yüzden itiraz gelmeyebilir- ve barın yanından geçip koridordan tuvaletlere doğru ilerliyorum.

Doğrusu, Craig ve Izzy'den uzaklaşmak yeterli değildi. Noah'dan da uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Onun çıkardığı her seste, Ezra'nın söylediği bir şeye güldüğünde ya da kaşlarını çattığında, gözlerimi bara çevirmekten kendimi alamıyorum. Dikkatim sürekli ona kayıyor ve bunun durması gerekiyor. Öpüşmemizi aklımdan çıkarmalıyım.

Bir daha asla olmayacak, o yüzden neden bunun için takıntıya kapılalım ki?

Tuvalete gidip kapıyı açtığımda duvara yaslanmış karanlık bir figürle karşılaştım.

Kalbim boğazıma kadar fırladı, ama korkudan değil.

Bunun sebebi, kim olduğudur.

Nuh.

Koridorda kimsenin gelmediğinden veya dikkat etmediğinden emin olmak için etrafa bakıyorum, ama gerçekten bakmama gerek yok. Burası karanlık. Güvende saklandık.

"Hey, Odie." Sesi boğuk ve kısık, yemin ederim ki tam bacaklarımın arasına, dün gece yaslandığı o noktaya kadar ulaşıyor.

"Nuh. Ne yapıyorsun..." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak cevap vermeye çalışıyorum. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız gerekiyor."

Izzy'nin barda oturması en son isteyeceğim şey. Buraya geri yürüyüp bizi bulabilir ve dün gece Noah ile aramda olanları ona açıklamaya çalışacak gücüm yok.

Başımı salladım. "Hayır, öyle değiliz."

Alaycı bir şekilde, "Elbette ki öyle bir şey yapmıyoruz," dedi.

Duvara yaslanıp beni sinsice takip etmeye başladı.

Akıllı olsaydım kaçırdım. Banyo kapılarından içeri girip ondan saklanabilirdim.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bunun yerine, o kadar yaklaşıyor ki, sadece çam ve elma kokusu alabiliyorum ve bu koku çok yoğun, ama yine de yeterli değil; ben donakalmış bir şekilde öylece kalıyorum.

"Öpüştük, Odette," diyor sanki ben orada değilmişim gibi. Sanki dudaklarım kalıcı bir damga yemiş gibi hissetmiyormuşum gibi. "Öpüştük ve sen kaçtın. Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey olmadı. Sadece..."

Ona ne diyeceğim? Onu öpmenin tam anlamıyla bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu ama aynı zamanda en büyük kabusum olduğunu mu, çünkü bundan sonra nasıl geri dönebilirim ki? Ona yıllardır ona aşık olduğumu ve tam da onu aklımdan çıkardığımı sandığım anda beni fark ettiğini mi söylemeliyim? Kimseyi hayatıma almaktan çok korktuğumu ve bunun da yıllardır süregelen ailevi dramlarım yüzünden olduğunu mu söylemeliyim?

Bunların hiçbirini ona anlatamam, bu yüzden anlatmıyorum.

"Önemli bir şey değildi Nuh."

Yüzüne tokat atmışım gibi, tamamen şok olmuş görünüyor.

Başını salladı. "Hayır. Hayır. Odette, o önemsiz bir şey değildi. O önemli bir şeydi. Oradaydım. Biliyorum."

Sonra Noah Stevens beni *tekrar* öptü.

Ve *yine* izin verdim.

Dudaklarımın üzerinde dilini gezdiriyor ve ben de ona kendimi açıyorum, kontrolü tamamen ele almasından çok hoşlanıyorum. Elini saçlarımın arasına sokup beni kendine doğru çekiyor ve ben de isteyerek teslim oluyorum. Zaten bu noktada ona karşı koyabilir miydim ki?

"Kahretsin, Odette," diye mırıldandı dudaklarımın arasından. "Tadın çok güzel."

Tadım güzel mi? Onun tadı güzel. Elma şarabı ve diş macunu gibi, başka neye benzediğini bile bilmiyorum ama aman Tanrım, bağımlılık yapıyor.

Sonra dudakları tekrar dudaklarımda, dili de ağzımda ve ben kayboluyorum. Öyle kayboluyorum ki, yakalanma endişelerim aklımdan uçup gidiyor ve bunun tadını çıkarmama izin veriyorum. *Onun* tadını çıkarmama izin veriyorum.

Noah'ın diğeri eli belime dolanıyor ve oraya tam da ait olduğı yere yakışıyor, çok hoşuma gidiyor. Yüzüme sürtünüyor ve muhtemelen kırmızı bir iz bırakacak olması umurumda değil. Bu his için buna değer.

Bu harika, inanılmaz, muhteşem bir duygu.

Tek bir boğaz temizleme hareketiyle paramparça olur.

Sanki yanlış bir şey yapmışız gibi birbirimizden ayrılıyor ve gerçekten de yanlış yapmıştık. Hem de çok, çok yanlış bir şey, ama aynı zamanda çok, çok doğru hissettirmişti.

Ağzımı siliyorum—sanki bunu yapmak az önce olanları silip atacakmış gibi—ve Ezra'yı birkaç adım ötede dururken buluyorum.

"Sadece nerede olduğunu merak etmeye başladıklarını bilmeni istedim," diyor sessizce. "Bu yüzden, Izzy'nin -ya da bu kasabadaki başka herhangi birinin- bundan haberdar olmasını istemiyorsan, her neyse bu ilişkiyi şimdi bitirmek için iyi bir zaman olabilir."

Aman Tanrım. Dışarıda insanlarla dolu bir bar olduğunu nasıl unutabilirim? Izzy'nin orada olduğunu nasıl unutabilirim? Kendimi Noah'ya bu kadar kaptırmayı nasıl başardım?

Ona bakmaya cesaret ettim ama o, kaskatı bir duruşla dümdüz ileriye bakıyordu. Az önce bana ne kadar lezzetli olduğumu söyleyen dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüştü. Yanaklarındaki kızarıklık, olanları ele veren tek şeydi.

"Bodrum katında olacağım."

Söylediği tek Şey bu, sonra da beni Ezra ile yalnız bırakıp gidiyor, ben de arkasından bakakalıyorum.

İŞ ortağı iini çekerek başını salladı.

"Ne kadar da aptal."

İkimiz de öyleyiz.

"İyi misin?" diye soruyor Ezra.

Kendimi hiç de iyi hissetmesem de başımı sallıyorum.

"Evet. İyiyim."

Dudak bölgesini işaret ederek, "Bunu düzeltsen iyi olur," dedi.

Evet. Rujum. Bu noktada dağılmamış olması imkansız.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp tekrar banyoya girdim.

Aynada kendime bakıyorum, yanaklarımdaki kırmızı lekeleri ve Noah'ın sakalından kalan ağız çevresindeki küçük izleri inceliyorum. Elleri saçlarımı dağıtmış, dokunuşu da kıyafetlerimi buruŐturmuştu.

Öpülmüş gibi *görünüyorum* .

Banyoda ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama sonunda bara geri döndüğümde Izzy ve Craig'in gülüşüp birbirlerine sarılmış olduklarını gördüm ve içimde bir kıskançlık hissi uyandı.

Ben de öyle bir Şey istiyorum. Birlikte gülebileceğim, sarılabileceğim, sadece gecenin karanlığında veya koridorlarda değil, öpüşebileceğim birini istiyorum.

Sadece *birine* ihtiyacım var.

Ve her ne kadar istemesem de, o kişinin Nuh olmasını istiyorum.

"Hey, işte buradasın!" diye sırtarak bana baktı Izzy.

"İşte buradayım." Zoraki bir gülümseme takınıp yerime geri döndüm. "Peki, karar verdik mi?"

"Evet. Bir müzik grubu kuruyoruz."

Cevabının beni neden hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyorum ama öyle. Daha önce DJ konusunda çok ısrarcıydı. Ama neyse. Bu benim düğünüm değil, onun düğünü. Mutlu olduğu sürece sorun yok, değil mi?

Planlama toplantısının geri kalanı tamamen bulanık geçti ve Noah bodrumda saklanıp ne yaptığını ben bile bilmiyorum.

Birkaç önemli konuyu daha hallettik ve bana kilometrelerce uzunlukta bir yapılacaklar listesi verildi. Bunu memnuniyetle karşıladım, çünkü dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı; çünkü ayrıldıktan sonra bile aklımdan başka kimse çıkmıyor.

Bu durum hep aynı kalıyor. Nedime elbisem için ölçü aldirmaya gittiğim randevudan, sandalyeler için satıcıyla yaptığım telefon görüşmesine ve nihayet eve vardığımda mikrodalgaya bir kase noodle koyduğum akşama kadar. Hatta yatağa girdiğimde bile.

Nuh, Nuh, Nuh.

Nuh ve beni öpme şekli.

Nuh ve o derin, boğuk sesiyle adımı nasıl telaff ettiği.

Nuh ve onun, konuşmamız gerektiğini söyleyen kişi *olmasına* rağmen bodrumda nasıl saklandığı.

Aklımın her köşesinde o var, bu yüzden yatağımdan -üzerinde öpüşen dinozorlar olan o saçma pijamalarım-kalkıp arabamın direksiyonuna geçiyorum ve gece saat 10:30'da doğruca onun evine gidiyorum.

Arabamın motorunu kapattım ama inmek için hareket etmedim. Bunun yerine, yeni bir boyaya ihtiyacı olan eski çiftlik evine bakıp, kendimi arabadan inip kapıya gitmeye ikna etmeye çalıştım.

Tam olarak ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece burada olmak istediğimi biliyorum ve nedenini çözemiyorum, özellikle de olmamam gereken son yer burası olduğu için.

Bir süre sonra verandadaki ışık yanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Burada olduğumu biliyor.

Birkaç dakika sonra kapı yavaşça açılıyor.

Noah kapı aralığında duruyor, silueti antre lambasıyla aydınlanıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve buradan

bile dudaklarının sertliğini görebiliyorum.

Arabamdan inip verandaya doğru ağır adımlarla yürümeden önce ne kadar süre ona bakakaldığımı bilmiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sonra merdivenleri çıkıyorum.

Sadece bir adım kala duruyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

O sessizce kenara çekiliyor ve ben de eşikten geçip evine giriyorum.

Kapı arkamdan tık diye kapanıyor ve gecenin sessizliğinde bu ses çok sert geliyor, ben de irkiliyorum.

Yanıma yaklaşıyor, omuzlarıma asılı ceketimi çekiştiriyor ve almasına izin veriyorum. Ben evin içine, mutfığa doğru ilerlerken, o ceketi kapının yanındaki askıya asıyor. Ağzım birden kuruyor ve bir şeyler içmeye ihtiyacım var. Ya da aslında Nuh'un evinde olduğum gerçeğinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeye.

Dolaptan bir bardak alıyorum, sonra buzdolabından limonata dolduruyorum. Tezgaha yaslanıp yavaş yavaş yudumluyorum.

Noah tüm bu süre boyunca beni dikkatle izledi, tek kelime etmedi.

Anlıyorum. Ben de ne diyeceğimi bilmiyorum ama iki şey biliyorum.

Birincisi, burada olmak istiyorum.

İkincisi, onu tekrar öpmek istiyorum. Ya da *tekrar* tekrar.

Bir süre sonra, "Burada ne yapıyorsun, Odette?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Seni görmek istedim."

Bu onun için yeterli bir sebepmiş gibi başını salladı.

Kapı eşiğinde duruyor, omzunu kapıya dayamış, elleri ceplerinde. Sadece gri bir tişört ve siyah eşofmanla bu kadar iyi görünmesine hiç gerek yok. Ay ışığı, mutfak lavabosunun üzerindeki ince perdelerden süzülerek, tam da olması gereken yerlerde gölgeler oluşturuyor. Bu, dağınık koyu kahverengi saçlarına rağmen, sanki bütün gün ellerini

saçlarının arasından geçirmiş gibi, onu daha da mükemmel gösteriyor.

Öpüşmelerimizden daha önce belli ettiğinden daha çok etkileniyor mu? Bu durum onu da içten içe yiyip bitiriyor mu? O... o da benim onu öpmeyi istediğim kadar beni tekrar öpmeyi istiyor mu?

Yumuşak bir *miyavlama* dikkatimi çekti ve Pork'un sanki tüm hayatını burada geçirmiş gibi mutfağa doğru koştuğunu görünce şaşırdım.

Kediyi sahiplendi.

"Kediyi Sahiplenmeyeceğim" diyen Bay, kediyi sahiplendi.

Bu, onu öpmeyi daha da çok istememe neden oluyor.

Ben de tezgâhı itip yanına gittim.

O da bana doğru yaklaşıyor, elleri saçlarıma dolanıyor, dudakları karanlıkta benimkileri buluyor.

Bu sadece üçüncü öpüşmemiz olsa da, garip bir şekilde eve dönmüş gibi hissettiriyor.

O ellerini kalçalarımın altına kaydırıp beni yerden kaldırırken, ben de ona doğru iç çekiyorum. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum ve beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama önemli değil. Bu noktada onu her yere takip ederdim.

Tezgahın soğukluğu canımı yakıyor ama bacaklarımın arasına girince her şey düzeliyor. Çenemden boynuma doğru öpücükler konduruyor. Dokunuşu hafif, her tüy gibi yumuşak öpücükle tatlı bir yanma hissi bırakıyor.

"Odette..." Adımı sanki başlı başına bir lanetmiş gibi söylüyor. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni öpüyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve dudakları tekrar benimkine değmeden önce söylediği son şey bu oluyor.

Beni sertçe öpüyor ve ben de onu aynı tutkuyla öpüyorum. Elbette, onu daha önce iki kez öpmüştüm ama yeterli olmamıştı.

Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değılim.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Lanet zaten Nuh'u ne kadar çok istesem de ona asla sahip olamayacağım gerçeğini garantiledi. Gerçekten de asla.

Ama işte buradayım, kendimi ona teslim ediyorum çünkü engel olamıyorum. Çünkü istiyorum.

Çünkü bu lanete lanet olsun.

Lanet olsun bu kahrolsun ve getirdiğı tüm kalp kırıklıklarına. Neden bu farklı olamaz? Neden Nuh farklı olamaz? Neden ben de mutlu olamıyorum?

Elleri gecelik elbisemin etek ucuna dokunuyor ve ben de onun kadar çıkarmayı isteyerek başımı sallıyorum.

Öpüşmemizi yarıda kesip kumaşı başımdan geçiriyor ve bana bakmak için geri çekilirken onaylayıcı bir mırıltı çıkartıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ve ben gülüyorum.

"Bu iyi bir seks miydi, yoksa kötü bir seks miydi?"

Bakışlarını sade siyah sütyenimden ayırıp gözlerime çevirdi. "İyi bir seks. Çok iyi bir seks."

Gülümsemem bir anda dudaklarıyla örtüldü, dili tekrar benimkini buldu, elleri ise vücudumda dolaştı. Sanki tenimin her santimini haritalandırıyor gibiydi ve yemin ederim ki saatlerce burada oturup bunu yapabilirdim.

Ama başka bir zaman. Bu gece değıl.

Bu gece daha fazlasını istiyorum. *Onu* istiyorum.

Dudaklarımdan kulağıma doğru öperken, dişleriyle kulak mememi hafifçe okşadığında, "Noah," diyorum.

"Hmm?"

"Beni yukarı kata götürün."

Geri çekiliyor ve bakışlarındaki endişe açıkça görölüyor. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Elbette."

Ona iki kere söylememe gerek yok. Beni tezgahdan aşağı çekiyor ve doğru yerlerime sürtündüğümde inliyorum.

"İyi misin?"

“Hayır,” diye sızlanıyorum. “İyi değilim. İyi değilim çünkü *ölüyorum* .”

Gülüyor, sonra sanki bunu her gün yapıyormuş gibi beni merdivenlerden yukarı taşıyor. İçten içe devrileceğimizden endişelenmem gerektiğini biliyorum, ama endişelenmiyorum. Noah'la kendimi güvende hissediyorum. Her zaman da hissettim.

Odasına ulaşana kadar durmuyor, tam eşikte duraklıyor.

“Bu senin son şansın, Odette. Yatak odama girersen, geri dönüş yok. Seni becereceğim. *Seni alacağım* . Günlerce içinde olduğumu bilmeni sağlayacağım. Bu yüzden tekrar soruyorum: Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?”

En yakın arkadaşımın abisiyle birlikte olup ilişkimizin seyrini sonsuza dek değiştirmek istediğimden emin miyim? Hayır.

Ama Noah'la birlikte olmak istediğimden emin miyim, onun aynı kişi olduğunu bilmeme rağmen? Evet. Evet, eminim.

Öne doğru eğildim, dudaklarım onun dudaklarına hafifçe değdi ve "Kesinlikle eminim ki seninle sevişmek istiyorum, Noah Stevens," dedim.

Göğsünden kısık bir inilti yükseldi ve odaya koşarak beni yatağa o kadar hızlı bıraktı ki, geriye doğru sıçradım.

Çenesini bana doğru hafifçe salladı. "Defol."

Pantolonumdan bahsettiğini biliyorum ve hiç vakit kaybetmeden pantolonumu bacaklarımdan çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Pantolonum şifonyerinin üzerine düşüyor, bir şeyleri deviriyor ve ben gülüyorum.

Ve o zaman hiç gülmüyorum.

Noah gömleğini başından geçiriyor ve bu, yetişkin Noah'ı gömleksiz ilk görüşüm oluyor.

Eğer birileri onun hokeyi bıraktıktan sonra egzersiz rutinini bırakacağını düşünüyorsa yanılıyor. Hala son derece formda ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi patenlerini giyip buz pistine çıkmaya hazır görünüyor.

Yaz havasının içeri girmesi için perdelerini ve penceresini açık bırakmış, içeri süzülen ay ışığı bu an için harikalar yaratıyor ve onu tüm vücuduyla görmemi sağlıyor. Çok fazla iş günü boyunca bakıp durduğum geniş omuzları daha da geniş görünüyor ve karnı kıvrımlarla dolu. Kaç tane karın kası olduğunu bile sayamıyorum.

Yüzüne ulaştığımda, sırttığını ve onu fazlaca süzdüğümü görünce keyiflendiğini fark ettim.

"Beğendiğin bir şey gördün mü, sevgilim?"

Çok klişe, *hem de* çok klişe, ama umurumda değil. Noah'ın yatak odasındayım, yatağına uzanmış durumdayım ve o bana sanki beni yiyip bitirecekmiş gibi bakıyor.

Ve bundan daha çok istediğim bir şey hiç olmadı.

Yatağın üzerine bir dizini koyuyor, üzerime doğru eğiliyor ve ben büyüleniyorum. Nuh'la ilgili her şeye tamamen hayran kalıyorum.

İstesem bile hareket edemezdim, zaten istemiyorum da.

Diğer dizini de yatağa koydu, sonra yavaşça yukarı doğru ilerledi, parmaklarını tenimde o kadar hafifçe gezdirdi ki tüylerim diken diken oldu. Tam bacaklarımın arasına yerleşene kadar durmadı, kalçalarını benimkine yaslayarak dudaklarımı bir kez daha öptü.

Bu sefer beni daha yumuşak öpüyor. Mutfakta olduğumuz zamankinden daha sakin. Sanki tadını çıkarıyor gibi. *Benim* tadını çıkarıyor gibi.

Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı. Geçmişteki tüm deneyimlerim çok hızlı bir şekilde sona erdi. Doğrudan işe koyuluyoruz. Hiçbir hazırlık süreci yok.

Tadını çıkarmak istiyorum.

Doyduktan sonra çenemin üzerinden, boğazımdan aşağı ve sütyenimin içinde duran göğüslerimin tepesine kadar öpücükler konduruyor.

Tam durup beni orada öpeceğini düşündüğüm anda durmuyor. Devam ediyor. Aşağıya, daha da aşağıya, dilini göbek deliğimin etrafında gezdirerek iç çamaşırımın üstüne

kadar götürüyor—iki hafta önce her şeyin başladığı aynı iç çamaşırı.

Duraksıyor, kısık gözlerle bana bakıyor.

“Sabırlı olmaya çalışıyorum, Odette. Gerçekten de öyleyim, ama artık daha fazla sabredemiyorum. Seni tatmak istiyorum. İzin verir misin?”

Seni tatmak istiyorum. İzin verir misin?

Çok kibar konuşuyor ama bakışlarında kibarlığın zerresi yok. Gözlerindeki o mutlak açlık bunu gösteriyor.

Sesindeki *ihitiyaçtan* bahsediyor.

Onu reddetmeye niyetim yok.

Bacaklarımı araladım, sessiz bir davet gibiydi bu.

“Şükürler olsun,” diye mırıldanıyor ve bacaklarımın arasına kaybolmadan önce söylediği son şey bu oluyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nuh

Birini bu kadar çok tatma arzusunu en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyorum. Her santimini yalamak ve öpmek için duyduğum bu karşı konulmaz ihtiyaç. Birinin bedenini hafızama kazımak.

Burnumu, üzerinde kırmızı kalpler ve uyumlu bir fiyonk bulunan, haftalardır aklımdan çıkmayan soluk pembe dantelli iç çamaşırına sürtüyorum.

Tatlı. İşte böyle kokuyor ve buna şaşırmamalıyım. Odette her zaman tatlı kokar. Dudakları da bu tadı alıyorsa, eminim vajinası da alacaktır.

Sabırlı ol, diye hatırlatıyorum kendime. *Bunun tadını çıkar. Belki de tek şansın bu.*

Ve bu benim tek şansım *olmalı* . Bunu sürdürmemeliydim. Hatta şu anda bile bunu yapmamalıydim. Odette'in tamamen kalpler, çiçekler ve sevgi dolu olduğunu biliyorum. Aksini söylese bile buna inanıyor. Hatta bunu organize etmeye bile yardımcı oluyor. Ve artık biriyle sonsuza dek birlikte olmak istemiyorum. Farklı şeyler istiyoruz.

Ama bunların hiçbirisi beni durduramaz. Sanırım şu an hiçbir şey durduramaz.

Onu yavaş yavaş, her yerinden öperek, ama gerçekten istediği yerlerden değil, baştan çıkararak tahrik ediyorum. Her iki uyluğunun iç kısmını, pürüzsüz kasık bölgesini, hatta dizlerine kadar inip tekrar yukarı çıkıyorum.

O bana doğru kıvranıp, sessiz bir yalvarışla kalçalarını bana doğru eğinceye kadar bunu yapıyorum.

"Beni kızdırıyorsun, Noah Stevens," diyor, dirseklerinin üzerine doğrulup bana bakarak.

"Hayır, Odette Chambers değilim. Acele etmiyorum."

İnleyerek, "Bunu bir dahaki sefere yapamaz mısın?" dedi.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere mi? Bir dahaki sefer olacak mı?"

Omuz silkerek, "Bu sefer ne kadar iyi performans göstereceğine bağlı," dedi.

"Hay, zorlu bir görevmiş, öyle mi?" diye sııttım. "Zorlukları severim."

Sonra iki parmağımı külotunun içine sokup yana doğru itiyorum ve onu ilk kez böyle görüyorum.

Kahretsin, çok güzel. Çok pembe ve çok hoş. Çok *ıslak* . Bunu benim kadar çok istiyor. Kendimi durduramadan öne eğildim ve dilimi vajinasının üzerinde gezdirdim.

Kahretsin. Haklıydım. O çok tatlı ve ben daha fazlasını istiyorum.

O inleyerek yatağa doğru geriye yaslanırken ben de iç çamaşırını tamamen çıkarıyorum, sonra da bacaklarının arasına tekrar yerleşiyorum.

İkimize de işkence etmeyi bırakıp tamamen teslim oluyorum, kendimi onun vajinasında kaybediyorum ve her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Klitorisini ağzıma alıp, dilimi hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyorum, çıkardığı her küçük sesi içime çekiyorum.

Tanrım, tadı inanılmaz derecede güzel. Daha önce hiç böyle bir şey yememiştim. Ömrümü burada geçirsem bile yetmezdi.

Elleri saçlarımanın arasına giriyor, beni daha da yakına çekiyor ve ben de onu yalamaya devam ediyorum, ta ki yatağa sürtünene kadar, penisimdeki acıyı dindirmek için her şeyi yapıyorum. En son ne zaman bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Belki daha önce hiç olmamıştı, ama acı veriyor ve o kadar çok boşalmak istiyorum ki dayanamıyorum.

Ama bu onun ilkiydi.

"Hadi canım," diyorum ona doğru. "Bana istediğimi ver."

"Sen ne istiyorsun?" diye nefes nefese soruyor, tamamen benim insafıma kalmış olsa bile ukalalık yapmaktan kendini alamıyor.

Bu durum, onun dağılmasını izleme isteğimi daha da artırıyor.

"Yüzümün her yerine boşalmanı istiyorum. Ortalığı batırmanı istiyorum. Bana kimin sana bu kadar iyi hissettirdiğini söyle."

"Sensinn ...

Ona gülümsüyorum, sonra dilimi şıklatıyorum, bu da titrek bir nefes vermeme neden oluyor.

Yaklaştığını hissedince, tek parmağımı içine kaydırdım.

"Evet," diye tısladı.

Bir tane daha ekliyorum, onları kendime doğru çekiyorum ve dilimle ve parmaklarımla onu okşadıkça nefes alışverişleri daha da gürültülü hale geliyor.

"Nuh," diyor, inleyerek adımı söylüyor.

"Doğru söylüyorsun, Odette. Söyle bana, bu kedinin sorumlusu kim?"

"Nuh, Nuh, Nuh."

Her kelimeyi yukarı doğru bir hamleyle vurguluyor, neredeyse yüzümün ve dilimin üzerinde geziniyor ve bundan hiç de rahatsız değilim. İstedğim buydu, her yerimi kirletmesi.

Bu sefer şişmiş klitorisini ağzıma aldığımda, o kadar dikkatlice dengede durduğu o uçuşumun kenarına doğru yuvarlanıp gidiyor, artık tamamen bitmişti.

O kendinden geçme halinden çıkarken onu yalamaya devam ediyorum, sonra da öperek tekrar dudaklarına ulaşıyorum.

Eğer benim onun gibi bir tada sahip olmamı önemsiyorsa, bunu belli etmiyor. Aksine, sanki beni yeniden özlüyormuş gibi aceleyle karşılık veriyor.

Ben de onu çok özliyorum.

"Lütfen, Noah," diye yalvarıyor kulağıma, ben de yüzümü onun boynuna gömüyorum. "Lütfen benimle seviş."

Denesem bile ona hayır diyemezdim.

Yataktan sessizce kalkıp, yaklaşık bir yıl önce tekrar flört etmeyi denemeye karar verdiğimde aldığım prezervatifleri almak için banyoya gidiyorum. Birkaç uygulamaya üye olduktan ve kendimi hemen bunalmış hissettikten sonra bu düşünce hızla kaybolmuştu. Kutu o zamandan beri açılmamış halde duruyor.

Geri döndüğümde, yatağımda uzanmış halinin nasıl görüldüğünü bir an için takdir ediyorum. Kömür rengi saçları yastıklarda kıvranmaktan dağılmış, göğsü ise orgazminin kalıntılarıyla kızarmış ve lekeli. Dudakları öpüşlerimden şişmiş. Gözleri şehvetten buğulanmış.

O, hayata geçirilmiş bir ıslak rüya gibi ve asla uyanmak istemiyorum.

Bana doğru gülümsüyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, bakışlarım karşısında biraz utandığını söylerdim. "Ne?"

"Çok güzelsin, Odette. Tam anlamıyla ıslık ıslık parlıyorsun."

Sonra eşofmanımı aşağı doğru indiriyorum, iç çamaşırimi da onunla birlikte aşağı çekiyorum.

Onun karşısında çıplak bir şekilde duruyorum ve hayatım boyunca sayısız soyunma odasında bulunmuş biri olarak bundan etkilenmemem gerekirken, etkileniyorum.

Çünkü hiç kimse bana onun gibi bakmadı; sanki bana doyamıyormuş gibi.

Yutkunuyor, gözleri dimdik duran penisimde. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

İşte bu da göğsümü kabartacak kadar erkeklik gururu saçmalığı!

"Seni tatmak istiyorum," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Eğer öyle yaparsan, doğrudan boğazına boşalacağım ve bu kulağa cennet gibi gelse de, bu gece istediğim senin amin."

Yutkunuyor, sonra başını sallıyor ve ben yatağa tırmanırken o da tekrar uzanıyor; bacaklarının arasına girerken prezervatifi yanıma atıyorum.

Onu tekrar canlandırmak için acele etmiyorum, nefesi kesilene kadar öpüyorum, sonra aşağıya iniyorum. Sütüyeninin askısını aşağı doğru çekiyorum, kupaya kadar bir çizgi çizip göğsünü serbest bırakıyorum.

Pembe.

Tıpkı onun güzel küçük kedisi gibi pembe.

Sertleşmiş ucunu ağzıma alıp, altımda kıvrılırken, en ufak bir sürtünme arayışı içinde dilimi üzerinde gezdiriyorum.

Penisimin ıslak vajinasına değmesiyle ödüllendiriliyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Kahretsin..." Nefesimi tutmaya çalışırken, kelimelerin geri kalanını söylemekte zorlandım.

Böyleyken kendini inanılmaz derecede iyi hissediyor ve ben de ondan başka hiçbir şey istemiyorum, sadece çıplak bir şekilde onunla birlikte olmak istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmasın ve onu işaretleyeyim.

Ama direniyorum, geri çekilip geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce prezervatifi kapıyorum. Dişlerimle yırtıp açıyorum, sonra penisime geçiriyorum ve baskıyı biraz azaltmak için kendimi sıkıyorum. Eğer bunu yapmazsam, istediğim kadar uzun süre dayanamam.

Örtülü penisimin ucunu onun alına bastırıyorum, alnımı onun alına yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Hemen hareket etmediğimde "Lütfen" diye yalvarıyor ve bu da benim sonumu getiriyor.

Yavaşça içine giriyorum ve ondan çıkan sessiz nefes sesi, yeni favori sesim olabilir.

Ona bana alışması için biraz zaman veriyorum, sonra daha da yaklaşıyorum.

Tamamen oturana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum, sonra da alışmak için zamana ihtiyacım *oluyor* . Vajinası beni

o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse acıyor, ama yine de inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Çok iyi.

"Bu kısa sürebilir, Odette. Ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

"Bu bazı kadınları hayal kırıklığına uğratabilir, ama ben bunu bir iltifat olarak görüyorum." Burnumun ucunu öpüyor. "Şimdi benimle seviş, Noah, ve beni günlerce hissettir."

Ve ben de öyle düşünüyorum.

Sadece ucum içeride kalacak şekilde geri çekiliyorum ve sonra o kadar sertçe geri giriyorum ki yatak başlığı duvara çarpıyor.

Hepimiz aynı anda inliyoruz, sonra da ben ona defalarca sertçe girerken nefes nefese kalıyoruz ve seslerimizden geriye sadece inlemeler kalıyor.

Elleri saçlarımın arasında kaybolmuş, ben de onun içinde kaybolmuşum. Ona doğru ilerlerken tamamen kendimden geçmişim. Daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim ve bir daha da hissedeceğimden emin değilim.

"İnanılmazsın," diyorum dirseklerimin üzerine çökerken, dudaklarını öpüp hareketlerimi yavaşlatırken.

Bana onaylarcasına başını sallıyor, ellerini saçlarımdan sırtıma doğru indiriyor, tırnakları tenime sürtünüyor. Bayılıyorum buna. Sanki beni işaretliyor gibi hissediyorum.

Onu da işaretlemek istiyorum.

Öpüşerek boynundan aşağı doğru iniyorum, dişlerimi yumuşak tenine batırıyorum.

O da memnuniyetle mırıldanıyor ve bu da beni daha da motive ediyor.

Onu daha sertçe emerken, kendimi tamamen ona kaptırarak içine giriyorum. Dengesiz ve telaşlı bir şekilde ilerliyoruz, ama ikimiz de bunu umursamıyor gibiyiz.

Orgazmım giderek artıyor ve patlamaya çok az kaldı. Ama onun tekrar orgazm olmasını istiyorum. Vajinasının beni sıkmasını istiyorum. Beni tamamen boşaltmasını istiyorum.

"Neye ihtiyacınız var?" diye soruyorum nefes nefese.

Başını salladı. "Benim için endişelenmeyin."

"Şaka mı yapıyorsun? Şu an tek derdim sensin."

Elimi aramızda kaydırıp başparmağımı klitorisine bastırdım ve bunu yaptığım anda onaylayarak inledi.

"İhtiyacın olan bu mu, sevgilim? Ellerimin üzerinde olmasına mı ihtiyacın var? Bu tatlı amına dokunmama mı ihtiyacın var?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kulağıma. "Çok yaklaştım. Ben—"

Ağızından çıkan geri kalan kelimeler karmakarışık bir hal alıyor, çünkü vajinası beni inanılmaz derecede sert ama bir o kadar da mükemmel bir şekilde sıkıyor ve etrafımda paramparça oluyor.

"İşte bu," diyorum onu orgazmı boyunca okşarken. "Tanıdığım o uslu küçük kız gibi benim için boşal."

O inliyor, nefes nefese kalıyor ve daha fazlasını istiyor, ben de ona veriyorum ve prezervatifin içine boşalana kadar, ikimiz de tamamen bitkin düşene kadar durmuyorum.

Yanına yığılıp kaldım, nefesimi toplamaya çalışıyordum.

Hareket edemiyorum. Ya da en azından hareket etmek istemiyorum. Burası ölmek için en uygun yer gibi görünüyor.

"Bu..." diye gülüyor. "Vay canına."

"Evet," diye katılıyorum. "Vay canına."

Elimden gelen bu kadar.

Az önce Odette Chambers ile birlikte oldum.

Panik duygusunun başlamasını bekliyorum ama hiç başlamıyor ve bunun hakkında ne hissetmem gerektiğini de bilmiyorum.

Belki de o kadar mutluluk içindeyim ki umursamıyorum ve sabahleyin bunun farkına varacağım. Ya da belki de artık umursamıyorum. Bilmiyorum, ama bu Gelecekteki Nuh için bir sorun.

Odette yataktan kayıp gidiyor ve ben onun gidişini izliyorum, odanın içinde çırılçıplak dolaşmaktan utanmamasına bayılıyorum. Ay ışığı kıvrımlarında parıldıyor

ve onu anında yatağa geri sürükleyip tekrar tekrar becermek istiyorum.

Birkaç dakika sonra geri geliyor ve onunla yer değiştiriyorum. Prezervatifi atıyorum, sonra ellerimi yıkayıp yatak odasına doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Yan tarafına kıvrılmış, gözleri yarı kapalı ve dudaklarında küçük bir gülümseme var. Arkasından yaklaşıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Seni hiç kucaklaşmayı seven biri olarak görmemiştim," diyor.

Genellikle öyle değilim ama ona bunu söylemiyorum. Zaten ömür boyu bana karşı kullanabileceği yeterince kozu var.

Yan dönüp başını göğsüme yasladı.

Oda sessizliğe bürünür ve yorgunluk kendini göstermeye başlayınca nefes alışverişi de düzene girer.

Uykuya dalmak üzereyken aklıma bir fikir geldi.

"Hâlâ uyanık mısın?" Bir ses çıkararak uyanık olduğunu belirtti. "Pijamanlarının üzerinde dinozorlar mı öpüşüyordu?"

Gülümsemesini tenimde hissediyorum. "Öyleydiler."

Kıkırdadım, sonra başının tepesine bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, Odie."

"İyi geceler, Nuh."

Ve uzun zamandır yaşamadığım kadar huzurlu bir uykuya daldım.

Odette ile birlikte olduktan sonra ne beklediğimden emin değilim, ama sabah boş bir yatak kesinlikle beklediğim şey değildi.

Yanımdaki noktaya elimi gezdiriyorum.

Soğuk.

Uzun zamandır yoktu. Hareket ettiğini bile hissetmedim. Hatırladığım son şey, kollarımda uyuyakalmaktı.

O günlere geri dönmek istiyorum. Onun yanımda olduğu günlere geri dönmek istiyorum.

Doğrulup elimi yüzüme götürerek odayı şöyle bir gözden geçirdim. Takım arkadaşlarımla Stanley Kupası ile çekilmiş fotoğrafı devrilmiş, pantolonum pencere pervazından sarkmış ve tişörtüm de bitişikteki banyonun yanındaydı.

Burası darmadağın, yaşananların ve gün ışığında yapayalnız olduğumun devasa bir hatırlatıcısı.

Aşağıya kaçtığını gösteren herhangi bir not veya işaret arıyorum, ama dikkatlice dinlememe rağmen, alt katta hareket ettiğini duymayı umarak, hiçbir şey bulamıyorum. Duyulan tek şey, yavru kedinin ortalığı alt üst etmesinin sesi.

Pork'u Peaches'e geri vermeye kesinlikle niyetliydim. Gerçekten de öyleydim. Sonra yeşil gözlerine biraz fazla uzun süre baktım ve o da bana biraz fazla yaklaştı ve anladım ki, o benim.

Saate baktığımda yediyi geçtiğini görüyorum ve Tootsie'nin de aşağıda gürültü yapmadığına şaşıyorum. Beni aramaya gelmeden önce hemen oradan ayrılmalıyım.

Yatağımın sıcaklığından sürünerek kalkıp duşa doğru ilerlerken, unuttuğum kaslarım ağrıyor. Odette'in kokusunu üzerimden yıkama fikri korkunç geliyor ama birkaç iş için şehre gitmem gerekiyor ve oraya seks kokusuyla gitmek istemiyorum.

Odette.

Dün gece olan her şey beklenmedikti, bundan eminim. Yatakta oturmuş kitap okuyordum ki, çakıl taşlarının üzerinde bir araba sesi duydum. Dışarı baktım ve sadece loş farlar görebiliyordum, ama biliyordum. Onun olduğunu biliyordum.

Arabasını durdurdu ve ben de gözden kaybolup bir süre onu izledim. Onu tekrar göreceğimi beklemiyordum, özellikle de onu koridorda bırakıp, elma şarabı üretim yerinden ayrılana kadar bodrumda saklandıktan sonra, ama işte oradaydı.

Ben de aşığı indim ve ona yukarıda olduğumu, içeri girebileceğini söyledim. Biraz zaman aldı ama sonunda umduğum gibi yanıma geldi ve gerisi... işte o gerisi hayatımın en güzel gecesi idi.

Bu, hayatımda yaptığım en aptalca şeydi ama bir türlü geri almak istemiyorum.

Yapamam. Özellikle de böyle hissettiğim zamanlarda. Bu bana eskiden hokey oynarken aldığım o coşkuyu hatırlatıyor. O duyguyu özlemiştim ve dün gece uzun zamandır ona en çok yaklaştığım geceydi.

Tekrar istiyorum.

Aklımı ele geçirmeden önce onu kafamdan atıyorum ve hızlıca hazırlanıyorum; bugün dışarı çıkmadan önce evde kahve içmekle uğraşmıyorum.

Pork yolcu koltuğunda otururken, tavukları kontrol etmek için elma şarabı üretim yerine doğru arabayla gittim ve tavukların çoktan beslenmiş olduğunu görünce şaşırdım.

“Bu da ne...” Dün gece eve gitmeden önce bunu yapmadığımı çok iyi bilmeme rağmen, mama kabındaki yemeğe bakakaldım.

Belki Ezra'ydı ama onun gösterişli spor arabasını hiçbir yerde göremiyorum ve Stick Taps bugün öğlene kadar açılmıyor.

Odette miydi?

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Onu burada dinozor pijamalarıyla tavukları beslemeye çalışırken, benim daha sonra uyuyabilmem için uğraşırken hayal edebiliyorum.

Ve şehre kadar olan tüm yol boyunca, deli gibi sırtarak öylece kaldım.

Kamyonetimi kütüphanenin yakınındaki sokağa park eder etmez yüzümdeki makyajı siliyorum ve Bay Taylor bana sanki birdenbire elf kulaklarım çıkmış gibi bakıyor.

İhtiyacım olan son şey, herkesin ne kadar neşeli göründüğümden bahsetmesi. Bu, herkesten sadece sorular gelmesine yol açacak ve benim de verecek hiçbir cevabım yok.

Kamyonetteki küçük çocuğu yalnız bırakmak istemediğim için Pork'u kaptım ve lokantaya doğru yöneldim.

Buraya çok sık gelmiyorum çünkü genellikle kahve dükkanından veya Sunnie's'ten bir şeyler alıyorum, ama bu sabah çok açım.

İçeri girer girmez kulaklarıma kahkaha sesleri geliyor. Çok gürültülü ve buraya neden neredeyse hiç gelmediğimi anında hatırlıyorum.

Ama acı çekmeye razıyım, özellikle de bol şuruplu bir yığın krep ve bolca pastırma yiyebileceğim anlamına geliyorsa.

"Bugün sadece siz mi varsınız?" diye soruyor garson. Başımı sallıyorum ve garson bir masayı işaret ediyor. "Şuraya oturun. Biliyorum biraz gürültülüler ama yakında giderler."

İçimden homurdanıyorum ama yine de masaya oturuyorum. Daha iyi bir masa için tartışacak halim yok, çok açım.

Domuzcuk, içine tıktırdığım cebin içinde kıpır kıpır hareket ediyor, küçük kafasını üstten dışarı çıkarıyor.

"Naber dostum?" diye sordum ona. "Çok gürültülüsün, değil mi? Sakin ol, birazdan eve gideceğiz."

Tam olarak ne istediğimi bilmeme rağmen menüyü karıştırıyorum. Garson hâlâ gelmeyince pencereden dışarı bakıp geçen insan sayısını sayıyorum. Yanımdaki masadan—ya da *masalardan* —dikkatimi dağıtacak her şey işime yarıyor. Sanki buradaki tek insanlar onlarmış gibi kahkaha atıyorlar.

"Bu bir kedi!" diye çığlık attı içlerinden biri. "Aman Tanrım, Lucille, bak! Bir kedi!"

Yukarıya baktım ve bu gürültülü kadın grubunun *kim* olduğunu hemen anladım: Chambers ailesi.

Kahretsin. Bugün Pazar mı oldu acaba? Burada buluşup mekanı ele geçirdiklerini tamamen unutmuşum.

Bu da şu anlama geliyor...

Hepsi sanki önceden planlanmış gibi kenara çekiliyor ve masanın ucunda Odette oturuyor.
Ve tam gözlerimin içine bakıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Odetta

Hâlâ onun varlığını hissedebiliyorum.

Bana bunu yapabileceğimi söz vermişti ve sözünü tuttu.

En son ne zaman bu kadar çok ve iyi yerimin bu kadar ağrıdığını hatırlamıyorum.

Bu durum etrafımda olup bitenlere odaklanmamı gerçekten zorlaştırdı. En son dinlediğimde, Collette Teyze herkese hırdavatçıdan Dale'in ona çıkma teklifi ettiğini ve kabul edip etmeyeceğinden emin olmadığını anlatıyordu.

Şu ana kadar durum berabere.

Tartışmalarına devam ediyorlar ve ben yine onları dinlemeyi bırakıyorum.

Kasabanın soytarısıyla randevudan daha önemli dertlerim var, mesela en yakın arkadaşımın kardeşiyle yattığım gerçeği... ve bunu tekrar yapmak istemem.

Noah'ı mutfakta öptüğüm an bunun yeterli olmayacağını ve daha fazlasına ihtiyacım olacağını anladım. Sonra bana dokundu, ne kadar güzel olduğumu söyledi ve içime girdi; işte o an anladım ki, artık asla eskisi gibi olmayacaktım.

Bu sabah yataktan kalkmak bir eziyetti. Bunu yapmaktan nefret ediyordum, ancak kahvaltıya geç kalırsam sadece annemin değil, teyzelerimin ve büyükannemin de sorgusuna maruz kalacağımı biliyordum.

Buna hazır değilim, özellikle de dün gece olanları hâlâ tam olarak kavrayamadığım için.

Yani, olanları *biliyorum* . Bunu asla unutamam.

Peki bunun anlamı ne? Bundan sonra ne yapacağız? Bunun hakkında konuşmalı mıyız? Yaşananları unutmamalı

mıyız? Tekrar yaşanacak mı? Tekrar yaşanacağını ima etmişim, ama o anın heyecanıyla söylemişim.

Ve en önemli soru şu: Izzy'ye erkek kardeşiyle yattığımı söylemeli miyim?

Onunla bu konuşmayı yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Uzun zaman önce bir keresinde birlikte olmamız fikrinin iğrenç olduğunu düşündüğünü söylemişti, ama bu sadece tipik bir ergen olmasından mı kaynaklanıyordu? Gerçekten mi öyle düşünüyordu? Yetişkin Izzy nasıl tepki verirdi? Kızarmıydı? Umursarmıydı? Bilmiyorum. Sadece cevaplarımın olmadığını biliyorum ve olsa bile, onlarla başa çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Bu yüzden kendimi zihnimin derinliklerine bıraktım, etrafımda olup bitenleri görmezden geldim ve doğrudan dün geceye, Noah'ın penisini içime sokarken yüzündeki ifadeye geri döndüm.

Muhteşemdi. Onunla birlikte olmayı tarif etmenin tek yolu bu. Hayal ettiğim her şey ve hiçbir şey gibiydi. Ve yıllar boyunca bunu çok hayal etmişim.

Sonunda gerçekleştiğine göre, hayatımın böyle bir seks olmadan nasıl var olabileceğine inanamıyorum. Birine bu kadar bağlı ve uyumlu hissetmeden. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve ne zaman ihtiyacım olduğunu biliyordu. Mükemmeldi. O mükemmeldi.

"Bu bir kedi!" diye bağılıyor Collette. "Aman Tanrım, Lucille, bak! Bir kedi!"

Herkes onun neye işaret ettiğini görmek için dönüyor ve ben de görmeyi hiç beklemediğim son kişiye bakıyorum.

"Nuh mu?"

Kendisi için oldukça nadir görülen bir şekilde yanakları kızardı ve başını öne eğdi.

Bu benim yüzümden mi? Dün gece yaşananlar yüzünden mi?

"Şey, merhaba bayanlar," diyor.

Ben hariç herkes kahkahalara boğuldu.

Gülemiyorum. Onun için duyduğum özlem o kadar yoğun ki.

Nasıl oldu da bu kadar çabuk sinirlerimi bozdu?

“Orada ne yapıyorsun? Gel, bizimle otur.”

Teyzelerim ve kuzenlerim sandalyelerini kenara çekerken annem kalkıp yakındaki bir masadan ona bir sandalye getirdi.

Orada oturup, kıpırdayamadan öylece bakıyorum.

Görünüşe göre Nuh benim kadar rahatsız değil çünkü kabinden kayarak sandalyeye oturuyor.

Annemin tam yanıma koyduğu.

Burnumu saran odunsu ve sıcak koku beni adeta büyülüyor. Bu, dün gece dudaklarımda bir gülümsemeyle uykuya dalarken beni saran aynı koku.

Ona bakmaktan korkuyorum, ama ona *bakmamaktan* da korkuyorum.

Bu yüzden dişimi sıkıyorum ve öyle de yapıyorum.

Onun zaten bana dik dik baktığını, kakao tozu gibi gözlerinin beni delip geçtiğini fark ettiğimde nefesim kesildi.

"Odie," diyor ve iyi ki zaten oturmuş durumdayım, çünkü oturmasaydım kesinlikle düşerdim.

Bu takma adı hep nefret etmiştim, ama şimdi? Şimdi belki de sevmeye başlayabilirim.

“Nuh.”

“Ahhh,” diyor Rita teyze elini kalbinin üzerine koyarak. “İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Elaine, gerçekten de çok yakışmıyor musunuz?”

“Şşş, susun,” diyor annem. “Onları rahat bırakın. Çocukları rahatsız etmesi için onu buraya çağırmadık.” Göğsünü işaret ediyor. “Kedi yavrusunun ne olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

Ancak o zaman kadınların neden bu kadar çılgına döndüğünü fark ettim.

Pork, sanki önceden planlanmış gibi Nuh'un cebinden kafasını uzattı, doğruca bana baktı ve miyavladı.

Gölüyorum, sonra parmağımı başının üzerinde gezdiriyorum. "Merhaba dostum. Beni özledin mi?"

"Bekle, onu zaten tanıyor musun?" diye soruyor Lucille.

"*Onu daha iki saat önce gördüm,*" demek isterdim ama demiyorum. Bunun yerine, onu okşamaya devam ederken başımı sallıyorum. "Evet, Noah'ın şeftali gibi dövülmesinden sonra Cuma günü tanıştık."

"Ah hayır." Annem kıkırdadı. "Zavallı kızım. O kadın sürekli o kedileri gizlice dolaştırıyor. Nereden bulduğunu hiç bilmiyorum."

"Ben de aynı şeyi söyledim, o da bana, '*Kediler çiftleşir Nuh, ve çiftleşmeden yeni kediler doğar. Hayvanlar alemi böyle işler,*' dedi. " Başını gülererek salladı ve ben de gülmek istedim ama gülmedim.

"Seks" kelimesine çok fazla takılıp kaldım.

Seks, seks, seks.

Dün gece Noah ile yaşadığım şey buydu.

Harika seks. *İnanılmaz* seks.

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve o da yine bana doğru bakıyordu.

Bana yumuşak, gizemli bir gülümsemeye karşılık veriyor. Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

İçimde bir rahatlama hissi belirdi.

Bu garip değil. Bu normal. *Biz* normaliz. Evet, birbirimizi çıplak gördük ve bana birden fazla orgazm yaşattı, ama her şey yolunda.

O orgazmları düşündükçe bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Hadi bakalım. Bize şu tatlı küçük kızdan bahset," diye talimat verdi annem, beni yaramaz düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Teyzelerim ve kuzenlerim, Pork ve Noah kediye nasıl edindiklerini anlatırken, çenelerini ellerine yaslayıp, iyice yaklaşarak ve hayranlıkla onu dinliyorlardı.

Bu çok saçma, ama onları suçlamıyorum. Bu dünyada, huysuz, sert bir adamın bir yavru hayvana karşı

yumuşamasını izlemekten daha tatlı çok az şey var.

Onu kedi yavrusunu dikkatlice tutarken, sanki *Aslan Kral'daymış* gibi havaya kaldırıp sürüsüne gösteriyormuşçasına izlemenin keyfini çıkarıyorum.

İlgi odağı altında rahatsız görünüyor, ki bu da komik çünkü eskiden arenaları doldururdu.

Parmaklarım ona uzanıp onu teselli etmek için kaşınıyor ama yapmıyorum. Bunun yerine, Noah'ın düğmeleri açık Henley tişörtünün altından çıkan göğüs kıllarına parmağımla hafifçe dokunarak Pork'u okşamakla yetiniyorum.

"Ne yani..." Garson Noah'ı aramak için etrafına bakındı, sonra onu bizim masamızda gördü. İçini çekti. "Beyefendi, burada hayvan bulunduramazsınız."

Nuh'un gözleri kısıldı. "Bana ' *efendim* ' deme, Uli. Seni daha bebekken tanıyorum."

Uli korkmuş gibi görünmek için yeterince zeki.

"Kahvaltımı da paket yaptırıp götüreceğim."

"Aaa, gidecek misin? Yuh, tısla," diyor Krista Teyze ve biliyorum ki bunun sebebi yavru kediyi kucağına almak için can atması. Ne zaman daireme uğrasa, Beans'i ellerinden zorla almak zorunda kalıyorum.

Uli, elindeki sipariş kağıdını olabildiğince sert bir tavırla tutarak içini çekti. "Pekala. Ne istersiniz?"

Noah, yanında şurup olan krep ve *bolca* pastırma ile birlikte bir kahve sipariş ediyor.

Uli gider gitmez herkes tekrar Pork'a sevgiyle bakmaya ve Peaches'ın şu ana kadar kaç kediyi bayılttığını konuşmaya başladı. Kimse tam sayıyı bilmiyor ama elli civarında, hatta daha fazla olduğunu tahmin ediyoruz.

Eğer tüm kediler bu kadar iyi yuvalar bulmasaydı ve Peaches bu kadar tatlı olmasaydı daha çok endişelenirdik. Biraz tuhaf, ama yine de çok iyi kalpli.

"Durun bir dakika. Sizin Pork adında bir kediniz var." Jody Ann, Noah'ı işaret etti, sonra da beni. "Bir de Beans adında bir kediniz var. Ne kadar tatlılar, değil mi? Birbirlerine çok yaklaşıyorlar!"

" *Onlar* da birbirlerine çok yaklaşıyorlar," diyor Rita teyze, beni ve Noah'ı kastederek, ve yemin ederim ki, bütün kadınlar aynı anda konuşmaya başlıyorlar.

Yarısı Rita Teyze'yi susturmaya çalışıyor, diğer yarısı da onlara katılıyor. Sanırım içlerinden biri bizi bir araya getirmek için planlar yapmaya çoktan başladı bile.

Ah, ne kadar "bir arada" olduğumuzu bilselerdi keşke.

"Bu arada..." Sandalyemden kalkıyorum ve hepsi yuh alıyor. Gülüyorum. "Eğlenceliydi hanımlar, ama gitmem gerekiyor. Düşünle ilgili yapmam gereken şeyler var."

"Ve ben de"—garson paket servis yemeğini getirirken Noah yanına geldi—"biraz krep yiyip keyif yapacağım."

Herkes birden homurdandı ve ben de ceketimi alırken onların saçmalıklarına güldüm. Noah ceketimi elimden aldı ve giymeme yardım etti, bu da bayanlardan bir kez daha "oooo " ve "aaaa" sesleri kopardı.

Ben de içten içe hayranlıkla "*vay canına*" demediğimi göstermeye çalışıyorum.

Annem beni ayağa kaldırıp sıkıca kucakladı.

"Bazen bunaltıcı olabildiklerini biliyorum, ama iyi niyetliler." Beni sıkıca kucaklıyor, sonra bırakıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, ikiniz gerçekten çok yaklaşıyorsunuz."

"Anne!" diye çıktım, neyse ki bize hiç dikkat etmeyen Noah'ya bakarak. Uli ile hesabını ödemekle çok meşgul.

"Ne?" diye omuz silkti. "Sadece söylüyorum. Yakışıklı ve senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"O, Izzy'nin erkek kardeşi," diyorum ve bunu ona mı, kendime mi yoksa ikisine birden mi hatırlatmaya çalıştığımdan emin değilim.

"Ne olmuş yani? Izzy seni seviyor ve senin mutlu olmanı istiyor, hatta belki de özellikle kardeşiyle birlikte olmanı istiyor." Göz kırıyor.

Zoraki bir gülümseme takınıyorum. Izzy'nin beni sevdiğini biliyorum, ama özellikle bu konudaki geçmiş yorumları göz önüne alındığında, Noah ile birlikte olmamıza

nasıl tepki vereceğini bilemiyorum. Yani, evet, düğününde birlikte olmamız için bizi zorluyordu, ama bu, *gerçekten* birlikte olmamızdan tamamen farklı bir şey.

Birlikte *olup olmadığımızı* bile bilmiyorum.

Nonna beni kucaklıyor ve ben de ekşi mayalı ekmeğin tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Bu diğer yaşlı kadınlar belki de anlamayacak kadar akıllı değiller ama ben çok uzun zamandır buralardayım, Odette. İki insanın birbirini çıplak gördüğünü anlarım."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde geri çekiliyorum ve o gülüyor.

"Endişelenme." Burnumun ucuna dokunuyor. "Sırrın benimle güvende, küçük kızım."

Yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmış olduğundan hiç şüphem yok.

Kahvaltının böyle geçeceğini hiç hayal etmemiştim.

Diğer herkese el sallayarak veda ediyoruz ve Noah lokantadan beni takip ediyor.

Tüm bu incelemelerden kurtulduğumuzda ikimiz de rahat bir nefes aldık.

"Buyurun," dedi ve bana bir bardak uzattı.

İki tane aldığını fark etmedim bile.

"Benim için mi? Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Omuz silkerek içeceğinden bir yudum aldı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

O... takılmak mı istiyor? Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum ama şaşırttı.

"Elbette," diye kabul ettim. "Yürüyelim."

Şehir parkına doğru yürürken aramızda saygılı bir mesafe bırakıyoruz.

Her yerde çocuklar var, ebeveynler onları dikkatle izliyor. Her yüz metrede bir yürüyüş yapanlar ve koşucular, hatta birkaç bisikletçi de şeritleri işgal etmiş durumda.

Noah'ın en az kalabalık olanı seçip bizi parkın ormana bitişik arka tarafına götürmesini özlemiyorum.

Ama benim için sorun değil. Burası her zaman en sevdiğim bölüm olmuştur. Buradaki güzel bahçeyi gizli bir hazine olarak düşünmeyi seviyorum.

Meraklı gözlerden, kulaklardan ve tüm gürültüden yeterince uzaklaştıktan sonra bir banka oturuyoruz.

Ben kahvemi yudumlarken Noah da paket servis çantasını açıyor.

Kediler krep yiyebilir mi?

Pork'un Noah'ın ceket cebinden tekrar kafasını çıkardığını görünce gülüyorum. "Bunun bir hayır cevabı olduğundan eminim. Al, bırak ben alayım onu."

Elimi cebime uzattım ve yavru kedi kolayca yanıma geldi. Pork kucağıma yerleşti, Noah kahvaltısını yerken dış dünyayı izlerken kuyruğunu ileri geri salladı.

Uzaktan çocukların neşe çığlıkları duyuluyor, ağaçlardan kahkaha sesleri yankılanıyor ve yakınlarda kuşlar cıvıldıyor.

Bugün çok güzel bir sabah ve eğer ne yaptığımızı bilseydim daha da güzel olurdu.

Birkaç sessiz anın ardından, "Bu garip değil mi?" diye soruyorum, çünkü artık bu sessizliğe dayanamıyorum.

Cevabını yüksek sesle söylemeden önce tartıyormuş gibi başını önce sola sonra sağa eğiyor.

Sonunda, "Hayır. Bu kötü mü?" diyor.

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

Ağına bir lokma daha krep attı, dudaklarında biraz şurup kaldı.

Daha düşünmeye fırsat bulamadan uzanıp baş parmağımla siliyorum, sonra da parmağımı dudaklarımın arasına alıp emiyorum.

Noah her hareketimi izliyor, burun delikleri genişliyor, gözleri kararıyor.

Sonra beni öpüyor.

Nereden geldiğini ya da neden geldiğini bilmiyorum ama oluyor ve ben de onu öpüyorum. Hem de herkesin gözü önünde. Teyzelerim, büyükannem ve annem sadece birkaç blok ötede. Herkesin bizi görebileceği bir yerde.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde bitiyor ve Nuh hiçbir şey olmamış gibi kahvaltısını yemeye devam ediyor. Sanki ben de onun gibi yapışkan tatlı şurup ve vanilyalı pankek gibi kokmuyormuşum gibi.

Dudaklarıma dokunarak hissettiğim karıncalanmayı hafifletmeye çalıştım. "Bu ne içindi?"

Omuz silkerek, "İstemiştin," dedi.

Ve söylediği tek şey bu.

O kahvaltısını bitirirken sessizce oturuyoruz. Çöp kutusuna attıktan sonra yanıma oturuyor ve elimden domuz etini alıyor.

Yavru kedi onun göğsüne sokuluyor ve ben de bugün ikinci kez bacaklarımı sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

"Dün gece ne oldu?" Kelimeler ağzımdan birdenbire döküldü, sanki bütün sabah dışarı çıkmak için yalvarıyorlarmış gibiydi.

"Cinsel ilişkiye girdik."

İçimden bir kahkaha attım. "Evet, bunun *gayet* farkındayım, Nuh."

Zorlukla yutkunuyor ve acaba dün gece söylediği sözleri mi hatırlıyor diye merak ediyorum.

Önümüzdeki günlerde senin içinde olduğumu bilmeni sağlayacağım.

Bunu kesinlikle öğreneceğim.

"Sanırım demek istediğim, bundan sonra ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Dün gece parmaklarımin arasında çok güzel hissettiren saçlarını eliyle düzeltti ve güneşe doğru gözlerini kısarak baktı. "Bir daha asla olmasını istemediğimi söyleyerek yalan söylemeyeceğim."

Dürüstlüğü ferahlatıcı ve hiç beklemediğim bir şeydi.

"Öyle olmamalı."

Bir başka dürüst açıklama.

"Ama gerçekten çok istiyorum." Bana bakıyor. "Ama ben sonsuza dek sürecektir bir ilişki insanı değilim. Daha önce evlendim ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Ben de evlilik arayışında değilim."

Kaşlarını kaldırarak, "Düğün planlayan bir kadın için oldukça cesur bir açıklama bu," dedi.

Omuz silkerek, "O hayalden çok uzun zaman önce vazgeçtim," dedim.

"Tahmin edeyim—lanet mi?"

"Lanet," diye doğruluyorum.

Bana bunun saçmalık olduğunu tekrar söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama söylemiyor ve belki de bu onun işine yaradığı içindir. Belki de o da bunun arkasına saklanıyor, çünkü bunu benim kadar çok istiyor ve kendimizi korumanın tek yolu bu.

"Izzy'ye söyleyemeyiz."

Sabah boyunca midemde oluşan o düğüm, onun adı geçtiği anda daha da büyüyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum. "Biliyorum."

"O halde tamam."

"Tamam aşkım?"

"Evet." Başını salladı, sonra bana şeytani derecede yakışıklı bir sırıtış attı; bu sırıtış kesinlikle iyi niyetli olmadığını gösteriyordu. "Bu gece tekrar gelmek ister misin?"

Onun bu hevesine gülmeden edemiyorum.

"Bunu başarabileceğimi düşünüyorum."

Ben: Şarap sever misin?

Noah: Ben bir elma şarabı üreticisiyim.

Ben: Yani????

Ben: Seni içkiyle etkilemeye çalışıyorum!

Noah: Ben sadece seni yatağında çıplak görmek istiyorum. Kur yapmaya gerek yok.

Boğazım düğümleniyor, sonra hızlıca bir yanıt yazıyorum.

Ben: Anladım

Telefonumu cebime koyuyorum ve ne olur ne olmaz diye en sevdiğim şaraptan bir şişe alıyorum.

Noah's'a gidiyorum ve nedense elim boş gitmek istemiyorum, bu yüzden son on beş dakikadır markette atıştırmalık dolu bir sepetle dolaşıp kendimi kasaya gitmeye ikna etmeye çalışıyorum.

Eminim tezgahın arkasındaki adam kaybolduğumu falan düşünüyor ama umurumda değil. Gerginim. Daha önce de bunu yaptığımızı düşünürsek biraz saçma ama o planlanmamıştı. Anlık bir şeydi. Bu kesinlikle planlı.

Noah'la tekrar seks yapacağım ve sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu çok kötü bir şey, özellikle de günümü kız kardeşinin düğününü planlayarak geçirmişken, üstelik de bunu ondan saklıyorum, ama yine de. Bu sabah beni arabama kadar bırakıp giderken elini sıkıp gözlerindeki o heyecanlı bakışla bana bunu anlattığından beri bunu dört gözle bekliyordum.

Vay canına, kendimi iyice kaptırdım galiba, değil mi?

“Odette!”

Elimde tuttuğum Riesling şişesi elimden kayıp düştü.

Şans eseri yere düşmeden hemen önce yakaladım.

“Oh, neyse ki ucuz atlattık,” diyor Lydia Stevens gülerek. “Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun canım?”

Saçlarımı yüzümden çekip, şişeyi sepete yerleştiriyorum, yoksa tekrar düşürmek gibi gerçekten utanç verici bir şey yapabilirim diye düşünüyorum ve kızarmamak için kendimi zorluyorum.

"Biz kadınların halini biliyorsunuz işte. Ayda bir kere, canımız bütün abur cuburları yiyip, şarap reyonundaki tüm şarapları içmek çekiyor."

Göz kırptım ve o da güldü.

“Aman Tanrım. Bunu çok iyi biliyorum, değil mi? Brian bize dondurma alacak, sonra eve gideceğiz, kendimiz bir şişe şarap açacağız ve muhtemelen yirmi dakika boyunca seçtiğimiz film arka planda oynarken kanepede

uyuyakalacağız. Bizim kadar uzun süredir evliyseniz, randevu geceleriniz işte böyle geçer.”

Bana kalırsa harika bir gece olacak. Evli olsaydım tam da böyle bir gece geçirmek isterdim.

Evlilik hakkında düşündüğümde her zaman hissettiğim aynı duygu yine içimden geçiyor. Hem hüznün hem de kabullenme karışımı bir şey, başka ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki özlem? Karar veremiyorum.

Noah'ya evlilik hayalimden vazgeçtiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Vazgeçtim. Ama bazen... çok nadiren... yine de hayalini kuruyorum.

Sanırım şimdi o zamanlardan biri.

"Bak canım, seni oyalamak istemiyorum. Sadece merhaba demek ve Noah ile birlikte elma şarabı üretim tesisinde yaptığın tüm çalışmaları çok beğendiğimi söylemek istedim. Onun hayatında senin gibi birine ihtiyacı var."

"Benim gibi mi?"

"Evet, neşeli biri. Umut dolu biri. Ezra'yı severim ama o çocuk hep somurtkan ve sayılarla ilgili, hepsi bu. Noah'ın hayatında birine ihtiyacı var, özellikle boşanmadan sonra. Uzun süre yalnız kalmasından endişeleniyorum, anlıyor musun?"

Keşke onun ne kadar yalnız olmadığını bilseydi.

Başını salladı. "Neyse. Seni gece eğlencene bırakıyorum, Brian bütün dondurma reyonunu satın almadan önce gidip onu bul."

Bana hızlıca sarıldı, sonra da kocasını bulmak için aceleyle uzaklaştı.

Yolun sonunda onu yakalayıp kollarına alıyor. Adam yüzünü onun boynuna yaslayınca kız yüksek sesle kıkırdıyor.

Ergenlik çağındaki gençler gibi görünüyorlar, çok mutlu ve tasasızlar. Çok aşıklar.

Aynı acı yine beni vuruyor, ama onu bir kenara bırakıyorum.

Şimdi acı çekmeye vaktim yok. Gitmem gereken bir yer var.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nuh

Kardeşimden bir şeyler sakladığım için kendimi kötü hissetmeliyim ama karşımda duran manzarayı görünce umursamayı bile beceremiyorum.

Odette, çalıştığım ahırın arka tarafındaki bir battaniyenin üzerinde uzanmış, yanında bir kase üzüm var. Üzümleri tek tek ağzına atıyor ve bu, sanki bir fanteziden fırlamış gibi görünüyor.

En güzel yanı da seksi olmaya hiç çalışmıyor olması. O zaten öyle.

Dün gece yine evimde kaldı, ama bu sefer uyandığımda hâlâ oradaydı. Son bir haftadan fazla süredir durum böyle. Evime geliyor, neredeyse hareket edemeyecek hale gelene kadar sevişiyoruz, sonra uyuyoruz ve ertesi gün her şeyi tekrar yapıyoruz. Aynı anda hem bu kadar yorgun hem de bu kadar rahat hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum.

Şu anda ise hiç de rahat hissetmiyorum ve bunun sebebi tamamen Odette, ki o beni her açıdan son derece sinir ediyor.

"Bunların amacı neydi yine?" Son birkaç gündür iki oda inşa ediyorum ve tek yaptıkları bana dert açmak oldu. O, bunların gerekli bir kötülük olduğunu ısrarla söylüyor ve hatta Ezra'yı da ikna etmiş durumda. İkimizi de nasıl parmağının ucunda oynattı bilmiyorum ama başardı.

"Bunlar öpüşme odaları."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Denemek ister misin?" Kaşlarını bana doğru oynattı.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Bilmek istemez miydiniz?"

"Evet. Evet, isterdim."

Elimdeki çekici yere bırakıyorum, sonra da üzerine atılıyorum.

Bacaklarının arasına yerleşip yüzüne öpücükler kondururken kahkahası ahırın her yerine yankılanıyordu.

"Şşş," diye fısıldadım kulağına. "Çok gürültü yapıyorsun. Geçenlerin burada olduğumuzu bilmesini istemezsin, değil mi?"

Bana isyankar bir şekilde kaşlarını çatı. "Öyleyse beni sustur."

Ben de öyle düşünüyorum.

Dudaklarını öperek sertçe öpüyorum ve o da anında bana açılıyor, dilimin içeri girip onun dilini okşamasına izin veriyor.

O bana sürtünürken penisim rekor sürede sertleşiyor ve ellerim, sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok kez giydiği o lanet Anaheim tişörtünün altına giriyor. Yemin ederim onu giyiyor çünkü bana ne yaptığını biliyor; beni tamamen çıldırtıyor.

O kadar vahşi ki, eğer sikimi içine sokmazsam patlayabilirim.

"Seni çok fena becermek istiyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"Burada?"

"Evet. Arkadayız. Kapılar çoğunlukla kapalı. Saklandık." Geri çekilip ona baktım. "Girebilir miyim?"

Başını sallarken gözleri çok donuktu. "Evet."

"Uslu bir kız mısın? Sessiz olabilir misin?"

Bacaklarıma sürtünürken bir kez daha başını salladı.

"Söyle."

Alt dudağını ısırıldı. "Uslu bir kız olacağım ve sen benimle sevişirken sessiz kalacağım, Noah."

Ağzımdan hayvansı bir hırıltı çıkıyor ve bunu analiz edecek vaktim yok.

"Ellerinizi ve dizlerinizin üzerine çökün."

O arkasını dönüyor, ben kot pantolonumun fermuarını açarken omzunun üzerinden bana saf bir arzuyla bakıyor.

Şortunu ve iç çamaşırını hızla aşağı çektim ve karşımda gördüğüm manzarayı görünce inledim.

Kahretsin, böyle çok güzel görünüyor. Çıplak kalçaları havada, nefesleri keskin bir şekilde içeri giriyor.

O da karşılık vererek dokunuşumu arıyor ve kendimi tutamıyorum. Kolumu geri çekip açıkta kalan yanağına sert bir tokat atıyorum.

Hafifçe inledi. "Kahretsin. Bunu bir daha yap."

Avuçlarımın bıraktığı kızarıklığı severek isteğini yerine getiriyorum. Daha fazla zamanım olsaydı ve birinin bizi yakalamasından endişelenmeseydim, istediği kadar poposuna vururdum, ama onun içinde olmak için çok can atıyorum.

İki parmağımı içine sokuyorum, ıslaklığında çıkardıkları sese bayılıyorum.

"Aman Tanrım," diye bağılıyor ve ben de parmaklarımı çekiyorum.

"Sessiz olman gerekiyor. İyi kızlar sessiz olur. Sen iyi bir kız mısın?"

Ağzını sıkıca kapattı ve şiddetle başını salladı.

"Öyleyse sus, ben de senin şu güzel amciğinla oynayayım." Parmaklarımı tekrar içeri soktum ve o inledi.

Acımasız davranıp onları tekrar çıkararak onunla dalga geçmek istiyorum, ama aynı zamanda onun beni daha çok sıkmasını da istiyorum.

Cüzdanımı arka cebimden çıkarıp, birkaç gün önce ne olur ne olmaz diye oraya koyduğum prezervatifi alıyorum. Paketi dişlerimle yırtıp açıyorum, sonra o parmaklarımın üzerinde kendini becerirken prezervatifi penisime geçiriyorum.

Sonunda her yerim örtülünce, parmaklarımın yerini tek bir hızlı hareketle penisimle değiştiriyorum ve küçük kızım yüksek sesle içini çekiyor.

"Kahretsin," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, içeri girip çıkarken. "Amcığın bana çok yakışıyor, sevgilim. Tam bir eldiven gibi."

Başını onaylayarak salladı.

"Bu"—parmağımı sürekli gözümün gördüğü deliğe bastırıyorum—"bu inanılmaz derecede güzel görünüyor."

Bu sefer inliyor ve hiçbir şey söyleyemediği için hayal kırıklığına uğradığı açıkça belli oluyor.

Boşta kalan elimle onu öne doğru itiyorum, ta ki yanağı battaniyeye yapışıp anüsü tamamen görünür hale gelene kadar. Üzerine tükürüyorum ve sıkı halkaya daha sert bastırıyorum.

"Bu uygun mu?"

Başını sallıyor ama ben bundan daha fazla teyit istiyorum.

"Söyle bakalım, Odette. Söyle bana, poponla oynamamda bir sakınca yok."

O inliyor, bacakları titriyor ben ona sertçe girmeye devam ederken, baş parmağım daha da derine giriyor. "Sorun değil. Popomla oyna, Noah. *Lütfen.* "

Sırıttım, sonra daha sert bir şekilde içine girdim, baş parmağım daha derine kaydı ve o da boşaldı. Boşalırken vajinası beni sıkıca kavradı, ben onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye devam ederken tüm vücudu titriyordu. Baş parmağımı çektim ve kalçalarını kavrayıp, aniden prezervatifin içine boşalana kadar onu sertçe becerdim.

Orgazmım sona ererken hareketlerimi yavaşlatıyorum, sonra ondan ayrılıp doğrudan yanına sırt üstü uzanıyorum.

Başını bana doğru çevirdi ve yüzündeki tembel, memnun gülümsemeye istemsizce gülümsedim.

"Ne?" diye soruyor, tek kelime biraz peltek çıkıyor.

" Çok memnun görünüyorsunuz."

"Ah, evet öyleyim." Güldü, sonra inleyerek yanıma, sırt üstü uzandı. "Bu çok ateşliydi."

"Gerçekten de öyleydi."

Giysilerimizi bile tamamen çıkarmadık. Hatta üzerimde sadece penisim görünüyordu. Eğilip prezervatifi çıkardım, bağladım ve bir kenara attım, çıkmadan önce almayı aklıma not ettim.

Orada uzanıp nefes nefese kaldık. Bana ne oldu bilmiyorum. Gün ortasıydı ve dışarıda herkes olabilirdi, bu yüzden pervasızca davrandım ama kendimi tutamadım. Ona sahip olmak zorundaydım.

En çılgın yanı ne mi? Tüm bunlardan sonra, onu tekrar istiyorum.

Özellikle son zamanlarda tüm gecelerimizi birlikte geçirdiğimiz için bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bunun sıradan bir ilişki olması gerektiğini biliyorum, ama ondan bir türlü vazgeçemiyorum.

Bu gece, diye kendi kendime söylüyorum. Bu gece, bir mola vereceğiz.

"Peki, bu odalar aslında ne işe yarıyor?" diye soruyorum, bunu yapmak istemediğimi gizlemeye çalışarak.

Gülerek, "Gelin ve damat tarafı. Hazırlanmak için bir yere ihtiyaçları olacak." dedi.

İçimden bir ah çektim. "Bu bana daha çok paraya mal olacak, değil mi?"

"Hayır dersem, bu beni tekrar öpeceğın anlamına mı gelir?"

"Evet."

"O halde hayır."

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdim. "Yalancı."

Sonra kendimi iterek ayağa kalktım, hâlâ yarı sert olan penisimi kot pantolonumun içine sokup fermuarımı çektim.

"Hey, bu haksızlık!" diye surat astı. "Hayır dedim."

"Ve bunu kasten yapmadın."

"Bunu daha sonra hatırlayacağım."

"Ah, sevgilim. Buna güveniyorum."

“Buraya bir Gorgonzola ve avokado burgeri alayım. Yanına da patates kızartması lütfen. Bir de soğutucudan bir içecek alayım.”

Dickie's Gourmet Burgers'ın tezgahının arkasındaki çalışan başını salladı, siparişimi ekrana girdi ve toplam tutarı bana okudu.

Hesabı ödedikten sonra, şişelenmiş gazlı içeceklerle dolu buzdolabına yöneliyorum. En sevdiğim gazlı içeceği alıp kapağını açıyorum, sonra da oturacak bir yer bulmak için restoranı inceliyorum.

Alındı, alındı, alındı.

Sanırım bu gece Odette'ten uzaklaşıp gerçek dünyaya geri dönmeye karar vermek için en uygun gece değildi.

Kabul ediyorum, daha önce ondan uzaklaşmak ve her gece yaptığım gibi onu daha sonra evime davet etmemek çok zordu, ama başardım.

Şimdi, bu tıklım tıklım dolu restorana bakıp birdenbire kendimi çok yalnız hissedince, pişman oluyorum.

İncelemeye devam ediyorum. Buradaki her masa bir çift veya bir aile tarafından işgal edilmiş durumda. Buraya doluşmalarına kızamıyorum. Dickie's'in en iyi hamburgerleri var.

Alındı, alındı, alın—

Kobalt mavisi. Tatlı ama bir o kadar da arsız bir gülümseme. Kırmızıya boyanmış dudaklar.

Odette.

Bana hafifçe el salladı ve istemsizce gülümsedim.

Tabii ki, ondan uzak durmaya çalıştığım gece ona rastladım.

Köşede kaptığı küçük, iki kişilik masaya doğru ilerliyorum.

"Birini mi bekliyorsun, Odie?"

“Öyle olduğumu düşünmüyordum ama belki de öyleyimdir.” Boş sandalyeyi işaret ederek, “Bana katılmak ister misin?” diye sordu.

Sandalyeye oturdum ve gazlı içeceğimden uzun bir yudum aldım.

Burnunu buruşturdu. “İğrenç. Sen gazoz seven birisin mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? İçtiğim tek gazlı içecek bu.”

“Ama bunu küçük çocuklara kafeinden uzak durmaları için veriyorlar. Ve çok... acı.” Sanki içme fikrinden nefret ediyormuş gibi ürperiyor.

“Yani kök birasıyla yapılan dondurmali içeceği sevmiyorsun mu diyorsun?”

“Elbette ki öyleyim.”

“Bu nasıl oluyor?”

“Çok kolay. Ben bunları portakal kremalı soda ile yapıyorum ve onlara portakal kremalı dondurmali içecek diyorum.” Portakal kremalı sodasından bir yudum alırken sırtıttı.

Onun ukala yorumuna dudaklarım seğirdi.

“Yani,” diyor, ellerini içeceğinin etrafına sarıp şişenin etiketini açarken, “yaşlılar çarşamba akşamları böyle mi yapıyorlar? Eskiden olduğu gibi hamburger yiyip şişeden gazoz mu içiyorlar?”

“Yaşlılar mı?” Masanın üzerinden eğiliyorum ve Odette de aynısını yapıyor, o kadar yaklaşıyor ki artık yağ ve hamburger kokusu değil, onun kokusu beni boğuyor. “Daha önce ahırda, sikimi amına, parmağımı da götüne soktuğumda yaşlı olduğumu düşünmemiştin, değil mi?”

Sözlerim karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı, ben ise hiçbir şey söylememiş gibi kayıtsızca sandalyeme yaslandım.

Yavaş ve ölçülü bir şekilde bir yudum daha alıyor, sandalyesinde geriye yaslanırken hafifçe kıpırdanıyor. “Haklısın.”

Ama sözleri hâlâ beni rahatsız ediyor. Gerçekten yaşlı olduğumu mu düşünüyor? Yaşlı değilim, ama onun yaşadığından çok daha dolu dolu bir hayat yaşadım. Zaten koca bir kariyerim oldu, o ise ancak şimdi ayaklarını yere basmaya çalışıyor, ya da en azından deniyor. Allah aşkına, evliydim ben.

"Yaş farkı seni rahatsız ediyor mu?"

Soruyu daha bitirmeden başını salladı. "Hiç de değil. Ya sen?"

Bunu düşünürken çenemi kaşıyorum. Teknik olarak onu gençliğinden beri tanıdığım için düşünmem gerek elbette, ama o zamanlar reşit olmayan Odette'i kesinlikle kız kardeşlik duygusundan başka bir şekilde düşünmüyordum. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum bile, yaz aylarında sadece birkaç kez karşılaşmıştık.

Ama şimdi durum farklı. Onu artık hiç kız kardeşim gibi görmüyorum. Tam tersine.

"HAYIR."

"Güzel." Başını salladı. "Hem zaten, eğer öyle yapsaydın, sana büyükannemin üçüncü evliliğinin kendisinden on beş yaş büyük bir adamla olduğunu, yani on iki yılın hiçbir şey olmadığını anlattırdım."

"Ve yanlış hatırlamıyorsam eşcinseldi."

Gülerek, "Evet, o da doğru. Belki de en iyi örnek değil, değil mi?" dedi.

"Pek sayılmaz." Şişeyi ellerimin arasında ileri geri kaydırıyorum. "Yani, buraya sık sık gelir misiniz?"

Gözlerini devirdi. "Lütfen, eminim bundan daha iyi replikleriniz vardır."

"Şaşıracaksınız, değil mi? Uzun zamandır rastgele cinsel ilişki kültüründen uzak kaldım."

"Ah, doğru. Evlilik."

Bu kelime artık eskisi kadar kulağıma hoş gelmiyor, ama eminim bunun sebebi son birkaç haftadır sürekli düğün konuşmalarıyla boğuşmamdır.

Garson, her biri patates kızartması ve dev bir hamburgerle dolu sepetlerimizi önümüze koydu. Akşam yemeğimize daldık, aramızda rahatlatıcı bir sessizlik oluştu.

Hikayenin yarısına geldiğimizde, ilk konuşan Odette oluyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette."

"Neden boşandınız?"

Zorlukla yutkunuyorum ve bunun ağzımdaki kocaman yemek parçasından kaynaklandığını kendime söylüyorum.

Ama öyle değil. Kesinlikle değil.

Beni zorlayan şey gerçek.

"Şey, açıkçası emin değilim."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Bunu bilmelisin. Bir evliliği keyfin için bozmadın."

Hayır, yapmadım.

İçimden bir ah çektim, sonra hamburgerimi sepete geri koydum. Derin bir nefes aldım. Eski eşimden sık sık bahsetmem, çünkü canımı acıtıyor. İlişkiye hâlâ takılıp kaldığım veya ona karşı hâlâ hislerim olduğu için değil, neredeyse dört yıl önce boşanmamızın sebebi kolay kolay kabullenilemeyecek bir şey olduğu için—ben.

"Chelsea ve ben... farklı şeyler istiyorduk. O benim olmadığım biri olmamı istiyordu ve ben bunu onun için gerçekleştiremiyordum. Denedim. Kahretsin, denedim ama yeterli değildi. Ben... onun için yeterli *değildim*. Bunu bana sürekli söylüyordu. Bazen ince bir şekilde, bazen de gerçekten çok açık bir şekilde, ama sorun buydu. Yeterince iyi değildim. Yeterince kazanmıyordum. Yeterince para kazanmıyordum. Yeterince partiye gitmiyordum. Yeterince yanında değildim. Yeterince aile istemiyordum. Yeterince çabalamıyordum. Onu yeterince sevmiyordum. Sadece..." Derin bir nefes veriyorum. "Onun istediği kişi değildim. Birlikte kurduğumuz hayat, onun planladığı hayat değildi. Bu yüzden bitirdim."

"*Sen* mi bitirdin?"

Başımı salladım. "Evet, ve o bundan hiç memnun değildi, bu yüzden boşanma süreci bu kadar uzun sürdü. Sürekli ayak sürüyordu ve daha fazla para istiyordu. Ben de dayanamadım, istediğini ödedim, çekip gittim ve bir daha arkama bakmadım."

"Sanırım nişan duyurusuna gerçekten üzülmediğinizi söylemekte sakınca yok, değil mi?"

"Hayır." Hafifçe gülüyorum. "Onun adına mutluyum, biliyor musun? Aramızdaki işler yolunda gitmemiş olabilir, ama yine de onun mutlu olmasını istiyorum. Aslında onun için tek istediğim buydu. Umarım bunu başarır."

Odetta bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve eğer başka biri olsaydı, bu beni sinirlendirebilirdi. Ama o, ve bu durumdan o kadar da rahatsız olmadığını fark ediyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Her ne kadar hiç evlenmemiş olsam da, birçok insanın boşanma sürecinden geçtiğini gördüm ve bunun asla kolay olmadığını biliyorum. Bu yüzden Chelsea ile işlerin yolunda gitmemesine üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Ama işin aslına bakılırsa, sen de mutluluğu hak ediyorsun. Ve bence kendinde hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok. Sen yeterlisin ve seni gayet seviyorum, Noah."

Eminim bunu söylemek onun için kolaydır. Sadece seks yapıyoruz ve eğleniyoruz. Gerçek bir ilişkimiz yok. Chelsea için yeterli olmadığım gibi, onun için de yeterli olmayabilirim. Ahır için yaptığım şeylerin Izzy'nin düğünü için de yeterli olmayacağından korkuyorum. Buz pistini hayata geçirebilmemiz için daha fazla gelir getirmeye yetmeyeceğinden de korkuyorum. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, yine de yeterli olmayacağımdan korkuyorum.

Yine de ona hafif bir gülümseme gönderiyorum, sonra da tüm şüphelerimi bir lokma yemeğin arkasına saklıyorum.

Ama ona *seni de çok sevdiğimi söylemek istiyorum, Odetta.*

Bu konuda ne hissedeceğimi tam olarak bilmiyorum.

Yemeğimizi boşanmamdan çok daha hafif konularla bitiriyoruz, sonra da caddenin yukarısındaki dondurmacıya gidiyoruz.

Akşamımı onunla geçirmeyi planlamamıştım ama geçirdiğime çok sevindim. Sadece evime dönüp yüzüme kitabımı koyup uyuyana kadar yatakta okuyacaktım ama bu ondan çok daha iyi.

Dükkandan çıkarken, her birimizin elinde birer külahla, "Şimdi de en kötü dondurma çeşidini mi alıyorsun?" diye yakınıyor.

"Vanilyanın en kötü yanı ne?"

"Çünkü *sıkıcı* . Karar veremeyenlerin ya da yaşlıların aldığı bir şey."

Bu gece ikinci kez bana yaşlı dedi ve ikinci kez de ona yaşlı olmadığımı kanıtlamam gerektiğini hissediyorum.

Elini tuttum, onu yakındaki bir ara sokağa sürükledim ve duvara yaslayıp dizimi bacaklarının arasına soktum.

Bana doğru sırttı, sonra dondurma külahını dudaklarına götürüp yavaşça yaladı. "Merhaba."

Homurdanıyorum, sonra onu öpüyorum; pamuk şekerli dondurma gibi tadı olmasına ya da kendi dondurma külahımın elimden akıp ortalığı batırmasına aldırmıyorum.

Onu öpmeliyim. Bir saniye bile bekleyemem.

Bu gece onu rahat bırakacağım diye kendime söz vermiştim, ama işte yine de buradayım, bir ara sokakta onunla öpüşüyorum çünkü ona doyamıyorum. Bu pervasızca. Her an biri geçebilir, ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Çıkardığı memnuniyet sesleri ya da bacağıma sürtünme şekliyle. Beni kendine daha da yaklaştırdı vücuduyla daha fazlasını istemesi...

Beni tamamen etkisi altına almışken hayır.

"Nuh," diye inledi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni öpüyorum." Evime geldiği gece söylediği sözleri tekrarlıyorum, sonra tekrar onun dudaklarına yapışıyorum.

Temmuz ayının bu sıcak gecesinde dondurmamız kesinlikle erimiş bir halde, ama ne olmuş yani? Onun o kadar yumuşak bedenini altımda hissetmek buna değer.

Gözleriyle uyumlu, diz hizasına kadar uzanan mavi eteği yukarıya doğru toplanmış ve kendimi tutamıyorum; elimi aramızdan geçirip külotunun üzerinden vajinasını avuçluyorum.

Islak.

Hayır, sadece ıslak değil. Sırılsıklam olmuş ve hepsi benim için.

Onu tatmak istiyorum. Eteğini yukarı çekip, elimden damlayan bu tatlıyla nasıl karşılaştırıldığını görmek istiyorum, ama yapamıyorum.

Burada değil.

Elimi geri çektim ve aynı anda dudaklarımı onunkilerden ayırdım, o da nefes nefese kaldı.

"Ah, ne kadar da kışkırtıcısın," diye homurdandı nefes nefese.

Kahkahalarımı kısık bir sesle attım, burnumu yanağına sürdüm ve kulak memesini dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım. "Seni evime götürüp ne kadar genç olduğumu hatırlatmaya ne dersin?"

"Bence bu çok, çok iyi bir fikir, Bay Stevens."

İnleyerek başımı omzuna yasladım. "İşte bu kadar. Ereksiyonum mahvoldu."

Kahkahalarla gülüyor ve ben de dayanamayıp onu tekrar öpüyorum.

Bu sefer hızlı olacak, çünkü onu kısa sürede evime götüremezsem, onu burada, bu duvara yaslayarak becerebilirim.

Bu da kasaba halkının konuşmasına vesile olmaz mıydı?

Onu Dickie'nin yanına park ettiğim kamyonete götürdüm, erimiş dondurmamı çöpe attım, sonra da yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim.

"Burada peçete var mı acaba?" diye sordu direksiyona geçtiğimde. İkimiz de perişan haldeydik, benim tişörtümde

dondurma lekeleri vardı, onunkisi de elinden hala akıyordu.

"Sanmıyorum ama ne olur ne olmaz diye orta konsolu kontrol et," dedim ona, aracı vitesine takıp Harborview Bulvarı'na doğru direksiyonu çevirirken.

Önce konsolu, sonra da torpido gözünü aradı ama hiçbir şey bulamadı.

"Önemli değil." Omuz silkip bileğine kadar uzanan dondurma çizgisini yaladı.

"Kahretsin." Bacaklarımın arasında hâlâ ağır olan penise bastırıyorum. "Böyle devam edersen, evime kadar gidebileceğimden emin değilim."

"Ne yapıyorsun?" Masum bir şekilde sırtıyor, oysa ikimiz de onun hiç de masum olmadığını biliyoruz. " *Birisi* yüzünden eriyen dondurmamı yiyorum sadece."

Dilini önce işaret parmağının, sonra orta parmağının üzerinde gezdiriyor ve özellikle dondurmayı tıpkı benim cinsel organımı yalıyormuş gibi yalamaya başladığında, gözlerimi yoldan ayırmamak için tüm gücümü harcamam gerekiyor.

Kahretsin, onun dudaklarının beni sarmasını hissetmek için neler vermezdim!

"Çıkarın onu."

Şehir merkezindeki sahil şeridinin sonundan geçerken ona şöyle bir göz atmaya cesaret ettim.

"Ne?"

"Nuh, sikini çıkar. Görmek istiyorum."

Sorumsuzca ve hayatımda yaptığım en dürtüsel şeylerden biri olabilir, ama yine de yapıyorum.

Bir elim direksiyonda, diğer elim pantolonumun düğmesini çözüp zonklayan penisimi dışarı çıkarıyorum. Beni görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor.

"Dokun ona."

Evet, yapıyorum. Elimle kendimi kavırıyorum, bileğimi tembelce yukarı doğru sallıyorum ve Odette beni izlerken dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

“Tanrım, bu çok ateşli,” diye fısıldıyor ve o anda fark ediyorum ki, boşta kalan eli bacaklarının arasında, o kadar seksi olmaması gereken eteği yukarı doğru itilmiş. Kendine dokunduğunu göremiyorum ama dokunduğunu biliyorum ve bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim.

Elma şarabı imalathanesine giden toprak yola girdim ve gaza bastım, kesinlikle hız sınırının çok üzerinde gidiyordum ama umurumda değildi. Eğer kısa süre içinde içine girmezsem, kontrolü kaybedebilirim.

"Bir daha yap, Nuh," diye yalvarır.

Ben de öyle yapıyorum, o da aynı anda dondurmayı yalıyor.

İnliyorum, dilinin benim etrafımı sardığını hayal ediyorum. Kahretsin, bu işkence. Lezzetli bir işkence ama yine de işkence.

Kendimi daha sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum, o da dondurmasını yalıyor, parmakları eteğinin altında hareket ediyor ve ben ölüyorum.

Bu yaptığım yüzünden doğrudan cehenneme gideceğim, ama umurumda değil.

Elma şarabı üretim tesisinin yanından hızla geçtik, sonra da evime doğru yola koyulduk.

Pantolonunun baskısı artıyor, penisim sertleşiyor ve ikimiz de kamyonumda tam bir karmaşa yaratmaya saniyeler kaldı.

Belirlenen park yerine girerken frenlere bastım, emniyet kemerimi çözdüm, sonra da ona ulaşmak için konsolun üzerinden uzandım.

İsteyerek yanıma geliyor, dudakları benimkilerle birleşiyor, dondurma külahı çoktan unutulmuş ve şimdi yer döşemelerimde bir karmaşa yaratıyor. Umurumda değil. Sonra temizlerim. Şimdi halletmem gereken daha önemli şeyler var.

Kucağıma yerleşiyor, penisim ıslaklığına sürtünüyor ve bu inanılmaz derecede tahrik edici. Onu becermek

istiyorum. Sıkı küçük vajinasını etrafımda hissetmek istiyorum.

"Odette," dedim ona doğru. "Cüzdanımdan prezervatifi çıkar."

O, evden çıkmadan önce değiştirmeyi akıl ettiğim için çok memnun olduğum prezervatifi almak için arkama uzandı, ben de dudaklarımı boğazına götürüp emmeye ve ısırmaya başladım. Prezervatifi çıkardı, ambalajını açtı ve penisime geçirdi.

Ardından ıslak vajinasını da işin içine sokuyor, külotunu yana iterek üzerime doğru çökerken uzun, kısık bir inilti çıkarıyor.

Evet, bu gece ondan uzak durma planlarım suya düştü galiba.

Yavaş bir hazırlık yok. Romantik hiçbir şey yok. Sadece omuzlarımdan tutuyor ve başını geriye atarak kendine uygun bir ritim bulana kadar üzerimde sevişiyor.

Ona izin verdim, turuncu ve pembe gün batımının tenine yansıttığı renklerle nasıl görüldüğüne bayılıyordum. Alnında ter birikiyor, camlar buğulanıyordu. Tam da doğru hissettiği noktayı bulduğunda dudakları aralanıyordu. Ve etrafımda dağılıyordu, benim orgazmımı da onunla birlikte yaşıyordu.

Karnının doyduğunu hissederek ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana yaslandı.

Bu görünümü ona çok yakıştırdım; hem memnun hem de uykulu.

Kalbim boğazıma düğümlenmişken, şakağına bir öpücük konduruyorum.

Birkaç uzun dakikanın ardından, "Sanırım içeri girmeliyiz," dedim.

Yanımı itti, pembeleşmiş teni ve uykulu mavi gözleriyle bana baktı. "İkinci raunt için şimdiden hazır mısın? Yaşlı adamların bu kadar çabuk tekrar birlikte olabileceğini bilmiyordum."

"Odette," diye uyarıyorum ve o da gülüyor.

İnleyerek benden uzaklaştı, sonra kapıyı itip kamyonundan indi.

"En son giren diğerine orgazm borçlu!"

Ardından, arkasına bakıp gülerek eve doğru koşmaya başladı.

Saklandıktan sonra, kendi yüzümde bir sırıtışla onun peşinden koştum ve eğer sorarsa, onu her yere takip edebileceğimi fark ettim.

Bu düşünce, olması gerektiği kadar korkutucu değil.

ON ALTINCI BÖLÜM

Odette

En yakın arkadaşınızdan uzak durmak gerçek bir sanat, özellikle de onun düşününü planlayan sizseniz.

Sanırım ben bir Picasso'yum çünkü Izzy'den sanki işimmiş gibi uzak durdum.

Bazı şeyler tamamen benim hatam değildi. O da Craig'le çok meşguldü ve benimle görüşmeye vakit bulamadı. Ama fırsatlar oldu ve ben hepsinden başarıyla sıyrıldım.

Neden?

Çünkü onun erkek kardeşiyle çok meşgulüm.

Geçen gece kendi kendime, bir süre ara vermem gerektiğini söyledim çünkü gün ortasında ahırda birlikte uyumak biraz fazla pervasızcaydı ve eğlenceli olsa da, biraz sakinleşmemiz gerektiğinin kesin bir işaretiydi.

Dickie's'e girdiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin, ama yine de birlikte yatağa girdik.

Şaşırdığımı söyleyebilmeyi çok isterdim ama değilim. Noah bağımlılık yapıyor. Bunu başka türlü açıklamanın yolu yok. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan asla bıkmıyorum. Bir çare aradığımı söylemek isterdim ama aramıyorum. Sadece kendimi bu saplantının içine daha da gömüyorum.

On altı yaşındayken Noah'ya olan hayranlığımın çok büyük olduğunu düşünüyorsam, şimdi ona duyduğum yoğun hayranlığın yanında bu hiçbir şey.

Tehlikeli bir oyun oynuyorum. Bunun farkındayım. Sadece duygularımla değil, her zaman çirkin yüzünü gösteren lanetle de. Mesela, en kötüsünü geride bıraktığımı

sandığım o zaman, randevumdaki kişinin hırsız olduğu ortaya çıktı ve tam tatlıdan önce tutuklandı.

Riskli bir kumar bu, ama kendimi durduramıyorum.

Ve bir yanımlı bunu istemiyor, lanet olsun.

Bunu açıkça reddetmek istediğim ilk sefer bu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu yüzden de başa çıkmıyorum.

Kahve dükkanının yakınındaki cadde kenarına park ediyorum. Orada Izzy ve Andrea ile buluşacağım. Andrea, çiftlik düğününü duyup kendi tarzının bizimkine uyacağını düşünerek bizimle iletişime geçmiş bir çiçekçi. Ardından pasta tadımı için For Goodness Cake'e geçiyoruz.

Kısaltılmış zaman çizelgemiz yüzünden birçok planlamada geride kaldık, bu yüzden yetişmek için uzun bir gün olacak ve Izzy'nin yanında otururken, bir yandan da erkek kardeşini çıplak görmemiş gibi davranmayı nasıl başaracağımı hiç bilmiyorum.

"Buradaydın, buradasın, buradasın!" diye heyecanla topuklarının üzerinde zıplıyordu ben, omuzuma astığım defter ve dosyalarla dolu güvenilir bez çantamla kahve dükkanına doğru yokuşu tırmanırken.

O beni kollarına aldığımda midemde suçluluk duygusu kıpır kıpır oluyor.

Sakin ol, Odette. Hiçbir şeyden haberi yok.

"Sanki seni çok uzun zamandır görmemişim gibi hissediyorum. Beni görmezden geldiğinden endişelenmeye başlamıştım." Gülüyor. "Ama bunu çabucak atlattım çünkü asla öyle düşünmeyeceğini biliyordum."

Of. Bu düşündüğümde daha zor olacak.

Ona karşılık sarıldım, sonra da " *Senden kesinlikle hiçbir şey saklamıyorum*" dercesine en iyi gülümsememi sergiledim. "Ben de seni özledim. Başlamaya hazır mısın? Andrea her an burada olabilir."

"Evet, lütfen! Planlama aşamasını atlatıp düğün kısmına geçmeye çok hazırım. İnsanların bundan nasıl zevk aldığını

anlamıyorum. Büyük güne ulaşma beklentisi çok fazla." Kolumu sıkıyor. "Tabii ki, burada bulunanlar hariç."

"Eminim ki, sizin en büyük gününüz olduğunda durum farklıdır."

Memnuniyetle içini çekti. " *Büyük bir gün.* İnanabiliyor musun, *büyük bir gün* geçiriyorum?"

"Evet, doğru. Sen ve Craig çok uzun zamandır birliktesiniz ve birbirinize delicesine aşıksınız. O adam sana tapıyor. Bu kaçınılmazdı."

Gülümsüyor. "Eminim bir gün sen de kendi *kaçınılmaz* kaderini bulacaksın."

Böyle düşünmesi çok tatlı, ama öyle bir şey olmayacak.

Sen de mutluluğu hak ediyorsun.

Bilmiyorum neden ama geçen gece Noah'ya söylediğim sözler aklımdan bir türlü çıkmıyor. Ona mutluluğu hak ettiğini söylemekte hiç sorun yaşamadım ama konu kendim olunca aynı şeyi düşünmüyorum. Neden böyle?

Ha, doğru. Lanet.

O karanlık düşünceleri kendimden uzaklaştırıp kahve dükkanının kapısını açıyorum.

İçeri girdiğimde Kai, "Odette!" diye seslendi.

Üçümüzün ve yanımda getirdiğim tüm dosyaların sığabileceği büyüklükte bir masa bulmak için ilerlerken ona el sallıyorum. Bu düğün için birçok çiçek fikrim var ve umarım Andrea bundan sonra benimle çalışmayı kabul ettiğine pişman olmaz.

"Aaa. Peki ya Kai? Onunla çıkabilirsin."

"Ne? Izzy!" diye fısıltıyla bağırdım ona. "Hemen dur."

"Ne?" diye omuz silktili. "Çok yakışıklı, bundan eminim. Hem neden onunla çıkmayasın ki? Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Az önce sadece adımlı söyledi. Bu onun benden hoşlandığı anlamına nasıl geliyor?"

"Şey, çünkü *adımlı* söylemedi ve ben de tam senin yanına girdim."

"Her zamanki gibi mi, Izzy?" diye seslendi Kai, sanki önceden planlanmış gibi.

Ona başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi ve eşyalarımızı yere koyarken ben de ona kaşlarımı çattım. "Ne diyordun?"

Ön tezgaha doğru ilerlerken homurdandı. "Neyse. Yine de ona bir şans vermen gerektiğini düşünüyorum. Yani, vermemen için bir sebep göremiyorum. Zaten kimseyle görüşmüyorsun, değil mi?"

Tökezliyorum. Hiçbir şey yokken tökezliyorum. Ve bunların hepsi Izzy'nin sözleri yüzünden.

"Kahretsin. İyi misin?" diye soruyor, dengemi sağlamak için arkamdan tutarak.

"Evet, özür dilerim. Ben sakarım ve sandalye ayağına takılıp düştüm." Kendimi toparladım, sonra arkama bakmadan ve en iyi arkadaşım ile göz teması kurmadan yalan söylemeye devam ettim. "Ve doğru. Kimseyle çıkmıyorum ama işimi kurtarmaya çalışırken çok meşgulüm, biliyorsun? O yüzden flört konusunu sonraya bırakalım, olur mu?"

İçini çekti. "Evet, haklısın. Önce iş, sonra seksi baristayla eğlence."

Kai arka odadan elinde en sevdiğim simitle çıkarken ona ters bir bakış attım.

Onu baştan aşağı süzüyorum. Izzy haklı, gerçekten de sevimli. Belli ki zamanının büyük bir kısmını spor salonunda geçiriyor ve kirli sarı saçları ile yeşil gözleri ona tam bir komşu çocuğu havası veriyor.

Ama bana yapması gereken hiçbir şeyi yapmıyor. Çene hattında sakal yok, şakaklarında beyazlamış saçları var ve kahverengi olması gereken göz kenarlarında kırışıklıklar var.

Kısacası, o Nuh değil.

Ve bu düşünce, itiraf etmek istediğimden daha korkutucu.

Kahvelerimizi ve kahvaltımızı alıp masaya yerleşirken, çiçekçimiz kapıdan içeri giriyor.

O harika biri. İlk görüşmemizden hatırladığım her şey aynı ve görüşmenin çok uzun sürmesi hiç de şaşırtıcı değil. Onunla konuşmak çok kolay ve bu düşün için hayal ettiğim şeyleri mükemmel bir şekilde anlıyor.

Toplantıyı her şeyin son halini alarak sonlandırıyoruz: şeftali tonları, kala zambakları, lisianthuslar, güller ve ayçiçekleriyle bezenmiş yumuşak mavi ve beyazlar. Ahır ve çiftlik temasına uygun olarak biraz sadelik, biraz zarafet ve biraz da vahşi bir hava katılmış.

Izzy, biz ayrılırken o kadar heyecanlanıyor ki, kelimenin tam anlamıyla For Goodness Cake'e kadar tüm yolu zıplayarak gidiyor.

"Aman Tanrım, açlıktan ölüyorum," diyor kapıyı açıp içeri girdiğimizde, pastanenin tatlı kokusu burnumuza çarpıyor. "Tüm pastaları yemek için *sabırsızlanıyorum* . Keşke Craig de burada olabilseydi."

"Bu biraz can sıkıcı. En azından sevdiği şeylerin bir listesini verdi mi?"

"Çikolata yok diyor ama bu çok kötü çünkü ben—"

"Çikolatayı çok sevdiğini biliyorum." Parmağımla çeneme dokunuyorum. "Belki ikiniz için de uygun bir uzlaşma bulabiliriz. Bakalım Sybill neler yapabilir."

Bu kasabada ilk günden beri pasta yapan yaşlı, ufak tefek kadın arkadan çıktı ve ikimize de sarıldı. Düşün felaketlerinden sonra beni terk etmeyen birkaç tanıdığımdan biri o. İşinin artık benimkiyle ilişkilendirilmesini istemiyorsa anlayacağımı söyledim, ama o sadece bana güldü, en sevdiğim pamuk şekerli kekimi kutuya koydu ve beni yolcu etti.

Onun pasta tadım masasında toplanıyoruz—eskiden dükkanının köşesinde duran bir masa—ve Sybill masayı müşterilerin favorilerinden, önceki etkinliklerin büyük beğenisini kazanan lezzetlerden ve kendi özgün kreasyonlarından oluşan farklı kombinasyonlarla dolduruyor.

Yaklaşık on beş farklı kombinasyondan sonra, işi hallettiğimizi düşünüyoruz, ancak son kararı vermek için

Craig'in burada olması gerçekten yardımcı olurdu.

"Ah, karar veremiyorum. Bu imkansız." Izzy, pastalara bakarken alt dudağını büzdü.

"Biliyorum zor, ama bunu bugün halletmemiz gerçekten gerekiyor."

"Benim yerimde olsaydınız neyi seçerdiniz?"

Andrea ile görüşürken de bana aynı soruyu sormuştu ve bana sertçe işaret ettiğinde ona aynı cevabı vermeye hazırdım.

"Ve bana 'asla benim yerimde olamazsın' saçmalığını anlatma. Düğün istek listeni biliyorum, hatırlıyor musun? İnkâr etmek istesen bile, bunun hayalini kurduğunu biliyorum."

Ağzımı sıkıca kapatıyorum. Doğrusu, haklı. Kendi düğünümün hayalini sonsuza dek kurdum. Tabii ki pastamı bile seçtim.

Her şeyi seçtim. Hatta birkaç kez üst üste seçtim.

"Yaz düğünü için"—benimki yaz düğünü olmayacak, sonbaharda evleneceğim—"meyveli bir şey yapardım ama aşırı meyveli olmasın. Hafif, havadar ama lezzetli bir şey."

Listenizde neler var?

Gözlerim çantamda, içindeki defterin arkasına güvenle yerleştirilmiş olan listeye kayıyor.

"İsviçre kremalı limonlu ahududu," dedim ona doğru bakarak.

"Yaz düğünü olmayan bir düğün için mi?" diye soruyor, gözlerinde bir parıltıyla, sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi.

"Krem peynirli kayısı baharatı."

Gülümseyerek, "Kulağa çok hoş geliyor. Peki çiçekleriniz nereden?" dedi.

Leylak rengi, yanık portakal ve pişmiş toprak rengindeki yıldız çiçeği, gerbera papatyaları, güller, şerbetçiotu ve celosia.

Ama ona bunu söylemiyorum. Bunun yerine, "Bu benim düğünüm değil, İz. Bu senin düğünün, bu yüzden ne

istediğine sen karar vermelisin" diyorum.

Omuz silkerek, "Ama bu çok zor," dedi.

Fırının kapısının üzerindeki küçük zil çalıyor ve daha bakmadan kimin içeri girdiğini anlıyorum.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Vücudumun her hücrelerinde hissedebiliyorum.

Bu yüzden Izzy'nin yüzünün aydınlanmasına şaşırmadım.

"Nuh!" diye sesleniyor ona. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri bana baktığında kocaman açılıyor ve Izzy'nin bunu fark etmemesi için dua ediyorum.

Başladığımızdan beri ilk defa onunla bir aradayız... yani, *birlikte* olmaya başladığımızdan beri. Garip ama aynı zamanda değil ve bu durumdan rahatsız olmalı mıyım, emin değilim.

En yakın arkadaşşıma kardeşinin durumu hakkında bilgi vermem gerektiğini biliyorum ama bu ilişki uzun sürmeyecek, o yüzden ne anlamı var ki? Özellikle düşünle ilgili zaten çok fazla derdi varken, konuyu açıp onu korkutmanın bir anlamı yok.

"Şey, biraz kek alıyorum," diye cevap verdi, ellerini ceplerine sokup gözlerini benden ayırıp kız kardeşine çevirdi.

"Öyle mi? Ne zamandan beri tatlıya düşkün oldun?" diye soruyor Izzy.

Sandalyemde kıpırdanıyorum, diğer gece kamyonunda yaşadıklarımızı hatırlıyorum. Kendi ellerimle yaladığım dondurmayı. Sonradan söylediği sözleri, beni kanepeye doğru eğip yatak odasına gidemeyince pamuk şekerinin yeni favori lezzeti olabileceğini söylediği anı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir adam bir milyon soru sorulmadan bir kek bile alamaz mı?"

Izzy ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim, özür dilerim. Ama madem buradasınız..." Son kararlarımızı verirken, Sybill'in bir süre önce bıraktığı üçüncü sandalyeyi tekmeleyerek uzaklaştırıyor. "Hangisini seçeceğimize karar vermemize

yardımcı olabilir misiniz? Üçlü çikolatalı kirazlı ile vanilyalı portakal mousse'lu arasında seçim yapamıyoruz."

Gözlerimiz buluştu ve vanilya hakkındaki hislerimle ilgili konuşmamızı hatırladığını anladım.

Onun itiraz edeceğini veya bize katılamayacağına dair bir bahane uyduracağını bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde yanıma oturdu, kalın ve güçlü uyluğu benimkinin yanına yerleşti.

Hareket edebilirdim. Ona uzanması için daha fazla alan sağlayabilirdim.

Hayır, istemiyorum ve sanırım o da istemeyecektir zaten.

"Al. Bunu dene," diyor Izzy, ona üç kat çikolatalı kirazlı kekten bir çatal dolusu *-benim çatalımı-* uzatarak.

Dudaklarımı az önce sardığım aynı metal parçayı ağzına alıyor ve inlememi zor tutuyorum.

Tanrım, cidden mi? Buna mı homurdanıyorum? Bana ne oluyor böyle?

Çiğniyor, sonra yutuyor. "Aman Tanrım, bu çok güzel. Gerçekten çok güzel."

"Öyle mi?" Izzy'nin gözleri parladı. "Pekala, şimdi bunu dene."

Çatalına vanilyalı dondurmadan bolca koyuyor ve o bir ısırık aldığı anda, en çok onu sevdiğini anlıyorum.

"Aman Tanrım." diye inliyor ve bu ses, halka açık bir yerde yapmaması gereken şeyleri bana yapıyor. Kız kardeşi de hemen burada. "Bu çok lezzetli. İşte bu."

"Gerçekten mi? Ama çikolata çok lezzetli."

"Evet, öyle ama o turuncu harika. Bana tam anlamıyla yaz düğününü hatırlatıyor."

"Ha, demek şimdi düğün uzmanı oldun, öyle mi?"

Başını bana doğru çeviriyor, bir kaşı yukarı kalkmış ve şu an o kadar tatlı görünüyor ki onu öpebilirim. Ama kendimi tutuyorum.

"Yanılıyor muyum, Odie?"

Hayır, değil. Bu mükemmel bir pasta ve çoğu insanı memnun edecek.

"Hayır, hayır." Izzy'nin morali bozuldu. "Onunla aynı fikirdesin, değil mi?"

Başımı salladım. "Çikolatayı ne kadar sevsem de -ki gerçekten seviyorum- Noah haklı. Ama farklı katmanlar için farklı tatlar da kullanabiliriz her zaman."

"Ya da kekler," diye öneriyor Noah.

"Ah evet. Yeni cupcake takıntını unutmuşum." Izzy, sanki bir şeyler çeviriyormuş gibi ona gözlerini kısarak baktı. "Ama farklı katmanlar kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Ya da sadece sizin için daha küçük, ayrı bir pasta."

"Sence Sybill bunu yaptırdığım için benden nefret edecek mi? Çok fazla pasta yapmak gerekiyor."

"Sanırım Sybill seni bebekliğinden beri tanıyor ve senin için her şeyi yapardı. Üstelik ona para da ödüyorsun." Izzy'ye göz kırptım.

"Pekala. Ana pastayı portakallı, küçük bir çikolatalı pastayı da sadece benim için yapacağız."

"Güzel. Bunun çözülmesine sevindim. Şimdi gidebilir miyim?"

Izzy kardeşini uzaklaştırır. "Evet, bizi rahat bırakın. Meşgulüz."

"Evet, çünkü bu toplantıya kendimi davet ettim," diyor alaycı bir şekilde, masadan kalkarken bana bir kez daha bakarak.

Bir an için üzüldüğümü itiraf ediyorum. Beni tamamen görmezden gelmesinden nefret ediyorum, ama onu da anlıyorum. Bunu Izzy'den saklamak istediğimizi söylemiştik ve o da buna uyuyor.

Yine de, Izzy'nin Craig'e de ayrı bir damat pastası alıp almamak konusunda kararsızca konuşmasını yarım yamalak dinlerken, o tezgaha doğru ilerlerken gözümü ondan ayırmadım.

"Noah, oğlum! Nasılsın canım?"

"Merhaba Sybill. Nasılsın?"

"Ah, biliyorsun işte. Şikayet edemem. Özellikle de sen buradayken." Onunla flört etmesine sııttım. "Bugün seni buraya ne getirdi? Seni görmeyeli epey oldu."

"Kekler kulağa hoş geldi."

"Öyle mi? O zaman ne alabilirsiniz?" diye soruyor, üzerinde kendi logosu bulunan paket servis kutusunu alırken.

"Üç tane vanıyalı ve üç tane pamuk şekerli alabilir miyim?"

"Gördün mü?" Izzy kardeşini işaret etti ve dürüst olmak gerekirse, ona dikkat ettiğini hiç anlamamıştım. "Bu garip. Pamuk şekerini bile *sevmiyor* ." diye homurdandı. "Tam sana göre bir şeymiş."

Ben *olsam* alırdım.

Onun bilmediği şey, Noah'ın benim için kekler satın alıyor olması.

Ve bu da beni gülümsetiyor doğrusu.

"Bir limonata daha ister misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdım mutfağında olan Noah'ya. "Ama çikolataya ihtiyacım var!"

"Ne tür?"

"Beni şaşırt!"

Onun etrafta dolaşmasını ve sürekli miyavlayan Pork ile konuşmasını dinliyorum.

"Akşam yemeğini zaten yedin." *Miyav*. "Sen de yedin." *Miyav*. "Daha fazla yemeyeceksin." *Miyav*. "Ödül ister misin?" *Miyav*. *Miyav*. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Onların etkileşimine gülüyorum. Kedi babası olmayacağını iddia eden biri için, son üç haftadır yeni arkadaşına çok alıştı. Özellikle Noah küçük dostunu neredeyse her yere yanında götürdüğünden beri, kasabada

insanların onlardan bahsettiğini kaç kez duyduğumu sayamam.

Çok tatlı ve ona olan sevgimi azaltacak hiçbir şey yapmıyor.

Tıpkı geçen hafta arabamın kaputunda bulduğum bir keki bırakmasının da hiçbir işe yaramadığı gibi.

İkram paketinin altına "*Bu akşam görüşürüz*" yazan sade bir not sıkıştırılmıştı.

O gece beni gördü. Ertesi gece de.

Beans, onu bu kadar sık yalnız bırakmamdan memnun değil ama ona Noah'ı yakında evime getireceğime söz verdim, çünkü en son ne zaman kendi yatağında iki geceden fazla uyuduğumu hatırlamıyorum.

Aslında, genel olarak dairede pek vakit geçirmedim. Noah ile ahırda çalışmaktan, düğün planlamasına (ki bu iş de bir şekilde Stick Taps'te yapmaya başladım) ve sürekli şehirde satıcılarla görüşmek için koşturmaya kadar, evimde vakit geçirmeye pek zamanım olmadı. Bunun tek sebebi de gecelerimi burada geçirmeyi tercih etmem.

Neyse ki, ben bunu fazla analiz edemediğim televizyon tekrar izlediğimiz şeye döndü.

"Başlıyor, başlıyor, başlıyor! Acele edin!" diye bağıriyorum.

Noah'ın ayak sesleri hızlanıp oturma odasına kayarak girdiğinde sııttım. "Neyi kaçırdım?"

"Sadece muayene odasına girdiler."

Noah yanıma, kanepeye yerleşti, gözleri televizyondaki *X-Files* bölümündeydi, elinde kocaman bir kase patlamış mısır vardı. Diğer kolunu da kanepenin arkasına doğru uzattı ve ben de onun yanındaki yerime geri döndüm.

Canlı TV izlememizi sağlayan bir uygulama bulduk ve günlerdir Mulder ve Scully maratonunun ortasındayız. Tek kural mı? Hiçbir şeyi durduramıyoruz. Eskiden TiVo ve yayın platformları öncesinde olduğu gibi, reklamlar sırasında tuvalete gitmek ve atıştırmalık almak zorundayız. Bu tamamen Noah'ın fikriydi ve ilk başta anlamasam da, şimdi

cazibesini görebiliyorum. Program tekrar başlamadan önce her şeyi halletmenin verdiği bir heyecan var. Hatta reklamlar sırasında yeni bir kase patlamış mısır yapmanın ne kadar sürdüğünü bile mükemmel bir şekilde zamanladık.

"Bu tam bir acayip şey," diyor ve atıştırmalıklarımızdan bir avuç dolusu ağzına tıkıyor. Yarısı kaseye geri düşüyor ama umurumda değil.

Çok keyifli vakit geçiriyorum ve tek yaptığımız şey kanepede birbirimize sarılmak.

"Fıstık ezmeli M&M'leri aldın mı?"

Eğilip cebinden yarıya kadar boşalmış poşeti çıkardı ve bana uzattı. "Sanırım yakında markete gitmeliyiz. Malzemelerimiz azalıyor."

Biz.

Kulağa çok... ev ortamı gibi geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, yaptığımız şey ev hayatına özgü bir şey . Bana Lydia Stevens'ın anlattığı romantik akşam yemeğini hatırlatıyor. Tam da özlemini çektiğim türden bir gece.

Bunu çok fazla düşünmek istemiyorum. *Düşünemem* . Noah ile son üç haftamız çok iyi geçti ve çiftin "evet" demesine dört haftadan az bir süre kalmış olmasına rağmen düğün planlaması yolunda gidiyor . İhtiyacım olan son şey, çok mutlu olup da lanetin ruhumu defalarca olduğu gibi kırmasına izin vermek.

Ondan biraz uzaklaşıyorum, hem ona hem de *kendime* biraz alan bırakıyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve sakinleştirmek için derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Panik içindeyim ve neden paniklediğimi bilmiyorum.

Hayır, bu bir yalan. Biliyorum ama bunu düşünmek istemiyorum.

Noah'ı seviyorum. Hem de çok seviyorum. Hem de aşırı derecede.

"İyi misin?"

“Ha?” Biraz şaşırmış bir şekilde Noah’ya döndüm. “Ah, evet, iyiyim. Neden?”

Bana inanmıyormuş gibi görünüyor ama konuyu uzatmıyor. “Sadece emin olmak istedim.” Bana nazik, güven verici bir gülümseme veriyor ve bu anında içimdeki korkuyu dağıtıyor. Sehpanın üzerindeki yarım yenmiş tatlıya doğru başını sallıyor. “Kekleri sever misin?”

“Beğendin mi? *Bayıldım* .” Şeker poşetini açarken ona gülümsedim. “Teşekkür ederim. Alman gerekmiyordu ama yine de minnettarım.”

Omuz silkerek, “Önemli bir şey değil,” dedi.

“Bunu çok sık söylüyorsun.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Ne dedin?”

“ *Önemli bir şey değil*. Bunu sık sık söylüyorsun, önemli bir şey *olsa* bile. Bana kek almak için zahmete girdin. Gününden zaman ayırıp şehre kadar geldin, böylece tatlı bir şeyler yiyebileyim.”

“Bu sadece bir kek.”

Belki onun için öyledir, ama benim için bundan çok daha fazlası. Beni düşündü. Mutlu olmamı istedi. Bana *değer verdi*

Sanırım daha önce hiç kimsenin bu kadar ilgili olduğunu görmemiştim.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Yavaş, yumuşak bir öpücüktü bu. O da elini saçlarımın arasına sokup beni kendine doğru çekti. Aceleci ya da sert bir şey yoktu. Sadece daha fazlasına yol açmasına gerek kalmadan öpüşüyorduk.

Ayrılırken yüzünde aptalca bir sırıtış vardı, bu da onu olduğundan on yaş daha genç gösteriyordu.

“Bu ne içindi?”

Omuz silktilim. “İstemiştim.”

Gülümsemesi daha da genişliyor, benimki de öyle ve tekrar programa odaklanıyoruz.

Nuh izlerken ben izleyemiyorum. İzleyemem.

Çünkü aramızdaki bu ilişkinin aslında o kadar da sıradan olmayabileceğini fark etmeye başladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nuh

Odie: Sarımsak mı? Yeterli değil.

Ben: Sanırım benden yeterince sarımsağınız olmadığı için biraz sarımsak getirmemi istiyorsunuz, değil mi?

Odie: LOL evettt

Odie: Üzgünüm, İz ile mesajları kısaltarak yazmaya alışkındım.

Odie: Yaşlı bir adam olduğunu unutmuşum.

Ben: Kısaltma metinlerini biliyorum. Sadece parçalı cümleleri anlamıyorum.

Ben: Yaşlı olmadığımı sana kaç kere söylemem gerekiyor? Daha fazla ikna olmaya mı ihtiyacın var?

Odie: Bu bir söz mü?

Ben: Olabilir.

Odie: Tamam, işin bitti, yemek yapmaya çalışıyorum ve azgın olmama gerek yok.

Ben: Hayır, hayır. Bana ne kadar azgın olduğunu daha ayrıntılı anlatacaksın.

Odie: Sadece gel

Ben: Evet, öyle yapmayı planlıyorum.

Telefonumu cebime geri koyarken kendi kendime kıkırdadım.

"Hey dostum, ben gidiyorum." Omzumdaki bezi çekip tezgâhın üzerine attım. "Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece o çelik gibi cesaretini aldığın dükkanın adı."

Ezra'ya bakarken çenem gevşedi. "Özür dilerim. Neyimden?"

"Çelik gibi sinirlere sahip olmalısın. Eğer hâlâ kız kardeşinin en yakın arkadaşıyla gizlice görüşüyorsan, böyle bir iradeye sahip olmalısın."

"Ben değilim..." Yalanın tamamını bile söyleyemiyorum.

İkimiz de benim öyle olduğumu biliyoruz, o yüzden bir anlamı yok.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunun için neden çelik gibi sinirlere sahip olmak gerekiyor?"

"Çünkü eminim ki, Odette'in kalbini kırdığınızda kız kardeşiniz onları elinden alacak."

Bara şöyle bir göz gezdirdim ama nafi. Kapanışa yaklaşık bir saat kaldı, bu yüzden içerideki diğer insanlar sadece alt katta kapanış işleriyle uğraşan diğer barmen; telefonla konuşan hırdavatçıdan Dale; ve köşede oturup çocuklarının Cheerios'larını yerden toplamaya çalışan bir çift. Kimse bize dikkat etmiyor.

"Kimsenin kalbini kırmayacağım."

"Doğru." diye homurdandı. "Evliliğe inanmayan adamlar evlilik planları yapan kızın sonu kötü olmayacak."

"Öyle değil. Biz—"

"Yemin ederim ki, eğer o cümleyi '*işleri idareli kullanmak*' diye bitirirsen, şu tezgahın üzerinden atlayıp seni fena halde döveceğim. Kalçaların da dahil."

Dudaklarımı büzdüm. "Neden? Bunda ne yanlış var ki?"

"Öncelikle, bu bir yalan. Tamamen saçmalık. '*işleri rahat bir şekilde yürütmek*' diye bir şey yok ve bunu söyleyenler genellikle en hayalperest olanlardır. Bu tür durumlarda *her zaman* birileri zarar görür ve bunun Odette olacağını düşünüyorum."

Dişlerimi sıktım. "Ona zarar vermeyeceğim."

"Evliliğe inanıyor musunuz?"

"HAYIR."

"Peki Odette hâlâ düğün organizatörü mü?"

"Evet, ama o da evlenmeyi planlamıyor."

Kahkaha atıyor—hem de ondan çok nadir görülen bir şekilde içtenlikle gülüyor—ve başını sallıyor. "Bu saçmalığa

inaniyorsan, sandığımdan da büyük bir aptalsın."

"Hayır, ciddiğim. Ailesiyle ilgili bir sorunu var. Buna lanet diyorlar. Odette bunun kendi felaketi olacağına inanıyor. Bu yüzden evlenmek istemiyor."

"Bunu duydum. Ayrıca ailesindeki tüm kadınların umursamadığını ve yine de evlenmeye devam ettiklerini de duydum."

"Hepsi değil. Özellikle o değil."

Bunu neden bu kadar savunduğumdan emin değilim, özellikle de ben de lanete tam olarak inanmadığım halde. Kimsenin hayatı böyle bir şey tarafından yönetilmez, 除非 kendisi izin verirse, ve bence Chambers kadınları da bunu yapıyor. Yaşamak yerine lanetin hayatlarını yönetmesine izin veriyorlar.

Ama işte buradayım, Odette ile yaptığım şeyin, eğer böyle devam edersek muhtemelen kötü sonuçlanacağını kabul etmek zorunda kalmamak için bu laneti bahane olarak kullanıyorum.

Onunla böyle vakit geçirmemeliydim. Bu sadece seks olacaktı. Eğlenceli bir şey. Sıradan bir ilişki. Kanepede geç saatlere kadar oturmak, sebepsiz yere kek yemek ya da onun bana akşam yemeği pişirmesi gibi şeyler olmamalıydı.

Anlaştığımız sınırların çok ötesine geçiyoruz ve bunun sebebi ona doyamamam.

"Öyle olabilir," diyor Ezra, beni tekrar sohbete çekerek, "ama bu iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. Ya Izzy öğrenirse?"

"Yapmayacak."

"Ama ya öyle olursa? Ona en yakın arkadaşıyla birlikte olduğunuzu ama bunun ciddi bir şey olmadığını mı açıklayacaksınız? Ve aranızdaki cinsel ilişki bittiğinde bunun arkadaşlıklarını hiç etkilemeyeceğini mi söyleyeceksiniz? Ortak aile yemeklerinin garip bir hal almayacağını mı anlatacaksınız? Düğününden önce ona gerçekten böyle bir

stres mi yaşatmak istiyorsunuz? Üstelik düğünü en yakın arkadaşı planlıyor?"

"Hayır, işte tam da bu yüzden Izzy bunu öğrenmeyecek."

Benim pek de ince olmayan tehdidim karşısında ellerini kaldırdı. "Ona hiçbir şey söylemiyorum. Ama *senin söylemen* gerektiğini söylüyorum, özellikle de her gece Odette ile takılıp bu 'sıradan' ilişkinin ciddileşmesine izin vereceksen."

"Durum ciddileşmiyor."

Tekrar kıkırdadı ve başını salladı. "Ne dersen de, dostum. Bence bu işin içinden çıkamazsın, ama neyse. Bu senin rezilliğin. Ben sadece izlemeye geldim."

Dizüstü bilgisayarını ve her zaman yanında taşıdığı kağıt yıgınıni topladıktan sonra arka ofise doğru yöneldi.

Ezra yanılıyor. Odette ile ilişkimiz ciddi bir hal almıyor. Evet, son zamanlarda onunla çok zaman geçiriyorum ama ne olmuş yani? Hala sıradan bir ilişki. Sadece arkadaş olduk, hepsi bu. Bu iyi bir şey bile. İkimiz de düğün konusunda stresliyiz. Ben kız kardeşim için her şeyi doğru yapmak istiyorum, Odette de işini kurtarmak için her şeyi doğru yapmak istiyor. Birlikte uyumamız sadece stres atmak için iyi bir yol. Önemli bir şey değil.

Eşyalarımı toplarken ve kamyonetime doğru giderken kendime bunu tekrarlayıp duruyorum. Hızlı bir duş almak ve bu akşam nihayet Beans ile tanışacak olan Pork'u almak için evime uğradığımda da bunu tekrarlıyorum.

Markete uğrayıp biraz taze sarımsak, Odette'in sevdiğini bildiğim bir şişe şarap ve fıstık ezmeli M&M'li bir düzine kurabiye alırken bunu aklımın en önünde tutuyorum. Kasaya varmadan hemen önce, sadece onun için bir şeyler almış gibi görünmemek için bir altılı paket Stick Taps elma şarabı da alıyorum.

Kamyonetimi her ihtimale karşı apartmanının arka tarafına park ediyorum, sonra iki kat yukarı çıkıp kapısına gidiyorum.

Kapı açılıp bana gülümsediğinde, Ezra'nın sözlerini ya da bunu kız kardeşimden sakladığım için duyduğum suçluluk duygusunu düşünmüyorum.

Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

"Noah." Uzandı, tişörtümden yakaladı ve beni dairesine çekti. Parmak uçlarına yükseldi, sonra dudaklarını benimkine yapıştırdı. "Merhaba."

"Merhaba sana." Onu tekrar öptüm. "Burası çok güzel kokuyor."

"Umarım öyledir. Sosunu yapmak için bir saat harcadım." Ellerini Pork'a uzatıyor ve Pork da sevinçle ona doğru gidiyor. "Peki benim tatlı küçük bebeğim nasıl?"

"Tatlı mı?" diye homurdandım. "O şey tam bir şeytan. Bu sabah alarmım çalmadan sekiz dakika önce beni uyandırdı. Sabah altıda kahvaltı isteme konusunda Tootsie kadar kötü."

"Ahhh. O sadece aç, büyüyen bir çocuk. Değil mi bebeğim?" Burnunu onun burnuna sürtüyor. "Sen tıpkı Beans gibisin, onu seveceğinden eminim. Tabii onu bulabilirsem."

"Kayıp mı?"

"Hayır." Odette başını salladı. "Sadece saklanmayı çok seviyor, hepsi bu. Muhtemelen kanepenin altında. Orası en sevdiği yer. Ben yanından geçene kadar bekliyor, sonra da ayak bileklerimi tırmalıyor."

"Bu izlerin nereden kaynaklandığını merak ediyordum."

"Sormayı hiç düşünmediniz mi?" diye gülüyor. "Pekala, içeri gelin. Bütün gece kapıda beklemek zorunda değilsiniz."

Odette'i tanıdığım süre boyunca, daha önce bir kez dairesine gitmişim ve şimdiye kadar gittiğimden daha ileriye hiç gitmemişim.

Yani bir adım attığımda, sonra bir adım daha attığımda, adımlar ağırlaşıyor ve bunun Ezra ile yaptığım konuşmayla bir ilgisi varmış gibi geliyor.

Odette'in dairesine doğru ilerlerken, mutfağından yayılan o muhteşem kokuya daha da yaklaşıyor, bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Büyük

tencerenin önünde duruyor, içindekileri karıştırıyor ve tezgâhın üzerine koyduğum poşeti işaret ediyor.

"Orada ne var?"

"Şeyler," diye takılıyorum kağıt torbayı açarken, gözlerindeki heyecanı izlemekten keyif alıyorum. Tıpkı doğum günü partisinde bir çocuk gibi, bir gözü sürekli hediyeler masasında.

Sarımsakları çıkarıyorum ve o da gülümsüyor.

"Hayat kurtarıcısın. Ekmek için buna ihtiyacım var."

"Sarımsaklı ekmek mi yapıyorsun?" Bunu düşününce ağzım sulanıyor. "Sarımsaklı ekmeği çok seviyorum."

"O zaman şanslısınız, çünkü ben en iyisini yapıyorum. Tarifi büyükannemden öğrendim."

"Tüm saygımla söylüyorum, biraz sert biriyim ve bunun büyükannenizle sadece kısmen ilgisi var, ama tamamen onun yemek pişirmesinden kaynaklanıyor. Yemin ederim."

"Şey, bu rahatlatıcı." Gülerек gözlerini devirdi. "İçinde başka ne var?"

Elimi tekrar çantanın içine sokup şarabı çıkarıyorum.

"Ah. Seni öpebilirim."

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı büzdüm, ama Odette yerine Pork'un dudaklarıma yapıştığını hissettim ve o da beni yalamaya başladı.

"Bu da ne..." Ağzımı siliyorum. "Hiç hoş değil."

"Ne?" Omuz silkti. "Seni *öpebileceğimi* söyledim, öpeceğimi değil. Başka bir şey var mı?" Çantanın içine bakmaya çalışarak ayak parmaklarının ucunda yükseldi.

Sonra elma şarabını çıkarıyorum ve o da yuh alıyor.

"Dikkat edin. O elma şarabını yapmak için çok çalıştım."

"Evet, evet, hepimiz çok etkilendik, bu yüzden Port Harbor'daki ve elli mil yarıçapındaki neredeyse her işletme, kahve dükkanları da dahil, bunu satıyor. Bu arada, bunu satın almanız ve elma şarabı üreticisinden almamanız garip."

"Ne diyebilirim ki? Ben bizim en büyük destekçimizim."

Bunu görmezden geliyor. "Başka ne, başka ne?"

Şu an neredeyse zıplıyor. Arabasının üzerine o keki bıraktığımdan beri, ona ikramlıklar getirmek bizim için bir gelenek haline geldi, bu yüzden şimdi bir tane beklediğini biliyorum.

Sonunda fıstık ezmeli M&M's kurabiyelerini ortaya çıkarıyorum ve o da çığlık atıyor. Pork'u havaya fırlatıyor ve mutfak adasının etrafında zafer turu atıyormuş gibi koşuyor. Çok saçma ve sevimli, onu izlerken yüzümdeki aptalca sırıtışı silemiyorum.

Onu bir sonraki kucağımda yakalıyorum, kendime doğru çekip uzun ve tutkulu bir şekilde öpüyorum, ta ki Pork aramızda kıvranıp kurtulmaya çalışana kadar.

"Şey, eğer bu sayede böyle öpüleceksem, bana daha sık kurabiye almana kesinlikle izin vereceğim." Boğazını temizledi, sonra geri çekildi ve kediye bana doğru uzattı. "Tamam, sen Pork'u al. Onunla kanepede otur, Beans de gelip ortalığı karıştıracak - kelimenin tam anlamıyla. Ben burada işimi bitirip sarımsaklı ekmeği fırına koyacağım. Sonra yiyebiliriz. Seni buraya alamam çünkü iki saniye sonra tişörtümü kafamdan çıkarıp, seks düşkünü bir manyak gibi üzerinize atılacağım."

"Ya kediye almazsam?"

"Noah..." diye inledi, ben de güldüm ve yavru kediye yine de aldım.

Haklı. Akşam yemeği bu kadar güzel kokarken kendimizi kaptırmamıza gerek yok.

Odetta beni uzaklaştırıyor ve ben de oturma odasına yöneliyorum.

Küçük bir yer ama güzel. Benimkinden çok daha modern, bu kesin.

Duvarlar benim koyu bej rengimdekilerin aksine açık gri. Mobilyalar, ebeveynlerim doğduğundan beri modası geçmiş olan eski tarzlarımın aksine, yepyeni ve modern. Ve benimkilerin aksine, koyu renkli parke zeminde tek bir çizik bile yok.

Keşke evime ayıracak vaktim olsaydı da hepsini yapabilseydim. Düğüne üç hafta kaldı ve ahır bitmiş olabilir, ama şimdi kümese, tekrar biçilmesi gereken tüm çimlere ve Odette'in misafirler için hazırlık yapabilmesi için her şeye son rötuşları yapmaya odaklanmam gerekiyor. Ondan sonraki hedefimiz ise anlaşmasını neredeyse tamamlamak üzere olduğumuz buz pistine başlamak.

Belki bir gün evimi yeniden dekore edip, Odette oradayken kendini daha rahat hissetmesini sağlayacak bir hale getirmek için zaman bulurum.

Pork ile birlikte yumuşak siyah kanepeye yerleşip bekliyorum. Birkaç dakika sürüyor ama hissediyorum—Beans.

Ayak bileğimi patileriyle tırmalıyor. Önce nazikçe başlıyor, sonra şiddetleniyor.

"Ah!" Hemen kenara çekiliyorum.

"Ne?" diye sesleniyor Odette mutfaktan.

"Hiç bir şey!"

Tam zamanında eğilip üç renkli kedinin kanepenin altına geri kaydığını gördüm.

"Sen küçük velet..."

Başını tekrar dışarı uzattı ve yemin ederim ki gözlerini bana dikti.

"*Hadi söyle bakalım,*" der bakışları. "*Bana bir isim tak. Cesaretin varsa söyle.*"

Bunu yapmaya cesaret edemem.

Bunun yerine, pençelerini elime saplamasına aldırmadan, tekrar kaçmadan önce onu kucağıma alıyorum.

"Nazik ol," diyorum ona ve biraz sakinleşiyor, hayretle bana bakıyor. "İyi davran."

Onu kanepeye oturturken direnmeyi bırakıyor, uzun kuyruğu otururken yastığa vuruyor ve evindeki bu yabancından dolayı şaşkınmış gibi bana bakıyor.

İşte o zaman Pork'u fark eder.

Nefesimi tutuyorum ve bekliyorum. Birbirlerini süzüyorlar, dost mu yoksa düşman mı olacaklarından emin

değiller.

Beans ilk adımı atıyor, yavaşça yaklaşıyor. Pork sessizce bana bakıyor. *Ona güvenebilir miyiz?*

"Devam et," diye teşvik ediyorum.

Yavaşça birbirlerine doğru yaklaşıyorlar ve birkaç dakika sonra, sanki eski dostlarmış gibi şakayla karışık birbirlerine vurup güreşiyorlar.

Artık kavga etmeyeceklerini bildiğime göre, koltuktan kalkıp Odette'in evinin küçük detaylarını incelemek için etrafta dolaşıyorum. Şöminenin üzerindeki rafta, balerin figürlü bir mücevher kutusundan, marketteki jetonlu makinelerden çıkmış gibi duran plastik bir yüzüğe kadar çeşitli biblolar var. Gür ve canlı sukulentler ve resimler -kız kardeşimin resimleri de dahil- yüzer rafları süslüyor. Hatta çoğunluğu romantik komediler ve dizi kutu setlerinden oluşan Blu-ray'lerle dolu küçük bir raf bile var. Koleksiyonunda *X-Files'in* neredeyse tamamının olduğunu görünce gülümsüyorum.

Sehpanın üzerinde kapalı bir dizüstü bilgisayar duruyor, yanında bir yığın kağıt var. Bunlar bir tür yasal belgeye benziyor. Muhtemelen işine ait sözleşmeler.

Yığının en altlarında, yaklaşık elli kez buruşturulup düzleştirilmiş gibi görünen bir kağıt parçası duruyor. Merak edip onu çekip alıyorum.

Her yeri yazılarla kaplı. Farklı renkler. Birkaç karalama. Çözmeye çalışmak çok zor, ama yine de deniyorum.

Elbise—Derin V yakalı beyaz. Bu kısım çizilip yerine *Denizkızı* yazılmış. Bunun da üzeri karalanmış ve yanına "*Takım elbise???*" yazılmış.

Bütün bunlar ne?

Sayfayı taramaya devam ediyorum. Üzeri çizilmiş öğeler arasında birkaç şarkı adı, yiyecek, ülke ve... bunlar temalar mı acaba?

~~*Kremalı puf börekleri*~~

~~*Limonlu tartlar*~~

~~*Mini donutlar*~~

~~Pizza barında~~ TACO mu?

~~Orta Çağ~~

~~Prenses~~

Rustik romantik

Listede çok çeşitli çiçek türleri, renk kombinasyonları ve kenarlara rastgele serpiştirilmiş, hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler var.

Kağıt turnalar

~~Peri ışıkları~~, daha rustik bir hava katıyor.

Düşmek

Kayısı ve tereyağlı krema KREM PEYNİR !!!!

Bu bana neredeyse şunu hatırlatıyor...

"Bu bir düğün dilek listesi."

Sayfadan başımı kaldırıp baktığımda Odette'in duvara yaslanmış, beni izlediğini gördüm. Siyah taytının ve Taylor Swift tişörtünün altında sade mavi bir önlük vardı. Bu bana kız kardeşimin "ödünç aldığım" CD'sini tekrar hatırlattı.

"Sanki Pinterest panosu canlanmış gibi."

Gülerek, "Evet, sanırım bunu tarif etmenin bir yolu bu." dedi.

"Bu senin mi? Düğünün için mi?"

Başını sallayarak oturma odasına doğru ilerledi. "Evet. On iki yaşındayken düğünlere ilk aşık olduğumdan beri bu hayalim var. Tabii ki, Chambers lanetinin ne kadar acımasız olduğunu fark ettiğimde bu hayalden çoktan vazgeçtim, ama yine de onu atmaya gönlüm el vermiyor. Genç halim için çok emek gerektirmişti."

On iki yaşından beri mi?

Hatta benim hokey ekipmanlarımın bazıları o kadar uzun süredir bende bile yoktu. Bazı adamlar kariyerleri boyunca aynı çorapları veya aynı koruyucu ekipmanları kullanırlar çünkü yenilerini alıştırmak için çok batıl inançlıdırlar. Aynı kağıdı o kadar uzun süre taşımak da neredeyse aynı şey. Ciddi bir özveri gerektiriyor.

Ezra haklı mıydı? Düğün organizatörü olan Odette'in evlenmek istemediğine inanmakla aptal mıyım? İstemediğini

söyleyebilir, ama hâlâ bu eski şeyi taşıyorsa nasıl istemez ki?

Bu demek oluyor ki... aramızdaki bu şey onun için sandığından daha mı önemli? Evlilik konusundaki duruşumu değiştireceğimi umarak bir tür uzun vadeli oyun mu oynuyor?

Peki neden bu düşünce beni olması gerektiği kadar korkutmuyor?

Elimdeki kağıdı kaptı, gözleri sayfayı taradı. Dudaklarındaki hüznü gülümsemeyi fark edip etmediğinden emin değilim ama ben kesinlikle fark ediyorum.

"Biliyor musun? Artık zamanı geldi. Bundan tamamen kurtulacağım."

Onu buruşturup fırlatıyor. Havada süzülüp tam kedilerin arasına düşerken neden nefesimi tuttuğumu bir türlü anlayamıyorum; kediler de hemen yün yumağıymış gibi ona vurmaya başlıyorlar.

"Aa, ne güzel. Yeni bir oyuncak!" Beans'in kulaklarının arkasını, sonra da Pork'unkini kaşıyor. "İkiniz de iyi anlaşıyor gibisiniz."

Boğazımı temizledim. "Evet, kesinlikle öyle. Beans bacağımın arkasından vurdu ama hemen hallettim."

"Özür dilerim. Bazen çok kötü olabiliyor."

Omuz silkerek, "Önemli bir şey değil," dedim.

Odette, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle en sevdiğim sözü bana hatırlattı. "Hadi gel. Yemek hazır."

Uzattığı elini tuttum ve beni mutfağa doğru çekmesine izin verdim.

Ama köşeyi döner dönmez, buruşmuş kağıt parçasına bakmaktan kendimi alamıyorum... ya da onu yerden almayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

"Bu, hayatımda yediğim en muhteşem yemek olabilir ve bir lokma daha yiyemeyeceğim için çok üzgünüm."

Odette gülümsüyor, belli ki kendisiyle oldukça gurur duyuyor. Haklı da. Daha önce hiç bu kadar lezzetli spagetti yememiştim. Ve sarımsaklı ekmeği? Aman Tanrım, onu her öğünde yiyebilirim.

"Böyle düşündüğüne sevindim. Bir dahaki sefere İtalyan sosisli affogato yapacağım. En sevdiğim yemek o."

"Bir dahaki sefere," diye tekrarlıyorum, şimdiden hayalini kurmaya başlamışken.

Şarabından bir yudum alıyor, sonra bardağı parmaklarının arasında çeviriyor.

Domuz eti ve fasulye, oturduğumuzdan beri yaptıkları gibi mutfak zemininde koşturup duruyorlardı. Onları ayırıp sakinleştirmeye çalıştık ama sanki birlikte olmak için yaratılmışlar gibiydiler, birbirlerini gözlerinden ayırmak istemiyorlardı.

"Az önce ne fark ettiğimi biliyor musun?" diyor Odette. "Her sabah saat kaçta kalkıyorsun? Beş buçukta mı?"

"Orada bir yerde. Neden?"

"Öyleyse neden ilk kez birlikte çiftlikte çalıştığımız o sabah beni bu kadar erken çağırdın?" diye sordu kadın şaşkınlıkla. "Aman Tanrım. Geleceğimi düşünmedin herhalde."

"Hayır." Başka bir lokma yiyemeyeceğime yemin etmeme rağmen ağzıma bir parça ekmeğe attım. Çok lezzetliydi. "Ve neredeyse yiyemeyecektin, yani neredeyse haklıydım."

"Neredeyse" hiçbir şey ifade etmiyor ve bunu sen de biliyorsun. Gelmeyeceğimi *umuyordun*, değil mi?"

"Şey, biraz dikkat dağıtıyorsunuz."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranma. Her gün o minicik şortlarla ahıra gelmek... Anlıyorum, hava cehennem gibi sıcak. Ama, kahretsin, seni izlemek ve sana dokunamamak çok acı vericiydi."

Gülümsüyor. "Bana aşıkmışsın."

"Hayır, yapmadım," diye itiraz ediyorum, ama bunun bir anlamı yok. Kızarmış yanaklarım beni ele veriyor. "Ben yetişkin bir adamım. Hoşlandığım kimse olmaz."

"Küçük kız kardeşinin çekici en yakın arkadaşı hariç."

İşte böylece, odadaki tüm neşe bir anda yok oldu.

Bu gece ihtiyacımız olmayan tek hatırlatma buydu: Bunu Izzy'den saklıyoruz.

Odetta şarabının geri kalanını bir çırpıda içti, ben de elma şarabımdan uzun bir yudum aldım ve ağzımı elimin tersiyle sildim.

"Bilirsin-"

"Ezra dedi ki—"

Konuşmaya başlıyoruz ve aynı anda duruyoruz.

İkimiz de hafifçe, kibarca ve *biraz da garip bir şekilde gülüyoruz.*

Garip durumlardan hoşlanmıyorum, hele ki onunla hiç.

Önce benim geçmemi işaret etti.

İçimden bir ah çektim. "Şey, Ezra Izzy'ye söylememiz gerektiğini düşünüyor."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ezra biliyor mu?"

"Koridorda öpüşürken bizi yakaladığını unuttun mu?"

"Ah." Gözlerini aşağıya indirdi. "Şey, evet, sanırım yaptım."

"Hayır, yapmadım canım."

Hüzünleri beni tekrar buluyor ve bu sefer utanç yok, sadece o öpücüğü hatırladıkça hissettiği bir tutku var.

Pantolonumun içinde sertleşen penisimi umursamadan sandalyemde kıpırdandım. "Neyse, ona söylememiz gerektiğini düşünüyor. Sence de öyle mi?"

"Yani..." Titrek bir nefes veriyor. "Bilmiyorum. Sadece eğleniyoruz, değil mi?"

Tamam. Eğlence. İşte bu kadar.

"Evet." Başımı salladım. "Öyle demiştik, değil mi?"

"Sağ."

"Sağ."

Gölerek öne doğru yığıldı, kafasını masaya bir iki kez vurduktan sonra doğruldu. "Ama ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Sen de öyle değil mi?"

"Daha önce hiç yapmadım."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Belki... belki ona söylemeliyiz?"

"Belki de umursamaz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bir keresinde bizim ilişkimizin iğrenç bir fikir olduğunu söylemişti, belki de öyle düşünebilir."

"Ne? Öyle mi yaptı? Ne zaman?"

"On altı yaşındayken ona senden hoşlandığımı söylemiştim."

İstemsizce sırtıyorum. "Bana aşıkmışsın."

"Hayır, öyle bir şey yapmadım. Ben yetişkin bir kadını. Hoşlandığım kimse olmaz."

"Ama sen yaptın. Gençken."

Gözlerini kısarak, "Sanki bilmiyormuşsun gibi," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım. Gerçekten."

Bu sözlere şaşırmış gibi görünüyor, sonra omuz silkiyor. "Neyse, önemli değil. Evet, sana aşkıttım ve evet, kız kardeşine de söyledim. Bu fikri beğenmedi, bu yüzden şimdi de pek hoşuna gideceğini sanmıyorum, özellikle de düğününe üç hafta kala. Zaten yeterince işi var, o yüzden tek kelime etmeyelim, tamam mı?"

Az önce kendime de aynı şeyi söylemişim. Izzy'nin bunu şimdi bilmesinin hiçbir sebebi yok. Belki de asla.

"Tamam aşkım."

Odetle, "Ayrıca," diyor, "düğün bittikten sonra her gün çiftlikte takılmayacağım, bu yüzden bunu yapmaya devam etmenin gerçekten bir anlamı yok."

Elbette bu sonu düşündüm. Kız kardeşimle yaşanabilecek olası sonuçları düşününce nasıl düşünmezdim ki?

Ama sanırım buna kesin bir tarih vermeyi hiç düşünmedim. Bunun bir gün sona ereceğini biliyordum.

Sadece ne zaman biteceğini hiç düşünmedim.

Düğünden sonra görüşmek en mantıklısı olur gerçi. O başka bir mekanda başka bir düğüne gidecek ve şansım yaver giderse ben de buz pistiyle meşgul olacağım. Birbirimizi görmeye vaktimiz kalmayacak.

Göğsümü ovuşturuyorum, hafif bir ağrı oluşuyor.

Hımm. Eminim ki bu, sabah vardiyamdan önce barda yaptığım tüm o baş üstü çekiçlemelerden kaynaklanıyordur. Sophie hâlâ büyükannesinin düşme sonucu aldığı yaradan kurtulmasına yardım etmek için dışarıda olduğu için, bir barmen eksikliğiyle idare etmeye çalışıyoruz.

Öyle olmak zorunda.

"Düğünden sonra o zaman," diyorum, elma şarabımın geri kalanını da bir dikişte içerek.

"Güzel. Şimdi bu iş halledildiğine göre..." Sandalyesinden kalkıp tabağını aldı. "Stevens ailesinin akşam yemeği kuralları mı? Sen yıka, ben durulayayım?"

"Anlaşmak."

Mutfağı temizliyoruz, artıkları (çok fazla olmasa da) kaldırıyoruz ve bulaşıkları hızla yıkıyoruz.

Odette, Pork için de Beans'in mama kabından biraz uzakta bir kap koyuyor ve kediler yaş mamayı afiyetle yiyorlar.

"Birlikte çok iyi çalışıyorlar," diyor, onları izlerken başını göğsüme yaslıyor.

"Evet, öyleler. Acaba aynı anne kediye mi sahipler? Belki de bu yüzden birbirlerine bağlanmışlardır?"

"Belki. Ya da kim bilir, belki de gerçek aşktır ya da başka bir şeydir."

"Gerçek aşk mı? Aşkın sürekli başarısız olmasıyla lanetlenmiş biri için bu çok iyimser bir düşünce gibi geliyor."

Burun kıvrarak güldü. "Evet, sanırım öyle." Tekrar bana baktı. "Kanepeye kadar yarışalım mı?"

"En son giren diğerine orgazm borçlu mu?"

Aynı anda yola koyuluyoruz ama profesyonel hokey oynamış birine yetişmek imkansız. Onu açık ara farkla

geiyorurur ve nefes nefese yanıma yerleşirken surat asıyor.

"Bu adil değil."

"Özür dilerim. Kurallar kurallardır." Başının yanından öpüyorum ve o da bacaklarını altına kıvrıp en sevdiği yerde bana sokuluyor. "Ama merak etme, sonra toplarım. Önce Mulder'la ilgili merakını gidermene izin vereyim."

"Yaşıt bir adam için oldukça yakışıklı..." diye takıldı.

Onun sözlerine kıskançlık duymuyorum, çünkü o bana tutunuyor, ona değil.

Ben de kazandığım parayı almıyorum. Geceyi televizyon izleyerek geçiriyoruz. Ne seks, ne de başka bir şey. Sadece ikimiz.

Ve ancak onun yatağında uykuya dalarken bunun da en az onun kadar iyi, hatta daha iyi olduğunu fark ediyorum ve bu tür geceler hızla en sevdiğim geceler arasına giriyor.

Ezra haklıydı.

İşler kontrolden çıktı ve buradan çıkış yolu bulmak istediğimden de emin değilim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odette

“İşte bizim kızımız!”

Büyükannemin evinin giriş yolundan yukarı doğru yürürken anneme ve büyükanneme el sallıyorum. Her zaman anneme çok benzediğim söylenir, anneme de *annesine* çok benzediği söylenir; ama onları birlikte gördüğümde ve bu sözün ne kadar doğru olduğunu fark ettiğimde her zaman şaşırırım.

Hepimizin koyu renk saçları var—gerçi Nonna'nın ki son zamanlarda biraz griye çalmış—ve mavi gözlerimiz de aynı tonda. Hatta aynı küçük burunlara ve gamzeli çenelere sahibiz. Bazen biraz ürkütücü oluyor.

Merdivenlerden ağır ağır çıkıyorum, son basamağa botlarımı çarpıyorum ve başımdaki kapüşonu düşürüyorum. Geçen ve elma şarabı üretim tesisini mahveden fırtına dışında, tüm yaz güzel geçti. Doğa, yaşadığımız yağmur eksikliğini telafi etmeye karar vermiş olmalı.

Tabii ki annem ve büyükannem burada oturup her anının tadını çıkarıyorlar. Pasifik Kuzeybatı'da iki tür insan yaşıyor gibi görünüyor: Yağmurda bile mutlu olanlar ve yağmurdan şikayet eden ama burayı hala sevdikleri için taşınmak istemeyenler.

Bu ikisi kesinlikle ilk kategoriye giriyor. Bence güneşli havalardan çok yağmurlu havalarda dışarıda oturuyorlar, bu yüzden verandada battaniyelerle ve aralarında bir sürahi limonatayla oturmaları hiç de şaşırtıcı değil.

"Biraz alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Önden git küçük kızım. Bunu senin için yaptım."

Nonna'nın yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra kendime bir bardak limonata dolduruyorum ve onlar ileri geri sallanırken yedek sandalyeyi yanlarına çekiyorum.

“Peki, en sevdiğim iki kızım bugün nasıl?”

Birbirlerine bakiştılar.

“Eyvah.” Parmağımı aralarına doğru salladım. “İkiniz de bir şeyler çeviriyorsunuz. Anlatın.”

“Şey,” dedi annem, kelimeyi uzatarak. “Geçen gün Sunnie’deydim, bir fritöz alıyordum. Biliyor musun, artık şeftalili turta da yapıyorlar? Aman Tanrım, çok lezzetli. Bu lezzetleri nasıl buluyorlar bilmiyorum ama bence o adamla evlenebilirim.”

Bahsettiği kişi, fırının sahibi Ken. Fırın, yaklaşık on yıl önce vefat eden karısının adını taşıyor. Bütün kasaba onu çok severdi ve hepimiz Sunnie'yi çok özölüyoruz. Artık aramızda olmasa da, muhteşem fritöz tariflerinden hala faydalanabiliyoruz.

"Bunu bilmiyordum, ama yeni kızarmış hamur çeşidinin sizin yaptığınız işlerle ne alakası var?"

“Ah, ona geliyorum. Ona geliyorum.” diye homurdandı ve ben de limonatamdan bir yudum alırken gülümsememi gizledim. “ Neyse , Sunnie’deydim ve Darla’yı duydum— Darla’yı tanıyorsun, değil mi? Lisede resepsiyonist?”

Darla'yı tanıyorum. Okuldan kaçtığımızda Izzy'yi ve beni ihbar etti. İki gün okuldan uzaklaştırıldık ve bir hafta boyunca ev hapsinde kaldık.

Annem devam ediyor: "Neyse, kızı evleniyor. Geçen hafta nişanlandılar ve şimdiden planlama konusunda çok bunalmış durumdalar. Tabii ki onlara senin adını verdim ve seni duymuşlardır, tamam mı?"

Annem kaşlarını çatı ve tam olarak ne duyduklarını tahmin edebiliyorum. Yangınla ilgili miydi? Yoksa gelinim o kadar kötü bir alerjik reaksiyon geçirmişti ki kendi düğününden acil servise gitmek zorunda kalmıştı? Ya da resepsiyon sırasında rakunların serbest bırakılmasıyla ilgili

uydurma hikaye miydi? *Rakun* değildi, sadece bir tane *rakundu* ve evcildi. Bir konuğa aitti. Sanırım.

"Ama tüm olumsuz yorumları bir kenara bırakırsak, Izzy'nin düğünü için Stick Taps ile ortaklık kurduğunuzu duymuşlar ve sizinle görüşmekle çok ilgileniyorlar." Annem heyecanla ışıldıyor. "Özellikle de gelin kırsal şıklıkta bir düğün istediği için. Ahırın mükemmel olacağını düşünüyor."

Mükemmel *olurdu* .

İçim umutla doluyor, hem de ilk defa değil. Son birkaç haftadır e-posta kutum, Izzy'nin düğününün başarılı olduğunu öğrendikten sonra kendi düğünlerini planlamalarına yardımcı olacak birini arayan umutlu gelin adaylarından gelen mesajlarla dolup taşıyor...

Bu çok büyük bir baskı ve bu yüzden potansiyel müşteri sayısındaki ani artışa fazla heyecanlanmama izin vermedim. Her ne zaman bu umut şişmeye başlasa, mecazi bir iğneyle uzanıp onu patlatıyorum. Kendimi fazla kaptırmamalıyım. Lanetin istediği de bu zaten. Rahatlamamı istiyor ki, tekrar gelip beni bir kez daha yere serebilsin.

"Bu harika."

Annemin gülümsemesi soluyor. " *Harika mı?* Bunun hakkında söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Evet, harika olurdu ve bunu ortaya attığınız için teşekkür ederim, ama çok fazla bağlanmak istemiyorum. Ne olur ne olmaz, ya işler yolunda gitmezse diye düşünüyorum."

Nonna homurdandı. "Ah, küçük kızım, lanetten endişeleniyorsun, değil mi?"

"Elbette lanetten endişeleniyorum. Her zaman lanetten endişeleniyorum. İşte yaptığı şey bu. Mutluluğumuzdan besleniyor. Çok heyecanlanmamalıyım çünkü kaçınılmaz olarak ne olacağını hepimiz biliyoruz—kalbim kırılacak ve her şeyimi kaybedeceğim."

"Hayatını böyle yaşayamazsın. Bu lanet gibi saçma bir şeyin seni geride tutmasına izin veremezsin."

"En az beş yıldır randevuya çıkmamış bir kadın söylüyor bunu," diyorum anneme.

"Beş yıl mı?!" diye haykırdı Nonna. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyleyin."

"Şey..." diye lafı dolandırdı annem.

O da lanet konusunda benimle aynı şeyleri düşünüyor. Sadece bunu sesli olarak itiraf etmek istemiyor.

Nonna içini çekti. "Aman Tanrım. Lanet hakkındaki konuşmaların hayatınızı bu kadar etkilediğini fark etmemiştim. Ailemizin flört ve ilişkiler konusunda şanssız olduğuna inanıyor muyum? Şey, evet, yani kendi geçmişime bakın. . ." Sessizce güldü. " *Çalkantılı* demek bile az kalır, değil mi?"

Hepimiz gülüyoruz.

"Ancak," diye devam ediyor, "bunun sizin başınızın üzerinde bir yük gibi durmasını ve hak ettiğiniz mutluluğu yaşamınızı engellemesini istemiyorum. Ben asla bunun beni durdurmasına izin vermedim."

"Hayır, öyle olmadı ama kalbin kaç kere kırıldı?" diye soruyor annem ona.

"Sayamayacak kadar çok. Ama ne olmuş yani? Kalp kırıklığı hayatın bir parçası. Sonsuza dek ondan kaçamazsınız. Kaçınırsanız, o sırada yaşamayı unutursunuz ve bunun neresi eğlenceli? Bu hayatta tek bir şansımız var. Bu şans en iyi şekilde değerlendirmeliyiz, süreçte incinsek bile. İncinirsek, her zaman kendimizi toparlayabilir, silkelenip tekrar deneyebiliriz."

Nonna çok sık kötü söz kullanmaz, bu da işini ciddiye aldığıının bir göstergesidir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu anlayabiliyorum. Eğer böyle bir süreçten geçen bir arkadaşım olsaydı, muhtemelen ona da büyükannemin söylediği şeyi söyledim, ama öyle bir arkadaşım yok. O arkadaş *benim* . Hayatı bu durumdan etkilenen *benim* . Yaralanacak olan *benim* ve lanet olsun, yaralanmak istemiyorum.

Babam bizi terk ettiğinde annemin çektiği acıyı hatırlıyorum. Uyuduğumu sandığı zamanlarda odasında yalnız başına ağladığı geceleri hatırlıyorum. Gözlerindeki o hüznü bakışı ve aylarca nasıl gülümsemediğini hatırlıyorum. Romantik hiçbir şey izleyemediğini ve yanından geçen çiftlere nasıl alaycı bir şekilde baktığını hatırlıyorum.

Sonra iyileşti. Nonna'nın dediği gibi kendini tekrar ortaya koydu ve aynı şey oldu. Işıltısını kaybetti. Kendini kaybetti. Kalbi kırıldı ve yıkıldı.

Onun hayatını tekrar yaşamak zorunda kalmaktan korkuyorum ve bunu istemiyorum.

“Ve,” diyor Nonna öne uzanıp çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına alarak, “bu iş hayatını da kapsıyor. Başarısızlıktan korktuğunu biliyorum. Lanetin seni gerçekten mutlu olmaktan alıkoyduğu için işlerin yolunda gitmeyeceğinden korktuğunu biliyorum, ama sana inanıyorum küçük kızım. Bu lanete inandığın kadar kendine de inanmaya başlamalısın. Diğerini etkisiz hale getir.”

Diğerini iptal edin.

O bunu çok kolaymış gibi anlatıyor ama hiç de kolay değil. Uzun zamandır üzerinize çok fazla engel yığılmış ve yıllardır mutlu olamamışsınız demektir.

Hayır, bu tamamen doğru değil. Son zamanlarda mutluyum ve bunun tek bir sebebi var.

Nuh.

Onunla vakit geçirmenin sevmediğim tek yanı Izzy'ye yalan söylemesi. Geri kalan her şey... şey, gerçekten çok iyi. Ve bunu sadece orgazmlar yüzünden söylemiyorum, ki oldukça fazla orgazm yaşadım, bazen bir gecede birden fazla. Tamam, her zaman bir gecede birden fazla.

Cinselliği bir kenara bırakırsak, aslında çok eğlenceli geçiyor. Beni güldürüyor ve birlikte kanepede kıvrılıp televizyon izlerken bile kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Onunla aramızdaki ilişkinin garip olabileceğinden endişelenmiştim, ama öyle olmadı. Bir gün uyanıp

yaptığımız şeyin tamamen aptalca olduğunu fark etmemizi bekliyorum, ama olmadı. Aksine, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onunla o kadar rahat hissediyorum. Sanki olması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Sanki birlikte olmamız kaderde *yazılıymış* gibi.

Acaba... acaba bundan kurtulabilir miydim? Laneti yenebilir miydim? Nuh ve ben... acaba yolumuza devam edebilir miydik?

Vay vay. Biraz yavaşla. Yine iyimser davranıyorsun Odette. Lanetin çok mutlu olduğunu bilmesine izin verme. Yoksa sana neşe veren her şeyi elinden alır.

"Seni anlıyorum, Nonna. Gerçekten anlıyorum. Ben... ben deneyeceğim."

Büyükannem cevabımdan memnun kalmış gibi başını salladı. "Güzel. İstedğim bu kadar. Ve bu ikiniz için de geçerli." Anneme sert bir bakış attı. "Deneyin. Tekrar dışarı çıkın. Yeniden aşkı bulun. Yeniden mutluluğu bulun, hatta sadece kendinizle bile olsa. Gerçi ikinizin de yalnız kalmayacağından şüpheleniyorum."

İkimizin de bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gülümsüyor, ama ben sorgulamıyorum. Sırlarını saklamasına izin veriyorum.

Ben de bir tane saklayacağım için bu adil olur.

Ve bu akşam onu görmeyi dört gözle bekliyorum.

Sebebini bilmiyorum ama gerginim.

Noah bu sabah bana basit talimatlar içeren bir mesaj gönderdi: *Saat dokuzda hazır ol. Sıcak bir şeyler giy.*

Yazın ortasında olduğumuzu düşünürsek, "sıcak bir şeyler giy" kısmı beni çok meraklandırıyor. Bu kadar geç saatte beni nereye götüreceğini bilmiyorum ama yine de gitmek için heyecanlıyım.

Saat tam 8:59'da, parmak boğumları ön kapıma vuruldu.

Ona doğru koştım, çok istekli görünmemek için son anda kendimi durdurdım. Derin bir nefes verdim, sonra terli ellerimi termal taytımın ön kısmına silerek kapıyı açtım.

Nuh şimdiden gülümsüyor.

Bütün bunlar başlamadan önce endişelenirdim, çünkü Noah'ın gülümsemeleri çok nadirdi.

Ama şimdi? Şimdi sadece *gülümsememe* neden oluyor.

"Merhaba," dedi, o derin sesi bana yapmaması gereken bir şey yapıyordu. Bu gece sıkı bir programımız olduğunu ve şakaya yer olmayacağını söyledi.

Ama şimdi karşımda, kalın bacaklarını saran bir kot pantolon ve zaten muhteşem olan kahverengi gözlerini on kat daha güzel gösteren sade, koyu yeşil bir kazakla dururken, onunla *gerçekten* flört etmek istiyorum. Özellikle de ayaklarının dibinde Pork'u görünce. Kedi Baba Noah neden bu kadar çekici?

"Merhaba," diye karşılık verip kediye işaret ettim. "Sanırım burada kalacak?"

"Sakıncası yok mu? Onu getirme niyetim yoktu ama şehrin yarısına geldiğimde arka koltukta kıvrılmış olduğunu fark ettim. Sanırım Tootsie'den nasıl kaçılacağına dair dersler alıyor. Onu dün birahane buldum. Buz hokeyi diskiyle oynuyordu."

Onun şömine rafında duran resimden bahsettiğini anında anladım.

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. " *Bu disk değil!*"

"İstediğiniz kadar gülün, ama ben öldüğümde ve gömüldüğümde, o hokey diskinin bir gün değeri olacak."

"Ve o zaman nihayet zengin olacağım."

Gözlerini deviriyor, dudakları seğiriyor. Beni komik bulmak istemiyor ama kesinlikle buluyor. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet, sadece cüzdanımı bulmam gerekiyor."

Onun ve Pork'un içeri girmesi için kapıyı açık bırakıyorum. Kedi hiç vakit kaybetmeden dairemin karşısına, doğruca Beans'in saklandığı kanepeye doğru koşuyor.

Pork oraya doğru kıvrılarak giriyor ve birbirlerine sanki selam veriyorlarmış gibi miyavladıklarını duyuyorum.

Mutfakta kısa bir mola verip domuz eti için ayırdığım kaseye biraz yemek koyuyorum, sonra da sehpadan çantamı alıyorum.

"Peki, beni götürdüğünüz bu gizemli yer neresi? Ve yazın ortasında neden kalın giyinmem gerekiyor?"

"Göreceksin," diyor Noah cilveli bir şekilde ve hiçbir şey açıklamadığı için sinirlenmek istiyorum ama içimden bunu yapacak gücü bulamıyorum.

Elini belimin alt kısmına koyarak beni kapıdan dışarı çıkarıyor ve arkamızdaki tuş takımındaki kilit düğmesine basıyor. Merdivenlerden aşağı inerken onun dokunuşunun tadını çıkarıyorum ve kapımı benim için açtığında içimde tarifsiz bir heyecan hissediyorum.

Daha önce hiç böyle davranan biriyle birlikte olmadım ve sanırım buna asla alışamayacağım.

Noah direksiyona geçti ve bizi kasabadan çıkardı. Gün batımına doğru giderken arka planda müzik çalıyordu; seksenlerden kalma, sadece aşk baladları çalan bir rock radyosu.

"Bu kadar yağmurlu bir gün için, gerçekten de muhteşem bir akşam oldu," diye yorum yapıyorum.

"Evet, evet, öyle oldu."

Ama Nuh'a baktığımda, gökyüzünü renklendiren o güzel sarı, pembe ve turuncu tonlara bakmıyor.

Bana bakıyor.

Büyük eli bacağıma düşüyor ve yolculuğun geri kalanında orada kalıyor, dokunuşuyla tenimi yakıyor.

Yirmi dakika boyunca araba sürdükten sonra nihayet boş bir otoparka girdi. Karşımızda, daha iyi günler görmüş gibi görünen büyük bir bina duruyordu.

Seattle'a giderken birkaç kez önünden geçtiğimi biliyorum ama buranın ne olduğunu hatırlayamıyorum.

"Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama burası kapalı gibi görünüyor."

Ön taraftaki bir park yerine yanaşıp kamyoneti park ederken beni tamamen görmezden geldi.

"Şey, Noah?" diye soruyorum kapısını iterek açtığında. "Beni duydu mu? Burası kapalı."

"Bana güveniyor musun?"

"Katil böyle söylüyor."

Kıkırdıyor. "Seni öldürecek olsaydım, gözümü morarttığın o haftalar önce yapardım."

Gözlerimi devirdim. "Bunu atlattığını sanıyordum."

Burnunun köprüsünde hâlâ duran minik kırmızı izi işaret ediyor. "Hayır, bunu atlatamadım ve asla atlatamayacağım. Tıpkı kaçınılmaz olarak sahip olacağım bu yara izi gibi, bu da sonsuza dek benimle olacak."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sana bunun için ne kadar üzgün olduğumu hiç söylemiş miydim?"

"Sadece yüz kere kadar." Binaya doğru başını salladı. "Hadi şimdi. İçeri girelim. Burası bizim için çok uzun sürmeyecek."

"Çünkü polisler kesinlikle bu terk edilmiş binaya izinsiz girdiğimiz için bizi yakalayacaklar, değil mi?"

İçini çekti. "Odie, sana hiç yorucu olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sadece cinsel ilişkiden sonra."

Ona göz kırptım, sonra da devasa kamyonundan indim ve arkada onunla buluştum.

Yatağın üzerinden devasa bir çanta çıkarıyor.

"Beni öldürmeyecekmiş, yalan!" diye mırıldanarak arkasından yürüdüm.

"Beni kışkırtmayı bırak."

O cebinden anahtarlığı çıkarıp kapıyı açarken sııttım.

"Oh, neyse ki anahtarınız var. Yani hapse girmeyeceğiz ama kesinlikle tetanoz aşısı olacağız."

Bana başını salladı ama elimi tutup beni karanlık, ürkütücü binanın içine götürürken yüzündeki sırıtışı gözden kaçırmadım.

Sonra birdenbire, ışıkları açınca o kadar karanlık ve ürkütücü olmuyor. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor, ama alışır alışmaz buranın tamamen terk edilmiş olmadığını fark ediyorum. Sadece... pek iyi durumda değil, o kesin.

Yerdeki fayansların değiştirilmesi gerekiyor gibi görünüyor, duvarlardaki boya birçok yerde soyulmuş ve eminim ki yerde bir fare hızla geçti.

Noah, koridorda bize yol gösterirken ve çift kanatlı kapılardan geçerken bunların hiçbirinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Bu oda hiç de karanlık değil. Aksine, fazla aydınlık.

Ama nerede olduğumuzu anında anlıyorum.

"Noah, burası..." diye mırıldanıyorum etrafıma bakarken; daha iyi günler görmüş tribünlere, zar zor ayakta duran skorboarda ve önümüzdeki 60 metrelik buz pistine göz gezdiriyorum.

"Biraz harap durumda mı?"

"Evet, doğru." Güldüm. "Ama aynı zamanda inanılmaz da. Burası nasıl bir yer?"

"Buz pisti mi?"

Ona bir bakış attım ve o da kıkırdadı.

"Pekala, bunu tahmin etmişsin, anladım."

"Evet, buz pistinin ne olduğunu biliyorum. Sanırım demek istediğim şu: Neden buradayız?"

"Paten kaymak."

"Bunun üzerinde mi kayacağız?"

"Evet." İçeriye getirdiği çantayı yere bırakıyor, sonra bir dizinin üzerine çöküp fermuarını açıyor. "9 numara giyiyorsun, değil mi?"

"Tamam, birincisi, bunu biliyor olman biraz ürkütücü, evet, 9 bedenim. Neden?"

"Şey, tabii ki patenleriniz için." Yepyeni gibi görünen bir çift buz pateni çıkarıyor. "Birkaç farklı numara aldım çünkü patenler bazen tuhaf olabiliyor ve her zaman ayakkabı numaranızla uyuşmuyor. Önce 7 numarayı deneyin ve nasıl olduklarına bakın."

Onları bana uzatıyor ve ben de alıp inceliyorum. Normalde giydiğimden iki numara küçük oldukları için bunlara nasıl sığacağımı hiç bilmiyorum.

Ama asıl mesele bu değil.

"Noah, bunlar gerçekten çok güzel ama ben... ben buz pateni yapmayı bilmiyorum."

Bana doğru sırtarak, kendisi için başka bir çift paten çıkarıyor; bu patenler benimkilerden farklı bir model ve hemen anlıyorum ki bunlar onun eskiden oynadığı zamanlarda giydiği patenler. "Sanırım buraya emekli bir hokey oyuncusuyla gelmen iyi oldu, değil mi?"

"Gerçekten bunu mu yapıyoruz? Gerçekten bana buz pateni yapmayı mı öğretiyorsunuz?"

Omuz silkerek ayağa kalktı. "İstersen, evet. Ama rahat hissetmiyorsan, hayır. Burada oturup her şeyi izleyebiliriz."

"İstiyorum! İstiyorum!"

Heyecanımı görünce güldü, sonra bir bankı işaret etti. "Otur. Bağcıklarını bağlayayım."

Dediğini yapıyorum ve bankın neredeyse yıkılacak gibi olmasıyla hafif bir panik yaşıyorum.

Yüzünü buruşturarak dengemi sağlamama yardımcı oldu.

Kollarını sıvayıp, patenlerimi zahmetsizce bağlamasını, sonra yanıma oturup kendi patenlerini giymesini hayranlıkla izliyorum.

"Nasıl hissettiriyorlar?" diye soruyor, patenlerimi işaret ederek ve ben de az önce ne kadar yakışıklı görüldüğüne hayran kaldığımı gizlemiş gibi yapıyorum.

"İyi."

"Çok gevşek olmasın?"

"Hayır."

"Güzel." Ayağa kalktı, sonra elini bana uzattı. "Hazır mısın?"

Onun beni yukarı çekmesine izin verdim, sonra omuz silktilim. "Sanırım öyle."

Sesimdeki endişeyi hissetti. "Bütün süre boyunca sana sıkıca tutunacağım. Bana bırak diyene kadar, eğer bırakırsan, seni bırakmayacağıma söz veriyorum."

Başımı salladım ve onun beni buzun üzerine götürmesine izin verdim.

Beklendiği gibi kaygan, ama düşündüğüm kadar değil.

Yine de Noah, hareket etmeye devam ederken bana sıkıca tutunuyor. Duvara ve ona tutunmama izin veriyor, özellikle de bu konuda tam bir profesyonel olduğu için, çok yavaş gittiğim gerçeğinden hiç rahatsız olmuyor.

"Ah, vay canına!" diye bağırdım neredeyse yere düşerken.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana gülmedi bile. Sadece elini daha sıkı tuttu ve dengemi sağlamama yardımcı oldu.

"Harika gidiyorsun," diyor, hareketlerimi izlerken.

"Hayır, değilim ama senin konuşman yardımcı oluyor. Beni başka bir şeyle oyalayayım. Mesela bu harabe yerde ne işimiz var?"

Gülüyor. "Sana söylemiştim, buz pateni yapıyoruz."

"Nuh..."

"Pekala." Boşta kalan eliyle ensesini sıktı. "Bana düğün istek listeni göstermiştin, ben de sana bir şey göstermek istedim." Nefesini verdi ve sesi titrek çıktı, sanki bir sonraki kısmı söylemekten çekiniyormuş gibiydi.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye onu cesaretlendiriyorum.

Başını salladı. "Biliyorum. Sadece... korkuyorum, anlıyor musun? Henüz kesinleşmediği için nazar değiştirmek istemiyorum." Derin bir nefes daha verdi. "İşler yolunda giderse, burası Stick Taps Topluluk Buz Pisti'nin gelecekteki yeri olacak."

"Başlatmak istediğiniz antrenman kampı hangisi?"

Başını salladı. "Evet. İşte bu. Mevcut sahibi emekli olmak istiyor ve satmak için tadilat yapacak parası yok. Ezra ve ben bir süredir burayı gözümüze kestirmiştik, yaşlı adam hazır olana kadar bekliyorduk. Şimdi hazır gibi görünüyor,

bu yüzden bir teklif verdik. Henüz hiçbir şey resmi değil, ama bizim olacak gibi görünüyor."

"Nuh!"

Ona doğru atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Beni sıkıca kucakladı, sanki bırakırsa beni kaybedeceğinden korkuyordu. Doğrusu, haklı olabilir, çünkü ben kesinlikle doğuştan yetenekli bir patenci *değilim* .

"Bu inanılmaz. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler," diyor saçlarımın arasına. "Bana çok şey veren bu oyuna bir şekilde karşılık vermenin yolunu arıyordum ve sanırım bu tam da bunu yapmanın yolu."

"Bu işte inanılmaz başarılı olacaksın. Bak, bana karşı ne kadar sabırlısın. Bir kere bile gülmedin."

"İçimde var."

Onu çimdikliyorum ve o kıkırdıyor.

Sonra hiç gülmüyor. Beni öpüyor.

Elleri saçlarımın arasından geçerken dudakları dudaklarımı aralamaya teşvik ediyor. Dili ağzıma giriyor, yavaş ve tembel hareketlerle benimkine değişiyor.

Daha fazlasını istediğim için bacağımı onun bacağına doladım, üzerine çıkmaya çalıştım ve o gülerek geri çekildi.

"Sakin ol Odie. Sen bıçak geçirmez bot giyiyorsun, ben koruyucu ekipman giymiyorum."

"Yuh."

Burnumun ucunu öpüyor. "Ve sen benim *seni* öldürmeye çalışacağımdan endişeleniyordun."

"Hâlâ öyleyim." Beni çekiştirerek duvardan uzaklaştırıyor. "Ve açıkçası bunun için geçerli bir sebebim var. Açık buzda kaymak için yeterince yetenekli değilim."

"Bana güveniyor musun?"

Otoparkta da bana aynısını sormuştu. O zaman ona ukalaca bir cevap vermiş olsam da, bunun tek sebebi ona gerçeği söylemekten çok korkmamdı.

Ona güveniyorum. Hem de kendisinin bildiğinden çok. Belki de bilmem gerekenden daha çok.

Ona kalbimi emanet ediyorum... ve bu da her şeyin en korkutucu yanı.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Nuh

"İşte orada!"

Izgaradan başımı kaldırıp bakıyorum, sanki her beş dakikada bir kapıyı kontrol etmiyormuşum gibi.

Bu sefer, beklediğim şey burada. Ya da sanırım beklediğim *kişi* demeliyim.

Odette.

Siyah saçları başının tepesinde dağınık bir topuz şeklinde toplanmış ve yanına gidip topuzu çözüp, daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi parmaklarımı saçlarının arasından geçirme isteği duyuyorum.

Dizlerine kadar uzanan sarı bir yazlık elbise giymiş ve bu elbise, diğer akşam buz patenine gittiğimizde giydiği tayt ve sade kazak kadar muhteşem görünüyor.

O inanılmaz güzel ve onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum.

Bunun yerine, Glove Save şişemi dudaklarıma götürüp uzun bir nefes çekiyorum; arzuyu dizginlemek için her şeyi yapıyorum.

"Canım!" diye bağırdı kız kardeşim, Odette'in kollarına atılarak, onu yıllardır görmemiş gibi sıkıca kucakladı.

Bütün boş zamanını benimle geçirdiğini düşünürsek, o da öyle hissediyor olabilir.

Sanırım bunun için kendimi kötü hissetmeliyim, ama umursamıyorum. Özellikle de bu kadar çok eğlendiğim şu günlerde.

"Hey," diyor Odette, sırtını sıkarken ama gözlerini benden ayırmadan.

Başka herkese onun varlığına kayıtsız görünebilirim, ama durum hiç de öyle değil. Aksine, kalbimin hızla çarpması ve parmak uçlarımda karıncalanma hissiyle çok heyecanlıyım.

"Nasılsın?" diye sordu kız kardeşim, Odette daha konuşmadan. "Lütfen yakında senin evinde akşam yemeği yiyebilir miyiz? Belki de yaşlı bir evli kadın olmadan önce son bir kez eğlenebiliriz? Ha, bir de spagetti yapabilir misin? Spagettini çok seviyorum, özellikle sarımsaklı ekmeğinle birlikte."

Odette'in gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve eminim ki son seferinde bunu benim için yaptığını hatırlıyor.

"Evet," diyor Izzy'ye. "Randevulaştık."

"Ah, Odette!" Annesi elinde meyveli bir kokteyller güverteye çıktı. "Geldin!"

"Elbette yaptım." Odette içeceği işaret ediyor. "Bu ne?"

"Sahilde Seks!"

"Bunu ben onaylamadım!" diye bağırdı babam içeriden.

Maalesef, tam yirmi dakika önce aynı konuşmayı yapmak zorunda kaldım. Anlaşılan babam annemle bir iddiayı kaybetmiş ve bu hafta özel içeceği annem seçme hakkına sahip olmuş.

Onun için utanç verici bir şey seçmek istedi, bu yüzden "Sex on the Beach" filmini seçti.

Neyse ki "Porno Yıldızı", "Kaygan Meme Uçları" ya da "Oral Seks" gibi şeyler söylemedi. Yoksa eminim ki o tür şeylerden sonra tüm aile toplantılarından uzak dururdum.

Elaine kızına kıkırdarak, "Bir tane ister misin?" diye soruyor ve eminim ki bu gece eve bırakılmaya ihtiyacı olacak. "Çok lezzetliler."

Odette gözlerini bana çevirdi ve bu noktaya kadar tepki vermemeye çalışsam da, özellikle yanaklarının ne kadar kızarmış olduğunu görünce istemsizce gülümsedim. "Ah, şey, sorun değil. Sanırım bu gece bir su içeceğim."

Annesi omuz silkerek, "Sen bilirsin. Bana ve Lydia'ya daha çok kalır." dedi.

"Dikkat edin! Sex on the Beach geliyor!" diye bağırdı annem, elinde içecek dolu bir tepsiyle dışarıya doğru vals yaparak.

Uzun bir akşam olacak.

Kızlar her zamanki yerlerine, alçak sehpanın etrafındaki Adirondack sandalyelerine yerleşirken, babaları da mangalın arkasına yanıma geldi.

"Annenin bütün gece o kokteylleri imesiyle uğraşmak zorunda kalacaksam, o zaman iyi ete ihtiyacım var." Izgaranın yanındaki masaya bir tabak biftek koydu.

"Kaybettiğin bahis neydi yine?" diye soruyorum.

"İnanabiliyor musun, ağzıma kaç tane marshmallow sığdıracılabileceğimle ilgiliydi. Ona en az on iki tane olduğunu söyledim. Dörtte pes ettim. O da hile yaptı, normal boy marshmallowslar yerine o yeni, devasa marshmallowlardan aldı ama iddia iddiadır."

Sırtını sıvazladım. "Bir dahaki sefere daha çok şans, babacım."

Biraz kırıgın bir şekilde i çekiyor, ama biliyorum ki o bahsi tekrar tekrar yapardı. Annemle babamda her zaman sevdiğim şey bu. Yıllar geçse de neşelerini hiç kaybetmediler. ocukluğumdaki gibi birbirleriyle hâlâ çok şakacı.

Birbirlerini çok seviyorlar ve bu sadece az bir sevgi değil. Ruhlarının derinliklerine işlemiş bir sevgi. Hayatta bir kez rastlanabilecek türden bir sevgi. *Gerçek aşk.*

Babamın bir doktor konferansı için şehir dışına gitmesi gerektiği bir zamanı hatırlıyorum ve annem o yokken bütün hafta kanepede uyumuştu. Ona bunun nedenini sorduğumda, onsuz yataklarında uyumanın doğru gelmediğini söylemişti. Eğer ben o durumda olsaydım ve Chelsea gitmiş olsaydı, bence gayet iyi uyurdum.

Bu, onun benim için doğru kişi olmadığına dair ilk işaret olmalıydı. İlişkimizde bir şeylerin eksik olduğunu, o kıvılcımın, o özlemin, o hasretin *olmadığını anlamalıydım.*

Ta ki...

Dikkatim, başını geriye atmış kahkaha atan Odette'e kayıyor. Hanımların ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ama ne konuşuyorlarsa konuşsunlar, Odette'in çok eğlendiği belli.

Onun gülümsemesini görmek *beni de* gülümsetiyor ve babam da bunu fark ediyor.

"Aklında bir şey var mı evlat?"

"Hmm?"

Gözlerimi bir türlü ayıramadığım yere doğru başını salladı. "Biraz dalgın görünüyorsun, hepsi bu."

Başımı salladım. "Hayır."

Bana inanmıyormuş gibi kıkırdıyor ve anlıyorum. Ben de kendime inanmazdım. Çünkü gözlerim çoktan Odette'e kaymıştı.

"Konuşmak istersen buradayım. Konu ne olursa olsun, hatta yapmaman gerektiğini düşündüğün ama zaten yaptığın bir şey hakkında bile olsa."

Zorlukla yutkunuyorum.

Kahretsin. Biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum—muhtemelen çok ince davranmadığım için—ama biliyor.

Bu konuşmanın gizli kalması için ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Pekala, belki de aramızda bir şeyler oluyor."

Komik bir şekilde kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öyle mi?"

"Lütfen baba, asıl işini bırakma. Komik olmak sana yakışmıyor."

"Gizlice dolaşmak da sana yakışmıyor. Eğer gizli saklı davranmaya çalışıyorsan, bunu çok kötü yapıyorsun."

Haklı. Ben de öyleyim. Hatta bence bunca zamandır kötü bir iş *çıkartıyordum* ve belki de bunun bir sebebi vardır. Belki de Odette ile yaptığım şey, saklamam gereken bir şey gibi gelmiyordur. Bu kadar iyi hissettiren bir şey kötü olamaz, değil mi?

Onun burada olması ne kadar doğal hissettiriyor, bundan bahsetmeye bile gerek yok. Garip olacağından endişelenmişim ama değil. Sanki sıradan bir cumartesi, sıradan bir Stevens aile yemeği gibi. Sanki her zaman

bizimle burada olması gerekiyormuş gibi ve sanırım bir bakıma Izzy'nin arkadaşı olmasıyla da öyle. Ama şimdi, bundan daha fazlası gibi geliyor.

Ya da belki de olayları fazla abartıyorumdur. Kim bilir?

"Açıkçası, yaptığınız şeyin yanlış olduğunu düşünmüyorum."

Bu beni şaşırttı. Genç bir kadınla gizlice görüşmenin tehlikeleri hakkında, ya da en azından kız kardeşinin en yakın arkadaşıyla gizlice görüşmenin tehlikeleri hakkında, sert bir ders vereceğini düşünmüştüm.

Hayır, öyle yapmıyor. Sadece anlayışlı bir bakış atıyor.

"Öyle değil mi?"

Başını salladı. "Hayır. Bazen hayatımızdaki insanlar daha büyük, daha önemli bir şey haline gelir ve sonuçtan endişe duysanız bile bu duyguları keşfetmekte bir sakınca yoktur."

"O, Izzy'nin en iyi arkadaşı."

"Ne olmuş yani? O sadece bundan ibaret değil. O da bir insan. Eğer Izzy bunu göremiyorsa, bu onun hatası."

Ensemde gerginlik pençeleri gibi bir his var. Bu gerginlik, Odette ile bu işe başladığımızdan beri hep vardı.

Elimi arkaya uzatıp sıktım, olabildiğince rahatlatmaya çalıştım. "Ama işler karışabilir. Ya... ya biri yaralanırsa?"

Ya yaralanırsam?

Daha önce bunu düşündüm ama *gerçekten* üzerinde düşünmedim. Asıl korktuğum şey bu mu? Tekrar denemek ve başarısız olmak mı? Sanırım bu, sandığımdan çok daha fazla korkutuyor beni.

"Ona zarar verme niyetiniz var mı?"

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır. Onu seviyorum. Ben... Ben onu incitmek istemiyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

"Öncelikle, kendisi düğün organizatörü ve ben evliliğe inanmıyorum."

Gülüyor. "Sanırım boşanmış herkes böyle der. İlk kez sarhoş olmaya benziyor; bir daha asla yapmayacağınıza

yemin edersiniz ama yüzde doksan beş ihtimalle yalan söylüyorsunuzdur."

Tamam. Belki de haklıdır. Bir daha asla evlenmeyeceklerine yemin etmiş, ama şimdi evlenmiş birçok boşanmış insan tanıyorum. Bana da aynısı mı olacak?

Bunun olmasını gerçekten *istiyor* muyum?

Bütün bunlar başlamadan önce cevabım otomatik olarak hayır olurdu. Kesinlikle bir daha asla ciddi bir ilişki istemediğimi, bir daha asla başka birine bağlanmak istemediğimi, bir daha asla biri için yeterli olmamak istemediğimi söyledim.

Ama şimdi... kahretsin, kendimi yeterli hissediyorum ve bunun Odette sayesinde olduğunu biliyorum.

Evlilik yolunda ilerlemeye hazır olduğumu söylemiyorum, ama gelecekte bunun bir olasılık olamayacağını da *söylemiyorum*.

Bu biraz fazla olabilir ve özellikle aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bile bilmediğim için aceleci davranıyor olabilirim. Ama belki de düşündüğüm kadar bu fikre kapalı değilimdir.

Ve bunun sebebinin o olduğunu biliyorum.

Gözlerim tekrar ona kayıyor ve gördüğüm tek şey beni güldüren bir insan. Zamanımı birlikte geçirmekten hoşlandığım bir insan. Zamanımı birlikte geçirmek *istediğim* bir insan. Özleyebileceğim biri. Onun için kanepede uyuyabileceğim biri.

Benim için...

HAYIR.

Bu düşünceyi daha bitirmeden aklımdan uzaklaştırıyorum. Bu sadece eğlence. Bu ciddi bir şey değil.

Yaklaşık bir haftadır göğsümde hissettiğim o aynı ağrı geri geliyor ve sızıyı hafifletmek için ovuyorum.

Babam sırtımı sıvazladı. "Oğlum, unutma, eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Başımı salladım, sonra da elma şarabımın geri kalanını bir çırpıda içtim.

Babamla biftekleri pişirirken, sıradan şeyler hakkında sohbet ediyoruz; yaklaşan emekliliği hakkındaki duygularından ve ahır yenileme işinde nasıl ilerlediğimden bahsediyoruz. Benimle Odette arasında neler olup bittiği hakkında bir daha konuşmuyoruz.

Sonunda hepimiz masanın etrafında toplandık, herkes için mükemmel şekilde pişirilmiş biftekler ve bolca garnitür hazırlanmıştı ve sohbet yine düğüne döndü.

Artık eskisi kadar sinirlenmiyorum. Özellikle düğüne bir buçuk hafta kala, bu durum gayet mantıklı geliyor.

"Peki, Odette, düğüne bir partnerin var mı?"

Annemin soruları üzerine kulaklarım dikleşti ve tam o sırada Odette'in gözlerini kısa bir an için bana çevirdiğini gördüm.

Eminim Izzy'nin birlikte gitmemiz konusunda ısrarını da hatırlıyordur. Keşke kız kardeşim şu anda aramızda neler olup bittiğini bilseydi...

Odette başını salladı ve peçetesiyle dudaklarını sildi. "Hayır, bilmiyorum."

"Ne? Annen bile öyle yapıyor."

Bu gelişmeye şaşırılmış bir şekilde kaşlarını kaldırarak annesine baktı. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Şey, canım," diyor, "dünden beri."

"Dün mü? Ama ben seni daha Perşembe günü gördüm. O zamandan beri neler oldu?"

"Büyükkannenin tavsiyesine uyudum."

Tavsiye mi? Ne tavsiyesi?

Ama Odette bu durumdan benim kadar şaşkın görünmüyor. Aksine, gözleri mutlulukla parlıyor. "Ah, anne, bu harika. Bu gizemli randevu arkadaşın kim?"

"Ken."

"Ken mi? Sunnie's'ten Ken mi?!" diye patladı Izzy. "Ama o tam bir randevusuz serseri."

Elaine omuz silkerek, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım kendi koyduğu kuralı çiğniyor," dedi.

Mutlu, hatta aşık görünüyor ve bu ona çok yakışıyor.

Aşık mı oldum? Tanrım, ne kadar da duygusal biri gibi görünüyorum. Eğer Ezra beni duyabilseydi, muhtemelen prensip gereği kasıklarına yumruk atardı.

Ben de kendimi yumruklamak istiyorum doğrusu.

Annem uzanıp Elaine'in elini sıktı. "Senin adına çok mutluyum tatlım. Gerçekten çok mutluyum. Ken harika bir adam."

Elaine onaylayarak başını salladı.

Ardından Odette annesine doğru uzanıyor. "Bu harika, anne," diyor. "Umarım her şey yolunda gider. Gerçekten öyle umuyorum."

Birbirlerine bakiştılar ve ben anında ne anlama geldiğini anladım: lanet.

İkisi de her an lanetin etkisini gösterebileceğini ve Elaine'in hissettiği tüm mutluluğun bir anda yok olabileceğini düşünüyor.

Annem, "Biliyorsun Odette," diyor, "Noah'la da gidebilirsin. Onun da henüz bir sevgilisi yok."

"Ben de aynısını söyledim!" diye haykırıyor Izzy. "Onların birlikte dans ettiğini hayal edebiliyor musun?" Kahkahayı basıyor.

"Evet, bunu hayal bile edemezdim." Babam yanımda kıkırdıyor ve ben ona ters bir bakış atıyorum.

"Anne, babam senin marshmallow oyununda hile yaptığını düşünüyor," diyerek onu ihbar ettim.

"Bahsi dürüstçe kazandım Brian Stevens, bunu sen de biliyorsun!"

Babam bana sonradan pişman olacağımı anlatan bir bakış attı ama umurumda değil. Şimdilik dikkatleri benden ve Odette'den uzaklaştırdı ve önemli olan da bu.

Ona baktığımda, henüz bana bakmadığını görünce şaşırdım. Hala annesine bakıyordu ve gözlerindeki endişeyi yanlış anlamak mümkün değildi.

O hâlâ lanet yüzünden tedirgin ve keşke endişelenmesi gereken bir şey olmadığını görmesine yardımcı olabilecek bir

şey yapabilseydim.

Hele ki ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamışken.

"Sıkıldım."

"Öyleyse eve git."

Odette bana bir kaju fıstığı fırlatıyor ve bu beni Izzy'nin burada oturup aynı şeyi yaptığı güne geri götürüyor. O zaman beni düşününde elma şarabı üretimimi kullanmaya ikna etmeye çalışmıştı. Sadece iki ay önce olmasına rağmen, nedense bir ömür gibi geliyor.

Gülüyorum, yerden fındığı alıyorum, sonra da ona geri fırlatıyorum.

Her zamanki kalabalık, bilgi yarışması bittikten kısa bir süre sonra ayrıldı, bu yüzden elma şarabı üretim yeri yaklaşık otuz dakikadır sessiz. Kapanışa hala kırk beş dakika var. Mekan boş olduğu ve Ezra başka bir doktor randevusu için Seattle'da olduğu için, erken kapatmayı düşündüm, ancak Ezra'nın gelir fırsatlarını kaçırdığım için bana bağırmasını istemiyorum.

Odette on dakika önce buraya geldi ve şimdi de peşimi bırakmıyor. Aslında şikayetçi değilim. Onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum. Belki de biraz fazla hoşlanıyorum.

"Biliyor musun, bana kötü davrandığın zamanları özledim. Somurtkan ve huysuz olduğun zamanlar çok çekiciydim."

Yaptığım envanter sayımından başımı kaldırıp, "Sence ben çekici miyim?" diye sordum.

"Hayır. Sadece canım sıkıldığı için seninle seks yapıyorum." Gözlerini devirdi. "Elbette ki çok çekici olduğunu düşünüyorum Noah. Kendine bir bak."

Bana bakın? *Ona* bakın. Şimdiye kadar gördüğüm en kısa şortla ve beni çıldırttığını bildiği o lanet Anaheim tişörtüyle buraya geldi.

İyi ki bugün erken saatlerde tavuk kümesini bitirmeme yardım etmek için etrafta değildi. Onun dikkatimi dağıtmasıyla işi bitirebileceğimden emin değilim.

Düğüne tam bir hafta bir gün kaldı ve çiftlikteki yenileme tamamlandı. Kendimi övmek gibi olmasın ama gerçekten çok güzel oldu.

Şimdi sıra Odette'te, sihirini konuşturup burayı konukları gerçekten büyüleyecek hale getirmesi gerekiyor.

"Şimdi sıkıldın. Yani seks yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Benim için sadece bir cinsel obje miyim?"

Dalga geçiyor. Biliyorum, geçiyor.

Ama yine de onun böyle düşünmesine izin veremem.

Kalemi yere bırakıp tezgahdan uzaklaştım ve tam önünde durdum. Çok sevdiğim o mavi gözlerine bakabilmek için iyice eğildim.

"Hayır, Odette. Sen sadece bir seks objesi değilsin. Komiksin ve zekisin. İnanılmaz bir problem çözücüsün. Tanıştığın her hayvan sana aşık oluyor. Naziksin ve kendini kimseden üstün görmüyorsun. İnsanlarla konuşmak için her zaman zaman ayırıyorsun, hatta sadece çantana başka bir kedi sokmaya çalışanlarla bile. Ve evet, çok güzel görünüyorsun ve en uygunsuz durumlarda bile beni tahrik ediyorsun, ama sadece bir seks objesi değilsin. Keşke lanetin ötesini görebilsen. Keşke gerçekten ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu görebilsen. Kendin hakkında sahip olduğun her kötü düşünceden çok daha fazlasısın ve keşke seni benim gördüğüm gibi görebilsen."

Dudakları aralık, kusursuzca büzülmüş bir halde bana doğru göz kırpmıyor.

İmkansızı başardım ve Odette Chambers'ı tamamen sessizliğe büründürdüm.

"Anladım?"

"Anladım," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sonra beni yakasından tuttu. Tam yakamdan.

Beni dudaklarına doğru çekip sert bir öpücük konduruyor. O kadar şaşıyorum ki hemen karşılık veremiyorum, ama ne olduğunu anladığım anda kontrolü ele alıyorum.

Yüzünü kavrayıp onu tutarak ağzını keşfetmeye başladım ve farkına varmadan ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Ağzımı çektiğimde inliyor.

"Ne? Nuh, neden?"

"Kapılar. Kilitli. Bar."

O da benim kadar nefes nefese kalmış bir şekilde gülüyor. "Ne?"

"Elma şarabı imalathanesini kapatıp kapıyı kilitliyorum. Bara geçin."

Gözleri irileşti, sonra da talimatlarımı uygulamaya koyuldu.

Açık tabelasını kapalıya çevirdim, kapıyı sürgüledim ve arkamı döndüğümde, tezgahın üzerinde oturmuş, ellerine yaslanmış ve tam bir tanrıça gibi görünüyordu.

Işıkları kısıyorum, sonra ona doğru neredeyse koşarak gidiyorum çünkü ona tekrar dokunmaya *ihtiyacım var*.

Bacaklarının arasına girene kadar durmam.

"Biliyorsun," dedim ellerimi saçlarının arasına daldırarak. Bana doğru eğildi, dudaklarımı boynunda gezdirmeme izin verdi. "Az önce senin sadece bir seks objesi olmadığını anlatan uzun bir konuşma yaptığımı biliyorum ve her kelimesinin arkasındayım, ama şimdi seni bu barda becereceğim, Odette."

Yutkunmasını hissediyorum, sonra dudaklarımın yerini elimle alıp, gözlerinin içine bakarken boğazını hafifçe sıkıyorum.

"Bu sizin için uygun mu?"

Başını salladı. "Evet, lütfen."

Onun kibarlığına gülüyorum, özellikle de kibar olmak istediğim son şey olduğunda.

Bu şortu bacaklarından aşağı yırtıp, adımı haykırana kadar sikimi içine sokmak istiyorum.

Ama önce onu tatmak istiyorum. Dün gece onunla birlikte olmuş olabilirim ama şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Ben her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Boğazını bıraktım, sonra ellerimi indirip şortunun düğmesini açtım. Yukarı kalktı, şortunu ve külotunu çekip çıkarmama izin verdi.

Giysilerin peşinden yere düştüm, önünde diz çöktüm ve onu tezgahın kenarına doğru çektim.

Aklımın bir köşesinde, bunu tam burada yapmamamız gerektiğini biliyorum. Teknik olarak henüz kapanış saati değil. Herhangi biri her an gelebilir. Ama bunu ya da daha sonra silmek zorunda kalacağım güvenlik kamerası kayıtlarını umursamıyorum. Odette'in beni beklentiyle izlemesine çok odaklanmış durumdayım.

"Bir süre burada kalabilirim. Bunu mu istiyorsunuz?"

Göğsü zaten hızla inip kalkıyordu, başını salladı; üstelik daha vajinasına bile dokunmamıştım.

"Söyle. Söylediğini duymak istiyorum. Dilimin üzerine boşalmak istediğini söylemeni duymak istiyorum."

"Beni yala, Nuh. İkimiz de ter içinde kalıp, perişan olana kadar beni yala."

"Ah, Odette." Ona gülümseyerek baktım. "Senin için şimdiden perişan haldeyim."

YİRMİİNCİ BÖLÜM

Odetta

Bunun yanlış olduğuna inanmak istiyorum. Nuh'un beni barın tepesinde, herkesin gözü önünde yalamasına izin vermemem gerektiğine inanmak istiyorum.

Ama buna inanmakta zorlanıyorum. Özellikle de dilinin üzerimde kayması o kadar harika hissettiriyorken.

"Nuh," diye inledim.

Bana doğru sırtıyor ve ben de çok sevdiğim ipeksi saçlarının arasından parmaklarımı geçiriyorum. Saçları uzuyor ve kesinlikle kestirme zamanı geldi, ama neredeyse kestirmek istemiyorum. Özellikle böyle zamanlarda ona sarılmayı seviyorum.

Dilini vücudumda gezdiriyor, her santimimi tadıyor, sonra klitorisimi emiyor ve çıkan seslerden utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Hayatımın en iyi orgazmına çok yaklaştım ve son zamanlarda yaşadığım orgazmları düşünürsek bu çok şey ifade ediyor.

Noah beni yiyor ve ben de kalçalarımı onun yüzüne sürtüyorum, adeta kendimi onun diliyle beceriyorum.

Kemerinin çözülme seslerinden anladığım kadarıyla, o da benim kadar keyif alarak bana izin veriyor.

Keşke kendini okşarken onu görebilseydim, ama şimdilik seslerle yetinmek zorundayım.

"Lanet olsun, tadın çok güzel," diyor bana doğru eğilerek. "Bütün gün burada kalabilirim."

Şikayet etmezdim.

Gülüyor. "Bahse girerim yapmazdın."

Kahretsin. Sanırım o kısmı sesli söyledim.

"Belki başka bir zaman," diyor ve tekrar suya dalıyor.

"Yarın özgürüm."

Kahkahalarının titreşimleri omurgamda yukarı doğru yükselirken, dudaklarını bir kez daha klitorisime kapatıyor.

Daha ne olduğunu anlamadan, boşalıyorum. Titrerken tüm vücudum tezgahdan kalkıyor ve bir daha asla eskisi gibi olup olmayacağını bilmiyorum. Eskisi gibi olmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

Ama Nuh burada durmuyor. Hayır, beni yalamaya devam ediyor. Yumuşak ve yavaş. Tembelce, neredeyse "günü bacaklarımın arasında geçirme" işine önceden hazırlanıyormuş gibi.

Dili gittikçe aşağı doğru kayıyor ve sonunda deliğimin üzerinden geçiyor, ben de inliyorum.

Sonra, ben daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı ve gitti.

Tahmin ettiğim gibi, cinsel organı dışarıda ve elinde.

"Kahretsin, sevgilim." Kendini okşarken bana aşağıdan bakıyor. "Şu an kendini görmelisin. Bu amın ne kadar güzel olduğunu, bar tezgahımın üzerinde sırlıklam ıslak halini keşke görebilsen."

Sözlerine ve bana her gün yiyebileceği bir yemekmişim gibi bakışlarına utaniyorum.

Öne doğru uzanıp onu tişörtünden çekerek kendime doğru çektim ve sertçe öptüm.

Penisinin kaygan merkezime değmesi beni çok etkiledi ve eğer doğru şekilde hareket etseydim, tam içime girecekti.

Bunu istiyorum ve göğsünden yükselen hırıltıya bakılırsa, o da bunu istiyor.

Dudaklarını geri çekip alnını alnıma dayadıktan sonra, "Seni böyle almak istiyorum," dedi. "Seni hissetmek istiyorum. Tüm benliğini."

"Evet."

Geri çekilip bana baktı. "Yani demek istediğin..."

"Noah, çıplak bir şekilde benimle sevişmeni istiyorum. Penisinin içimde olduğunu ve meninle beni doldurduğunu

hissetmek istiyorum. Spiralim var ve uzun zamandır başka kimseyle birlikte olmadım. Yani, eğer ciddiysen ve bunu yapmak istiyorsan, benim için sorun yok."

Yutkunuyor. "Eski eşimden beri kimseyle birlikte olmadım ve boşanmadan sonra, ne olur ne olmaz diye test yaptırdım. Gerçi daha önce hiç... "

Bu beni şaşırttı. "Asla mı?"

Başını salladı. "Hayır. Çocuk istemiyordu çünkü 'vücudunu mahvetmek' istemiyordu, ben de istemiyordum çünkü o... o doğru kişi değildi."

Sözlerinin ardında söylenmemiş birçok ima var. Beni dehşete düşürmesi gereken imalar bunlar, ama düşürmüyorlar.

Bunun yerine, bana şöyle dedirtiyorlar: "Öyleyse neyi bekliyorsunuz? Beni becer, Nuh. Beni daha önce kimsenin yapmadığı şekilde becer."

Burun delikleri genişledi ve gözleri iki kat büyüyerek ateşle doldu. "Ah, Odette..."

Beni yakalamadan, etrafımda döndürmeden ve tam istediği gibi yerleştirmeden önce aldığım tek uyarı bu. Bir bacağımı tabureye koymuş, parmak uçlarımda duruyorum ve Noah arkamda, penisi bana bastırıyor.

"Bunun uzun süreceğinin sözünü veremem. Korkarım bir kere içine girdiğimde patlayacağım."

"Sorun değil. Tekrar yapabiliriz." Ona doğru tekrar kıpırdanıyorum.

Bir hırıltı daha ve bu sesi oldukça sevdiğimi fark ettim.

Daha da geriye doğru itiyorum ve o homurdanıyor.

"Beni öldürüyorsunuz," diye yakınıyor.

"O zaman beni becer artık, çünkü bu gidişle uzun süre *dayanamayacağım* . Ben—"

Nuh içime girerken, kelimelerin geri kalanı dilimde kaldı.

Bu sadece onun kafası, ama çok daha fazlası gibi geliyor.

"Aman Tanrım." Nefesim kesildi. "Aman Allahım."

"Biliyorum," diye onaylıyor, bir yandan da daha fazlasını ekliyor. "Lanet olsun, biliyorum."

O, yavaş yavaş, yorucu bir şekilde içime giriyor, ta ki artık giremeyecek hale gelene kadar.

"Kahretsin," diye mırıldandı başını benimkinin arkasına yaslarken. "Sanırım öldüm."

Aynı şey. Onun penisi beni iyice gerdiğinde ben de aynen böyle hissediyorum.

Ölmek istemiyorum. Onu daha çok hissetmek istiyorum.

"Çekilmen gerek, Nuh."

"Yapamamak."

"Yapmak zorundasın," diye yalvarıyorum.

Sözlerimdeki çaresizliği duymalı, çünkü duyuyor. Çok yavaş, neredeyse acı verici derecede yavaş, ama inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Yavaşça içime doğru hareket etmeye devam ediyor, her seferinde biraz daha dışarı çekiyor, ta ki sadece ucu içime girene kadar, sonra da sertçe içeri giriyor.

Yıldızlar görüyorum. Parlak, beyaz kayan yıldızlar.

O bunu tekrar tekrar yaparken zevkten çığlık atıyorum, her acı verici itişte testisleri bana çarpıyor.

Bu neredeyse cezalandırıcı bir his veriyor, ama olabilecek en iyi anlamda.

"Hayal ettiğimden bile daha iyi," diyor hırıltılı nefesler arasında, hareketlerini yavaşlatmadan. "Ve bu tatlı amı çıplak bir şekilde almayı epey hayal etmiştim."

Ben de öyle düşünüyorum. Tam olarak bu senaryo değil ama yine de. Bu inanılmaz. O inanılmaz. O kadar çok şey hissediyorum ki, bunları tarif etmekte zorlanıyorum. Dolu doluyum. Hayranım.

Mutlu.

Sonuncusu içimde bir korku hissi uyandırıyor ama bu his, hiç beklemediğim bir anda gelen orgazmla hızla kayboluyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye tekrarlıyor Noah, vajinam onun etrafında kasılırken, sonra da tam istediğim gibi beni doruk

noktasına ulaştırıyor ve içimi menisiyle dolduruyor.

Dizimi kavradı, bacağımı tabureden çekip yere düşürdü ve sonra da bana doğru yığıldı.

Orada, yüzüm tezgaha yapışık yatıyorum, nefeslerim o kadar keskin ki lamine ahşabı buğulandırıyor. Noah da bana yaslanmış, kendi nefesini bulmakta zorlanıyor.

"Senden sonra kendime gelebileceğimden emin değilim," diyor sonunda kendine geldiğinde.

Ben de aynı şeyi düşüneceğimi sanmıyorum.

Ve bu, işin en korkunç yanı.

"Aman Tanrım. Seni çok ama çok özledim, tatlı küçük bebeğim."

Izzy burnunu Beans'in başına sürterken gülüyorum. Kedim ilgiden hoşlanarak yüksek sesle mırıldanıyor.

Komik olan şu ki, çoğu zaman benden saklanıyor ama ne zaman biri eve gelse, hiç sorun yaşamadan koltuğun altından çıkıp ilgi dileniyor.

Izzy kapıdan içeri adım attığı anda tam olarak bu oldu.

Çizmelerini çıkarıp ceketini çıkarmaya vakit bulamadan Beans hemen üzerine atıldı.

Boğazımı temizledim.

"Ben de seni özledim, Odette."

Gülerek kırk dakikadır üzerinde çalıştığım yemeği karıştırıyorum.

Izzy bir hafta sonra evleniyor, bu yüzden resmen evli bir kadın olmadan önce birlikte geçireceğimiz son eğlencemiz bu.

Kızlar gecelerimizin sona ereceğini düşünmüyorum ama eminim ki yeni kocasına o kadar kapılacak ki, aralarımız çok seyrekleşebilir.

Onu çok iyi anlıyorum, çünkü ben de son zamanlarda kardeşine aynı şekilde kapılmış durumdayım.

Ama bu gece Nuh'u düşünme gecesi değil. Bu gece bizle ilgili. Bu gece Izzy'nin hayatındaki bu yeni bölümü kutlamakla ilgili.

"Buzdolabında yeni bir şişe şarap var," dedim ona. "İstedığınız kadar içebilirsiniz."

"Ben her zaman öyle yaparım."

Dairemde dolaşırken buzdolabından şişeyi alıp kapağını açıyor. Her birimize birer bardak dolduruyor, sonra benimkini bana uzatıyor.

"Sana," diyorum bardağımlı uzatarak. "Ve özgürlüğünün son haftasına."

Gülümseyerek, kadehini benimkine tokuştururken hafif, heyecanlı bir kıkırdama sesi çıkardı. "Bunun şerefine içelim."

İkimiz de birer yudum içtikten sonra Izzy kalkıp tezgâhın üzerine oturuyor; burası onun her geldiğinde en sevdiği yer olmuştur. Mutfakta abisi kadar becerikli, bu yüzden ben hep yemek yapıyorum, o da denetliyor—yani şarap kadehimi dolu tutuyor.

"Peki, gerçekten nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum. "Hiç gergin misin?"

"Kesinlikle hayır. İlk randevumuzdan sonra Craig ile evlenmek istediğimi biliyordum ve yıllar içinde hiçbir şey değişmedi. Onu hayatımda sevdiğim her şeyden daha çok seviyorum ve onun karısı olmayı dört gözle bekliyorum."

Her kelime saf sevgiyle dolu ve en iyi arkadaşım için çok mutluyum.

Ama biraz da olsa üzülmeyi edemiyorum.

Evlenmeyeceğim gerçeğiyle barışmış olsam da, şu an biraz kıskanıyorum.

Bunu istiyorum. Benim için doğru kişiyi istiyorum. Sadece onu düşündüğümde bile beni gülümseten birini istiyorum. Beni küçük bir kız gibi kıkırdatan biriyle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum. Bana iyi davranan, benimle ilgilenen, beni herkesten daha iyi tanıyan birini istiyorum.

Mesela...

Adını dilimin ucunda bildiğim için yutkunuyorum.

Ama bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Edemem. Lanetin beni ne kadar mutlu ettiğini bilmesine izin veremem. Onu hiç düşünmeden benden alıp götürür. Daha önce defalarca yaptığı gibi.

“Hey,” diyor Izzy, dirseğimi tutarak. “Sen de bunu anlayacaksın. Biliyorum anlayacaksın. Sadece zamana ihtiyacın var. Ya da... biliyorsun, kendini buna açmalısın.”

Izzy, lanet hakkında ne hissettiğimi herkesten daha iyi biliyor. Kimseyle sonsuza dek birlikte olma ihtimaline kendimi kapattığımı biliyor. Üniversitedeyken laneti görmezden gelmeye çalışıp kalbimi birine verdiğimde, kalbimin paramparça bir şekilde geri verildiği zaman da yanımdaydı.

Yıllar önce, daha genç ve saf olduğum zamanlarda aşkı bulmanın mümkün olduğuna inanmış olabilirim, ama şimdi daha iyi biliyorum. Bu yüzden hiçbir şeye etiket koymuyorum ve sadece eğlenceye odaklanıyorum. Kendimi korumak için.

Şu anda Nuh ile yaptığım şeye benziyor bir nevi.

Ama o hariç? Onunla her şey çok... farklı geliyor.

Böyle olmaması gerekiyordu. Aslında hiç böyle olmaması gerekiyordu. Yakışıklı hokey oyuncusuyla birlikte olma fantezimi yaşamam ve yollarımızın ayrılması gerekiyordu.

Ama bu durum her geçen gün *Brokeback Mountain*'a daha çok benzemeye başlıyor, tek fark biz eşcinsel kovboylar değiliz.

Ondan vazgeçemiyorum bir türlü.

Düşüncelerim dün gece bara geri dönüyor ve sadece yaşadığımız akıl almaz seksi kastetmiyorum.

Hayır, “*Senin için zaten mahvoldum*” dediği zamandı.

Ve kahretsin ki, ben de onun için zaten perişan haldeyim.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ahırda ilk öpüştüğümüz gece miydi? Kediye beslediğini gördüğüm zaman mıydı? Yoksa annem, büyükannem ve tüm teyzelerim

ve kuzenlerimle kahvaltıda oturup, sanki hiçbir şey olmamış gibi sorularının hepsine aynı şekilde cevap verdiği zaman mıydı?

Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bu düğünü planlamaya başladığımdan beri ilk defa, bu düğünü dört gözle beklemiyorum, çünkü bu aramızdaki ilişkinin sona ereceği anlamına geliyor.

Ve gerçekten de olmasını istemiyorum.

“Odette?”

“Hım?” Başımı sallıyorum. “Evet, hayır, özür dilerim. İyiyim. Sizi duyuyorum, evet. Büyükannem de yakın zamanda benzer bir şey söyledi.”

“Ah.” Başını salladı. “Anladığım kadarıyla annenin sonunda Ken'e çıkma teklifi etmesine yol açan şey buydu, değil mi?”

"Evet, sebebi bu."

Annem yıllardır fırıncı/dul adama karşı pek de gizli olmayan bir hayranlık besliyor ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Sadece Ken'in gözlerinde her zaman bir hüznün ifadesi olduğu için değil, annem de benim kadar lanetten korktuğu için.

Sanırım Nonna'nın geçen gün söyledikleri onu gerçekten etkilemiş.

Bana da ulaştı ama bu, hâlâ korkmadığım anlamına gelmiyor. Korkuyorum. Gerçek bir şeye, kalıcı bir şeye boyun eğmekten son derece korkuyorum.

Ayrıca, işlerim ve düğün konusunda henüz tamamen rahatlamış değilim. Önümüzdeki haftayı da atlatmamız gerekiyor, ondan sonra belki aşk hayatımın nerede olduğunu yeniden değerlendiririm.

"Tamam, lütfen bana tatlı bebeğimin o kadar şımarık olmadığını, kahvaltısı, akşam yemeği ve suyu için ayrı bir kaseye ihtiyaç duymadığını söyleyin."

Gözlerim, onun işaret ettiği Beans'in mama kabına kayıyor.

Kahretsin. Domuz eti için hazırladığım ekstra kaseyi almayı unuttum.

Ona yalan söylemek istemiyorum. Ona yalan söylemekten bıktım. Ama Noah ile düğünden sonra bir şey söylemeye, hatta söylememiz gerekirse bile, karar verdik.

"Ah, orası Pork'un yeriymiş."

"Pork mu? Yani kardeşimin kedisi Pork mu?"

"Evet. Ben, eee, onu geçen gün Nuh filmi için izledim."

Tamamen yalan değil. Bir seks maratonunu daha bitirdikten sonra Noah duşta iken onu izledim.

Ama bu konunun dışında. O buradaydı ve ben onu izledim. Konuyu burada bırakıyorum.

"Ah, birbirinizin evcil hayvanlarına bakacak kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim."

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

Kahretsin. Şimdi Nuh gibi konuşuyorum resmen.

Izzy dudaklarını büzüyor ama konuyu daha fazla kurcalamıyor ve buna minnettarım çünkü bu sırrı daha ne kadar içimde tutabileceğimi bilmiyorum.

Eğer bir kardeşim olsaydı ve o da benim arkamdan Izzy ile görüşüyor olsaydı, bu durum beni mahvederdi. Görüşmeleri yüzünden değil – bence bu harika olurdu – ama Izzy'nin bunu bana anlatamadığını hissetmesi yüzünden.

Öte yandan, Noah ile ben gerçekten sevgili değiliz. Sadece eğleniyoruz.

Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve bu durum, işlerin hiç niyet etmediğimiz kadar kontrolden çıktığının bir göstergesi olmalı aslında, ama bunu değerlendirecek vaktim yok.

"Craig nasıl?" diye sorarak dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Izzy bu akşam ilk kez kararsız görünüyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Ah, evet. Her şey harika. Sadece... bu konuda pek konuşmadık. Bu garip mi?"

Başımı salladım. "Hayır, bunun garip olduğunu düşünmüyorum. Yani, hâlâ evleneceğinizi biliyorsunuz..."

değil mi?"

Hemen cevap vermiyor ve midem bulanıyor.

Hayır, lütfen, lütfen, lütfen hiçbir şey ters gitmesin. Lütfen bu düğünü gerçekleştirsinler. Buna çok ihtiyacım var.

Annemin iletişim bilgilerimi verdiği Darla'nın kızıyla dün görüştüm ve hemen anlaştık. Vizyonlarımız mükemmel bir şekilde örtüşüyordu, ancak diğer birçok gelin gibi o da kararını vermek için birkaç hafta beklemek istiyor. Bunun sadece gerekli araştırmayı yapması olduğunu düşünmek istiyorum, ama biliyorum ki Izzy'nin düğününün nasıl geçeceğini görmek için bekliyor.

Bu da düğünün sorunsuz geçmesi için bir başka neden.

"Doğru!" diyor Izzy neşeyle, üzerindeki... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Şüpheler mi? Endişeler mi? "Elbette, hâlâ olacak. Craig'i seviyorum ve Craig de beni seviyor. Gelecek hafta evleniyoruz. Hiç endişelenme."

Rahat bir nefes aldım ama Izzy'nin omuzlarındaki gerginliğin tamamen geçmediğini fark etmeden edemedim ve acaba bu konuda hiç konuşmamaları onu sandığından daha çok mu rahatsız ediyor diye merak ettim.

"Neyse, benden bu kadar. Haftalardır düğünüm hakkında konuşuyoruz ve şimdi de hâlâ bir tarih belirlememiş olmanız konusunu konuşmak istiyorum."

"Bu hala düğününüzden bahsetmek demek."

"Kahretsin. Sanırım haklısın." Gülüyor. "Tamam, hadi bunun *benim* düğünüm olmadığını varsayalım. Sadece *bir* düğün olduğunu varsayalım. Yine de bence bir eşle gelersen çok daha eğlenirsin."

İçimden bir ah çektim. "Iz, gerçekten. Benim için endişelendiğin için seni çok seviyorum. Bir randevuya ayıracak vaktim olmayacak. Senin büyük gününün kusursuz geçmesi için her şeyin yolunda gitmesini sağlamakla meşgul olacağım."

"Ve bu yüzden *seni* seviyorum ama bu konuda sana tamamen güveniyorum. Düğün inanılmaz olacak. Hiçbir aksaklık olmayacak. Hiçbir sorun çıkmayacak. Kusursuz

olacak. İtibarını kurtaracak. Sana tamamen güveniyorum ve senin de kendine biraz güvenmen ve bir değişiklik olsun diye kendini serbest bırakman gerekiyor."

Keşke onun erkek kardeşiyle ne kadar rahat davrandığımı bilseydi.

"Sana söylüyorum, Nuh'la birlikte git."

Sosu karıştırmak için kullandığım spatula doğrudan tavanın içine düşüyor ve tavanın tamamını marinara sosuyla kaplıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak onu sudan çıkardım ve lavaboya attım.

Bütün bu süre boyunca Izzy yanımda gülüyordu ve ben ona ters ters baktım.

"Ne? Pardon. Onu her açtığımda hâlâ bu kadar telaşlanman çok komik. Yemin ederim, böyle bir tepkiyle hâlâ ona aşık mışsın gibi düşünebilirsin."

Kaşığı durularken hızla, "Hayır," diye yanıtladım. "Kesinlikle kardeşine aşık değilim, Izzy."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Anladım. Noah'ya aşık değilsin. Anladım. Ama bu yüzden de düğün için harika bir eş olacağını düşünüyorum. Gecenin sonunda onunla eve gitmek zorunda değilsin, onu öpmek zorunda değilsin —*iğrenç* —ve dürüst olmak gerekirse, dans konusunda berbat olduğu için onunla dans etmene bile gerek yok. Ama yalnız kalmazsın."

"Zaten yalnız olmayacağım. Neredeyse tüm kasaba orada olacak."

"Doğru, ama ikimiz de yalnız olmamakla randevuya çıkmak arasında tamamen farklı şeyler olduğunu biliyoruz."

Haklı. İki farklı şey ama yine de. İyiyim, sorun değil. Sadece bir gece. Ailemle kahvaltı, onun ailesiyle akşam yemeği gibi. Bir gece ayrı kalıp birlikte uyumuyormuş gibi davranmak sorun olmaz.

"Lütfen şu sosu bırakır mısın?" diye soruyorum, ocağın başındaki yerime dönerken. Sos çok hassas ve tavanın dibine yapışmaya başlamış bile, ama sanırım her şey

yolunda olacak. "Ben sadece düğüne odaklanmak istiyorum, tamam mı?"

"Pekala," diyor Izzy. "Konu kapanmıştır. Ama en azından sana dans edebileceğin birini bulacağım."

Gözlerimi devirme isteğime direniyorum, özellikle de Izzy'nin bu konuyu kapatmaya en çok yaklaştığı anın bu olduğunu bildiğim için. "Pekala. Ne olursa olsun. Ama sadece bir dans ve kimse ellemeye kalkmasın."

Anlaşmamızdan son derece memnun görünerek sırıtıyor. Şimdiden pişmanım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nuh

“Üçüncü oldu.”

Başımı kaldırıp baktığımda Ezra'nın arka ofisten çıktığını gördüm. "Üç kaç?"

“Düğünler. Bu mekan için üç düğün daha rezervasyonumuz var, bu da sadece tadilat maliyetini karşılamakla kalmayıp, kâr da elde ettiğimiz anlamına geliyor; üstelik henüz Izzy'nin düğünü bile olmadı.”

Ağzım açık kaldı. Şaşırdığımı söyleyebilmeyi çok isterdim ama şaşırmadım. Ve bunun sebebi tamamen Odette.

Burasının bugünkü haline gelmesi için canla başla çalıştı. Elbette, fiziksel işlerin çoğunu ben yaptım, ama onun rehberliği olmadan burası bu hale gelemezdi. Buranın aranan bir düğün mekanı olması için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şimdi de öyle.

Ezra'nın dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Bununla birlikte, yaşlı adamın bize buz pistini satacağı haberi de gelince, bu hafta gerçekten harika geçiyor."

Birkaç gün sonra Izzy'nin düğünü için elma şarabı üretim tesisini ve çiftliği mükemmel hale getirmek için yaptığım ekstra işler nedeniyle buna çok fazla odaklanmamaya çalıştım, ancak Stick Taps Community Iceplex resmen hayata geçiyor.

Uzun zamandır bunun hakkında konuşuyorduk ve gerçekleşeceğine inanamıyorum. Odette ile buz pistine yaptığım geziden sonra daha da heyecanlandım. Ona bunu anlattığımda yüzünün nasıl aydınlandığını ve bunu

başarabileceğim konusunda beni nasıl cesaretlendirdiğini gördüm. Bana olan inancı... Bilmiyorum, içimde uzun zamandır biriken bir şeyi harekete geçirdi.

Ezra, "Bu yeri düşün mekanı haline getirmenin iyi bir fikir olduğunu sonunda kabul edecek misin?" diye soruyor.

Homurdanıyorum ama haklı. Gerçekten de çok iyi bir fikirdi. Artık bunu yapabilmek için ekstra bir güvenlik seviyemiz var. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, tüm bu süreç düşündüğüm kadar acı verici olmadı, gerçi bunun büyük ölçüde Odette'den kaynaklandığına eminim.

Aslında süreci bir bakıma eğlenceli hale getirdi.

Onun eğlenceli biri olduğunu düşünmem de cabası.

Bir daha böyle bir durumda olacağımı hiç düşünmemiştim, ama son zamanlarda uzun zamandır düşünmediğim bir şeyi düşünmeye başladım: biriyle birlikte bir gelecek.

Daha açık ifadeyle, *onunla* birlikte bir gelecek.

Odette'in lanetten endişelendiğini ve bunun sıradan ve eğlenceli olmasını istediğini biliyorum, ama... artık öyle olduğunu düşünmüyorum.

Son birkaç yıldır ilişkilerden ve evlilikten tamamen uzak durmaya yemin ettiğimi düşünürsek, bu çok garip. Ama artık bu şeyler eskisi kadar korkutucu gelmiyor ve bence bunun büyük bir kısmı, bir türlü uzak duramadığım o esmer güzellikle ilgili.

Onu *çok* seviyorum. Onunla vakit geçirmeyi ve beni güldürme şeklini seviyorum. Hatalarımı yüzüme vurmasını seviyorum. Benimle kendisi olmaktan korkmamasını seviyorum.

Ondan çok hoşlanıyorum ve aramızdaki bu ilişkinin bitmesini istemiyorum.

Günlerdir Odette'e ona karşı hislerimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. En son istediğim şey, zaten yeterince stresli olan onu daha da strese sokmak. Her şey mükemmel bir şekilde ilerliyor olsa da, düğünde bir şeylerin ters gideceğinden hala endişeli olduğunu hissedebiliyorum.

Ona en önemli kuralımızı çiğnediğimi söyleyerek bu endişesini daha da artırmak istemiyorum.

Bu artık sadece benim için eğlenceli değil. Bu, gerçek bir şeyin başlangıcı olabilir ve Odette'in bu konuda ne hissettiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

Düğünden sonra, diye düşünüyorum kendime. Düğünden sonra onunla konuşacağım. Her şeyin etkisinden kurtulması için ona zaman vereceğim. Biliyorum, her gün çiftlikte olmadığı için artık onu görmek veya onunla konuşmak istemeyeceğimi düşünüyor, ama bu gerçeğin çok uzağında. Şu anda, onu görmeden bir gün geçirebileceğimi sanmıyorum ve bu da çözülmesi gereken bambaşka bir sorun.

"Dikkatli ol," diyor Ezra. "O aptalca gülümsemeye devam edersen, bir sonraki sefer çiftliği kiraya veren sen olacaksın."

Masayı silmek için kullandığım bezi alıp ona fırlattım. Bez, ütülü, açık mavi gömleğine sert bir şekilde çarptı. Ezra ile işe giderken giyim tarzımız oldukça farklı. O genellikle kumaş pantolon ve güzel bir gömlek giyer, ama ben kot pantolon ve botlarımı çok daha fazla tercih ederim.

"Tamam, birincisi, iğrenç." Islak bir leke bırakarak kendi kendine soyuyor. Her zamanki somurtkan ifadesiyle masaya fırlatıyor. "İkincisi, sadece söylüyorum. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Güzel. Yani, biraz tuhaf ama güzel."

"Odette ile benim birlikte olmamıza karşı olduğunu sanıyordum?"

"Hayır. Bunu asla söylemedim. Sadece kız kardeşinden sakladığın için aptal olduğunu düşündüğümü söyledim. Hâlâ da bu konuda kesinlikle aynı fikirdeyim." Bana anlamlı bir bakış attı. "Aslında senin ve Odette'in birbirinize çok yakıştığınızı düşünüyorum."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Birbirinizi çok güzel tamamlıyorsunuz. O, biliyorsunuz, neşeli ve pozitif bir insan, siz ise... şey, siz biraz kaba birisiniz. İyi bir denge oluşturunuz."

"Dikkatli ol Ezra," dedim. "Aslında bu yaptığın neredeyse iyi bir davranıştı."

"Evet, peki, çeneni kapat ve işine geri dön."

"Benim patronum olmadığını mı unuttun?"

"Hayır, ama tavuk kümesini kilitlemeyi mi unuttunuz?"

"Ha?"

Çenesini pencerelerin olduğu yöne doğru salladı. "Kümesi. Kapattın mı?"

Omzumu çevirip arkama baktım. "Bu da neyin nesi... Kahrolasica. Bu kadın nereden çıktı böyle?"

Tootsie, tıpkı olmak istediği özgürce dolaşan bir tavuk gibi, arazide gururla dolaşıyor.

"Hiçbir fikrim yok." Ezra sırtıma vurdu. "Ama bununla ilgilenen iyi olur. Izzy'nin düğünü için kötü yorumlar istemiyorum, özellikle de rezervasyonlar bu kadar hızlı dolarken. İyi bir ilk izlenim bırakmalıyız."

Ezra arka ofise geri dönüyor, muhtemelen bir yere saklanıp neyle uğraştığını bile bilmiyorum. Bu onun uzmanlık alanı, benim değil.

Bezi tezgâha bıraktıktan ve diğer barmene dışarı çıkacağımı söyledikten sonra, arka kapılardan içeri girdim ve Tootsie'ye yetiştim.

Beni görünce hiç şaşırmamış gibi bana bakıyor.

Onu kümesin içine doğru kovaladım, diğer tavuklar hâlâ güvenli bir şekilde saklanıyorlardı ve neyse ki öyleydi.

"Nasıl?! Bunu bana nasıl yapabildiniz? *Yine mi?* "

Gıdak.

"Hayır, *hiçbir şey* istemiyorum. Bilmek istiyorum. Sırrınız ne? Bunu nasıl yapıyorsunuz? Nasıl kaçırıyorsunuz?"

Gıdak.

Kümesin telini tutup salladım. "Bunu sağlamlaştırdım. Biliyorum, sağlamlaştırdım. Yardım almadan buradan çıkmanın imkanı yok."

Gıdak gıdak.

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Yemin ederim Tootsie, bir olay daha yaşarsam seni tavuk nugget'ına çevireceğim."

“Hayvanları tehdit etme konusunda ne demiştim?”

Arkamı döndüğümde, gözleri ışıl ışıl ve kuyruğu kabarık bir Odette görüyorum, ama onu görmek bile moralimi düzeltmiyor. Tootsie sürekli kaçarken ve dün gece berbat uyumuşken hiç düzelmiyor.

Hatta erken yattım. Kitabımı ve bir fincan çayımı aldım. Yavaş ve düzenli nefes alma tekniğini de uyguladım. Ama hiçbir işe yaramadı. Saat 2'ye kadar uyanık kaldım, bir o yana bir bu yana dönüp durdum, sonunda saat altıdan hemen önce alarmım çaldı.

Bunun, karşımda duran kadını fark etmememden kaynaklandığını düşünüyorum.

Son zamanlarda neredeyse her geceyi birlikte geçirdik ve yanımda soğuk çarşaflarla uyumak hiç içime sinmedi. Aklımı bir türlü toparlayamadım. Kız kardeşimle takıldığını bilmeme rağmen, ne yapıyor olabileceğini düşünmeden edemedim. Izzy'nin düğününden önce son bir gece birlikte kalma meselesi. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Odette'i özlediğim ve şimdi de berbat uyuduğum için huysuz olduğum, ayrıca lanet olası tavuğumun hala kaçıyor olması.

"Burada ne yapıyorsun?"

Somurtkanlığıma rağmen gülümsüyor ve ister istemez onun bende bu yanıma sevdiğini söylediği anı hatırlıyorum.

"Vay, Noah, seni de görmek ne güzel."

Kahretsin. Çok aptalca davranıyorum.

“Özür dilerim. Sizi gördüğüme çok sevindim. Gerçekten de öyleyim. Sadece...” Baş parmağımı omzumun üzerinden tavuk kümesine doğru uzattım. “Tootsie hâlâ kaçıyor ve düğün üç gün sonra.”

Yüzünü buruşturdu. "Bu biraz sorunlu bir durum."

Bu bir sorun. En son istediğim şey, tavuğumun ortalıkta koşuşturup her yeri altüst etmesi.

Bunu çözmem gerek, hem de hemen *şimdi* .

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyor ve onun müdahale edip sorunu çözmeye çalışmak istemesine bayılıyorum.

Başımı salladım. "Hayır. Bu benim meselem. Bunu ben halletmeliyim."

O anda fark ettim ki, hemen arkasındaki otoparkta bir minibüs var ve bir grup adam alet gibi görünen şeyleri indiriyor.

"Orada neler oluyor?" diye sordum, başımı onlara doğru sallayarak.

Bakışlarımı takip ediyor. "Ha, o mu? Grup, akustik ayarlarını doğru yapmak için orada prova yapmak istedi. Sakıncası yok mu?"

Omuz silktim. "Evet. Ne olmuş yani. Önemli değil."

Hafifçe gülümsedi, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp ayak parmaklarına kadar bana yaklaştı ve hızlıca öptü.

Gün ışığında, açık alanda ve her türlü insanın arasında olduğumuz düşünülürse, bu pervasızca bir davranış ama kahretsin, dudaklarının benimkilerde olduğunu hissetmekten çok mutluyum. Bugün tam da bunu özlemiştim.

Ona "*Bu ne içindi?*" der gibi bir bakış atıyorum ve o, ben söylemeden tam olarak ne sorduğumu anlıyor.

"İstedim işte," diyor omuz silkerek. Bana öyle bir sırtıyor ki, dizlerim titriyor, ama bunu asla sesli olarak itiraf etmem. Grubun hâlâ eşyalarını indirdiği yere doğru işaret ediyor. "Gidip yerleştiklerinden emin olacağım. Sonra geri dönerim?"

Daha sonra geri gelmemi ister misiniz?

Başımı salladım. "Evet, sonra görüşürüz."

Bunun karşılığında bir gülümseme daha kazanıyorum.

Parmaklarını kıpırdatarak ahıra doğru ağır adımlarla geri dönüyor ve ben de her adımını izliyorum.

İşte tam da bu yüzden ona göz diken o heriflerin hiçbirini özlemiyorum.

Anlıyorum. O muhteşem bir kadın. Ama o *benim* muhteşem kadını.

Hayır, Nuh. Senin değil. Aslında değil. Ama onun senin olmasını istiyorsun.

O düşünceyi zihnimde bir kutunun içine bantla kapatıp, tavuk kümesine işe koyuluyorum.

Bunu anlamam biraz zaman aldı ama en arka köşede, tasarımımda ufak bir kusur buldum. Bir noktada birkaç santim fazla toprak kazmışım ve çiti yeterince sıkıştırmamışım. Tootsie'nin içine girip çıkması için tam da yeterli boşluk var.

"Şimdi seni yakaladım," diyorum tavuğa, sonra da onu düzeltmeye koyuluyorum.

Bu sırada gözlerim sürekli ahıra ve Odette'in etrafında dolaşan adamlara kayıyordu.

Onlardan birinin söylediği bir şeye gülüyor, ama buradan da anlayabiliyorum ki söylediklerini gerçekten komik bulmuyor. Açık mikrofon gecesinde komik olmayan bir komedyene verilen kibar bir gülüş gibi. Duygularını incitmeyecek kadar.

Ama bu ahmaklar bunun farkında değiller. Onu ele geçirdiklerini sanıyorlar. Onun her sözlerine kulak verdiğini düşünüyorlar. Bunu biliyorum çünkü içlerinden biri uzanıp kolunu yakaladı ve sıktı.

Ona dokundu. *Ona gerçekten dokundu.*

Aletlerimi yere bırakıp ne yaptığımın farkına bile varmadan ona doğru yürüdüm. Yanına yaklaştım, kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

Odette şaşırmış olsa bile tepki vermez. Bunun yerine, sanki ben rahat bir battaniyeymişim ve o da uzun bir kış gecesinde beni arıyormuş gibi, bana sokulur.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum, özellikle de ona el uzatmaya cüret eden kişiye, her birine dik dik bakarak.

"Aman Tanrım," diyor biri, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakarak. "Sen Noah Stevens'sın."

"Tıpkı *Noah Stevens* gibi," diye ekliyor bir başkası.

"Stanley Kupası Finali'nin yedinci maçında, çift uzatmada hat-trick yaparak takıma galibiyeti getiren Noah Stevens'tan bahsediyorum."

Hepsi de tamamen hayranlık içinde görünüyor. Eğer bu adamlar kız arkadaşımın flört etmeselerdi, bundan gerçekten keyif alabilirdim diye düşünüyorum.

Kızım.

Kahretsin. Yine aynı şeyi yapıyorum, Odette benim değilken benimmiş gibi davranıyorum.

Yine de bu, ona olan bağlılığımı sıkılaştırmama engel olmuyor.

Kiskancım.

Garip. Daha önce hiç böyle olmamıştım, ne Chelsea ile ne de ondan önceki eski kız arkadaşlarımla. Bu tür şeyler beni hiç rahatsız etmemişti. Ama bu adamların bana yaslanmış kadının etrafında toplanıp durmalarını görmek? Bilmiyorum. Bu bende daha önce hiç yaşamadığım bir yanımı ortaya çıkarıyor.

Adamlardan biri şapkasını çıkarıp bana doğru uzattı. "Bunu imzalayabilir misin? Şu anda seninle tanışacağıma inanamıyorum. Yani, bu konseri ayarladığımızda mekanın senin olduğunu biliyordum ama bunun sadece ünlülerin bir markaya sahip olması gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun? Gerçekten burada olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Sahiplenme duygumdan dolayı neredeyse kendimi kötü hissediyorum. *Neredeyse.*

"Arkadaşlar," diyor Odette, ellerini uzatarak onu durduruyor. "Eminim Noah sizin hayranlığınıza çok memnun olmuştur, ama bu hâlâ onun işi ve şu anda meşgul. *Biz de* meşgulüz. Prova var, o yüzden onu bitirelim de buradan çıkabilelim. Düğün için hâlâ birçok hazırlık yapmamız gerekiyor ve zaman kaybediyoruz."

Adam biraz moralsiz görünüyordu ama yine de başını salladı ve şapkasını tekrar başına taktı.

Odette onları uzaklaştırdıktan sonra bana döndü. O kadar yakındı ki gözlerindeki mavinin farklı tonlarını görebiliyordum ve sıcak yaz ışığında gözleri kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Bana sırtıtarak bakıyor ve bu da benim kaşlarımı daha da çatmamı sağlıyor.

"Ne?" Bu bir soru bile değil ağzından.

Hafifçe gülüyor. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

Ona inanmayarak gözlerimi kıstım. "Sana bakış şekillerini beğenmedim, tamam mı?"

"Sadece nazik davranıyorlardı, hepsi bu."

"Nazikmişlermiş, yalan!" diye homurdandım. "Nazik olmanın ne demek olduğunu biliyorum, üstelik onlar *nazik* olmaktan çok daha fazlasını yapıyorlardı. Sana sanki bir et parçasıymışsın gibi bakıyorlardı."

"Öyle değillerdi. Aşırı tepki veriyorsunuz."

"Hayır, değilim. Sana söz veriyorum, değilim. Seni görüyorum, Odette. O kıvrımların bir erkeğe neler yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?" Parmakları sade turuncu tişörtümün etek ucunda gezindi. "Bunu biraz daha detaylandırmak ister misin?"

Bana doğru göz kırptıyor ve ne yaptığını anlıyorum. Benimle dalga geçiyor. Beni sinirlendirmeye çalışıyor.

Ve gerçekten de işe yarıyor.

"Odette..." diye uyarıyorum. "Seni ahırın arka tarafına çekip, oraya yaslayıp, sikimi içine sokup, o götlerin benden dolayı ağzından çıkan her iniltiyi duymasına izin vermekten çekinmem."

Yutkunuyor. Tecrübesinden biliyor ki, tamamen ciddiylim. Onda ne var bilmiyorum ama kendimi tamamen kaybediyorum ve normalde asla yapmayacağım şeyler yapıyorum, mesela onu dışarıda becermek gibi. Kolayca yakalanabilirdik ama umurumda değildi.

Şansımıza geç saatlerdi ve birahane de sadece birkaç müşteri vardı. Tamamen gözden uzaktık ve bizi yakalamalarının tek yolu bizi aramaya gelmeleri idi.

Ama ahırın içinde tam teşekküllü bir elma şarabı üretim tesisi ve müzik grubu olmasına rağmen, onu hâlâ alıp

götürmek ve altımda bir enkaz yığını kalana kadar onunla istediğim gibi davranmak istiyorum.

"Pekala. Tamam. Kazandın. Uslu duracağım," diyor. "Ama sadece şimdilik."

Ona tamamen inanıyorum.

"Ben içeri geri döneceğim, ama daha sonra kısa bir imza günü düzenleyebilir misiniz? En son istediğim şey, bu adamların size olan hayranlıklarını sürdürüp düşün sırasında performanslarını tamamen mahvetmeleri."

Bu pislikler için hiçbir şey imzalamak istemiyorum, ama imzalayacağım şey onlar için değil, Odette için olurdu ve sanırım onun için her şeyi yapabilirim.

"Evet," diye onaylıyorum. "Bunu yapabilirim. Ama sadece, sana karşı birazcık bile uygunsuz davranmaya başlarsa beni gelip alacağına söz verirsen. Ciddi söylüyorum. Yani, çok uzun süren bir bakış ya da kolunu sıkmak gibi. Herhangi bir şey."

Başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hâlâ benimle flört ettiklerini düşünmüyorum ama evet, ilgimi çekmeyen ya da hiç hoşlanmadığım erkekler bana çok uzun süre bakmaya karar verirlerse sana haber vereceğim."

"Onlara ilgi duymuyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturarak, "Hiç de değil," dedi.

"Öyle mi? Peki tam olarak neye ilgi duyuyorsun?"

"Ha, bilirsin işte. Koyu kahverengi saçlı ve gözleri de aynı renkte olan adamlar. Köşelerinde sevimli küçük kırışıklıklar olur." Elini uzatıp parmağıyla gözümün kenarına, bahsettiği o kırışıklıkların üzerine dokundu. "Sanki bir iki kez sopa yemiş gibi duran bir burun."

"Ya da banyo kapısına çarpmış, hasar görmüş," diye ekledim ellerimi beline dolayarak.

Kıkırdadı. "Ya da bir banyo kapısı. Biraz kaba saba ama en iyi anlamda kaba saba biri. Tecrübeli biri. Çok toy olmayan biri. Bir hayat yaşamış ve belki de bunu kanıtlayacak birkaç beyaz saçı olan biri."

Eli, tam da bahsettiğim gri saçların bulunduğu şakaklarıma daldı ve ben de onun dokunuşuna karşılık vererek avucuna bir öpücük kondurdum.

Şu an çok pervasız davranıyoruz, ama yine de umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Biliyorsun..." diye fısıldadı. Parmak uçlarına yükseldi, güzel pembe, dolgun dudakları önce benimkilerin, sonra yanağımın ve doğruca kulağımın üzerinden geçti. Omurgamdan bir ürperti geçti. "Yaşlı biri."

O gülerken inleyerek başımı geriye atıyorum, uzaklaşıyor ve onu çok özlüyorum, özellikle de bana yine yaşlı dediğinde.

"Ha, bir de Noah, senin huysuz, aksi tarafını sevdiğimi söylemiştim ya? Sanırım kıskanç tarafını daha çok seviyorum."

Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce bana arsızca sırtıttı, giderken kalçalarının salınımı daha da belirginleşti.

Kahretsin. Yemin ederim bu kadın benim ölümüm olmak istiyor.

En çılgın yanı mı? Onu kendi haline bıraktırdım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Odette

"Aman Tanrım. Muhteşem görünüyorsun."

Izzy dönüyor, elbisesi baldırlarının etrafında savruluyor. Kıkırdıyor. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, kesinlikle. Ve prova yemeğinde de bu kadar muhteşem görünüyorsanız, yarın sizi gelinliğinizle görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Beni zaten filmde gördünüz."

Izzy, bir mağazaya girip otuz dakika içinde "*O Gelinliği*" bulan şanslı gelinlerden biriydi. Düğün mekanı bile belli olmadan gelinliğini seçmişti.

"Evet, ama bu farklı. Bu gerçek olan. Saç ve makyaj, sonra da hayatınızın aşkına ve muhteşem bir geleceğe doğru koridordan yürümek."

Izzy'nin gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıltıyor. "Ah, Odette. Sana son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi, seni en iyi arkadaşım olarak yanımda bulunduğum için ne kadar şanslı olduğumu söyledim mi?"

"Henüz dinlemediniz, ama her zaman sizi dinlemeye hazırım."

Gözyaşlarını tutmak için gözlerinin altını silerek güldü. "Aman Tanrım. Yarın evleniyorum, inanamıyorum. *Sonunda* ... Bütün hayatım boyunca bu günü beklemişim gibi hissediyorum, biliyor musun?"

Ah, biliyorum. Belki de çoğu kişiden daha iyi. On iki yaşımdan beri düğün dilek listesi tutuyorum.

Ertesi sabah uyandığım anda onu attığıma pişman oldum. Elbette, yanımda yatakta Noah vardı, bu harikaydı, ama bu bile göğsüme çöken üzüntüyü gideremedi.

Sonunda pes etmiştim. Yıllarca plan yapmayı bıraktığımı, asla evlenmeyeceğimi kabullendiğimi söylemiştim, ama yine de ne olur ne olmaz diye o dilek listesine tutunmuştum. O kağıdı buruşturup çöpe atmak, hayatımdaki o bölümü nihayet kapatmış gibi hissettirdi.

Ama açar açmaz tekrar açmak istedim.

Hâlâ tekrar açmak istiyorum. Dilek listemi birkaç kez yeniden oluşturmaya çalıştım ama hiçbir şey doğru gelmedi. Nasıl gelebilirdi ki? O listeyi küçüklüğümde beri taşıyordum. Ortaokulda, lisede Port Harbor'a taşındığımızda, üniversitede yanımdaydı ve iş banka hesabımı açtığım gün de yanımdaydı. İlk düşünümde ve hatta bahsetmediğimiz son felaket düşünümde bile oradaydı. O kağıt parçası tüm bunlar boyunca benimleydi ve şimdi gitti, hepsi de kendime evliliğe ilgi duymadığımı kanıtlamak istediğim için.

Yanılmışım. İlgimi çekti. *Hem de çok* çekti.

Izzy'nin en yakın arkadaşıyla evleneceği için ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu görmek, lanete rağmen benim de bunu daha çok istememe neden oluyor.

Izzy, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Sıra sende," diye mırıldandı. "Bu düğünde biriyle tanışacaksın. Bunu biliyorum. Liseden tanıdığımız bir sürü bekar erkek var ve Craig'in de çok seveceğin harika arkadaşları var."

"Izzy..." diye inledim. "Bu konuyu ertelediğimizi sanıyordum."

"Ve öyle yaptım. O adamlardan herhangi birinin düğündeki partnerin olacağı hakkında hiçbir şey söylemedim. Ayrıca, zaten bir bakıma Noah ile gidiyorsun."

"Ne? Ben değilim!"

"Şey, hayır. Teknik olarak değil." Bana kızmış gibi bir nefes üfledi. "Ama onunla dans *edeceksin* yoksa ağlayacağım ve düğün günümde beni ağlatmak istemezsin, değil mi?"

Elbette onu ağlatmak istemiyorum. Daha da kötüsü, Noah ile dans etmek *istiyorum* ama yapamıyorum. Anında kendimizi ele vereceğimizden korkuyorum.

Bu akşam yemeğini bunu yapmadan nasıl atlatacağım, aklım almıyor. Ona karşı hislerim yokmuş gibi davranmak her geçen gün daha da zorlaşıyor ve bu düğün en büyük sınav olacak. Onu smokin içinde görmek beni tamamen alt üst edecek, biliyorum.

Ve bu sadece onun ne kadar yakışıklı olacağını bilmekle ilgili değil. Bundan daha fazlası. Evliliğe artık inanmasa bile, kız kardeşine gözlerinde sadece sevgi ve mutlulukla bakacağını biliyorum. Annesini dans pistinde nasıl döndüreceğini biliyorum. Ve Port Harbor'ın küçük çocuklarının da onunla dans ederken ayaklarının üzerinde durmalarına izin vereceğini biliyorum. Kurallarımızı daha da fazla çiğnemek istememe neden olacak tüm bu küçük şeyler...

Ama şu an bunu düşünemem. Tek odak noktam Izzy ve Craig'in mutlu sonlarına ulaşmaları olmalı. Belki kendi mutlu sonumu daha sonra düşünebilirim.

"Pekala." Izzy ellerini birbirine vurdu. "Hazırım. Sen de hazır mısın?"

Başımı salladım ve Izzy'nin bu gece kalacağı daireden ayrıldık. Izzy ve Craig, birlikte bir ev satın alarak işleri biraz tersten yapmış olabilirler, ancak düğünden önceki geceyi geleneksel şekilde geçirmek istiyorlar. Düğün provası yemeği, yarınki törene kadar birbirlerini son kez görecekleri an olacak.

Prova yemeğinin düzenlendiği lokantaya doğru sahil boyunca arabayla gidiyorum. Craig ilk başta mekandan pek memnun görünmüyordu, ama Izzy'nin ne kadar mutlu olduğunu görünce o kadar da önemsemedi.

Çok sevindim çünkü şu an akşamı atlatmak için bir yığın krep gerçekten çok işime yarardı.

"Hayır!" diye bağırdı Izzy, neredeyse beni yoldan çıkarıp kaldırıma savuracaktı.

"Ne?" Frenlere aniden bastım. "Bu ne? Örümcek mi bu?!"

"Ne? Hayır. K pelerim." Elindeki k     çantayı karıştırıyor. "K pelerimi unuttum."

" yle mi? Bu gece için mi? Daireme geri dönebiliriz." Sinyalimi yakıp, bir otoparka girip geri dönmeye hazırlandım.

"Bunlar yarın giyeceğim şeyler. B y kannemden kalma. Kendi düğününde giymişti, annem de kendi düğününde giymişti, şimdi de benim düğünümde giymem gerekiyor."

"Bok."

" ok  zg n m," diyor. "Lütfen benden nefret etmeyin."

"Sanki yapabilirmişim gibi." Elimle işaret ettim. "Sorun değil. Sabah gidip alabilirim. Alabilirim... kahretsin."

"Ne?"

"Sabah gidemem.  i ek yi içeri almak için elma şarabı imalathanesinde olmam gerekiyor."

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. *Geç kalmışsınız.* Eminim bu kimse için, özellikle de Noah için şaşırtıcı değil, ama gaza basarsam, sadece birkaç dakika geç kalsak bile Izzy'nin restoranına uğrayıp yetişebiliriz.

"Artık gidebiliriz."

"Ne? Geç kalmayacak mıyız?" Izzy alt dudağını ısırđı ve rujunu bozdu, şimdi düzeltmesi gerekecek.

"Sorun değil. Sen gelinsin, asla geç kalmazsın," diye onu rahatlattım ve U dönüşü yaparak Harborview Bulvarı'ndan Izzy'nin mahallesine doğru ilerledim.

Neyse ki Port Harbor trafiğiyle ünlü değil ve arabamı kaldırıma çektiğimde sadece beş dakika kaybettim.

"Sen burada kal," dedim ona emniyet kemerimi çözerken. "Elbisenin kirlenmesini istemem. Hemen içeri girip onları alırım."

Rahatlamış bir nefesle i ini çekti. "Hayat kurtarıcısın."

"Mücevher kutusu mu?"

"Evet. Kapı şifresi şu—"

Elimi kaldırdım. "Lütfen, şifreyi biliyorum."

Kapıyı hızla açtığımda gülüyor. Topuklu ayakkabılarımla olabildiğince hızlı bir şekilde araba yolundan yukarı

koşuyorum, sonra şifreyi giriyorum—Izzy ve Craig'in yıldönümü. Arkamdan kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum, hızlıca çıkmak için açık bırakıyorum ve merdivenlerden yukarı, yatak odasına doğru koşuyorum.

Koridorda sıralanmış fotoğrafların yanından geçerken gülümsüyorum; çoğu Izzy ve Craig'in ilk çıkmaya başladıkları üniversite yıllarından kalma. Birlikte geçirdikleri tüm yıllar yarına, Izzy'nin seçtiği muhteşem denizkızı elbisesine, durmadan üzerinde çalıştığı yeminlerine ve kurmayı dört gözle bekledikleri hayata götürüyor onları. Sonunda mutlu sonlarına kavuşmalarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Yatak odasına girdim ve doğruca şifonyerin üzerindeki mücevher kutusuna yöneldim.

O kadar odaklanmış durumdayım ki, arkamda neler olup bittiğini anlamam bir dakika sürüyor. Aynada gördüklerimi tam olarak kavramam da biraz zaman alıyor.

Sonra çığlık atıyorum.

"Bu da neyin nesi?!"

İşte orada, Izzy ve Craig'in yatağının ortasında, Craig'in üzerinde bir kadın var. Çıplak. Tamamen çıplak.

"Odette?!" diye bağırdı Craig ben arkamı dönerken. "Ne oluyor lan? Defol buradan!"

Bana bağılıyor. O iğrenç, adi herif *bana* bağılıyor. Sanki suçlu olan *benmişim* gibi. Sanki nişanlısı *olmayan* bir kadının içinde sikini saklamıyormuş gibi.

Yarın evleneceği nişanlısı.

Craig ve yüzü biraz tanıdık gelen arkadaşı, kendilerini örtmek için acele ediyorlar ve bunun için minnettar olsam da, artık çok geç. Bu görüntü çoktan beynime kazındı.

Bu korkunç görüntü. Bu dehşet verici olay. Bunu, en yakın arkadaşıma düğününden önceki gece anlatmak zorunda kalacağım.

On dakika önce yüzünde kocaman bir gülümseme olan en yakın arkadaşım. Nişanlısından bahsederken kıkırdamayı

bir türlü durduramayan arkadaşım. Ve karşımda duran adama geri dönülmez bir şekilde aşık olan arkadaşım.

Bu onu mahvedecek. Bu beni mahvediyor.

Ayak seslerim merdivenleri hızla çıkarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Odette?" diye sesleniyor Izzy. "Ne oldu? Ne yaşandı? Çığlığını duydum ve ben—"

Hemen harekete geçip, bunu onun da görmesini engellemek için ona doğru koştum. Bunun benim hafızama kazındığı gibi onun da hafızasına kazınmasına gerek yok. Bunu hak etmiyor ve Craig de onu kesinlikle hak etmiyor.

"Önemli değil. Önemli değil, Izzy," diyorum ona, kapıya daha fazla yaklaşmasını engellemeye çalışarak.

Bir an duraksadı, kaşları çatıldı ve yemin ederim o anda anladı. Hiçbir şey görmesine gerek kalmadan, onu neyden koruduğumu tam olarak anladı.

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "Hayır, hayır, hayır."

Yanımdan iterek geçti ve bu sefer izin verdim. Ona izin verdiğim için kendimden biraz nefret ediyorum ama bu kaçınılmaz bir kötülük.

Sonra onun boğuk hıçkırıklarını duyuyorum ve kalbim onunkiyle birlikte paramparça oluyor.

Bunu biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Yani, Craig'in Izzy'i aldatacağını bilmiyordum, çünkü onu sevdiğini sanıyordum. Sonsuza dek birlikte olacaklarını düşünüyordum. Onlar... bana umut vermişlerdi.

Umut.

İğrenç. Bu çok kötü bir şey. Berbat, iğrenç, hiç iyi olmayan bir şey.

Buna nasıl inandığıma inanamıyorum. Bu düğüne nasıl kapıldığımı ve bir anlığına lanetin geri dönüp beni veya sevdiğim birini kıcımdan ısırmayacağına nasıl inandığıma inanamıyorum. Bir gelecek hayal etmeme nasıl izin verdiğime inanamıyorum. Bir gelecek istediğime nasıl

inandığıma inanamıyorum. Ya da belki de lanetin kırıldığını nasıl düşündüğüme inanamıyorum.

Noah'ya bu kadar aşık olduğuma inanamıyorum.

Ve ona *fena halde* aşık oldum.

Ama bu mu? Craig'in Izzy'nin kalbini böyle kırmasını görmek mi? Artık umudum kalmadı.

Elimde sadece kahrolası bir kalp kırıklığı var. En yakın arkadaşım için, işim için ve kendim için.

Şu an bunu düşünmeye vaktim yok. Izzy'nin yanında olmam gerekiyor.

Craig pantolonunu giymeyi bitirdiği anda arkamı döndüm.

"Craig..." Sesi hırıltılı ve acı dolu. "Nasıl... nasıl yapabildin bunu?"

"Isabelle," diyor, odanın karşısına doğru bize gelirken.

Onun önüne geçip, daha fazla yaklaşmasını engelledim.

"Gerçekten mi, Odette?" diye alaycı bir şekilde bana baktı.

"Evet, gerçekten. Ona asla yaklaşamayacaksın."

"Senden hiçbir zaman hoşlanmadım, biliyorsun."

"Aynı duyguları paylaşıyorum," diye karşılık veriyorum.

Ama bu doğru değil. Craig'i gerçekten *seviyordum*, bu da durumu daha da zorlaştırıyor. Izzy'ye aşık olduğunu sanıyordum. Ona karşı delicesine aşık olmadığına dair hiçbir işaret göstermedi.

Ya da belki de öyle yaptı ve belki de ben tüm işaretleri görmezden geldim. Belki Izzy de onları görmezden geldi.

"Nasıl yapabildin?" diye tekrarladı Izzy ona. " *Sen* nasıl yapabildin Tara? Daha geçen hafta senin dükkanındaydım, mum alıyordum."

Tara. Doğru. Mum dükkanının ortak sahibi annesiyle birlikte.

"Çok özür dilerim," diyor gözleri şaşkınlıkla açılmış bir şekilde. "Hiç haberim yoktu."

"Hiçbir fikrin yok mu? *Yarın* evleniyoruz."

"Izzy, yemin ederim. Craig ayrıldığınızı söyledi. Geçen hafta barda ona rastladım ve düğünün iptal olduğunu söyledi. O zamandan beri mesajlaşıyoruz ve bugün beni evine davet etti—"

"Sus!" diye bağırdı Craig ona ve kız bu ani çıkış karşısında irkildi.

Tara için üzülüyorum. Onun yalancı bir pislik olduğunu hiç bilmediği açıkça belli. Geçen hafta nişanlısı benim evimde kalırken bara giden yalancı bir pislik.

Tanrım, bunu nasıl görmemiş olabiliriz? Izzy'yi pijama partisi için almaya gittiğimde bizi resmen kapıdan dışarı attı.

"Ne zamandır..." Izzy sakinleştirici bir nefes alıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor, Craig?"

"Bu ilk defa oluyor."

"Tara ile ilk kez birlikte olduğun zaman mı, yoksa beni ilk kez aldattığın zaman mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Tara ile birlikte."

Söz konusu kadın, bizim kadar şok olmuş bir şekilde nefesini tutuyor.

"Ne?!" Bir hıçkırık daha koparıyor ve bu duyduğum en kötü ses. Bu herife saldırmamı engelleyen tek şey, Izzy'nin bana yumruk atmaktan çok daha fazla ihtiyacı olması.

Elini uzatıp onun elini tutuyorum, ona burada olduğumu hissettiriyorum.

"Ne kadar zamandır?" diye soruyor. "Ne kadar zamandır bana yalan söylüyorsun?"

"Ben... kahretsin, Iz. Bilmiyorum." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla kızarmış bir halde derin bir nefes veriyor.

Üzgün görünüyor. Yıkılmış gibi. Gerçekten yaptığı şeyden pişman mı yoksa yakalandığı için mi üzgün olduğunu anlayabilmeyi çok isterdim.

"Özür dilerim. Çok çok özür dilerim. Ama bu... bu yüzden evlenme teklif ettim, Iz. Ben... bir sorunum var. Sorunum olduğunu *biliyorum*. Ama evlenmek bunu çözecek. Karı koca olduktan sonra artık bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Gerçekten birlikte olacağız."

Yüzü buruşuyor. "Gerçekten birlikte miyiz? Zaten gerçekten birlikteyiz! Bu nasıl"—elini kaldırıp Craig'in taktığı yüzüğü gösteriyor—"gerçek değil?! *Beş yıl* birlikte olmak nasıl gerçek değil?"

Ona aşık olmadığı açıkça belli olan bir adama bu kadar çok zaman harcadığına inanamıyorum.

Özellikle de kalp kırıklığıyla sonuçlanan bir şey için bu kadar uzun süreyi boşa harcamak çok fazla.

Kalp kırıklığı, Nuh ile olan ilişkinin de kaçınılmaz olarak böyle biteceği anlamına geliyor. İşte bu olay bunu kanıtladı. Lanetin gerçek olduğunu ve sevdiklerime dokunmaktan çekinmediğini kanıtladı.

"Buna inanamıyorum." Izzy başını salladı. "Bunu bana yapacağına inanamıyorum."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum ve ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin. Bunun beni nasıl içten içe yiyip bitirdiğini tahmin bile edemezsin. Sadece... duramadım, biliyor musun? Hepsi çok cazip geliyordu."

"Onlar mı?" diye bir çığlık daha attı. "Kaç tane olduklarını bilmek bile istemiyorum. Lütfen bana asla kaç tane olduklarını söylemeyin."

"Bebeğim..." Ona tekrar uzanmaya çalıştı, ben de elini ittim.

Bana öfkeyle bakıyor ama ben geri adım atmıyorum.

"Buraya ne işin vardı ki?"

Aslında demek istediği şu: Bütün bunlar benim suçum. Onu yakalatan ve Izzy'nin kalbini kıran benim.

"Küpelerim. Buraya büyükannemin küpelerini almaya geldi. İstemiyordum..." Nefesini ürpererek dışarı verdi. "Onlarsız evlenmek istemiyordum."

Izzy bana döndü ve hıçkırıklar içinde bedenini sarsarken onu kucakladım. Bundan nefret ediyorum. Bundan o kadar çok nefret ediyorum ki. Craig'den de nefret ediyorum. O kendini beğenmiş yüzünden ve gösterişli işinden nefret ediyorum. Spor salonu müdavimi yaşam tarzından ve sinir bozucu arkadaşlarından da nefret ediyorum.

En yakın arkadaşımı incittiği için ondan nefret ediyorum.
"Hey Craig, evde misin?"

Hepimiz donakaldık ve Izzy kollarımda kaskatı kesildi. Tara'nın gözleri iki kat büyüdü ve sanki yerde bir delik açılıp onu yutmasını umuyormuş gibi görünüyordu.

"Şifreyi kullandım. Umarım sakıncası yoktur. Sadece sizi kontrol etmeye gelmiştim. Izzy henüz prova yemeğinde değil, Odette de değil, ama o kadın her şeye geç kalıyor." Noah, ayakları merdivenlere değdiğinde hafifçe kıkırdadı. "Sadece uğrayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Adımları yaklaşıyor ve ağır botlarının yere her vuruşunda Craig'in gözlerinde beliren korkuyu zevkle izliyorum.

Tam zamanında arkamı döndüm ve onu koridorun sonundaki köşeyi dönerken gördüm.

Duraksadı, başını yana eğdi. "Odie? Burada ne yapıyorsun? Izzy'nin senin evinde kaldığını sanıyordum. Sen...?"

Kız kardeşinin bana sarılmış olduğunu görünce sözleri boğazında düğümlendi.

"Ne oldu?" diye hırlayarak bize doğru koştu.

Onu durdurmaya çalışmıyorum. Onu durdurmak *istemiyorum* . Bunu görmesini istiyorum. Ve Craig'den intikamını almasını istiyorum.

Önümüzde durduğu anda Izzy'nin kollarının arasına düşmesine izin verdim ve eğer bu başka bir an olsaydı, onu ne kadar nazikçe kollarına aldığını ve kulağına her şeyin yolunda olacağını fısıldadığını görünce gülümserdim.

Ama bu sıradan bir an değil.

"Ne oldu?" diye soruyor bana.

Bunu sesli olarak ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. Tek yapabildiğim elimi kaldırıp işaret etmek.

Nuh'un gözleri parmağımı takip etti ve doğrudan Craig'e takıldı.

Sonra Tara.

Ve tekrar Craig'e dönelim.

Anladığım anda fark ediyorum.

Sonra birdenbire Izzy artık onun kollarında değil. Noah odanın karşısına doğru öfkeyle yürüyüp Craig'i boğazından yakaladığı anda Izzy tekrar benim kollarımda.

Barda, o eliyle boğazımı nasıl kavradığını ve penisini bana nasıl sapladığını kısaca hatırlıyorum.

Bu hiç ona benzemiyor, yine de özellikle Craig'in hak ettiğini bulmasını izlemek bana heyecan veriyor.

"Kardeşime ne yaptın sen?!"

"Hiçbir şey, dostum. Hiçbir şey. Ben—"

Protestoları orada sona eriyor. Protesto edecek gücü kalmadığı için değil, artık konuşamadığı için. Nuh, boğazını daha da sıkarak bunun gerçekleşmesini sağlıyor.

"Bunu tekrar denemek ister misin?" diye hırılıyor Noah ve bu, bana karşı kullandığı hırıltılara hiç benzemiyor. Tehditkar bir hırıltı. Dudaklarından tükürükler sıçırıyor.

Craig'in "Özür dilerim. Hata yaptım. Ben—" diyebilmesi için elini biraz gevşetti.

Tekrar daralır, Craig nefes alamadığı için hırıltılı nefesler verir.

"Seni öldüreceğim," diyor Nuh ve sözlerinin bu kadar sakın çıkması ürkütücü.

Sonra yumruğunu geri çekip ona vuruyor.

Sonra tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Oda yeniden kaosa sürüklendi. Izzy daha da şiddetli ağlıyor ve ben de sürekli "dur, dur, dur" diye bağıryorum. Tara da çığlık atıyor çünkü... nedenini ben de bilmiyorum.

Bu sefer "Nuh!" diye bağırdım ve işe yaradı.

Yumruğu havada durdu ve bana baktığında, sanki bambaşka bir insana bakıyormuşum gibi oldu.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, buna hokey oynadığı yıllar boyunca karıştığı tüm kavgalar da dahil.

Bu bambaşka bir şey, daha önce olanlardan çok daha yoğun bir şey ve bu çok şey ifade ediyor çünkü o adamlar eğlence olsun diye birbirlerine vuruyorlardı.

Hayır. Bu, iliklere işlemiş bir öfke.

Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Noah," dedim bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Yeter artık."

"Bu asla yeterli olmayacak," diye yanıtlıyor, ama yine de Craig'i bırakıyor ve Craig kanlar içinde ayaklarının dibine yığılıyor.

Noah yere çömelir, dudaklarını Craig'in kulağına yaklaştırır. Anlayamadığım bir şeyler fısıldar, ama tahmin edebildiğim tek şey, Izzy'ye bir daha yaklaşırsa alacağı dayanın daha da kötü olacağına dair bir söz vermesidir.

Noah ayağa kalktı, Craig'in cansız bedenine alaycı bir bakış attı ve kız kardeşini tekrar kollarına aldı; kızın hıçkırıkları daha da şiddetlendi.

Birkaç dakika boyunca öylece ayakta duruyoruz. Odada Izzy'nin ağlamaları ve Craig'in boğuk nefesleri dışında hiçbir ses yok.

Gözümü Tara'ya çevirdim; eliyle ağzını kapatmış, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Acaba onun için üzülüyor muydu diye düşündüm. Ben üzülüyordum. Hiç de değil.

Izzy'nin hıçkırıkları yavaşladı ve Noah'ın çenesine hafifçe dokunarak onu kollarından alıp odadan çıkardım.

"Izzy, bekle!" diye sesleniyor Tara.

Ona doğru dönüyoruz.

"Çok, çok özür dilerim," diyor gözlerinden yaşlar süzülürken. "Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Bana inanmalısınız."

Izzy yutkundu. "Evet, Tara. Sana inanıyorum. Sadece... şu an sana bakamıyorum. Özür dilerim."

"Benden asla özür dileme. Hiçbir zaman. Bundan sonra asla."

Sonra Tara bana baktı ve gözlerindeki sessiz soruyu okudum.

Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?

Başımı salladım, sonra geçmesine izin verdim; Noah'nın ona ateşli gözlerle baktığını fark etmeden edemedim.

O da tıpkı Craig'e olduğu gibi Tara'ya da kızgın ve bir yandan bunu anlıyorum, ama Tara da bu olayda mağdur.

Koridordan yavaşça aşağı doğru ilerledik, Craig'i yatak odasında yalnız bıraktık. Bu dağınıklığı o yaptı. O temizleyebilir.

"Avukatımla görüşeceksiniz," diye tehdit etmeyi başardı. "Bunun yanınıza kalmasına izin vermeyeceğim."

"Aa, Craigy, bunu dört gözle bekliyorum," diyor Noah ona.

Evden çıkıyoruz ve Izzy'yi arabama doğru yönlendirip kapıyı arkasından dikkatlice kapatıyorum. Omuzları öne doğru çöküyor, başını ellerinin arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu, kız kardeşinin ağlayan bedenini görünce yüzü taş gibi sertleşmişti.

"Benim evime dönüyorum."

Başını salladı. "Ben... ben lokantaya gidip herkese haber vereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil." *Elbette ki o da aynısını söylüyor.*

Bana doğru uzanıyor ve ben hayatımda yaptığım en zor şeyi yapıyorum: ondan uzaklaşıyorum.

Kaşları hafifçe çatıldı, sonra da kan içinde kalmış, yaralı yumruklarına baktı.

"Kahretsin. Özür dilerim. Ben..."

Ama onun açıklamalarının ortasında başımı sallamaya başladım.

"Odette?"

"Yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Yapamam. *Bunu* yapamam."

"Ne demek istiyorsun? Mesela şu an mı? Izzy'nin arabada olduğunu biliyorum ama—"

"Onunla alakası yok. Izzy ile hiçbir ilgisi yok. Tamamen benimle ilgili. Tamamen... ile ilgili." İçimde öfke dalgalanıyor.

"Bu *kahrolası* lanet. Bu kariyerin riskli olduğunu *biliyordum* .

Üzerimde bu korkunç karanlık şey varken insanlar için mutlu sonlar yaratmanın tehlikeli olduğunu biliyordum, ama bunun Izzy'yi etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Onun da kalbinin kırılacağını hiç düşünmemiştim."

"Ne?" diye inanmaz bir şekilde sordu. "Izzy'nin kalbi lanet yüzünden kırılmadı. Kalbi Craig'in tam bir pislik olduğu için kırıldı. Onu hayatta bıraktığım için şanslıyım, kocaman, iğrenç bir pislik. Bunun seninle ya da lanetle hiçbir ilgisi yok. Yapamazsın... Odette, bunun hayatını kontrol etmesine izin veremezsin."

Ama o anlamıyor. Sevdği insanların tekrar tekrar incinmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Büyükanнем, ne kadar çok çabalasa da gerçek aşkı hiç bulamadı. Şimdi yaşlı ve yalnız, onu böyle görmek kalbimi kırıyor.

Ve annem... Tanrım, zavallı annem. Babam bizi terk etti ve bir daha arkasına bakmadı, annemin ikinci girişimi de aynı şekilde fiyasko ile sonuçlandı.

Teyzelerim ve kuzenlerim de öyle.

Ve şimdi Izzy... kahretsin, onun için bunu hiç istememişim. İçten içe düğünlerle ilgili yaşadığım kötü şansın sadece kötü şans olduğunu umuyordum. Düğünlerini planladıktan kısa süre sonra boşanan çiftlerin sadece istisna olduğunu, bunun benim karanlık tarafımdan kaynaklanmadığını umuyordum.

Yanılmışım ve Noah'ın bunu neden göremediğini anlamıyorum. Bunu yapmaya devam edemeyeceğimi, denemeye devam edemeyeceğimi, kalbimin kırılmasına veya bir şeylerin yoluna *girebileceği* umuduna kapılmaya devam edemeyeceğimi neden anlayamadığını anlamıyorum.

Ve Noah Stevens'ı sevmesem de, onu kesinlikle sevemiyorum.

Daha önce bir kez incinmişti ve onu tekrar incitmek istemiyorum.

O bana yeterli olabilir, ama bu lanet için yeterli olmayabilir ve onun da yıkılmasına izin vermeyeceğim.

“Odie?” Bana doğru bir adım atıyor.

Başımı sallayarak, az önce aramızdaki mesafeyi geri verdim. “Hayır, Noah. Yapamam. Ben... ben bittim.”

“İşiniz bitti mi?”

Göğsümü öne çıkararak başımı salladım. “Bitti. *Biz* bittik.” Derin bir nefes verdim. “Hem zaten öyle demiştik, değil mi? Sadece düğüne kadar. Zaten daha uzun süre birlikte kalamayacaktık.”

Başarabileceğimize inansam da. Başarmayı çok istesem de.

Ama şimdi riske giremem. Bir sonraki kalp kırıklığını atlatamayabilirim.

Ona şöyle bir göz atmaya cesaret ettim. Onu daha önce hiç bu kadar somurtkan görmemiştim, bu da çok şey ifade ediyor.

“Nuh mu?” diye tereddütle soruyorum.

“Hayır.” Başını salladı, ellerini kalçalarına götürerek başını kaldırdı, bana bakmaktan kaçındı. “Hayır. Haklısın. Bunu söylemiştik. Sadece eğleneliydi, ta ki artık eğleneli olmaktan çıkana kadar, sanırım öyle. Neyse. Ayrıca, yapacak çok işim var. Çiftliğe bakmam gerek. Elma şarabı imalathanesine. Buz pistine. Evimi yenilemeye. Çok meşgul olacağım—” Sözüünü kesti, dudaklarını birbirine bastırdı. “Çok meşgul olacağım.”

Ağzından tüm bunlar çıkıyor olabilir ama yemin ederim duruşu başka bir şey söylüyor. İçimden bir ses, söylediklerinin hepsini geri almasını istiyor. Burada durup benim için savaşmasını istiyorum. *Bizim* için savaşmasını istiyorum.

Ama kendim aynısını yapmaya istekli değilsem, ondan bunu nasıl isteyebilirim? Eğer ben bunu yapmaktan çok korkuyorsam, ondan tekrar denemem için bana yalvarmasını nasıl isteyebilirim?

Ben öyle düşünmüyorum.

Bunun yerine, araba kapımı açıyorum, ondan yeni ayrılmış olmama rağmen kapıyı açık tutmama yönelik tatlı

jestini olabildiğince görmezden gelmeye çalışarak içeri giriyorum.

"Görüşürüz," diyor ve kapıyı yavaşça kapatıyor.

Anahtarı çevirdim ve araba çalıştı. Ben tekrar yola çıkarken Izzy uzanıp parmaklarını benimkilerle kenetledi.

Bir evi, sonra iki evi geçtim. Gözlerim dikiz aynasına takıldı; orada Noah duruyordu, beni arabayla uzaklaşırken izliyordu ve sanki kalbini de yanımda götürmüşüm gibi görünüyordu.

Ve işin komik yanı, ben de kendi eşyalarımı ona bırakmıştım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nuh

Parmak boğumlarım çok ağrıyor ama dünkü yumruklarımın hiçbirini geri almak istemezdim. Craig hak ettiğini buldu ve daha fazlasını da hak etti. Gördüklerimden sonra yürüyebiliyor olması bile şans. Kızlar gittikten sonra ona vurmayı bırakıp işi bitirmemek için kendimi zor tuttum.

Bunu düşündükçe elimdeki bardağı sıkıyorum. O şerefsizin nasıl biri olduğuna inanamıyorum. Kız kardeşime böyle bir zarar verebileceğine inanamıyorum. İyi bir adam olduğunu ve Izzy'yi mutlu edeceğini sanıyordum. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım.

Bugün bugün hazırlıkları için insanların elma şarabı üretim tesisini doldurmuş olması gerekirken, burası bomboş. Işıklar neredeyse tamamen sönmüş ve ben sabah saat dokuzda elimde bir bardak Glove Save ile barda oturuyorum.

Kendime sadece parmak boğumlarımı soğuk cama yaslamak için yaptığımı söyledim, ama bu bir yalan. Çünkü çok üzgünüm.

Izzy için, anne babam için ve kızlarının bugün gelinlik giyip nikah masasına yürümesini izleyemeyecekleri için üzgünüm. Bunu dört gözle bekleyen kasaba için ve Odette için üzgünüm.

Odette *yüzünden* ben de üzgünüm.

Dün benden uzaklaştığında neredeyse ölecektim. En son bu kadar kötü hissettiğim zaman, hokeyi tamamen bırakacağımı anladığım zamandı.

Ama patenlerimi rafa kaldırmak, şu an hissettiklerimin yanında sönük kalıyor; Odette'siz olmak...

O zaten en başından beri tam anlamıyla benim değildi, ama o kendini öyle hissediyordu.

Birlikte geçirdiğimiz gecelerde ve kimse bakmadığında bana gönderdiği o yumuşak gülümsemede bunu hissetti. Ne zaman onu mutlu etsem kulağıma adımı fısıldadığında da bunu hissetti. Karanlık bir odada dile getirdiğimiz her itirafta ve kötü bir şakaya birlikte güldüğümüz her an, sanki benimmiş gibi hissetti.

O sanki benimmiş gibiydi ve hala da öyle olmasını istiyorum.

En kötü yanı, benden uzaklaşırken yüzündeki o tam anlamıyla umutsuzluğu anlayabiliyor olmam. Beni neden dışladığını biliyorum. Son on haftadır emek verdiği her şey yüzüne patladı. Zaten son şansı olacaktı. Bunun onun için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ama tüm bunlara rağmen orada olmak istediğimi göremiyor mu? Bir lanetin umrumda olmadığını, ondan korkmadığımı ve tek istediğimin onunla birlikte olmak olduğunu göremiyor mu?

Ona bunu söylemeli ve gitmesine izin vermemeliydim. Bunun sadece eğlence olduğunu kabul etmemeli veya aramızda olanları küçümseme oyununa katılmamalıydim.

Ayağa kalkıp gerçeği söylemeliydim.

Ama ben yapmadım.

Ve işte buradayım.

Glove Save marka bira şişesini dudaklarıma götürüyorum, bu kadar erken saat için çok büyük bir yudum alıyorum.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Arkamı döndüğümde Izzy'nin Stick Taps'in kapılarından içeri girdiğini gördüm. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, kapıları açtığını bile duymadım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, o da barın karşısına doğru hızla ilerlerken.

Gözleri şişmiş ve toplamda belki kırk dakika uyumuş gibi görünüyor. Çok kötü görünüyor, ki bu da ironik çünkü

öğleden sonra bir prenses gibi görünmesi gerekiyordu.

"Günaydın sana da, Bubs."

Yanımda duran tabureye oturuyor, yorgun bir iç çekişle başını omzuma yaslıyor. Dudaklarımı alnına bastırıyorum. Normalde birbirimize çok dokunmayı seven kardeşler değiliz ama bugün bunu yapmanın yerinde olduğunu hissediyorum.

"Erkekler berbat."

Gülerek elma şarabımdan bir yudum daha aldım. "Buna katılıyorum."

"Sadece şundan dolayı demek istemiyorum..." Adını söylemiyor. Söylemesine gerek de yok. "Sen de bu açıklamaya dahilsin."

"Ben mi? Ben ne yaptım ki?"

"Odette."

Sadece adını duymak bile içimde bir özlem dalgası yaratıyor. Kahretsin, onu çok özledim ve onu en son gördüğümünden beri sadece birkaç saat geçti.

Ama Izzy'ye bu duygularımı belli etmiyorum. Zaten artık bir önemi yok. "Ne demek istiyorsun?"

Geri çekildi ve bana anlamlı bir bakış attı. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, Noah."

"Gerçekten de öyle düşünmüyorum," diyorum kayıtsızca, bira bardağını tekrar dudaklarıma götürürken.

Izzy koluma yumruk attı.

"Hey! Bu da ne içindi?"

"Çünkü seninle Odette arasında bir şey olduğunu *biliyorum*, seni koca herif."

İç çektim. "Hadi ama Iz. Saçmalıyorsun. Hiçbir şey yok— Ah! Beni dövmeyi bırak, lanet olsun!"

"Öyleyse bana yalan söylemeyi bırak. Son beş yıldır yeterince yalan söylendi bana, sence de öyle değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. Kahretsin. İlla o kozu kullanmak zorunda mıydı?

"Ne kadar sürecektir?" diye soruyor.

Ayrıntıya girmesine gerek yok. Tam olarak ne sorduğunu biliyorum: Ne zamandır gizlice görüşüyoruz?

"Bu yazın başlarında yaşanan o fırtınayı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? *Birileri* bana elma şarabı jeneratörüne erişim izni vermediği için elektriğim kesildi ve dondurucumdaki tüm dondurmalar gitti." Bir an surat astı, sonra gözlerini bana dikti. "Peki, o zamandan beri?"

Başımı salladım. "O zamandan beri."

Onun bu durumu iyice anlaması için elma şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Bunu ondan bu kadar uzun süre saklamak çok fazla, hele ki nişanlısının da ondan bir sürü şey sakladığını öğrendikten sonra.

Ona şöyle bir göz atmaya cesaret ettim. Dikkatlice bara bakıyordu; aynı bara, daha bir hafta önce Odette'in benim adımla bağırıldığı bara.

"Çıldırдың mı?" diye soruyorum.

"Yani... bilmiyorum. Birincisi, iğrenç. Sen benim kardeşimsin, o da en iyi arkadaşım, yani kız kardeşim gibi. Bu biraz garip, ama kızgın olduğumu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

İçim rahatladı. Çok şükür. Tüm zaman boyunca tek endişelendiğim şey buydu. Izzy'nin en yakın arkadaşına aşık olduğum için benden nefret etmesini istemiyordum. İlişkimizi riske atmak istemiyordum.

Birkaç sessiz anın ardından, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Bir süredir şüphelerim vardı." dedi.

"Var?"

"Siz ikiniz sandığınız kadar kurnaz değilsiniz."

Elbette, birkaç kez hata yaptık ama kimsenin, hele ki Izzy'nin, fark ettiğini sanmıyorum. Düşünüyle o kadar meşguldü ki, Odette ve benim onun radarında bile olduğumuzu düşünmemiştim.

Görünüşe göre yanılmışım.

"Sizi suçüstü yakalamadım, ki bu kesinlikle iğrenç olurdu, bu arada."

"Benim için de öyle."

"Beni şüpheye düşüren daha birçok küçük şey vardı," diye devam ediyor. "Öncelikle, gözlerinizi ondan ya da ondan bir türlü ayıramıyorsunuz. Sürekli birbirinizi arayıp sessiz bir onay arıyorsunuz. Sonra birlikte olmak için bahaneler vardı. Birlikte çalışmak için. Kedinize 'bakıcılık' yapması. Ve tabii ki, sevgili gri flanel gömleğinizin onun kapısının yanında asılı olması."

Kahretsin. Bunun nereye gittiğini merak ediyordum.

Düğünden önce büyük bir olay çıkarmamak için gizlice hareket ederek doğru bir şey yaptığımızı gerçekten düşünmüştüm, ama Izzy ve Ezra bu kadar çabuk anladıysa, sanırım her şey boşunaymış.

"Bu da beni buraya gelme sebebime getiriyor." Bana tekrar yumruk attı.

"Ah!" diye ovuşturuyorum o bölgeye. Bu kadar küçük biri için, gerçekten de sert vuruyor. "Bu da ne?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Dün aranızda ne oldu? Bütün gece sessiz ve mesafeliydi ve bunun sadece olanlardan dolayı bana karşı temkinli davranmasından kaynaklanmadığını biliyorum. Bundan daha fazlası var. Peki, ne yaptınız?"

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım."

Sorun da tam olarak bu. Hiçbir şey *yapmadım*. Sadece orada durup başımı salladım ve içimdeki her şey "*Ona onu sevdiğini söyle*" diye bağırsa da, onun söylediği her şeye katıldım.

Yapmadım ve artık çok geç.

"Hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadım.

"Neden olmasın ki? Odette'i tanıyorsun. Lanet hakkında ne hissettiğini biliyorsun. O kadının her zaman bir ayağının dışarıda olduğunu, kaçmaya ve her şey için laneti suçlamaya hazır olduğunu biliyorsun. Dün olanlar için

kendini suçluyor, oysa bunların hiçbirisi onun suçu değildi ve kesinlikle o saçma lanetin de suçu değildi."

Her iki konuda da ona katılıyorum. Odette'in Craig ve Izzy'nin ölümünde hiçbir rolü yoktu. Suç tamamen Craig'in omuzlarında. Kızım bu yükü kesinlikle taşımamalı.

"Onun neden korktuğunu anlıyorum. Geleceğinin bir anda elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Aramıza hoş geldin. Kendi suyunu getir."

"Kendi ürününüzü mü istiyorsunuz?"

"Kendi atıştırmalıklarınızı getirin." Gözlerini devirdi. "Bak Noah, anlıyorum. İkinizin de neden korktuğunu anlıyorum. Chelsea ile olan ilişkinizden kaynaklanan sorunlarınız var ve Odette'in de sözde lanetle ilgili sorunları var. İkiniz de geçmişiniz yüzünden başarısızlığa mahkum olduğunuzu hissediyorsunuz. Ama siz geçmişiniz değilsiniz. Biz burada ve şimdiyiz. Her şey değişir. İnsanlar değişir. *Koşullar* değişir. Örneğin, evliliğe yemin etmiş biri birdenbire tekrar aşık olabilir ve sadece bunu isteyebilir. Ve belki başka biri de aynı şekilde hissedebilir. Ve o ilk kişi, ikinci kişinin korkaklığı yüzünden hayatından tamamen çıkmasına izin vermenin eşiğinde olabilir."

"İzzy, bundan daha incelikli davranabileceğini sanmıyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

Omuz silkerek, "Sadece doğrudan olmaya çalışıyorum, bunu ikiniz de denemelisiniz," dedi.

İçimi çekip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Anladım, tamam mı? Ona bir şey söylemeliydim. Gitmesine izin vermemeliydim. Sabahın dokuzunda neden içki içtiğimi sanıyorsun ki?"

Glove Save dolu bardağımı kapıp kalanını bir çırpıda içti. Elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Doğrusu, şu an içki içmek harika bir fikir gibi geliyor."

Dün yaşananlardan sonra böyle hissettiğinden hiç şüphem yok. Buna şahit olmak beni çok üzdü, sonra da lokantaya gidip herkese gelin ve damadımızın neden

düğüne gelmeyeceklerini veya düğünü yapmayacaklarını açıklamak zorunda kaldım. Benim için travmatik bir deneyimdi ve ben sadece bir aracıydım.

" *Sen* nasıl oluyor da *beni* teselli ediyorsun? Nişanlının seni dün gece aldattığını yeni öğrendin. Burada ne işin var?"

İçeri girdiğinden beri ilk kez yapmacıklığı kayboluyor. Omuzları içe doğru çöküyor ve bar tezgahına yaslanıyor. "Bilmiyorum. Sanırım dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Ya da belki... belki de bir süredir şüphelerim vardı."

Son kısmı sessizce söylüyor ve bu da o herifi tekrar yumruklamak istememe neden oluyor.

"Çok çalışıyor, biliyor musun? Hep böyleydi, bu yüzden içimden bir ses onun sadece işine çok bağlı olduğunu ya da müşterilerinin çok talepkar olduğunu söylüyordu. Ama bilmiyorum. Ancak son zamanlarda bir şeyler ters gidiyor gibiydi. Sanki iki farklı yerdeymişiz gibiydi. Haklıydım. Anlaşılan o başka kadınların yataklarındaydı ve ben... şey, onunla bir gelecek kurmaya hazırdım. Belki bir gün bir aile bile kurardık."

"*Aile*" derken sesi titriyor ve ben de kolumu omuzlarına dolayarak onu sıkıca kucaklıyorum.

"Çok üzgünüm, Iz."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama sanırım şimdi bilmek, nikah masasına oturduktan sonra öğrenmekten daha iyi. O zaman çok pahalı bir hata olurdu ve bunu hemen anlardınız."

Hafifçe kıkırdıyorum. Bunu *bilirim* . Chelsea ile evlenmeden önce Izzy'nin hissettiği aynı duyguyu ben de yaşamıştım, ama kendime bunun sadece heyecandan kaynaklandığını söylemiştim. Kendi kendime, biz birbirimiz için yaratılmıştık ve ben de boş yere abartıyordum demiştim.

Ama haklıydım. Farklı şeyler istiyorduk. O, gösterişli, göz alıcı bir hayat, partiler ve komşularıyla yarışmak istiyordu. Ben ise sadece hokey oynamak ve sonrasında kız arkadaşımın yanına eve gitmek istiyordum.

Bazen, o zamanlar kalbimin sesini dinleseymdim ne kadar çok kalp kırıklığından kurtulmuş olurdum diye düşünüyorum, ama sanırım o zaman da şimdi olduğum yerde olmazdım. Bu karşılaştırmayı yapamazdım. Chelsea ile yaşadığım ilişkinin Odette ile yaşadığım ilişkiden ne kadar farklı olduğunu bilemezdim.

O kadına umutsuzca aşık olduğumu bilmezdim.

"Daha önce benim ve Odette'in ilişkisine kızgın olmadığını söylemiştin. Bu, bu durumdan mutlu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet, çünkü sevdiğim iki kişi birbirine aşık."

"Aşk mı? Sence Odette bana aşık mı?"

" *Biliyorum* , öyle. Sanırım on altı yaşından beri öyle?" diye gülüyor. "Tanrım, o zamanlar sana çok takıntılıydı. O kadar ki, artık bu konuda daha fazla şey duymak istemediğimi, dayanamadığımı söylemek zorunda kaldım. Belki de zamanla geçer diye düşündüm, ama sanırım geçmemiş. Anlaşılan sadece zamanını bekliyormuş."

Yanılıyor. Odette bunca zaman beni sevmiş olamaz. Hayatında üniversiteden mezun olmak ve kendi işini kurmak gibi çok daha fazla şeyle meşguldü. Beni hiç düşünmüyordu.

"Durun artık," diyor Izzy.

"Neyi durduracaksın?"

"Şunu." Yüzümü işaret ediyor. "Yeterli olmadığını düşünmeyi bırak."

"Ben değildim..."

Ama inkârın geri kalanı asla gelmez.

"Bak, sezon arası tatilinde hep birlikte kampa gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, annemle babamın 'bir karavan alıp ülkeyi gezelim' fikrine kapılmalarının sebebi buydu. Neden mi?"

"Çünkü o zaman senin ve Chelsea'nin boşanacağınızı biliyordum. Ya da en azından boşanacağınızı umuyordum."

"Vay canına, bunun için teşekkürler, Iz."

"Beni gerçekten suçlayabilir misin? Çok mutsuzdun."

O yazı hatırlıyorum. *Mutsuzdum* . Ailemle planlarımızı ona altı kez anlatmama rağmen, arabaları ve karavanı yüklediğimizde olay çıkardı. Sonra da her şeyi yanlış yaptığımı söylemeye başladı, oysa ikimizden daha önce kamp yapmış olan sadece bendim.

"Bunu senin adına çok özledim, biliyor musun?" diyor Izzy. "Seni güldüren, gülümseten ve anlayan biriyle birlikte olmanı istedim. Her hareketini didik didik eden biriyle değil. Chelsea... iyiydi. Ama sanki sen onun için yeterli değildin, bunu asla anlayamayacağım çünkü sen harika bir adamsın, Noah. Ama bunu sadece büyük abim olduğun ve seni çok sevdiğim için söylemiyorum. Hatta bu yüzden bana daha çok inanmalısın. Sana hiçbir konuda yalan söylemedim. Mesela o iğrenç bej takım elbiseyi ve fuşya kravatı giydiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Ah, hatırlıyorum. Buzda olduğum sırada bana gönderdiğin yirmi mesajı da. Gönderdiğin GIF'ler çok acımasızdı. Bir mesajda yüz tane kusma emoji vardı ve saydığım için biliyorum."

Hiç pişmanlık duymuyormuş gibi görünüyor. "Doğru. Seni o çirkin şeyi bir daha giymekten kurtardım. Sana karşı dürüst olan tek kişi bendim, çünkü terzinin dürüst olmadığı açık. Paranı alıp kaçtılar. Ama bu konunun dışında." Elini sallıyor. "Demek istediğim şu ki, sana asla yalan söylemem. Burada oturup da yeterli olmadığın halde sana yeterli olduğunu asla söylemem. Ve sen yeterlisin, Noah. *Yeterlisin* . Odette için yeterlisin. Benim mutlu sonum olmadı diye senin de olmaması gerekmiyor. Onunla konuş. Ona nasıl hissettiğini söyle. Eğer yine de hayır derse, bu onun sorunu, ama en azından en başından beri denemediğin için pişmanlık duymayacaksın."

Haklı. Odette ile konuşup ona nasıl hissettiğimi anlatmam gerekiyor. İstediğim gibi sonuçlanmayabilir, ama o zaman da denemediğimi söyleyemem.

"Açıkçası, hayır diyeceğini sanmıyorum."

"HAYIR?"

Başını salladı. "Yok canım. Korkmuş olabilir ama onu tanıyorum. Sonuçta o benim en iyi arkadaşım. Senin *birlikte yattığın* kişi," dedi imalı bir şekilde.

Omuz silkiyorum, muhtemelen olması gerektiği kadar üzgün değilim.

"Yani onunla konuşacaksın?"

"Onunla konuşacağım."

"Ve ona onu sevdiğini söyle, değil mi? Yani, onu seviyorsun, değil mi?"

Hafifçe kıkırdadım. "Evet, Izzy. Onu çok seviyorum."

Ellerini heyecanla çırpıyor ve bu da gözlerimi yaşartıyor. Daha dün korkunç bir şey yaşadı, ama işte burada gülümsüyor, kahkaha atıyor ve hala aşka inanıyor.

Çok sevindim. Onun da benim yıllarca yaptığım gibi mutsuz bir şekilde oturmasını istemiyorum. Tekrar incinmekten korktuğu için ilişkilerden, evlilikten veya birine yakınlaşmaktan vazgeçmesini istemiyorum.

Izzy benden çok daha güçlü ve keşke küçük kız kardeşime daha çok benzeyebilseydim.

Boğazımı temizleyerek, içimde biriken duyguları bastırmaya çalıştım. "Peki, bugün için büyük planlarınız var mı?"

Bana tekrar vuruyor. "Çok erken, Nuh. Çok erken."

Bardağıma sırtarak bir yudum almak üzereyken, bardağın boş olduğunu çok geçmeden hatırladım.

"Biliyorsunuz..." diyor Izzy, kokteyl saati için yarı tamamlanmış olan elma şarabı üretim alanına bakarak. Odette dün bütün gününü burayı mükemmel hale getirmek için çalışarak geçirdi, masa düzeninde son dakika değişiklikleri yaptı. "Bütün bu işi siz yaptınız."

Bunu bana iki kere söylemesine gerek yok. Ahırda, o lanet olası tavuk kümesinde, yolduğum bütün otlarda ve yaptığım çim biçme işlerinde geçirdiğim saatlerden dolayı sırtım hala çok ağrıyor. Bir de boyama işini ve Odette'e barda eşyaları taşımada yardım etmeyi saymıyorum bile. Bir

hokey sezonunun sonundan beri bu kadar yorgun olmamıştım.

"Bunu boşa harcamamamız gerektiğini düşünüyorum," diye açıklıyor.

"Bekle, ne?"

"Evet." Başını salladı. "Bunu boşa harcamayalım. Parti yapalım."

"Parti mi?" Bugün, hele de böyle bir şey önereceğini hiç tahmin etmezdim. "Ciddi olamazsın."

"Ah, çok ciddiym. Düğün planlamasını on haftaya sıkıştırmamın bir sebebi vardı. Bu yıl evlenmek istememin tek sebebi, annemle babamın benimle birlikte kutlama yapabilmeleri ve onları uzun karavan yolculuklarından geri çağırmak zorunda kalmamamdı."

Düğününü bu yüzden mi aceleye getirdi? Hiç haberim yoktu. Sürekli yıldönümü yüzünden olduğunu söylüyordu ama ben hep başka bir sebebi olabileceğini düşünüyordum. Şimdi biliyorum.

"Annem ve babam hâlâ burada. Siz zaten bütün bu işleri yaptınız, her şeyin parasını ödediniz ve bira salonu neredeyse hazır. Sadece ahır bitirmemiz gerekiyor. Bir parti mantıklı olur. Ayrıca, artık özgür bir kadını ve bunu kutlamak istiyorum." Omuzunu benimkine çarptı. "Ne dersin, Bubs? Parti yapmak ister misin?"

Dürüst olmak gerekirse, hayır, parti yapmak istemiyorum. Odette'i bulmak ve ona nasıl hissettiğimi anlatmak istiyorum. Ama aynı zamanda ona biraz alan da vermek istiyorum. Belki bu durumdan uzaklaşmak ona daha net bir bakış açısı kazandırır.

Ya da belki de yine korkuyorumdur.

Derin bir nefes verdim. "Aman Tanrım, ne yapalım? Hadi eğlenelim, küçük kız kardeşim."

"Yaşasın!" diye ileri geri sallandı. "Kasabadaki herkesi davet edebiliriz. Davetli listesini atalım. Gelmek isteyen herkes gelebilir. Düğün gibi görünebilir çünkü senin ve Odette'in tüm emeğinin boşa gitmesini istemem, ama öyle

olmayacak. Bu bir... bir... olacak.” Parmağını çenesine vurdu.
“Buldum! Bir özgürlük kutlaması!”

Sırıtiyorum. Bir özgürlük kutlaması tam da onun ihtiyacı olan şey gibi görünüyor.

Ama haklı. Burası yine de bir düğün mekanı gibi görünecek ve bana bir fikir verdi.

“Odette’e nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini söylemiştin, değil mi?” Izzy başını salladı. “Sanırım birkaç fikrim var...”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Odette

Son yirmi dört saatten sonra yapmak istediğim son şey parti yapmak.

Ama işte buradayım, planladığım düğüne doğru yürüyorum. Gerçekleşmeyecek bir düğüne. Şimdi bir özgürleşme kutlamasına dönüşmüş bir düğüne.

Izzy'ye göre, her şey onun fikriydi. Benim ya da kardeşinin tüm emeğini boşa harcamak istemedi ve bu yüzden onu çok seviyorum. Dün kalbi paramparça oldu, tüm geleceği elinden alındı ve yine de bizim için endişeleniyor.

İşte bu tür bir özveri, yıllar önce dostluğumuzun başlangıcını oluşturan şeydi; bu yüzden dün başına gelenler, kabullenmesi daha da zor bir durum.

Hayatımda hiç kimseye bu kadar kızmamıştım. Bu yüzden Noah'ın ardı ardına yumruk atmasına izin verdim. Ben de araya girip ona katılmak istedim ama o benden çok daha fazla pratik yapmıştı, bu yüzden onu kendi haline bıraktım.

Daireme dönüş yolculuğu çok zordu. Izzy'nin daha önce hiç bu kadar çok ağladığını görmemiştim, babasının tarafındaki dedesi öldüğünde bile. Ona destek olamamak beni çok üzdü.

İşte onu sonunda daireme aldığımda tam olarak bunu yaptım. Yanına, kanepeye oturdum ve ağlamasına izin verdim. Nefes alana kadar iki kutu mendil bitirdi.

Sonra söylenmeye başladı. Ve daha da çok söylenmeye devam etti. Tam bittiğini sandığım anda, devam etti. Onu hiç suçlamıyorum. Onun yerinde olsam, ben de hâlâ söyleyeceklerim olurdu.

Nuh'a söyleyeceklerim *var* .

Henüz onunla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim, yine de onu daha önce hiç kimseyi özlemediğim kadar özlüyorum.

O kadar kötüydü ki, Izzy sonunda gece saat 2:00 civarında uyuyakaldıktan sonra, anahtarlarımı Beans'e vermek zorunda kaldım ve o da anahtarları alıp koltuğun altına sakladı. Çiftliğe gidip Noah'ı son bir kez görmek için çok büyük bir istek duydum.

Onu görme heyecanım yüzünden partiye otuz dakika geç kaldım.

Şey, bir de zamanında gelmekte çok kötüyüm.

"Odette!" diye seslendi annem, tıklım tıklım dolu ahırın içinden bana doğru gelirken.

Beni kollarına alıp sıkıca kucaklıyor, ama buna odaklanmak neredeyse imkansız.

"Üzerinde ne var?" diye soruyorum, o uzaklaşırken. Neredeyse yirmi yıl önce modası geçmiş, kabarık kollu, lavanta rengi bir elbise giymiş; detayları da bir o kadar zevksiz ama yine de tanıdık geliyor.

"Aa? Bu eski şey mi? Dolabımın arkasında buldum. Bunu teyzen Collette'in düğününde giymiştim." Ha, demek hatırladığım yer orasıymış. "Hâlâ üzerime oluyor, inanabiliyor musun?"

Dönerek bana arkasını gösteriyor. Elbise ona uymuyor. Aslında sadece yarısına kadar fermuarı çekilmiş, ama yine de üzerinde harika duruyor.

"Peki, neden bunu giyiyorsun?"

"Parti işte, değil mi? Bu vesileyle şık giyinmeye karar verdim." Bana göz kırptı.

Hım. Tuhaf. Ama sanırım haklı.

Izzy'nin seçtiği nedime elbisesini giymemeyi tercih ettim ve onun yerine dizimin hemen üstünde biten sade siyah bir elbise giydim. Minimalist bir elbise ve muhtemelen bir parti yerine cenazeye giyeceğim bir şey, ama zaten durumun böyle olduğunu düşündüğüm için uygun oldu.

"Harika görünüyor. Nonna burada mı?"

"Evet canım. Tam orada." Geldiği yeri işaret etti ve büyükannemin, etrafında bütün teyzelerimle birlikte bir masada oturduğunu gördüm.

Her biri bir öncekinden daha saçma bir şey giymiş. Krista, annemin elbisesine benzer lavanta rengi bir elbise giymiş. Rita, yüzünün çoğunu örten bir peçe ile bembeyaz bir pantolon takımı giymiş. Collette ise krem rengi A kesim bir elbise ve ona uygun büyük, sarkık bir şapka giymiş.

İşte orada, tam ortada, büyükannem gelinlik giymiş halde duruyor. *Gerçek bir gelinlik*. Eski fotoğraflardan çok iyi tanıdığım bir gelinlik. İlk kocasıyla evlendiğinde giydiği gelinlik.

Çok komik ve yersiz görünüyorlar, ama bir yandan da tam olarak ait oldukları yerdeymiş gibi duruyorlar.

Dünyada neler oluyor böyle?

"Bu elbise gerçekten de... bir şey."

Annem kıkırdadı. "Öyle değil mi? Çocukken kendi düğünümde asla böyle gösterişli bir şey giymeyeceğime yemin ettiğimi hatırlıyorum." Elini dudaklarına götürerek fısıldadı, "Benimki çok daha kötüydü."

Haklı. Daha da kötüydü. O fotoğrafları da gördüm.

"En iyi arkadaş!"

Tam zamanında dönüp Izzy'yi kollarımın arasına aldım, o da bana doğru atıldı.

O da *gelinliğini* giymiş.

Bu, günün nasıl geçmesi gerektiği düşünüldüğünde biraz daha mantıklı, ama yine de. Nasıl oluyor da kanepede bir kase dondurmayla keyif yapmıyor anlamıyorum. Noah'la olanlardan sonra tam olarak orada olmak istiyorum, üstelik biz resmi olarak birlikte bile değildik.

"Nasılsın?" diye sordum, gözlerim onun gözlerini arıyordu. Bu sabah ayrıldığından beri onu görmemiştim. Yürüyüşe çıkacağını söylemişti ve bir daha geri dönmemişti. Sonunda telefonu açıp iyi olduğunu söyleyene ve bu partiden bahsedene kadar altı kez aradım.

"Perişan haldeyim." Sözleriyle çelişen bir şekilde, neşeli bir gülümsemeyle ekliyor: "Ama bu parti yardımcı oluyor; benim özgürlük kutlamam!"

Çevremizdeki birkaç kişi şampanya kadehlerini havaya kaldırarak tezahürat yapıyor.

Bunlar aslında yeni evli çifti tebrik etmek için kadeh kaldırmak içindi, şimdi ise onun bekarlığını kutluyorlar.

"Hadi gel," diyor, beni Nuh'la birlikte uzun süre üzerinde çalıştığım ahırın içine doğru sürükleyerek. "Gel, dokuma tezgahının meyvelerinin tadını çıkar."

"Emekçilikten bahsetmiyor musunuz?"

"Bah." Bana el salladı. "Ne olursa olsun."

Bu gece kaç kadeh içtiğini kısaca merak ediyorum, ama sonra neler yaşadığını hatırlıyorum ve bunun önemli olmadığını anlıyorum. Her iki durumda da onu suçlayamazdım.

Geçerken Lucille'e, Jody Ann'e ve diğer tüm kuzenlerime el sallıyorum. Peaches kıpır kıpır hareket ediyor, eminim bu gece kucağında başka biriyle eve gidecek bir kedi var. Brian, Lydia'yı dans pistinde tanıdığım bir şarkı eşliğinde döndürüyor, ancak şarkının sözleri yok ve herkesin ne kadar mutlu görüldüğüne tamamen şaşırdım.

Burasının ne kadar muhteşem görüldüğüne ben de şaşırdım. Bu sabah teslimatlar hakkında kiralama şirketleriyle iletişime geçmeye çalıştım, ancak kimse telefonlarıma geri dönmedi. Geri aramadıklarında mesajlarımı aldıklarını düşündüm.

Her halükarda, henüz kimse gelmemiş olduğundan emin olmak için çiftliğe kadar arabayla gitmek istiyordum ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Noah'la karşılaşmaktan çok korkuyordum.

Hâlâ onunla karşılaşmaktan çok korkuyorum.

Ama şu an buna odaklanamıyorum. Odaklandığım tek şey buranın ne kadar muhteşem görüldüğü.

Sandalyeler ve masalar tam olarak planladığımız gibi yerleştirilmişti; her birinin ortasında uzun yapay mumlar ve

etrafı çiçeklerle çevriliydi. Daha yakından incelediğimizde, sipariş ettiğim beyaz, açık mavi ve şeftali tonlarındaki zambak, lisianthus, gül ve ayçiçeği aranjmanları olmadıklarını fark ettik.

Hayır, bunlar sonbahar tonlarında yıldız çiçeği, gerbera papatyası, gül, şerbetçi otu ve celosya. Bu çiçek türlerinin hepsini çok sevsem de, Izzy'nin istediği kesinlikle bu değildi.

Kahretsin. Bunu bu kadar kötü becerebildiklerine inanamıyorum ve gerçek bir düğünde bu felaketle uğraşmak zorunda kalmadığım için gerçekten rahatladım.

Açıktaki kalan kirişleri çevreleyen büyük, yuvarlak Edison ampuller, yumuşak ve loş, romantik bir aydınlatma sağlıyor. Ama nedense birileri onlara bir şey asmış. Daha yakından bakmak için parmak uçlarımda yükseliyorum ve neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor, çünkü çok kötü yapılmış—bir kağıt turna kuşu.

“Bu da ne...?”

"Hadi gel," diyor Izzy, beni hâlâ peşinden sürükleyerek.

Tatlı bölümünün yanından geçerken, sipariş ettiğim nefis kremalı puf börekleri, muhteşem çikolata kaplı çilekler ve makaronlar yerine, kızarmış hamur işleri, For Goodness Cake'in pamuk şekerli keklerine ürkütücü derecede benzeyen cupcake'ler ve fıstık ezmeli M&M'ler olduğunu fark etmemek imkansızdı.

Bunların hepsi *benim* sevdiğim şeyler.

Aslında bu ahırda sevdiğim birçok şey var; çiçek aranjmanlarından kağıt ternalara, hatta Taylor Swift'in enstrümantal parçalarını çalan gruba kadar.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunun sorumlusunun kim olduğunu anında anladım.

Nuh.

Ani fren yaparak durdum ve Izzy neredeyse bir lastik bant gibi bana geri sıçradı.

Başını yana eğerek bana bakıyor, dudaklarında tembel bir sırıtış var. Etrafımızda en sevdiğim şeyler olmasaydı, o

sırıtişın bu gece çok fazla elma şarabı içtiğinden kaynaklandığına inanabilirdim.

"Izzy... neler oluyor?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ne demek istiyorsun, Odette?"

"Hadi ama. Beni kandırma. Ben—"

"Ha, oynayacağınız kart *bu* mu? *Sizi kandırmamı* istemiyor musunuz? Gerçekten mi?"

Ve o anda anladım.

"Biliyorsun," diyorum usulca, kelimeler neredeyse fısıltı gibiydi. Başını sallıyor. "Nasıl?"

"Çünkü ikiniz de son derece açık bir şekilde belli ediyorsunuz, işte bu yüzden. Ayrıca, Noah da bu sabah onu görmeye gittiğimde bunu bana doğruladı."

Onu görmeye mi gitti? Ona nasıl göründüğünü sormak istiyorum. Uykusuz bir geceden dolayı gözleri benimkiler kadar yorgun mu? Saçları sanki elini saçlarının arasından geçirmiş gibi dağınık mı? Yoksa gayet iyi miydi, her şey yolunda mıydı?

"Merak edenler için söyleyeyim, berbat görünüyordu."

Nefesimi veriyorum, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Onun berbat görünmesini istemiyorum. Özellikle benim hatam olduğu halde acı çekmesinden hoşlanmıyorum.

"Deli misin?"

Kıkırdadı. "O da aynı şeyi sormuştu." Parmaklarını birbirine kenetledi. "Sadece birazcık kızgınlım, ama sadece bana söylemediğin için."

"Ama siz şöyle demiştiniz—"

"İkinizin bir araya gelmesinin iğrenç olacağını mı düşünüyorsunuz? Evet, çünkü *gerçekten* iğrenç. Ama ikinize olan sevgim bunu gölgede bırakıyor. Sadece mutlu olmanızı istiyorum. Hepsi bu. Konu kapanmıştır."

Bana gülümsüyor ve farkında olmadan omuzlarımda taşıdığım büyük bir yük kalkıyor.

O bizim mutlu olmamızı istiyor. Ben de istiyorum.

"Odie."

Tek kelime. İki hece. Ama tüylerimi diken diken ediyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum. Onu görmek istemediğimden değil, görmekten korktuğum için. Korkuyorum ki, ona baktığım anda, ondan ayrıldığıma Şimdiden duyduğum piŐmanlıđı daha da fazla hissedeceğim.

En pervasızca Şeyi yapmaktan korkuyorum... ve ona gerçek duygularımı söylemekten.

Gözlerimi açtığımda, Izzy hâlâ aptal gibi bana sırtıyordu.

Bana doğru yaklaştı ve ellerimi tuttu. "Bunu başarabilirsin. Korkutucu olduğunu biliyorum, ama buna değeceğine dair bir hissim var."

Haklı. Çok korkutucu. O kadar korkutucu ki dizlerim titriyor ve sanırım bir dakika içinde kaçıp gideceğim.

Ama daha da önemlisi, geri dönmek istiyorum.

Nuh'u görmek istiyorum.

Derin bir nefes alarak, öyle yapıyorum.

Yakışıklı. Hayır, yakıŐıklılıđın *da ötesinde* .

Yıllar boyunca hokey sayesinde onu birçok takım elbise içinde gördüm, ama daha önce hiç bu kadar iyi görünmemiŐti.

Yüzündeki genellikle beliren sakalları düzeltmiŐ ve güzel kahverengi gözleri yorgun olsa da umut dolu.

Kahretsin, bu bende de bir Şeyler uyandırdı.

"Hey, tatlım." Sesi, soğuk bir kiŐ gecesinde bir bardak elma Şarabı kadar yumuşak.

"Nuh," diye yanıtlıyorum.

Bana doğru yaklaşıyor ama eskisi gibi kendinden emin değil. Biraz kekeliyor ve tereddüt ediyor, bunun dün gece ondan uzaklaŐmamla ilgili olduğunu biliyorum. Tekrar ka acağımdan korkuyor.

İstiyorum.

Ama ben de kalmak istiyorum.

"Bütün bunlar da ne?" diye sessizce soruyorum, etrafımızda bir dinleyici kitlesi olduğunun son derece

farkındayım.

Sanki bütün kasaba bu ahıra dolmuş ve tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissediyorum. Müzik bile durdu. Lydia ve Brian, oğullarının gözlerinde gördüğüm aynı umutla bize bakıyorlar. Büyükanнем, annem ve teyzelerim de masalarından bizi izliyorlar.

Chambers ailesinin geçmişine bakınca, bir tereddüt görmeyi bekliyordum, ama hiç yok. Aslında, şu anki kadar kendinden emin göründüklerini hiç görmediğimi düşünüyorum.

Bunun beni korkutup korkutmadığından veya cesaretlendirip cesaretlendirmedeğinden emin değilim.

Arkamı dönüp bana dikkatle bakan Noah'ya bakıyorum.

"Bu sizin partiniz."

"Benim partim mi? Ama bu özgürlük kutlaması olmalıydı."

"Öyle," diyor. "Ama bu sadece Izzy'nin o aptal heriften kurtulmasını kutlamak için değil. Bu *herkesin* özgürleşmesini kutlamak için."

Aileme şöyle bir baktım. Acaba bu yüzden mi eski düğün kıyafetlerini giymişler? Onlar da özgürlüklerini mi kutluyorlar? Yoksa...

"Lanet."

"Evet," diyor Noah, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. "Onlar nihayet o berbat Chambers lanetini geride bırakmak için buradalar. Ve bence senin de sonunda bununla yüzleşme zamanının geldi."

"Bunu kabullenmek mi? Ne demek istiyorsun?"

Cebine uzanıp on iki yaşımdan beri gözümü diktiğim bir kağıt parçası çıkardı.

Buruşuk olduğu için, açıp düzleştirirken dikkatlice tutuyor.

Düğün dilek listem.

Bu, top haline getirip bir kenara attığım aynı şey. Artık kurtulduğuma yemin ettiğim, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım şey.

Onu sakladı.

Onun oturma odasına geri dönüp, Beans'in mutlaka aldığı, kanepenin altından gazeteyi çıkardığından hiç haberim yoktu. Noah'ın onu alıp saklayacağını asla düşünmezdim.

“Nuh...” Adını söylüyorum çünkü söylemeden *edemiyorum* .

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve saçlarının titremesini fark ediyorum.

Gergin görünüyor. Noah'ı daha önce hiç gergin görmemiştim, Stanley Kupası'nı kazanmak için Detroit'e karşı oynarken bile.

“Bak, evliliğe inanmadığını biliyorum,” diyor Noah, “ve seni buna ikna etmeye çalışmıyorum. Mesele bu değil. Mesele sana hayalini kurduğun her şeyi vermek. Sana yalan söylemeyeceğim—bu kağıdı buruşturup kedilere oyuncak gibi verdiğinde, içimde küçük bir rahatlama hissettim. Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Ben evlenmek istemiyordum ve sen, lanet olası bir düğün organizatörü, sen de istemiyordun. Ama onu çöpe attığını izlerken mideme çöken ağır bir yükü hissetmeden edemedim. Sanki tüm umutlarını ve hayallerini çöpe atıyordun ve buna dayanamadım. Ve tüm bunların lanet yüzünden olması gerçeğine gerçekten dayanamadım.”

Dudakları aşağı doğru kıvrılarak kaşlarını çattı.

“Bunun gerçek olduğunu düşündüğünü biliyorum ve nedenini anlayabiliyorum,” diye devam ediyor, sonra aileme doğru işaret ediyor. “Yani, çok zor zamanlar geçirdiler. Bunu kimse inkar etmiyor. Ama bence senin bir parçan yıllardır bunun arkasına saklandı. Başarısızlıklarını buna bağladın. Neler *olabileceğinden* korktuğun için kendini o kadar kapattın ki, nasıl yaşayacağını unuttun. Ve ben...” Dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. “Bunu benimle birlikte denemeni istiyorum.”

Benimle denemek istiyor mu? Bu ne anlama geliyor...?

“Nuh... ne diyorsun?”

“Seni seviyorum diyorum, Odette. Bunun senin istediğin gibi olmadığını biliyorum, ama hislerime engel olamıyorum. Denedim, inan bana. Ben de senin kadar şüpheliydim. Ama *senin* sayende tekrar inanıyorum. Aşka ve geleceğe inanıyorum. Sonsuza dek bile, özellikle de doğru kişiyleyse. *Bize* inanıyorum ve bu, herhangi bir lanetten çok daha güçlü çünkü sen *benim* doğru insanımsın ve geleceğim de senin olmanı istiyorum.”

Bu akşam bu ahıra girdiğimde beklediğim şey bu değildi. İçki içip dans edeceğimi ve akşamı Izzy'i teselli ederek geçireceğimi düşünmüştüm. Bir aşk itirafına tanık olacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Göğsümde kalbimin gümbür gümbür atmasını ya da avuçlarımın terlemesini bekliyorum. Nefes alışverişimin hızlanmasını ya da kaçma içgüdüsünün devreye girmesini bekliyorum.

Ama bunların hiçbiri olmuyor ve bunun sebebinin onu da çok sevmem olduğunu biliyorum.

“Nuh, ben—”

“Bekle,” diyor. “Bir şey söylemeden veya beni reddetmeden önce, lütfen şunu bil ki, aynı duyguları hissetmesen bile sorun değil. Bekleyeceğim. Hazır olana ve bana inanana kadar, ne kadar uzun sürerse sürsün, bekleyeceğim. Her gün sana hiçbir yere gitmeyeceğimi ve bir lanet fikrinin beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğimi kanıtlamak için çalışacağım. Ne olursa olsun seni seveceğim ve burada olacağım.”

Dudaklarım seğirdi. “Şimdi konuşabilir miyim?”

Başını salladı, yutkunarak dikkatini yere verdi.

Ayakkabılarımızın uçları birbirine değene kadar ona doğru yaklaşıyorum, sonra elimi yüzüne doğru kaydırıp çenesini yukarı kaldırıyorum ki kahverengi gözlerini görebileyim.

Yine gerginleşti ve onu öpmek için çok büyük bir istek duyuyorum ama öpmüyorum.

Öncelikle ona nasıl hissettiğimi anlatmalıyım.

"Orada olacağına sevindim, çünkü ben de orada olmayı planlıyorum. Seninle birlikte, bu şüphelerle her adımda mücadele edeceğim. Çünkü seni seviyorum, Noah. Ben... ah , sana o kadar aşığım ki bazen nefes almakta bile zorlanıyorum."

Söylediklerimi iyice anlamanız için nefesi kesildi. "Öyle mi?"

"Evet, gerçekten de öyle. Beni korkutuyor mu? Evet, hem de çok. Ama bununla barışığım. Eğer bu sizinle birlikte korkmak anlamına geliyorsa, korkmakla barışığım."

Alnını alnıma yasladı ve içini çekti. "Şükürler olsun."

Sonra beni öpüyor.

Noah Stevens herkesin önünde beni öptü.

Eliyle başımın arkasını kavrayıp beni kendine doğru çekiyor, dili dudaklarımın arasında gezinirken tüm kasabaya oldukça ilginç bir gösteri sunduğumuzu hiç umursamıyor.

O beni sürekli öpüyor ve ben de izin veriyorum.

Bir süre sonra, uygun süreyi çoktan aşmış bir şekilde, öpüşmemiz yavaşlıyor ve istemsizce kıkırdıyorum.

"Ne?" diye soruyor, dudakları hâlâ benimkine hafifçe değiyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi.

"Mutlu."

Söyleyebileceğim tek şey bu, çünkü sadece bunu *söyleyebilirim* . Bu doğru. Bu gerçek.

Çok mutluyum ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Arabayı geri çekip ahırın etrafına bakındım.

"Noah, bu parti... inanılmaz. Düğün dilek listemi sen tamamladın."

"Biraz yardım aldım. Neredeyse tüm kasaba el birliğiyle katkıda bulundu. Ve merak etmeyin, eski çiçekleri bağışladık ve yiyeceklerle de bir şeyler yaptık. Kısacası, hepimiz bol bol kremalı puf böreği, çilek ve makaron yiyeceğiz."

Gerçekten her şeyi düşünmüştü. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil."

Sırıtiyorum. *Bu* büyük bir olay. Her zaman büyük bir olaydır, ama o yine de yapıyor.

Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Sen muhteşemsin, biliyor musun?"

"Ah, sevgilim," diyor, belimi kavrayıp beni kendine doğru çekerek. "Seninle kıyaslanamaz bile, ve hayatımın geri kalanını sana bunu anlatarak geçirmeyi planlıyorum." Burnunu benimkine sürtüyor. "Seni seviyorum, Odette Chambers."

"Ben de seni seviyorum."

Lanet zihnimin bir köşesinde gıdıklanıyor ama onu uzaklaştırıyorum. Hayatımı yönetmesine izin vermekten bıktım. Yaşamak istiyorum. Şu anki gibi mutlu olmak istiyorum. Gece geç saatlere kadar saçma sapan televizyon programları izlemek istiyorum. Pork and Beans'in onları çok seven ebeveynleri olmasını istiyorum. Buz pateni dersleri almak, elma şarabı içmek ve bu çiftliği düzende tutmaya yardım etmek istiyorum. Tootsie'nin beni şafakta uyandırmasını istiyorum.

Ve bunların hepsini Noah Stevens ile birlikte istiyorum.

EPİLOG

Nuh

“Tekerlekler, tekerlekler, tekerlekler!”

Genç patenciler hızlarını artırıp kaleye doğru buz üzerinde hızla ilerliyorlar ve ben de gülümsüyorum.

Kahretsin, bayılıyorum buna. Altı ay önce Stick Taps Community Iceplex'teki ilk antrenman seansımız için patenlerimi giydiğim an, doğru kararı verdiğimi anladım. Ezra ile birlikte yerleşim planlarını ayarlamak, boya renklerini seçmek, çalışanları işe almak ve buz pistini inşa etmekle ilgili diğer her şeyle geçirdiğimiz yıl, her şeye değdi.

Elma şarabı üretimi çok iyi gidiyor, çiftlik önümüzdeki iki yıl için düşün rezervasyonlarıyla dolu. Ezra bundan oldukça memnundu, bu da şahit olmak biraz tuhaf bir durumdu. Öte yandan, son zamanlarda biraz daha neşeliydi ve bunun nedenini henüz tam olarak anlayamadım.

“Harika iş çıkarıyorsun, Carlson!” diye sesleniyorum az önce gol yiyen kaleciye. Yanına doğru kayıyorum, dizlerinin üzerinde, başı öne eğik bir şekilde oturduğu yere gelmeden duruyorum. “Sadece eldivenini biraz daha yukarı kaldırman gerekiyor.” Eldivenini tutup gereken yere kaldırıyorum. “İşte, aynen böyle.”

“Teşekkürler, Koç,” diyor ve ardından ısınma hareketlerine başlıyor.

Buz pistinin ortasına doğru kayıyorum. Bu altı ila sekiz yaş arası grup, bu yüzden çocuklar benim yanımda komik derecede küçük görünüyorlar, ben diski bırakmamı bekliyorlar.

Topu yere bırakıyorum ve her oyuncu topu ele geçirmek için birbirleriyle yarışıyor. Ve bununla kastettiğim, yüzüstü

buzun üzerine düşmeleri.

Çok komik ama ne kadar şiddetli kavga ettiklerine bayılıyorum.

Onların buz pistinde koşuşturmalarını izliyorum. Oyunu bitirene kadar bunu tekrar tekrar yapıyoruz.

Carlson yanıma doğru kayarak geldi. "Eldivenimle ilgili tavsiyen için teşekkürler. Sanırım bu sayede kazandık."

"Senin sayende kazandın, benim sayemde değil." Kaskına hafifçe vurdum. "Bir sonraki antrenmanda görüşürüz evlat."

Bana el salladı, sonra da ekipmanlarını değiştirmek için soyunma odasına gitti.

Yere atılmış diskleri ve kaleleri alıp, öğleden sonra yapacağımız serbest buz pateni seansı için yer açmak üzere kenara çekiyorum.

İşte o zaman onu görüyorum.

Dudaklarımda anında bir gülümseme belirdi ve onun önünde durarak kaykayla tahtalara doğru ilerledim.

"Odie."

O kıkırdar. "Nuh."

Eğilip ona hızlıca bir öpücük verdim çünkü arkadan gelen çocukların "ıyy" diye bağırmalarını duymak istemiyordum.

"Burada ne yapıyorsun? Seni gördüğüme memnun olmadığımı söylemiyorum. Sadece daha sonra geleceğini düşünmüştüm."

"Ben de gelecektim ama büyükannem izlemek istedi." Büyükannesinin oturduğu tribünleri işaret ediyor ve bize gülümseyerek bakıyor. Kucağına bir battaniye sarmış, şişme bir ceket, eldivenler ve kulaklarını örten sıcak bir şapka giymiş.

Ona el salladım. "Hâlâ çok fazla hokey izliyor, değil mi?"

"O, Seattle Serpents'ın en büyük hayranı. Ken onu bu işe iyice bağladı."

Odette'in annesi ve Ken, düğünden sonra özgürlük kutlamasına dönüşen etkinlikten beri birlikteler. Görünüşe

göre Ken büyük bir hokey hayranı ve şimdi Odette'in büyükannesi ve annesi Seattle'daki maçlara gidiyorlar. Onların bu spora aşık olmalarını izlemek çok keyifli.

Elaine'in mutluluğunu bulmasını izlemek kadar keyifli olmasa da, bu da neredeyse aynı derecede keyifli.

Herkes için lanetin kırıldığını söylemiyorum, ancak Chambers kadınlarının sonunda hayatlarının gerçek olup olmadığı belli olmayan bir şey tarafından yönlendirilmesine gerek olmadığını anladıklarını düşünüyorum.

Odette'in yaptığıı biliyorum.

"Bu arada, burada çok sıcaklamış görünüyorsunuz."

"Gerçekten mi? Ben biraz üşüyorum."

"Seninle flört ediyorum, Noah. Eminim ki, genç ve çekici bir kadının sana kur yaptığını anlayamayacak kadar yaşlı değilsindir."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana yaşlı dememen konusunda ne demiştin?"

"Senin de tıpkı benim her gün çoğalan o gri saçlarımı sevdiğim gibi, bunu gizlice sevdiğini biliyorum." Parmağını o gri saç tutamlarının üzerinde gezdiriyor.

Neyse ki halka açık bir yerdeyiz. Yoksa onu dizime yatırıp poposuna vurmayı çok istiyordum.

Bunun yerine, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve onu sertçe öptüm, etrafta hala dolaşan çocukları umursamadım.

Ondan uzaklaştığımda nefesi kesilmişti ve ona bakıp sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Bu ne içindi?"

Omuz silktim. "İstemiştim."

Gülümsüyor. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ah, biliyorum, *nişanlım*."

Geçen ay oldu. Son izlediğimiz dizinin ortasında yatakta uzanıyorduk ve ona baktım ve anladım.

Bunun üzerine komodinin üzerindeki aylardır sakladığım yüzüğü çıkardım ve ona sordum.

Çok gözyaşı döküldü ve biraz da endişe vardı—o eski lanet korkusu yeniden ortaya çıkmıştı—ama kabul etti. Anında anlaştığımız bir şey vardı: Düğünümüzün planlamasını on haftaya sıkıştırmayacağız. Acele etmeyeceğiz. Doğru zaman olduğunu bildiğimizde anlayacağız.

Ancak biz de kendi düğün dilek listemizi oluşturmaya başladık.

Benim tek dileğim mi? *Hayallerimdeki kadınla evlenmek.*

Diğer ayrıntıların hiçbiri umurumda değil. O Odette'in meselesi. Ben sadece onunla evlenmek istiyorum.

Bir buçuk yıl öncesine dönüp baktığımda, bir daha asla evlenmeye karşıydım. Şimdi bakın bana, bu kıza delicesine aşığım ve her şeyden çok onun bana doğru gelinlik içinde yürüyeceği günü bekliyorum.

İşlerin böylesine değişmesi ne kadar ilginç.

"En iyisi büyükanneimin yanına döneyim. Onu çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. O yaşlı cadının nasıl olabileceğini biliyorsun."

Hafifçe kıkırdadım, sonra dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırdım.

"Beni herkesin içinde böyle öpmeye devam edemezsin Noah," diyor ayrılırken, nefeslerimiz hala birbirine karışmışken alnımı onun alnına yaslıyorum.

"Ben ne istersem onu yaparım, Odie."

Bu konuda benimle tartışmadı. Bunun yerine, uzaklaşmadan önce bana son bir öpücük verdi.

Giderken onu izliyorum, gözlerim ona kilitlenmiş durumda. Gözlerim her zaman ona kilitlenmiş olacak.

Çünkü bir zamanlar sonsuza dek sürecektir ilişkilere karşı olsam da, artık değilim.

Ben kendiminkini buldum ve onu asla bırakmayacağım.

Odette

"O çocuk sana çok aşık."

Büyükannemin yanına tekrar otururken gülümsüyorum.

"Sanırım ona bu kadar aşık olmam iyi bir şey, değil mi?"

Hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Omzunu benimkine çarptı.

"Biliyor musun, senin sayende oldu."

"Ben neydim?"

"Chambers lanetini kırdın. Annenin Ken ile bu kadar mutlu olmasının, Collette'in Dale ile aşkı bulmasının ve teyzen Rita'nın şimdi evli olmasının sebebi bu. Bunu gerçek aşk öpücüğüyle başardın."

"Büyükanne..." Ona gülüyorum. "Öyle bir şey yapmadım. Lanetli değildik. Sadece biraz şanssızdık, hatırlıyor musun?"

"Bah." Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Sen bizim kurtarıcımızsın, Odette. Ne düşündüğün umurumda değil, ama hepimizi sen iyileştirdin."

O yanılıyor. Ben bizi düzeltmedim. *Biz* kendimizi düzelttik.

Aklıma hala şüpheler sızıyor. Gelecek ve "ya şöyle olursa" diye endişeleniyorum. İşlerim o kadar iyi gidiyor ki, sık sık çiftleri geri çevirmek zorunda kalsam bile, planladığım her düğünün son düğünüm olacağından korkuyorum. Izzy'nin düğünü gerçekleşmese de, özgürlük kutlaması o kadar başarılı oldu ve gelinler hikayeyi o kadar çok sevdiler ki, yine de benimle çalışmak istediler. Ondan sonraki ilk düğünüm baştan sona mükemmeldi. Tek bir sorun bile yaşanmadı. Daha fazla tedarikçi ve daha fazla müşteri getirdi, öyle ki kendi düğünümü planlamak için ne zaman vakit bulacağımı bile bilmiyorum.

Gülümseyerek parmağımdaki yüzüğe baktım.

Noah'ın evlenme teklifi büyük bir sürprizdi. İlk başta çok korkmuştum. Ya çok mutlu olursam? Lanet kendini gösterip

beni tekrar eski halime döndürür müydü?

Bilmiyordum ve hala bilmiyorum, ama asla endişelenmediğim bir şey var: Nuh'un sevgisi. Hiç şüphem yok ki, bu şimdiye kadar deneyimlediğim en saf, en gerçek ve en sarsılmaz şey.

Son bir buçuk yıldır hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kalbimin onunla ve hâlâ bir şekilde kümesinden kaçmayı başaran Tootsie ile çiftlikte olduğunu ya da Larry ve onun huysuzluğuyla birlikte olduğunu hiç bilmiyordum. Kalbimin, ayrılmaz bir ikili olan Pork ve Beans ile birlikte olduğunu da bilmiyordum. Kalbimin, elma şarabı üretim tesisinde veya bu buz kompleksini bugünkü haline getirmek için geç saatlere kadar çalışmakta olduğunu da fark etmemiştim.

Bunun Nuh'a ait olduğunu hiç bilmiyordum.

Bir gün olacağını umuyordum, ama bunun sadece çocukça bir hayal olduğunu düşünüyordum.

Yanılmışım ve yanıldığımın kanıtlanmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Artık o benim, bırakmayacağım. O hiçbir yere gitmiyor, ben de gitmiyorum. Eğer lanet bizi ayırmaya çalışırsa, bununla yüzleşeceğiz.

Birlikte.

TEŞEKKÜRLER

Buz hokeyi en büyük aşklarımdan biri. Romantizm de bir diğeri. İkisini bir araya getirmek her zaman eve dönmek gibi hissettiriyor. Daha önce sadece aktif buz hokeyi oyuncularını hakkında yazmıştım, bu yüzden emekli bir oyuncu hakkında yazmak eğlenceliydi. Oyundan ayrıldıktan sonra hayatlarının nasıl olabileceğini görmek güzeldi. Noah'ın hayatı mı? Bence özellikle Odette yanında olduğu sürece oldukça iyi bir şekilde sonuçlandı. Bu ikisi buna karşı koymaya çalıştılar ama başaramadılar ve ben de başardıkları için mutluyum. Birlikte mükemmeller ve sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorlar.

Her zamanki gibi, bu kitap birkaç kişi olmadan mümkün olmazdı...

Henry, benim kendi mutlu sonum. Beni bu kurgusal dünyalara dalmaya ve aylarca gerçek hayattan uzaklaşmaya izin vermen takdire şayan. Bunu kolaylaştırmadığımı biliyorum, bu da desteğini daha da anlamlı kılıyor. Seni seviyorum.

Montlake'deki harika editör ekibim. Eminim ki on yazarı sıraya dizip onlara kimin editörlük yapmaktan hoşlandığını sorsanız, büyük ihtimalle hepsi kaçardı çünkü *kimse* editörlük yapmaktan hoşlanmaz. Ama siz neredeyse beni buna zorluyorsunuz? Büyünüzü anlamıyorum ama yine de minnettarım. Bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Aimee, Kimberly ve Park, Fine & Brower'daki ekibin geri kalanı. Hepiniz inanılmazsınız ve sizensiz bunu başaramazdım.

Nina, Kim ve VPR ekibim... Sizi ne kadar çok sevdiğimi kelimelerle ifade edemem. Hayatımı değiştirdiniz. Size çok şey borçluyum.

Sevgili okurlarım... yazarlık yolculuğumda bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu yolculukta on yıldır birlikte olduğumuza inanabiliyor musunuz? Sanki daha dün ilk kitabımın teşekkür bölümünü yazıyordum ve kimsenin okuyacağını düşünmemiştim. Şimdi bana bakın, değil mi? İnanılmaz! Benimle birlikte kaldığınız için teşekkürler.

Ve son olarak... ben. Bu kitap bensiz mümkün olmazdı. Biliyorum, biliyorum. *Tabii ki*. Ama demek istediğim, ben pes etmeyip devam etmeseydim mümkün olmazdı. Bazen hayat sizi yere sermeye çalışır. Bazen sağlığınıza sizi durdurmaya çalışır. Ve bazen... bazen beyniniz size yeterince iyi olmadığını söyler. Bu yüzden, bunu okuyan ve bunu yazdığımı bile unutmuş olan gelecekteki halime sesleniyorum: Seninle gurur duyuyorum. Sen harikasin. Devam et!

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2019 Perrywinkle Photography

Teagan Hunter, bolca alaycılık ve biraz da duygu içeren, ateşli romantik komediler yazıyor. Pizza, hokey ve romantik romanları seviyor, ama bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda, *Supernatural* , *One Tree Hill* veya *New Girl* dizilerini saatlerce izliyor. Cadılar Bayramı'na hafifçe takıntılı ve serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda Pasifik Kuzeybatı'da yaşıyorlar. Daha fazlası için www.teaganhunterwrites.com adresini ziyaret edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM